

Нашата провърка КАКЪВ Е СМISЛъ НА ВЕЛИКДЕНъ

Кръстю Ивановъ, евангелистъ:
Смисълът на Великденъ е въз зависимост отъ годината на индивида и неговото обществено положение. Напр., чиновникът не може да го чувствува, както работникът или единъ професионалистъ. Младежът ще се радва на Великденъ, подобно пробуждащата се пролътъ. Сръдновързастничът ще има възможност да си получи отъ ежедневни грижи Стариетъ патриархъ ще види около трапезата си всички ония, на които съ гордостъ е отецъ, и единъ другъ ще се поздравява съ

—Христосъ Възкресе!

Д-ръ П. Ношковъ, католикъ:
Както пасхата по еврейски е избавление отъ робство, така Великденъ е избавление отъ сатаната чрезъ кръвта на Христа. Евреите съ напуснали Египетъ при първото пролътно пълнолуние. Тогава съ разпнали Христа. За това ние празнуваме Великденъ на първата седмица следъ първото пролътно пълнолуние. Агнето кое то съ яли е било бъдящия образецъ на новозаветния Агнецъ — Иисусъ Христосъ, който взема грѣховете на свѣта, споредъ Иоанъ Предтеча (Иоан. 1:29)

Грозю Баевъ, православенъ:
Великденъ има значение само за истинския християнинъ. То е, че Богъ е далъ откровение чрезъ Христа, че човѣчеството не трѣбва да гледа на единъ свѣтъ, каквъто е този, материаленъ, а има др. единъ по сѫщество, съ по-голъмо знание — духовния животъ, безъ който сме нищо. Иисусъ Христосъ съ възкресението Си ни откри тоя свѣтъ тѣй нагледно и несъмнено. Правъ е Апостолътъ, който казава: „Ако Христосъ не е възкръсналъ, суетна е вашата зѣра“ (I кор. 15). Затова въ църквата се пѣе: „Радвайте се и веселете се, че Христосъ възкръсна!“

Нека тоя свѣтътъ празникъ да даде на вѣрющия обширно познаване на живота и съгласуване дѣлата съ истината и правдата.

БЪЛГАРСКИ БУРГАСЪ

(Бивше — „Съячъ“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за — философия — изкуство и — наука.
Директоръ-основателъ: М. Ж. Марковъ Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Уинрадъ
Администратори: К. Св. Райновъ и Н. Хр. Ляповъ

Год. VIII—1937

Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7.

Брой 76/78

Сътрудници: П-ръ Ал. Георгиевъ, Ал. Кръстниковъ, Ал. Трифоновъ, Д-ръ Ал. Възвъзовъ, Яс. Запковъ, Ясп. Бирниковъ, Ят. Николовъ, Б. Илиевъ, Велиславъ Марковъ, Вл. Секуловъ, Г. Т. Стамболовъ; П-ръ Г. Н. Поповъ, Г. Кйосевъ; Д-ръ Д. Ионевичъ; Д-ръ Вл. Кочовъ, Дим. Лучански, Ел. Кантарджиева, Жени Бож. Д-ръ Патева, Д-ръ Ив. Жековъ, Кирил Георгиевъ, Коста Крочевъ, Крумъ Сириевъ, Кръстю Пановъ, Л. Колчаговъ, Л. Мишковъ, Л. Ив. Ганчевъ, П-ръ М. Н. Поповъ, Милко Яневъ, Ненчо Кротковъ, Ник. Г. Поповъ, П-ръ Павелъ Мишковъ, Д-ръ Сл. Василевъ, Стела Константинова, Ст. Ж. Тънковъ, П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, Т. Вълканова, Т. Якимовъ, Тотю Брънековъ Хр. Н. Велчевъ, Ц. Хр. Цонковъ, и др.

БУРГАСЪ

Ще Ви посрещне съ своите не-
бостъргачи още
при входната си
ул. „Александровска“. Ца-
рътъ на Черното
море Викани на
курортъ! Съ тая
снимка, печата-
на първенъ за
т. г. ББРДНИ-
ТЕЛЬ открива
сезона на ра-
достъ, слънце и
животъ!

Изъ СЪДЪРЖАНИЕТО:

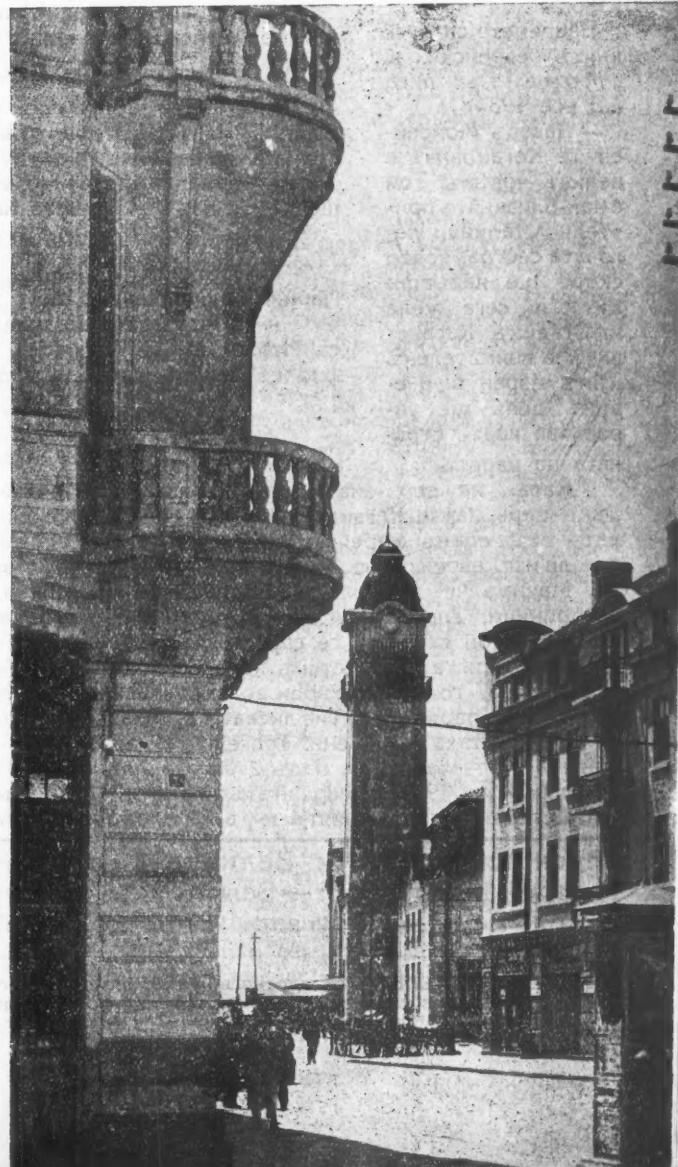
Дан. Крапчевъ: Българското възраждане
Dr G. B. Winrod: Сталинъ възпленъ на еврейските комунисти

Асп. Бирниковъ: Гоголь за национализма.

М. Ж. Марковъ: София — Солунъ съ аеропланъ.

Ив. Волний: Първо Кръщение.

Стихове — новини отъ САЩати КОНКУРСЪ за 3
книги. Закачки. Съ тоя брой — БЕЗПЛАТНО пътуване
до Палестина!

Еврейският комунизъм—интернационален врагъ на Християнството!... Стalinъ—жертва.

Всички христиани въ Европа и Америка съ про-
чели вече съобщенията на пресата, какво еврей-
ските водачи отъ Москва засилили смъртната про-
грама на своята разруха за последните нѣколко
месеца.

Но затова пъкъ новините, които пристигат въ
Щатите гласятъ, че подъ повърхността бушува въл-
на на омраза противъ евреите и тя залива цѣла
СССР. Щомъ Русия превъзмогне игото на Г.П.У
съ арестуването на шефа Ягода, който е еврей,
ще се постави въпросът дали единъ еврей ще
остане живъ въ страната.

Върва се, че Стalinъ ще съумѣе да
се справи съ шантажа, който му наложи-
ха. Напоследъкъ Стalinъ го ожени-
ха за 21 год. еврейка, веднага следъ ми-
стериозната смърт на жена му, която
безследно изчезна, само защото не бѣ-
ше отъ еврейски произходъ...

Навремето си рус-
киятъ еврейски в.
"Моментъ" писа
(13 ноември 1934):

—Лазерь Мойсей-
евичъ Когановичъ е
великъ човѣкъ. Той
е най-близкиятъ при-
ятель Стalinу. Неговата сестра, която
скоро ще навърши 21 г., е сега жена
на Стalinъ. Кагано-
вичъ е внимателенъ
къмъ евреите и е-
динъ день ще уп-
равлява надъ стра-
ната на царетъ.

Каганъ на евр. значи царь, а кагановичъ — ма-
лъкъ царь, царче. Кагановичъ е наистина произхож-
датъ отъ единъ еврейски „царь“, и тъкъ съ управ-
лявали изт. евреи въ ю. Русия между VII. и XI. в. в.

Макаръ че Стalinъ е заобиколенъ съ лъжци,
разбойници, главорѣзи, които днесъ управяватъ
С.С.С.Р., той самъ ще се справи съ тѣхъ. Отъ пре-
ди революцията е известенъ като банкообирачъ.

Въ 1907 год. той хвърли во въздуха влака, кой-
то носѣше парите на Тифлиската държавна банка.
30 живота бѣха загубени. Трагедията даде на Ст-
alinъ и неговата шайка надъ 250000 рубли.

На 17 ян. 1908 г. еврейнътъ Уалахъ Майеръ
Финкелштайнъ (сегашниятъ м-ръ на В. Работи подъ

Редакцията честити Великден на четци-
тъ си съ пожеланието: — Великъ день въ ду-
шатата Ви и новъ животъ, като пролѣтъта!

името Литвиновъ) бѣше арестуванъ въ Парижъ въ
връзка съ Тифлиското нещастие.

Ето другите евреи, които съ въ антуражата на
г. Стalinъ: — другарътъ Смирдовичъ, чиято кър-
вава програма срещу християните надминава дявола,
зашото той мрази Иисуса Христа. Синъ на равинъ,
Смирдовичъ е известенъ като „Червениятъ папа“ или
„рускиятъ антихристъ“. Всъщностъ той е Маршалътъ
на большевицките отряди срещу религията. Официално се нарича Директоръ на антирелигиоз-
ната дейност въ Съветската държава. J. E. Авве-
въ кн. си „Азъ фотографирахъ Русия“ на стр. 202.

пише за него: „...
Никой човѣкъ, ев-
рей или христия-
нинъ не е упражня-
въ такава властъ
срещу религията!“

Само глупавите
не виждатъ злото,
което върши и тогава
еврейскиятъ кому-
низъмъ срещу църквата на Иисуса
Христа по цѣлия
свѣтъ.

Преди Ягода шефъ
на ГПУ бѣ Менжин-
ски. Ето неговите
буквални думи: „До-
като има идиоти,
които взематъ сери-
озно нашите подпи-
си и имъ вѣрватъ,
ние ще трѣба да
обещаваме всичко,
стига само да полу-
чимъ въ замѣна, ка-
квото ни трѣбва“. Тѣзи думи разкрива-
ватъ политиката на
СССР спрямо други-
те държави. Изълъ-
жано, правителството на Урагай скъсва дипломати-
ческите си отношения съ Съветътъ миналия декем-
врий. Днесъ всички правителства съна щрекъ!

Други евреи това е Мойсей Ж. Олгинъ, който
е назначенъ за организаторъ-пропагандистъ на кому-
низма въ САЩ. Редактира „Утринна свобода“. Въ
последната си кн. „Зашо комунизъмъ?“ е на-
черталъ планъ на атаката, когато частъта настане.
Въ нея не се казва нищо освенъ кръвъ — кръвъ,
кръвъ. А въ сѫщностъ никъде работниците не съ
обезправени и унижени днесъ, както въ Русия: хлѣ-
бътъ се раздава още съ купони. За др. не питайте!

Кентервърскиятъ Архиепископъ е установилъ,
че презъ 1933 г. не по-малко отъ 6,000,000 руснаци
съ измръли само отъ гладъ. А большевицътъ Ор-
ганизътъ твърди, че презъ 1921 и 22 г. съ измръли
отъ премаляване надъ 5,200,000 души.

Зашо? — Защото:
— 160,000,000 христиани въ Русия се управля-

Български Бранител

Месечникъ за защита на Родъ и Вѣра

Директоръ: М. Ж. МАРКОВЪ.

Редакторъ: Д-ръ ДЖ. Б. УИНРАДЪ

Дан. Крапчевъ—Директоръ на в. „Зора“

Библията и българското възкресение

Възраждането на българския народъ, което почна преди по-вчко отъ единъ вълкъ, не е чисто църковно движение. То е всестранно възкресение на българския народъ. То прилича извънредно много на реформацията въ западна Европа. Не току-така една отъ първите книги на говоримия езикъ е Библията. На Лютера една отъ голъмтите задачи бъше да преведе Библията на говоримия германски езикъ. Реформацията на западъ е реакция и срещу латинското богослужение, както у насъ предводът на Библията е реакция противъ гръцкото богослужение.

Подъ знамето на реформацията се развиватъ на западъ политически и социални движения, които не съ стихнали и до денъ днешенъ. Англия дължи своята парламентарна форма на управление именно на реформацията. Английскиятъ пуританскиятъ е лабораторията, въ която се изработиха теоретически и практически управлениета на Англия и на Съединените Щати, дето се заселиха първите английски пуритани, и сектанти, и приложиха своите разбирания, политически и социални, въ Щатите.

Характерното на реформацията е, че съ ней протестантските народи се освободиха отъ папството, както нашиятъ народъ се освободи отъ Фенеръ. Както германскиятъ народъ се оформи през време на реформацията, така и нашиятъ народъ се самосъзна по време на Възраждането.

Презъ време на възраждането черковно-училищните настоятелства съ се избрали отъ народа. Българските общини съ представлявали нъщо отъ община на цървия градъ, въ който имало и турци. Кметството е било нъщо отъ българската община, която е поддържала и своите черкви, и своите училища. Всички тия народни институции съ съ из-

брани представители. Избрани съ и представителите на църковния български народъ за църковните събори въ Цариградъ. Същото нъщо е и въ протестантските страни.

Презъ реформацията на Западъ се изработиха теориите за народовластие, за народния суверенитетъ, като пръвка последица на националното събуждане и самосъзнание и като реакция срещу едноличната духовна власт на папата и неговата непогръщимостъ.

Паралелът между реформацията и нашето Възраждане не спира само до тукъ. Както на Западъ личността предявява своите права предъ католицизма, така и у насъ българинътъ иска свобода на самоузвършенствуване. Не току-така именно тогава се туря начало на самоузвършенствуването и у насъ: основаватъ се читалища и библиотеки, въ които се събира всичко, що е преведено на български. Отъ тогава се развива у българина и жаждата да чете, да се просвършава, да се самоузвършенствува, т. е да стане личностъ.

Подъ знамето на църквата, както на Западъ презъ реформацията, тяка и у насъ презъ Възраждането, се развива личността и народа и предявява своите права въ всички области, индивидуална, социално-обществена и политическа.

Rev. Oswald J. Smith, D. D. *)

ВЕЛИКДЕНСКАТА ВЕСТ

Великденъ е пакъ тукъ. Пропледихме нашия Господъ презъ Гетсимания и на Кръста. Голгота мина. Смъртъта е победена. Христосъ възкръсна.

Иисусовото възкръсение е гаранция за нашето. Също и ние ще

Ненчо Н. Кротковъ
Общественикъ—Царево

КЪМЪ ДУХОВЕНЪ ВЪЗХОДЪ!

Моралниятъ отпадъкъ въ народа ни.

Отъ бушуващите всестранни кризи въ страната ни, най-голѣма и пакостна е моралната, защото всички други злини, които съ ни сполетяли, съ общи усилия може да се преодолеятъ. Обаче на единъ народъ отнемешъ ли му морала, премахнешъ ли му вѣрата въ Бога, такъвъ народъ е обреченъ както на духовно, така и на народостно загиване. Виждаме ония народи съ насадени християнски добродетели и живѣщи по повелитѣ Евангелски какъ съ се издигнали на най-високото стъпало на духовната култура и стопанско икономическа мощь, каквите съ Скандинавските държави. Тамъ лъжата, кражбите, цинизмътъ, лошиятъ обръщения съ непознати. Народите тамъ благоденствуватъ, защото къдото съществува Богъ и Христовата благадать, мизерията и нищетата съ рѣдкостъ. И днесъ нашата страна има най-голѣма нужда отъ насаждане Божествената вѣра и Християнска добродетель. Къмъ тази задавка трѣбва да се обѣрне най-голѣмо внимание отъ ржководните държавни фактори.

Народъ безъ вѣра е загубенъ!

Неможе да се очаква добро отъ малъкъ или голѣмъ общественъ служителъ, който е безбожникъ и безъ християнски добродетели. — Кой ще ржководи сѫдбините народни въ правия путь? Кой чиновникъ ще бѫже проникнатъ не отъ материаленъ кариеризъмъ, а отъ чистъ алtruизъмъ и общественъ идеализъмъ за народното благо? — Само истинскиятъ християнинъ, възпитанъ въ Евангелските добродетели!

А какво да кажемъ за духовните водачи? Кѫде е тѣхната дейна апостолско-мисионерско дѣловитостъ и личенъ примѣръ, за да бѫдатъ разязщи и за околните си?

Дѣлът се налага на всички ни, да насаждаме християнски моралъ въ на-

(Следва на 4 стр.)

живѣемъ. Ние не скърбимъ като онѣзи, които нѣматъ надежда. Очите ни съ насочени къмъ Възкресението. Спасителя ще видимъ та-къвъ, какъвъ е.

Нѣкои, обаче, още питатъ — съ какво тѣло ще се явимъ? Тоя въпросъ е задаванъ и му е отговорено отдавна. „Ще бѫдемъ като Иисуса“ казано ни е. И, ако разкри-

емъ съ какво тъло бъше Той, ще знаемъ нѣщо върху тѣлото, което и ние ще имаме въ онзи денъ.

На първо място, ясно е отъ Божието Слово, че Господу бъше дадено

Духовно тѣло.

Следователно, ние тоже ще имаме духовни тѣла. Какво значи, обаче, духовно тѣло?—Което не е подчинено на земните закони. Стенитѣ не ще сѫ пречка. Ще може да минаваме през тѣхъ така лесно, както минаваме сега през въздуха, когото дишаме. Гравитацията не ще ни сковава вечно! Безъ изкуствени стълби ще може да се изкачваме споредъ свободната си воля. Христосъ изпита това, кога-

ОГЛЕДАЛО

ЗА МАГАРЕШКАТА СЪНКА

Гърците и днесъ сѫ каквото ги намѣрилъ св. ап. Павелъ (Деяни. 17: 21) въ Атина — търсилъ все ново.

Ораторът Демостенъ имъ омръзналъ съ своята филипинки и той прибѣгна къмъ седната хитрост:

— Въмѣсто сериозни нѣща почналь да ичи разказва бабини приказки.

— Знаете ли, казаль имъ той, какво се случило днесъ?

— Какво? — всички се приближили и со зяпнала уста го заслушали.

— Двама души тръгнали отъ Мегара за Атина съ магаре. Единът бѣль стопанинът на магарето, а другият—наемникът. По пъти се поуморили и сѣднали да почиватъ. Наемникът полегналъ и си скрилъ главата подъ сънката на магарето. Топло било. Стопанинът, обаче възропталъ и рекълъ, че той е уговорилъ само магарето, но не и сънката му. И почнали да се каратъ . . .

Като казалъ това, Демостенъ слѣзналъ отъ трибуната; но народътъ високо завинътъ да продължи:

— Какво стана по-нататъкъ, какво стана...

Най-сетне Демостенъ отново се възкачили на трибуната и упрекналъ атинците, че искатъ да слушатъ глупави приказки, а не жизнодателни поучения. И продължилъ борбата съ бащата на Великия Александъръ.

Това се случило. Отдавна. И — слава Богу — не у насъ!

Ние не се заниваме съ клюки и лъжи, не търсимъ желтата преса и уличната сензация:

— жадуваме по клубове, по църкви и театри здравите устои на живота, а не басните.

— Ние бихме охотно изслушали Демостена За настъ не се отнасятъ ап. Павлови тъ предличания:

— — — ще дойде време, когато нѣма да търпятъ здравото учение; но понеже ги сърбятъ ушите, ще си наструпятъ учители по своята страсти и, като отвърнатъ ушите си отъ истината, ще се обърнатъ къмъ басните” (II Тим. 4:3,4).

И днесъ гърците когато се каратъ за нищо (не като настъ) думатъ:

— врѣва за магарешката сънка.

М. Ж. М.

то разстоянието между нозетѣ My и почвата подъ Него се раздалечи, възнасяйки се отъ земята.

Пространството ще значи нищо. Ще бродимъ отъ място на място невъзпири и непопречвани со скорост споредъ желанието си. Разстоянието нѣма да има значение. И дори, ако желаемъ да летимъ отъ планета на планета лесно ще ни бѫде, защото ще имаме духовно тѣло, а духовното тѣло нее подчинено на природните закони.

На второ място, Господу бѣ дадено

Мощно тѣло.

Ние сѫщо ще имаме мощно тѣло. Сега се уморяваме и се страхуваме. Съ нашето възкресенно тѣло нѣма да изпитваме изтощение. Сънътъ не ще е необходимъ. Не ще ождемъ заставяни да спираме, за да си почиваме. Съ възкръсното си тѣло ще имаме всичката неизтощаема мощь за работа. Колко, чудно ще е, когато отпадне всѣки страхъ!

Господъ имаше тоже

Безсмъртно тѣло—

тѣло, което не може да „умре“. И ние ще имаме такова тѣло. Библията казва, че последниятъ врагъ, който трѣбва да бѫде разбитъ е смъртта. А какъвъ врагъ е тя! Краде приятелѣ ни, руши семействата ни, раздѣля мѫжъ отъ съпруга, чадо отъ родители! . . . Такава е смъртта. Но въ онзи денъ, смъртъ нѣма да има! Никога вече нѣма да мремъ.

Неразрушимо тѣло

имаше нашиятъ Господъ. Възкръсното си тѣло ще бѫде сѫщо неразрушимо. Науката ни казва, че всѣки седемъ години тѣлата ни се основно измѣнятъ. Тѣлата да се обновяватъ отъ време на време, защото се рушатъ. Но во възкръсното си животъ разрухата ще бѫде неизвестна. Тѣлата ни ще траятъ во вѣки.

Най-сетне, Господу бѣ дадено

Прославено тѣло,

така славно, че заслѣпяваше блѣсъка на слънцето. Нашето прославено тѣло ще бѫде по-свѣтло отъ пладнешко слънце. Така славно ще бѫде нашето тѣло, подобно Иисуса, на планината на Преображенето щото самитѣ ангели ще ни гледатъ въ почуда и възхита.

Какво ще е и какъ ще бѫде всичко това не може да кажемъ, но знаемъ съ положителностъ, че ще бѫдемъ подобно Нему—во Второто пришествие на нашия Гос-

подъ и Вождъ, когато Той се за-вѣрне.

Дотогава никой не ще получи безмъртното си вѣчно тѣло.

Трѣби ще възтрябътъ, възкре-сение ще настане и тогава — „сѫдътъ Бема“—свадбата Христова, за да се възцаримъ за хиляда години, а после—за вѣчни вѣкове.

— О, каква възможностъ крие въз-кръснението! Колко е чудна Великденската вѣсть. . . .

Провинц. печатъ и С. С. С. Р.

Съветскиятъ управници достойно сѫ оценили силата и влиянието на провинциалния печатъ. Тѣ виждатъ грѣшката, която сѫ правили като сѫ го пренебрегвали досега, та сѫ наложили строги мѣри безъ условно за всички издания и въ го-лѣмите градове и въ провинцията, изъ чифлицитѣ и заводитѣ.

Къмъ Възходъ

(Продълж. отъ 3 стр.

рода! Да оставимъ въ това насаждане свободно съревноване ратнниците отъ разните клонове на християнската черква безъ разлика на вѣроизповѣдане! Това ще бѫде само отъ морална полза за българския народъ. Само чрезъ Христа може да се изживѣятъ всѣкакви кризи; чрезъ Него ще дойде единението, сплотеността и обединението на българския народъ.

Не бива да се смесва народността съ вѣрата, защото е пакостно за на-рода. Не за това ли смесване изгубихме чистите българи помаци отъ народностното ни съзнание? Нека Бана-тани ни служатъ за примѣръ!

Народътъ ни има нужда отъ Божествена вѣра. Нека тя му се даде безразлично отъ кой да е клонъ на Христовата черква. Другото е отъ лука-ваго.

Парижъ -

Свѣтовното изложение!

Най-добре уредената екс-курзия е само на

Д-во „КУРИЕРЪ“

лева 2950.

Записвания и проспекти:

СТ. ПАРЦАЛЕВЪ, Бургасъ

Телефонъ 26-22. Д-вото ще снабди ескурзиянтите съ достатъчно валуа

Божиитъ светии

Пастиръ Велико Петрановъ

(По случай една година от смъртта му)

Род. във Ямболъ презъ 1844 год. Завършилъ Америк. Богословско училище (1870) във Пловдивъ. Ръкоположенъ (1880) във Хасково. Служилъ 57 год. въ 10 ц-ви; само въ

Панагюрище 25 год. където почина.

Въ време на Освободителната война името му е между възтаниците отъ Оборище, като членъ и таен куриер на Комитета за свръзка съ Пазарджик, револ. к-тъ и Панагюрище. Ханть на „протестантини Червенъ Стоянъ“ въ Пазарджикъ е билъ сръдище на революционна дейност. Тукъ отсъдялъ и Левски, а п-ръ Петрановъ държалъ духовни събрания и приемалъ кореспонденцията чрезъ евангелистите революционери Арабовъ, Шарланджията и др. Има голъмъ дълъг въ освобождаване амирканците по кланетата въ Батацъ и Перущица.

За него п-ръ Г. Н. Поповъ пише: „Когато се запознахъ съ г. Петрановъ, намърхъхъ че не само името му бъ Велико, но и въ душата му имаше нѣщо велико“.

И за братъ Петрановъ могатъ да се кажатъ думите, вписани въ надгробния камъкъ на Д. Л. Муди:

— Който люби Бога, вѣчно пре-
бъдва.

Мисията на лѣкаря и натуризмътъ.

Ипократъ, бащата на Натуризма, (или живѣне близо до и съ природата) — 460 години преди Христа бѣше казалъ: „Храненето да бѫде твое лѣчение, а твоето лѣчение — твоята храна“. Сабче, днесъ виждаме обратното, а именно, че храненето е тровене и тровенето е лѣчението! Има ли днесъ храна неподправена и лѣкарство неотровно. Ето защо епохална сенция даде италиянскиятъ мѣдъръ държавникъ

Мусолини

въ Римъ: „Даже и по най-скорошната тема на съвремената цивилизация лѣкарите трѣбва да кажатъ своята дума, говоря за натуризма, който въ всичките страни на свѣта е единъ сериозенъ въпросъ. И такъвъ трѣбва да е въ Италия.

— Всичко това нѣма нищо общо съ нудизма. Азъ съмъ дълбоко убеденъ, че нашиятъ начинъ на хранене, обличане, трудене и спане — всичко, изобщо, въ нашите всѣкидневни навици трѣбва така да се измѣни, щото елементите на природата да действуватъ върху нашето тѣло и преди всичко въздухътъ, слънцето и движението. Лѣкарите трѣбва да настояватъ щото животътъ да се слага и развива въ по-рационални форми. Тогава по-малко болести ще бѫдатъ въ движение, по-малко ту-

беркулози, по-малко ракъ, едно по-малко число разболяни, които сѫ резултатъ на единъ животъ, който, като е станалъ въ цикъла на днешната съвременна цивилизация крайно подвиженъ и динамиченъ, има нужда отъ удовлетворение отъ друго естество, иначе не върви и неиздържа.

— Както виждате, мисията на лѣкаря, особено въ днешно време, е отъ една изключителна важност и става все по-деликатна и моето мнение е: азъ не съмъ толкова благосклоненъ на крайните специализации: не бихъ желалъ на бързина да гледамъ дърветата, да се забравя горичката, не бихъ желалъ да гледамъ една дата, единъ елементъ, една частица отъ човѣшкото тѣло, а да забравя сложността на човѣшкото тѣло.

А какво да кажемъ за специалитетите, които наводниха свѣта и човѣкъ все си е въ своята голъма немощъ? Да, трѣбва истинска просвѣта да се даде на днешния човѣкъ, **натуристическа**, за да знае какво да яде, какъ да яде и колко да яде, а, следователно, да се върне къмъ природосъобразния животъ, който ще го направи щастливъ.

Натуризмътъ като медицинска система тепърва ще трѣбва да се занимае и со следните нѣща: 1) лѣку-

Дишай дълбоко!

Дълбокото дишане като факторъ за развитие на волята и др.

Споредъ Д-ръ Апостолъ Възвъзовъ

Животътъ е върховна ценность на човѣка, а върховната ценность на живота е дишането. Природата ни казва:

— Дишай дълбоко!

Съзнателното дишане развива волята и паметта. То дава теже практико възпитание на млади и стари.

Когато видимъ хубаво чвѣте и искаемъ да изпитаме миризмата му, ние напрягаме сили и почваме волово да дишаме. Това е само единъ отъ хилядите примѣри, отъ които ще се види, че дълбокото дишане развива волята.

Съзнателното дишане развива и паметта. Ние си спомняме да дишаме отъ време на време, и то именно споменъ развива нашата памет.

— Азъ бихъ писалъ двойка на оня, който дишалъ или издиша бързо. Шестократа, обаче, е готова за оня, който бавно, равномерно издиша и вдиша. Виждате ли, какъ правилното дишане ще развие Вашето внимание, а това ще рече, че Вие ставате човѣкъ, който знае да се държи срѣдъ обществото, възпитанъ човѣкъ. Следователно, дълбокото дишане е факторъ и за възпитание.

Нека станемъ по-разумни, по-наблюдателни.

— Чрезъ дълбокото дишане азъ самъ дойдохъ до наблюдателността, и природата ми стана най-добрия лѣкаръ, заключи г. Д-ръ Възвъзовъ.

Инквизиция въ ХХ вѣкъ

Известниятъ адвент. пр-къ г. К. Кжневъ понастоящемъ е въ Швейцария, отето ни пише: „Тукъ се подготвяме съ езика, за да работя въ Германия. Много наши братя и сестри сѫ затворени. Проповѣдниците сѫ осъдени по 1—2 год. затворъ, а жените имъ по на 2 мес. Това е инквизиция и въ ХХ в. за Вѣрата; много има да се пише, но не позволяватъ“.

Знайно е, че адвентистите сѫ вегетарианци и противъ войната.

ване съ лимони, 2) лѣчебните свойства на разните растителни храни, 3) лѣчение съ портокали, 4) лѣчение съ медъ, 5) водолѣчение по методата на Луи Куне, 6) въздухолѣчение, 6) слънчолѣчение и пр.

Д-ръ Ив. Жековъ

СТИХОТВОРЕНИЯ

Изъ стихосб „Зорници“—М. Ж. Марковъ

ИСАЙЯ

Загледанъ с'огненъ взоръ во свѣтли бѣднини,
Исайя вдѣхновенъ—пророкъ на пророци—
Въвзиси тръбенъ гласъ и своето видение
Така изрече той:

— „Преблагай Саваотъ
Изпраща миръ в'свѣта и своята любовъ!
Ще стихнатъ бойове и срамнитъ пороци;
Кръвъта не ще лѣй, а злото ще изчезне,
Ще рухне и грѣхътъ, ще падне сатана . . .
Че Тозъ, когото Богъ свой Синъ ще назове,
Ще раздере тъми, ще осияй и бездни,
И Него Святъ Духъ со сила ще съни,
Съсъ правда и животъ, съсъ мѣдростъ и любовъ;
Всемиренъ Царь ще е—Надеждата на вси . . .
Тогава всички вий—обрадвани спасени
Ще найдите покой, ще видите и слава—
Небесна свѣтлина душата Ви ще грѣй!

Марковъ

— Бѣрзо завесата, момчета! —
изрева Волний задъ кулисите и
ние всички си отдѣхнахме като го-
лѣми артисти следъ дѣлга игра.

Щѣхме да даваме Толстоевата
„Отъ нея сѫ всички беди“.

Тогава Волний пусна идеята—
мисля за пръвъ пътъ въ България—
да се приближи вѣдържанието
къмъ широката публика чрезъ из-
куството, да се вѣзкачи вѣдър-
жанието на театралната сцена. Не
липсваха безвѣрци. Ние пригърнах-
ме идеята, но се съмнявахме въ
намѣрението на автора. И кой знае

ПЪРВО КРЪЩЕНИЕ

На Ив. Волний по случай
25 г. му юбилей—4 апр. т. г.

зашо, и азъ не знаехъ, макаръ че
бѣхъ председателъ, вѣздържателъ
ното ни д-во избра Волний да по-
стави писата. Може би, защото
името му бѣше руско, а чуждото
ни привличаше тогава, особено
руското:

— Смѣтхме го за руснакъ! Въ
името му имаше волностъ и про-
сторъ, свобода, която копнѣх-
ме и за която се борехме. Пѣкъ
и нѣмаше другъ по-подходящъ,
който да вземе ролята на голѣмия
дяволъ (азъ бѣхъ малкия) безъ
гримъ. Волний си бѣше, така че-
ренъ!

В. Щрутъ

МИРЪ

— Щѣхме да спестимъ грима.
Колко бащинъ бѣше, колко при-
ятелски, топъль и милъ като братъ
къмъ настъ гимназистите и неопит-
ни артисти.

Докато мусебояхме отъ страш-
ния му, но геройсъ видъ, и го
уважавахме, почнахме да го оби-
чаме. Отъ тогава станахме добри
приятели, и до днесъ.

Завѣршихъ гимназията. Почна-
хме да четемъ вестници. Гледамъ
во всѣки брой на „Варненски но-
вини“.

— Волний... Волний...
Идеализътъ на младостта ри-
суваше перото като рицарски мечъ,
като майбосна прѣчка. Всѣки редъ
бѣ свѣтъ. Редакцията—храмъ.

— Намѣрихъ Волний приведенъ
надъ купища вестници. (на др. стр.)

Тогазъ ведно и вѣлкъ, и агне ще живѣятъ,
А яре ще стон до кръвожадни рицъ;
Лѣвътъ, пѣкъ, укротенъ—до малкото теленце;
Любовъ тукъ ще владѣй, и кръвъ не ще се лѣй!
Тогава пелинътъ с'аспидъ ще играй—
В'гнѣздо на василискъ то смъртъ не ще познай!
Ей, иде славенъ день—Денътъ на любовъта,
Когато тазъ земя изпълнена ще бдѣ!
Со знание за тебъ, небеснѣ нашъ Баща!
Когато всички в'съсъ ще правимъ саль доброто,
И пламенни молби—с'издигнати къмъ Тебе
Безкръвни си рѣце—ний с'милостъ ще отправимъ:
Човѣшкото сърдце божественъ ще е храмъ...“

Исайя замълча. Предъ ведрия му погледъ
Се открои завчашъ видение на радостъ
За славния му родъ: небесно войнство
Излѣзло е на бранъ за Божия народъ!—
Пророкътъ вдѣхновенъ, възклика и каза:
— „Великъ е, братя, Богъ! Отъ що ще се боимъ?
„О, нека да дерзанимъ да хвалимъ любовъта,
„Че Господъ Йехова е наша мощъ и пънне,
„Че неговиятъ Синъ е нашето спасение . . .!“

СОФИЯ—СОЛУНЪ СЪ САМОЛЕТЪ

отъ М. Ж. Марковъ.

Който и да ме срещне единъ въпросъ ми първенъ задава: —Какъ се пътува съ аеропланъ? Страшно ли е. Завива ли се свързъ? Нека да отговоря веднага безъ осъквания:

—Нѣма по-приятно пътуване отъ летенето съ самолетъ!

Азъ зная какво значи да си царь на океана въ дворци подобно „Бременъ“, „Бернгария“, „Иль дьо Франсъ“. Радвалъ съмъ се, подобно рицарь върху враненъ конъ, припналъ къмъ любима, когато съмъ пътувалъ съ ония ми ти американски електрически желѣзници, взели сякашъ на шага 120 км., и хвърчать, хвърчать. Наистина, изпитвалъ съмъ чиста наслада въ леките кресла и безшумното, могъщо возене въ единъ „Линкънъ“ въ единъ „Ролсъ Ройсъ“—автомобилъ, които нѣмаме въ България и чието удоволствие изпитва единъ Сталинъ, или Румънската кралица—майка.

Но нищо неможе да се сравни съ удоволствието, съ чистата наслада, съ мощта, гордостта, радостта, които изпитвашъ, когато си наравно съ орлите надъ Витоша, надъ Рила надъ Пиринъ...

Само да не бѣше това прибързано повикване по телефона отъ страна на агенцията „Лотъ“, което ми загуби $3\frac{1}{2}$ ч. напразно въ София,—сякашъ бѣрзатъ да не те отнеме другата агенция. И това закъснение, пакъ закъснение съ единъ часъ!

—Ахъ, само да не бѣше това лошо време! Мъгли, мъгли и, вали:

—Нима ще се пътува въ такова време?

—Разбра се! Надъ облаците слънце грѣе...

Ахъ, колко вървахме тогава на вестницитъ...

Щѣхъ да заминавамъ въ странство. Бѣхъ дошелъ да се сбогувамъ съ моя, като братъ, приятель.

—Искамъ да стана журналистъ... като тебе.

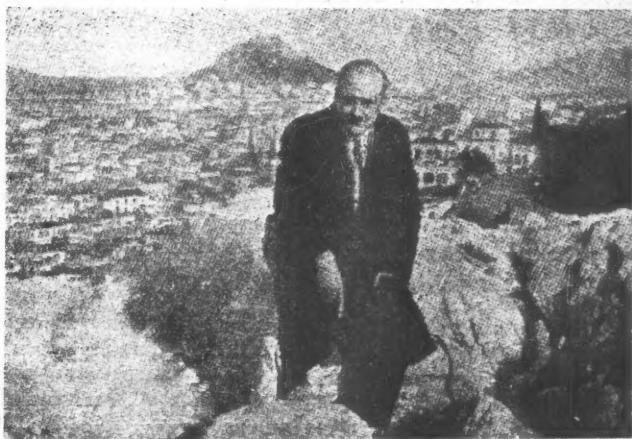
—Иди, каза, запознай се съ вестникарството тамъ, вижъ какъ работяте, създай си връзки.

Много време мина отъ тогава. Животътъ ни научи много нѣща. Научи ни, че хората носятъ маски.

А подъ черната кожа на Волниятъ, чието въздържание се съмнявахме, открихме не само пълния въздържател и вегетарианецъ, но човѣка съ голѣмото сърдце и волния духъ, воленъ като простора на морската ширъ край родна Варна.

Азъ никога нѣма да забравя тая мисълъ—надъ облаците слънце грѣе: Може да скриватъ лика Твой Облаци черни, Боже мой,

Голѣмиятъ американски журналистъ г. Dr G. B. Winkrod посочва точно мястото, където св. ап. Павелъ е стѣпилъ и дѣржалъ класическа та си речь предъ Ареапага въ защита на Иисуса Христа. (Деян. 17 гл.) Чакайте подробности въ идущия брой!

Апаратътъ на „Луфтханза“ пристига точно навреме. Той е голѣмъ и новъ. Докато се укроти това чудовище, гърдите му тежко дишатъ—отъ тамъ излизатъ огнени езици, като изъ разцепена вулканическа скала. Що

значи мъгла и дъждъ за тоя крилатъ змей?

Прави впечатление бѣрзата услуга на чиновниците—внимателни, чисти. Да се гордѣшъ и да не вървашъ, че това сѫбългари—Крумъ отъ „Луфтханза“ е цѣлъ германецъ! А г. Узуновъ отъ нашия „Лордъ“ чух го да говори свободно полски, немски, френски!

Водачътъ на защитницитъ на родъ и върхъ въ Гърция г. Велонисъ и г. Пр. Марковъ който чете Ев.върху стълбището на Ареапага

значи мъгла и дъждъ за тоя крилатъ змей?

Германците сѫ германци. Змейтъ хвъркна точно споредъ разписанието. Бѣхме го забравили, когато пристигна и нашата гълъбница отъ полското ято „Лотъ“.

Качваме се. Настанявамъ се на мекия фотойолъ и, споредъ правилото, което научихъ още въ Америка, когато бѣхъ спечелилъ лотаринъ конкурсъ за спортно летене, привръзвамъ се за пригъчените ремъци.

Перкитъ забръмчаватъ. Слагамъ си памукъ въ ушите.

Съ Богомъ!

Слабо подрусване по грапавия губеръ на божурищната поляна. Още единъ пътъ, и нѣкога те бутна съ тласъкъ на люлка. Люлката те понася въ майчини пазви за сънъ. Сънътъ става действителност. И ето на—летишъ...

Нивите и ливадите ставатъ правилни чертежи като на листъ хортия. Княжевското шосе се проточило като канапъ между тѣхъ. Автомобилъ е забързълъ, по него, но той не е и играчката на моите ангели у дома, той е бубулечка. Наистина бубулечка е. бубулечка А ние? Ние—летимъ.

Пилотътъ сѫ очите на птицата. Тѣ бдятъ. Тѣ направляватъ. Надеждата сѫ тѣ. Затворени въ кабината си—главата, гледашъ ги, че си говорятъ съ знаци—иначе не се чува. Нѣщо бутватъ и, люлката се подема съ новъ тласъкъ

—нагоре и напредъ... Една отъ съпътницитъ, млада гъркиня съ дяволити очи, но бѣла коса, обяснява на съседа си кѫде ѝ сѫ паритъ и какъ

ги прекарала на Букурешката митница. Той не я разбира и тя кокетно затваря очи ужъ да спи. На дълно отъ мене старъ полякъ на 65 год., вече хърка въ унисонъ съ апаратъ. Другиятъ, той не е пътникъ, той е чиновникъ на компанията отъ атинското летище. По полицитъ има карти, и шапкитъ ни съ тамъ. Багажътъ ни е въ нарочно влагалище — нѣкъде въ опашката.

Навънъ мъгла. Облаци прелитатъ къръкъ настъ:—Това сънкитъ на умряли витязи за свободата и честта на скъпата Родина.

Бръмченето на перкитъ става приспива пъсень. И ние летимъ, летимъ къмъ Бългото море, подобно устрема на единъ цѣлъ народъ . . . И това е сънъ—мечта—идеалъ. И ние летимъ, летимъ.

Богъ и Македония съ свидетели наши!

Изведнажъ прозорците сякашъ се разтвориха, шапкитъ съ картитъ и упътванията литнаха нагоре. Нѣкаква сила и мене издърпа, подигна, но вързанъ, друснахъ се на креслото си. Докато се опомнимъ, всичко мина. Гледамъ, старецътъ падналъ поваленъ на земята; госпожицата съ бѣлитъ коси и живитъ очи повръща; компанийонътъ и бледъ, бледъ, като платно; чиновникътъ се мжчи да издърпа крака си изъ подъ заглавието на стола на своя съседъ.

Апаратитъ хъркатъ. Хармонията е нарушена. Перкитъ една по една поддематъ, подобно оперенъ оркестъръ, който се настройва за увертюрата съ която скоро ще гръмнатъ пакъ мощната си пъсень по поляни, хълми и гори, надъ планини и рѣки . . .

Облаци—облаци—облаци: това сънкитъ на умряли витязи за свободата и честта на скъпата Родина. И ние летимъ, летимъ отново съ нови сили къмъ Бългото море, подобно устрема на цѣлъ народъ . . .

Богъ надъ настъ и Македония подъ настъ съ свидетели наши.

—Облаци—облаци—облаци . . .

Крилетъ на аероплана—това съ мотъ криле: всъко мръдане това е твое мръдане, ти си част отъ цѣлъя самолетъ. Мощните криле—това съ твоите криле.

И ние летимъ.

Мъглите се разреждатъ. Пътнитъ духове на облаците ставатъ прозрачни сънки на невидими души.

—Господи, колко е миль твоятъ просторъ за очитъ!

Поглеждамъ—езеро, Лъчадинското. Дойранското е встриани.—Каде е моятъ приятел сега, който има голъмъ кожарски магазинъ въ София и надъ магазина таблица „Дойранъ“—да ми посочи родната си кѫща тукъ? Но

какво ли е останало следъ толкова войни? Както отъ самолета не се вижда нищо въ подробности; така отъ далечния погледъ на миналото всичко се слива и се губи.

—Вънно ли тъй ще биде?

—Ето ние слизаме. Хълмите се очертаватъ. Хубаво, ясно слънце гръе надъ пролѣтната земя.

—Ето и Бългото море. Това е Солунскиятъ заливъ. Силенъ вѣтъръ дува отъ къмъ Атонъ — духътъ на отца Паисий, който идва да ни поздрави. Морето се пъни и тосе радва на скъпия поздравъ.

Летимъ надъ Солунъ вече. Познахъ го по Беязъ куле, която съмъ виждалъ на снимки. Цѣла панарама! Нѣкакъ ни ржкомаха — нѣкакъ нашенецъ. Ето и летището Отминаваме го къмъ Атонъ, за да се върнемъ пакъ. Още малко и—кацваме.

Сънътъ ми се прекъсна, или действителността на насладата, за да потъ немъ въ грубата суетност и лъжа на всѣкидневието. Съ спирането на моторите сякашъ оглушахме. Съ слизането на земята, сякашъ се окаляхме.

Нима земята е толкова прашна, толкова жалка?

—Въжно, не е ли човѣкътъ жителъ неземенъ?

Гледамъ, носътъ на нашия пилотъ кървавъ! Ударилъ се горкиятъ: пропаднали сме 50 м. въ въздушна яма. Какво ако бъ се зашеметилъ и кормилото се изкриви?—Значи сме избѣгнали възможна опасностъ:—и во възуха съ тримоторенъ самолетъ, пакъ

БИЛКОВИ БАСНИ

Истината

Истина е, че истината ни боде въ очитъ, когато се изпреди предъ настъ, но също така е истината и това, че ние не трѣбва да си затваряме очитъ предъ нейния тъменъ или свѣтълъ ликъ, защото въ такъвъ случай ще престанъмъ да бѫдемъ човѣци! . . . А сме ли изобщо човѣци! . . . Съмнява ме, много ме съмнява това, защото виждамъ какъ всички ние, съзнателно или несъзнателно приемаме въ себе си заблудата, преработваме я старателно и подъ формата на лъжлива истиня я предаваме на другите, които се заблуждаватъ въ лъжата и не вършатъ онова, което могатъ и трѣбва да вършатъ, за да бѫдемъ всички щастливи като човѣци—тукъ на земята! . . И за да се сбѫднатъ думитъ на Евангелието, което казва: . . „на земли миръ и въ человѣцехъ—благоволение! . .“ Това ще рече:—Да настане на земята миръ и въ човѣците—радостъ! . .

сме въ Божиитъ рѫце! . . . Следъ избѣгнато нещастие, похвално е да отадаемъ почитъ Богу, и благодарностъ.

Нашето летище е по-добро отъ Солунското: гаритъ ни съ по-спретнати и красиви Само шосето София—Божурище не струва: поправимъ ли го, ще бѫдемъ идеални. Тукъ, после забелязахъ, шосето е китонирано, подобно Варненското за Евксиноградъ. Запознахъ се съ американския воененъ атакъ, когото чакаха въ Божурище. Но който не тръгналъ отъ Солунъ, защото самолетътъ му нѣмълъ радиоапаратъ. Той ми обясни, че пропаданията ставатъ не въ безвъздушно пространство (нѣма такова), а благодарение на ударени въздѣ, течения о плавани напр. вѣтрове, измѣнили посоката си. Самолетътъ попада въ малка вихрушка и докато се хармонизира, пропада. Но не е опасно. Това е едно отъ удоволствията не на шага при летенето.

—Трѣбваше пилотътъ и др. пътници да се вържатъ, както Васъ.—заключи американецъ.

Като разбрахъ, че съмъ българинъ, мнозина ме здравствуваха и ми заговориха на чистъ български езикъ:

—Колко сладка е родната речь срѣдъ чужди! . . .

Отъ Солунъ отидохме въ Атина съ влака. Тамъ забравихме и аероплани, и кървави носове, и въздушни ями.

Подробни впечатления (виж. отд. Книжнина) отъ днешна Гърция и нейната класичност ще останатъ за следващия брой. За да приключимъ пътуването съ самолетъ, нека кажа сега че връщането бѣше още по-приятно съ единъ отъ орлите на „Луфтханза“. Докато „Лотъ“ побира до 10. 12 души — „Луфтханза“ надъ 25, 30 пътника, та дори има сепаре за пушулня — толкова съ по-модерни и удобни тия страхишища.

Направи ми остро впечатление, че пътниците когато се качваха въ кабините, влизаха сякашъ съ присъда, качваха се сякашъ на бесило. Моментътъ е тържественъ, свещенъ.

Тоя пътъ бѣхме щасливи да видимъ бѣлосъжната снага на Бъласица и змийосаната Струма.

Германцитъ даватъ бюлетинъ по пъттуването—каде сме, съ каква бързина летимъ, на каква височина и пр. 750 м. — 1200 — 1500 — 2000 — 2300 — 2500 — Струма тича, а ние срещу нея. Конътъ се завръща въ обора-си—тича бързо, бѣга, лети. А времето—чудесно. Конътъ става фениксъ, а после—орелъ. Крилата съ твои и ти си царь на въздуха!

Бѣла покривка нежно е загърнала приказния Пиринъ и той спи и сънува кога ще дойде лѣто, че пакъ да ни мжчи чакъ до Ель топе Просналь-

се е като гигантъ и спи, спи. Не му си се нагледалъ още и — ето Мусала! устремила погледъ къмъ Бога. Това е най-високият връхъ и ние сме встриани наравно съ него.

— Мусала, поздравявамъ те на равна нога сега, другарски!

А Джаница (Дупница) е точка. И тамъ има хора да страдатъ и да живеятъ... Перникъ пуши, но може ли да одими простора? И дали има тамъ нѣкой съ юмрукъ срещу насъ, срещу Бога?

— Не може да го видимъ, толкова е нищоженъ и глупавъ.

Витоша

И моторитъ спиратъ. Слизаме по инерция

Люлка.

Отидохме за 2:30, а се върнахме за частъ и 40 минути!

Закусвашъ въ Солунъ. Объдвашъ въ София. Чудо, славно нѣщо. Пътувашъ леко, лесно, чисто.

Когато слѣзохме, обзе ме пакъ тѣга!

Да можехъ, бихъ станалъ авиаторъ, пилотъ. Бихъ си купилъ собственъ самолетъ. Подобно Линбергъ

— Наистина, нѣма по приятно пътуване отъ летенето съ самолетъ!

Числото 666

За него пише Откр. 13:18. То винаги е било свързано съ Антихриста (Иоан. 4:1 — 4). На тая тема съ писали почти всички църковни отци, като напр. И. Златоустъ, И. Дамаскинъ, блаж. Иеронимъ, Андрей Кесарийски и др. Еп. Варламъ Левкийски, игум. на св. Рилска обителъ, пише:

— Думата антихристъ е гр. и ще рече „противникъ на Христа“. Антихристовци имало е много: Симеонъ Вълховъ, Неронъ, Максимилиянъ, Диоклетианъ, Юлиянъ, Арий, Македоний, Несторий, Савелий, Аполинарий, Мохамедъ (стр. 22,3) въ кни. „Антихристъ“ — 666“ отъ 1928.

Сега отъ Щвейцария, (Som. Wolfhalden, Appenzel) съобщаватъ, че числото отговаря на Римския папа, който се счита за „Замѣстникъ на Божия синъ“ = Vicarius Filii Dei. Тия букви въ тѣхната числова стойностъ събрани даватъ 666. Папата се нарича още „царь на свещениците“ — Latinus Rex Sa-cerdos: и тоя сборъ дава 666.

Ватиканътъ

се състои отъ 11100 луксозно мобилирани стаи, послани съ 85000 метра кървавочервени килими. Телевизорката е пурпурна. Чети Откр. 17:3—5.

СТАЛИНЪ И ЕВРЕИТЕ (прод. отъ 2 стр.)

вавътъ отъ нѣколко стотинъ безбожни евреи. Всички тъ евреи тамъ сѫ едва 18%!

Както презъ 1919 г. евреинътъ **Яронъ Коенъ**, известенъ подъ името Бела Кунъ, изби хиляди християни въ Унгария отъ които само 570 бѣха официално документирани, така историята се повтаря въ нещастна но велика Русия.

Сѫщиятъ тоя **Бела Кунъ** презъ юлий 1922 г. е застрелянъ 60,000 въ Кримъ. Споредъ офиц. документи на Женевския Червень кръстъ, 272 болни сѫ били извадени отъ болницата въ Алупка, ю. Русия, и

застреляни въ двора на болницата.

За да се разбере положението въ Русия и омразата противъ евреите днесъ, нека се види отъ кога е заобиколенъ **Сталинъ**. СССР нѣма истинско правителство — евреи властвуватъ тамъ. **Сталинъ** предлагатъ и той назначава губернаторитѣ на съветитѣ (областитѣ или провинциитѣ). Тѣзи губернатори въ своитѣ области иматъ властъ надъ живота на всѣко сѫщество! Сега внимавайте. Долниятъ списъкъ по азбученъ редъ на мираме въ болжевишкиятъ вестникъ „Правда“:

Область	Областенъ	Народность
Абшаскъ	Лакози	Еврей
Аджарскъ	Гурия	грузинецъ
Армения	Хаджианъ	аренецъ
Азербайджанъ	Полонски	евреи
Азовъ	Шеболдаевъ	"
Башкиръ	Бикинъ	"
Бѣлорусия	Гикало	"
Буриятъ	Ербановъ	буриатинъ
Воронешъ	Риабининъ	руснакъ
Дол. изтокъ	Лаврениевъ	еврей
Дагестанъ	Цехеръ	"
Донска	Саризовъ	"
Западная	Румянцевъ	"
Зап. Сибиръ	Айхе	"
Ивановскъ	Наумъ Носовъ	"
Казакстанъ	Мирзаянъ	арменецъ
Киргизъ	Белоски	евреи
Карелия	Аполоникъ	"
Кубишевскъ	Шубриковъ	"
Кримъ	Соломонски	"
Курскъ	Ивановъ	руснакъ
Кировска	Столиеръ	еврей
Ленинградска	Ивановъ (рус.) и Поцернъ	"
Московска	Кръстчевъ	българинъ
Грузиния	Коганъ	еврей
Задковаска	Берия	"
Горки	Прамнекъ	"
Молдовска	Булатъ	"
Морийска	Зинвари	"
Немцевъ	Курцъ	"
Одеса	Гълджовъ	"
Омскъ	Буткевичъ	"
Оренбургъ	Горкинъ	"
Северная	Контаринъ	"
Сталинградская	Варейкисъ	"
Саратовъ	Кринитски	"
Свердловская	Кабаковъ	"
Сиберия изт.	Разумовъ	"
Татарская	Лепа	"
Туркуманская	Попокъ	"
Украина	Касиоръ	"
Краковъ	Шелексъ	"
Киевъ	Кагановичъ	"
Днепропетровскъ	Хатаевичъ	"
Уинская	Трилински	"
Черниговскъ	Маркитанъ	"
Челиабинска	Риндинъ	"
Якутская	Певзниакъ	"

Това сѫ областнитѣ управници, които властвуватъ диктаторски и обхваналъ

(Следва на 10 стр.)

ГОГОЛЬ ЗА МОЛИТВАТА

Преди всичко Гоголь е известен като сатирикъ върху руската литература. Въ своите повести и писки, той горчиво се надсмива надъ слабостите на своите съотечественици. Смѣе се и заставя и другите да се смѣятъ, а това го прави не безъ цель. Неговото желание, особено върху зреѣтъ му години е било да помогне на Русия, за да познае цѣлото зло, което се е коренило въ нейната срѣда и да се избави отъ него. „Който желае истинно—честно да служи на Русия“ пише Гоголь въ „Авторски изповѣди“—нemu е нужно да има твърде много къмъ нея любовь, която би погълнала всички други чувства; нужно е да има много любовь къмъ чоловѣка въобще, и да стane истински християнинъ, въ пълната смисълъ на думата“. Съзнавките това и горейки отъ желание честно да послужи на своята родина, Гоголь почналъ да търси опора въ общението съ Бога посредствомъ молитвата. Въ писмата си къмъ Щ-въ той пише: „Разумътъ не дава пълна възможност на човѣка да се стреми напредъ. Има още по-виши способности: името ѝ е мѫдростъ, и нея може да ни я даде само Христосъ. Тя не се добива при рождение, никой отъ настъ не я има отъ природата, но е дѣло на висшата благодать небесна. Този, който, има вече и умъ и разумъ може не друго яче да получи мѫдростта, а като се моли (Як. 1:5—бр.) за нея денъ и нощъ, да я изпросва денъ и нощъ отъ Бога, да издигне своята душа до гълъбовото незлобие и да приведе въ редъ всичко вътре въ себе си до най-голема чистота, за да приеме този небесенъ гостъ, който се плаши отъ жилища, кѫдете не е дошло въ порядъкъ душевното домакинство и нѣма пълно съгласие въ нищо. Ако ли тя встѫпи въ неговия домъ, тогава се начева за човѣка небесенъ животъ и той постига цѣлата чудна сладостъ, бидейки ученикъ.“

Есичко му се струва учителъ: цѣлия свѣтъ за него е учителъ! Отъ най-простия съвѣтъ той извлича

всѣки кѫтъ на Руската империя.

Нека се забележи, че отъ всичките 49 управници, 41 сѫ евреи!

Ще може ли Сталинъ да се справи съ тѣхъ или единъ денъ ще чуемъ, че и Сталинъ е тѣхна жертва, каквато е сѫдбата на всѣ-ки диктаторъ? Времето ще покаже.

J. B. Winrod

мѫдростта на съвета; най-глуапиятъ предметъ обрѣща къмъ него своята мѫдра страна и цѣлата Вселена преъ него става една открита книга за поучение.

Познаването и признаването на Христа е било за Гоголя равно на познаването на висшата мѫдростъ, даваща смисълъ на живота. Ето какво пише той въ „Авторски изповѣди“: „Почти самъ не разбръхъ какътъ дойдохъ до Христа, виждайки, че въ него е ключътъ къмъ душата на човѣка, и че още никой изъ душепознавачите не се е изкачили на тази висота на душевно познание, на което е стигналъ Той! Следъ нѣколко страници и про-дължава“: както и да е, но животътъ за насъ не е загадка. Той бѣше тогава загадка, когато, най-умнитъ отъ хората, отъ мислителите до поетите, надъ нея се замислѣха и идваха до съзнанието, че не знаятъ какво е животъ. Но когато единъ отъ най-умните, каза твърдо неразколебанъ отъ никакви съмнения, че той знае какво е това животъ, този Единъ признатъ отъ всички за най-великъ отъ всички до сега, даже и тѣзи, които не признаватъ въ Него Неговата божественостъ, следва да повѣрватъ въ Неговото слово, даже и въ случай, ако Той би билъ простъ човѣкъ. Въпросътъ се решава, какво е това „животъ“. И така следъ дълги години, трудове и размишления дойдохъ видимо напредъ, азъ дойдохъ до това, за което мислихъ въ времето на моето детство: че назначението на човѣка е—да служи, и че цѣлиятъ нашъ животъ е служба. Не трѣба да се забравя, че взетото място въ земното царство е за това, за да служимъ на този Царь небесенъ, и за това трѣба да имаме предвидъ Неговия законъ. Само така като служимъ, може да угодимъ на всички: и на царя и на народа и на своята земя“. Изпълнението на този дългъ; това служене на човѣчеството, Гоголь е считалъ не осѫществимо безъ Божията помощъ. Той е търсилъ и намиралъ подкрепление въ своята молитва, както и въ молитвата на другите вѣрующи. Той пише понататъкъ въ тѣзи изповѣди: Една отъ главнитъ причини на моето пѫтешествие по святите места е било желанието искрено да се помоля и изпрося благоволение за честното изпълнение дължноститъ си, при стѫпването въ живота на самия Този, който ни е открилъ тайнитъ на живота, на самото място

то кѫдете нѣкога сѫ минали Неговитъ стѫпки; да благодаря за всичко, което не се е случило въ мята животъ; да изпрося деятелинъ и напѣтствено освежение въ дѣлто, за което азъ се възпитавахъ и за което се приготвихъ. Тукъ азъ не намирамъ нищо странно. Ако и ученикътъ при завършване на своето образование, побѣрза да изкаже благодарствени думи на учителя си, ако синътъ бѣрза къмъ гроба на своя баща, макаръ че му предстои поприще; защо и азъ да не се поклоня на този Гробъ, на който се покланятъ всички, при които всички получаватъ нѣкакво напѣтствие, кѫдете се вдъхновяватъ всички, даже и не поетитъ . . . Азъ молихъ и други да се молятъ за мене, защото не знахъ коя молитва отъ нашитъ ще бѫде угодна на Този, на който ние всички се молимъ. Зная само това, че най-презрение отъ насъ може утре да стane най-добрія и неговата молитва ще бѫде най-близка до Бога. За това не трѣбашемного да ме осѫждатъ, а да изпълняватъ думитъ на просяния, който казва: „Дай!“

Така е мислилъ Гоголь за молитвата. За неговата душа тя е била необходима и той не се е срамилъ да признава това.

Отъ руски: Лепарухъ Бирниковъ.

„Б. БРАНИТЕЛЬ“ И ЖИВАТА ЦЪРКВА

Г-нъ председателъ на Баптистския съюзъ на евангелската църква въ България пише:

Получихъ последния брой на „Български БРАНИТЕЛЬ“—благодаря! Много е добъръ. Радва ме, обстоятелството г. Марковъ, че Вие се подвизавате, че работите. Ще се радвамъ да позволите да съдействувате и да поощрявате Вашиятъ БРАНИТЕЛЬ да брани „вѣрата веднажъ за винаги предадена на светнитъ“ (Юд. 3), и да отстоява ревниво чистотата и идеализма на живата Христова църква . . . На мно-гоя лѣта!

Трифонъ Димитровъ

Писмо отъ Букурещъ (14 IV 937 г.). Много се радвамъ да получимъ писмо отъ неизвестенъ г-нъ отъ Букурещъ, съ което-ни моли да му изпратимъ всички досега излѣзли бр. на Б. БРАНИТЕЛЬ заедно съ абонамента. Адресъ: Ив. Ивановъ, бул. Пакъ 144.—Абонатътъ ни образува го-лъмо семейство изъ България, Гърция, Югославия, Румъния, Австрия, Швейцария, Германия, Полша, Данцигъ, Англия и Америка.

Когато рекламирате, помнете гор-ните данни!

Вестописъ.

Бълг. „БРАНИТЕЛ“ расте пропорционално въ тиражъ и влияние. Обсигнати сме съ благородствени писма. Съ „Религия“ достигнахме тиражъ 7500 къса за брой. Брой 72,3 на Б. БРАНИТЕЛ е съ 150 къса повече от бр. 70,1, а бр. 74/5—съ 300 повече!

Во въръзка со статията ни въ мин. брой „Ранно ставане“ искаме да припомнимъ § 129, 135 и др. отъ Метод. еписк. дисциплика, където се казва: „Съблудавашъ ли точно утринните и вечерни часове за ставане и лъгане?—Колкото може по често да ставашъ на 4 ч. зарано: Отъ 4 до 5 ч. и 5—6 вечеръ да размислявашъ, да се молишъ и да четеши Св. Писание“.

Г-жа Олга Д-ръ Й. Широкова отъ София пише, че известниятъ г. Д-ръ Широковъ е въ Персия. „Вика ме да замина и азъ, и единъ денъ да се върнемъ и ревизира дългото, което ни причини такива не приятности. Само че тръбашъ много пари да дойде. Можеби знаете отъ по-рано или сте чели вече за шантажа, който направи сестрата на нашата преди 5 год. слугиня; тъкмо що се бъхме завърнали отъ Абисиния, като искаше да го изнуди съ 150,000 лв. Но единъ денъ правдата ще възтържествува“ . . .

Книжарница „ЛБВ“ — Бургасъ ул. Св. Св. Кирилъ и Методий 52 честити на малки си клиенти Възкресение Христово!

Конкурсъ за всички

Премия отъ три книги

Който отговори правилно до редакцията на „Бълг. БРАНИТЕЛ“ на долните въпроси ще получи по желание една отъ следните книги:

—Григорий Петровъ—Къма българската младежъ,

—П-ръ Т. Т. Халуей—Библията и литература, или

—Ал. К. Кръстниковъ—за истинската вѣра

Ето въпросите:

1. Каква бъше религията на Чарлзъ Дарвинъ?

2. На каква възрастъ е билъ Иисусъ Христосъ, когато е започналъ да проповядва?

3. Къде умръха апостолите?

4. Кои съ най-великите глави на Библията?

5. Коя е държавната религия во Франция?

6. Кому принадлежи Гетсиманската градина днесъ?

7. Колко стара книга е Евангелието отъ Маркъ?

8. Къде се намира най-големата камбанария въ свѣта?

9. Въ коя част на Египетъ (рѣка Нилъ) фараонската дешеря е намѣрила детето Мойсей?

10. Кога расте косата по-бърже?

БР.—Редакцията предварително благодаря на дарителя г. Райновъ за просвѣтното му внимание. Книгите съ депозирани вече. Пожелаваме успехъ на поч. читатели. Хайде на работа!

г. П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, наистъ сътрудникъ е уволненъ отъ професорското си място въ Самоковската еванг. семинария. По този случай се носи мълва, че то не прави честь на разпространителите! И много писма се получаватъ въ редакцията ни, на които поради клюкарски имъ характеръ, не даваме ходъ. За установяване на истината запитахме въ самата Семинария и то какво ни пише редакторът г. п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ: „Герсъ е уволненъ отъ Лондонъ по необузданъ езикъ противъ решението на Комитетъ въ Лондонъ и противъ моята властъ. И за мене уволнението му е изненада, но тия работи се вършатъ въ Лондонъ.“

Воененъ отъ генералния щабъ ни пише, че е възхитенъ отъ бълг. имена, които внушаваме за офицерската иерархия (вж. писмото до генерал Луковъ въ мин. бр.)

Сказка за Македония се изнесе отъ г. Марковъ предъ Благ. братство „Д. Михайловъ“ въ Бургасъ на 18. VI. отъ името на Младежъ група. Салонътъ на братството бъ препълненъ и мнозина тръбаше да се връщатъ. Сказките съ изпратенъ съ предъдължителъ ръкописъ.

Вземаме живо участие и поздравяваме отъ страна на редакцията и четните на Бълг. БРАНИТЕЛ г-на Ил. Гудевъ, нашъ приятел отъ Сливенъ, по случай юбилея му на 14 IV за 50 год. обществена и културна дейностъ! Н. В. Царътъ го наградилъ заслужено съ Св Александър IV степен. Присъствали съ мъртъ на пръсъ г. Николаевъ, М-рътъ на благоустро. г. Ганевъ, проф. Бончевъ, обл. дир. г. Ращиковъ, и много гости отъ родния му Градецъ, с. Ичра и другаде, където е учителствувалъ.

Мистичниятъ кръжокъ при I Бург. еванг. ц-ва обявява: Разгънати петъкъ за пълненъ постъ. Всички четеци на Бълг. БРАНИТЕЛ въ България може да се присъединятъ молитвите въ този денъ, и желателно е!

ДУХОВЕНЪ ЖИВОТЪ

(Дописки отъ София)

Кръжокътъ за духовно състезание при I Соф. еванг. ц-ва развива усилено дейностъ за събиране съдъства за подпомагане изнемогващите евангелски

Ролята на религията.

Всичко се заключава въ приложението. Не е достатъчно да кажемъ, че тръбва да бдемъ религиозни, добри, любящи, но добро, любовта тръбва да се проявява. Не да бдемъ човѣкъ само религиозенъ: съ религията той тръбва да разреши нѣщо. Какво тръбва да разреши? — Вътрешния сми-сълъ на живота. Религията тръбва да създаде вътрешна въръзка между хората, да събуди въ тѣхъ съзнатието, че всички иматъ общъ произходъ. Следователно, всички същества, отъ малко до големо—ангели, човѣци, животни, растения —иматъ опредѣлено място и опредѣлена работа. Това опредѣля значението на всѣко живо същество въ общия животъ чрезъ религията.

Ан. Николовъ, гл. ред. на в. „Братство“—Севлиево

работници. Начело стои г-жа Богдана Ив. Касжрова, която заслужава похвала и подкрепа!

На конгресите—закрила на децата и Бълг. въз. неутр. съюзъ — държани въ София на 10 и 11 апр. съ присъствието на делегати 2 евангелски пастири Добрее във всѣ еванг. п-ръ да взима живо участие въ културния и социаленъ животъ на Родината ни, за да се види, че евангелистът е близо до своя народъ.

За забравените българи е говорилъ на IV заседание въ I-ва Еванг. ц-ва въ София г. п-ръ Г. Н. Поповъ. Тези забравени българи съ 100,000 помащи пръснати изъ Родопите. Сега състава раздвижване между младежите имъ за национално съзнание. Въ Смолянъ е образуван комитетъ за тая целъ. На края на събрането п-ръ Ас. Симеоновъ направилъ горещъ апелъ за подпомагане печатането на книжника за помагате. Събрани били 120 лв.

Н. В. Царътъ е благоволилъ да награди г-ца Е. Кларкъ—евангелистка, съ орденъ за гражд. заслуга по случай 100 годишн. на Фридрихъ Фрайобель. Г-ца Кларкъ е основателка на Деската градина у насъ. Признателните ѝ ученички на 11 IV поднесоха хубавъ български килимъ и много др. подаръци отъ благодарностъ за това, което тази благородна американка е сторила за бълг. дете съ непрекъснат труда за повече отъ 35 години. Тя сега е на 70 г. Съобщава Г. Н. Поповъ.

Нашата поща

Мнозина ни питатъ колко струва списанието за да си платятъ. Нѣкои го връщатъ пъкъ, като съмѣтатъ, че е скъпо. Отгора: то е БЕЗПЛАТНО! Плаща се само 10 лв. за пощ. и др. разноски. Волни помощи се приематъ съ благодарностъ.

1000 лева

е далъ г. Вл. Н. Кочовъ отъ София за най-духовната статия презъ годината (вж. брой 70,1 стр. 1).

500 лева

е далъ г. Я. З. отъ Варна срещу своя и абонамента на други.

г. Емил. С. М.—Бургасъ . . . 300 лева.

г. Дж. Лайансъ—Чикаго С. А. Щати (2 долара) 164 лева.

г-ца З. Карагиозова—Самоковъ 30 лв.

П-ръ Н. Михайловъ—Ломъ . 20 лева.

Дали по 10 лева

Ив. Г. Коларовъ, Тополица, Айт.—Ан. Аи. Игнатова, Асеновъвр.—З. Давчева, Поповица, Асен.—Вас. Пенчевъ, Кирилъ, Златоградъ.—Т. Р. Матевъ, Дебовъ, Ник.—Л. Ивановъ, Попица, Пан Н Еневъ, Пловд.—В. Петровъ, Плѣвънъ—Самоковъ: Ел. Табакова и Ц. Атанасовъ—М. Ат. Тодорова, Сливъ.—свещ. Л. Кръвъ, Созополь—София: Д. Каракашевъ, п-ръ Г. Черневъ—М. Сл. М-евъ, Търнъ.—Т. Поповъ, Ямболъ и др.

Следва.

Магазинъ

ДѢДО МРАЗЪ, Бургасъ

Специално за пролѣтната разполага съ най-финъ

пролѣтенъ трикотажъ.

Отбрана много финна

ГАЛАНТЕРИЯ.

КНИЖНИНА

The Defender Magazine — „Пророчески гласъ, викащъ въ пустинята: Редакторъ: Rev. Gerald B. Winrod, D. D. много духовно американско списание. Излиза всъки месецъ Абонаментъ 50 лв. за год. Може да се абонирате чрезъ редакцията на Б. БРАНИТЕЛъ—Бургасъ.

Църковенъ вестникъ — София, изд. Св. Синодъ на Бълг. ц.-ва Год. XXVIII бр. 14 дава портрета на Н. Св. Патриархъ Варнава Сърбски. На стр. 165 отбелязва за „Изпратения жезълъ за н-къ предс. на Св. Синодъ отъ Солунъ чрезъ еванг. п-ръ въ Бургасъ г. д-ръ М. Марковъ“ (вж.). подробно въ Соф. ежедн. „Зора“ бр. 5322 от 25 III т. г.)

Зора—София, бълг. ежедневникъ, който изнесе интересния въпросъ за „Изпратения владишки жезълъ и Бълг. схизма“ (стр. 1 и 5). Справедливо е да кажемъ това!

Бургаски фаръ—независимъ народенъ ежедневникъ. Въ бр. 4592 помъстя нашето клише (вж. мин. ни бр. 74, 5 стр. 5) като оповества, че ще следва статията „Български езикъ въ Солунъ“ отъ г. М. Ж. Марковъ и печатана въ бр. 4593 отъ I. IV. т. г.

Зорница—София, най-стариятъ бълг. седмичникъ—печата статиитъ на г. Марковъ „Евангелистътъ въ Гърция“ (бр. 15) и „Въ Атина, генинъ на Елада“ (брой 16) съ наша снимка.

Вечерна бургаска поща—независимъ информационенъ ежедневникъ. Въ бр. 2596 поставя едно наше клише, което г. Марковъ донесе отъ Гърция *) съ надпись „Духътъ на нова Гърция“ като съобщава „Чакате утре специална статия отъ нашата приятел г. п-ръ Марковъ и пр.“.

И наистина въ след. брой 2597 помъстя статията — „Славата на Атина и Солунъ: Легендата за св. Димитрий. Класическата речъ на ал. Павелъ“.

Книгоизд. „Ново време“ — Търново ще изпрати бесплатно на всички, който пощела ценоразписъ на книгите по земеделие, лозарство, овощарство, пчеларство и пр.

*) Това интересно клише ще поставимъ въ идущия брой на Б. БРАНИТЕЛъ.

Журналистическо бюро въ гр. В. Търново

Дългогодишниятъ редакторъ на популярното земедълско списание „Стопански прегледъ и домакинство“ и нашъ колега г. Ал. Пенчевъ е открилъ на ул. „Макензенъ“ 17 първото журналистическо бюро за разпространение на всички периодически издания, репортажъ и фотопортажи, събиране обявления и реклами за всички вестници, и накоси и пр.

При новосъзованото бюро ще се намира редовно за проданъ нашето сп. „Бълг. БРАНИТЕЛ“. Това за сведение на всички, които отиват въ старата Столица, или се интересуват отъ живота въ она край.

Фото-лаборатория „УФД“
ул. „Богориди“—Бургасъ
честити празници на
клиентите си

Истински Великденски подаръкъ за Бургасъ!

Свѣтозниятъ теноръ

БЕНИАМИНО ДЖИЛИ

ще пѣе въ последния
си филмъ

ТИ СИ МОЕТО ЩАСТИЕ

Предвидъ особената художествена стойност на филма, отъ Мин. на Просветата той е разрешенъ за всички учащи се.

Всѣки абонатъ на „Български БРАНИТЕЛъ“ може **бесплатно** да направи една научно-историческа екскурзия съ книгата

ЛЮЛКАТА НА ЧОВЪЧЕСТВОТО

отъ известния американски журналистъ

Р. Х. МАРКЪМЪ,

горещъ и преданъ приятел на нашия народъ!

ЕГИПЕТЪ—страната на фараоните и писамидите, на съвършени и велики загатки; **АСИРО-ВАВИЛОНЪ**—една отъ най-могъщите империи на древността; **ХАЛДЕЯ**—родината на астрономията и звездогадателите; **ТРАНСИОРДАНИЯ и ПАЛЕСТИНИЯ**—по чиято земя минаха нозете на Богочовъка и където се разигра трагедията на Голгота . . . **ВРЕМЕНА — ЛИЧНОСТИ — СЪБИТИЯ и ИСТОРИЧЕСКИ ПАМЕТИЦИ** ще минатъ предъ очите Ви, като на кинематографическа лента.

Само критичниятъ умъ и вълшебното перо на г-на МАРКЪМЪ ще направи това чудно сравнение между миналото и настоящето!

Тази книга отъ 160 страници, богато илюстрирана, съ специална карта, струва само 35 лв.

Доставя се отъ Н. Ив. Цанковъ — Гладстонъ 56, София

„АПЕЛИЯ В ПДА“
Нашата провърка.

Какво предстои на общинските съвети след изборите?

Г-нъ Н. Рашковъ, обл. директоръ: Изборите минаха при най-добра организация за осигуряване правовия редъ и свещеното право на избирателя. Въ резултатъ се получи 84.7% за Бургаската областъ безъ никакъв прецедентъ — най-голъмиятъ процентъ въ цѣлата страна.

Сега предстои на общинските съвети да се отдаватъ на работа, която е точно определена отъ закона. Нека се надъваме, че кметовете съ своятъ съветници ще започнатъ ползотворна дейност било за селото, било за града.

Г-нъ инж. А. Сирековъ, Гр. кметъ: — Предстои да изработимъ дейна програма за разрешаване на всички социални, благоустройствени и др. въпроси, които интересуватъ граждanstvото, за да може Бургасъ, като пръвъ търг. портъ, да заеме своето място въ България.

Г-нъ Д-ръ Ст. Максимовъ Фратевъ, общ. съветникъ: Сега ни предстои да изработимъ планъ на действуване, една програма, която чрезъ реални срѣдства да се приложи. Особено внимание бихъ обрналъ върху културните нужди — театъръ, читалище и пр. — това е моя мечта. Твърде необходимъ е родиленъ домъ за крайните квартали, детски приютъ и санитарна помощъ.

Dr GERALD B. WINROD

Истински Бранителъ на Вѣрата

Съвремененъ Християнски мъченикъ. Шо е Г. П. У.? Какво значи да си християнинъ въ С. С. С. Р. 613 брой на „Религия“ съобщи за завърналия се отъ С. С. С. Р. Сия въ С. А. Щати г. П. Воронаевъ, който написалъ кн. „Християнинъ подъ чука и сърпа: 13 години въ съветския адъ!“ Пълни сведения съ подробности, дати, снимки; пълни разкрития върху убиването на хиляди вѣрущи. . . П. Воронаевъ е синъ на Ив. Воронаевъ, когото много братя и сес-

три въ Господа лично познаватъ въ България и ще си го спомнятъ съ радост и благодарност. Преди 15—на години Иванъ Воронаевъ мина презъ Отечеството ни и оставилъ дълбоки корени на духовно раздвижване.

Сега бр. Иванъ Воронаевъ пакъ изпъква на сцената като истински бранителъ на Вѣрата съ по-голъма известност, благодарение на американски The Defender, чийто редакторъ отправя отворено писмо до

БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЪ

(Бивше — „Съячъ“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за — философия — изкуство и — наука.
Директоръ-основателъ: М. Ж. Марковъ
Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Уинродъ
Администратори: К. Св. Райновъ и Н. Хр. Ляповъ

Год. VIII.—1936/7 Брой 745.

Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7.

Сътрудници: П-ръ Ал. Георгиевъ, Ал. Крътниковъ, Ал. Трифоновъ, Д-ръ Ал. Възвъзъзовъ, Ал. Запковъ, Асп. Бирниковъ, Ат. Николовъ, Б. Илиевъ, Велиславъ, Марковъ, Вл. Секуловъ, Г. Т. Стамболовъ; П-ръ Г. Н. Поповъ, Г. Кйосевъ; Д-ръ Д. Ионевичъ; Д. Вл. Кочовъ, Дим. Лучански, Ел. Кантарджиева, Жени Бож. Д-ръ Патева, Д-ръ Ив. Жековъ, Кирил Георгиевъ, Коста Кръневъ, Крумъ Сивревъ, Кръстю Пановъ, Л. Колчаговъ, Л. Мишковъ, Л. Ив. Ганчевъ, П-ръ М. Н. Поповъ, Милко Яневъ, Ненчо Кротковъ, Ник. Г. Поповъ, П-ръ Павелъ Мишковъ, Д-ръ Сл. Василевъ, Стела Константинова, Ст. Ж. Тънковъ, П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, Т. Вълканова Т. Якимовъ, Тотю Брънековъ Хр. Н. Велчевъ, Ц. Хр. Цонковъ, и др.

Цариградскиятъ патриархъ и българската схизма.

Въ Атина живѣе Трапезундскиятъ владика, който е официалниятъ представителъ на цариградския патриархъ въ Гърция. Дори въ Българската царска легация въ Атина ме увѣриха, че гръцката преса би била благосклонна къмъ църковните ни въпроси и Трапезундскиятъ владика би предложилъ своите услуги съ най-голъмо задоволство.

Освенъ това, бидейки въ Солунъ, можахъ да се срещна съ личния приятел и съученикъ на Н. Светейшество Цариградския патриархъ, игуменът на ставропигиалния монастиръ Влатадонъ.

г. г. Иоакимъ Извртисъ е мо-

нахъ со стройна фигура и царствена осанка. Отъ него лъжа чистота и славянската искреност и непримиримост. Като го гледашъ увѣрявашъ се, че наистина има хора родени за монашески животъ, допада имъ. Тѣ сѫ щастливи, доволни сѫ и излъчватъ щастие наоколо си. Пръвъ игуменът ми заговорва за българския църковенъ въпросъ.

— Азъ зная нѣкои нѣща, но не съмъ официално опълномощенъ.

— И азъ не съмъ. Но ето токуто получени писма отъ Цариг. патр. Вениаминъ, съ когото сме въ лична преписка. Азъ зная Неговото мнение и мога да съдействувамъ.

И игуменът подчертава мнението

(Продължава на стр. 7)

Съветския посланикъ въ
Уашингтонъ,

г. А. А Трояновски заради него. Случаятъ съ г-жа и п-ръ Ив. Воронаевъ, които сѫ задържани отъ Г. П. У. въ Калуга понастоящемъ се разисква чрезъ радиото и печата въ Англия, Германия, Швеция, Канада и С. А. Щати. Въ Стокхолмъ 5000 д. сѫ присъствували на протестно събрание.

— Азъ мога лично, пише редакторъ до Съветския посланикъ — да Ви

залъя съ десятки хиляди писма, ако искате. А знае се, че днесъ, поради Япония, Германия и Италия, по-вече отъ др. пътъ С. С. С. Русия се нуждае отъ благоприятното обществено мнение на С. А. Щати.

Предъ стохилянднитъ си читатели списанието разкрива случая, като дава клишетата както на родителитъ та-ка и на невръстнитъ имъ деца Надя и Тимотей.

— Г-нъ Ив. Воронаевъ е роденъ въ Русия отъ селяни презъ 1885 г. Като младежъ той е служилъ въ Царската армия, когато презъ 1908 г. въ гр. Ташкентъ попада подъ влиянието на Господниото Евангелие и се покръства.

Въ 1912 год. той и съпругата му

ОГЛЕДАЛО

ОТВОРЕНО ПИСМО

До Поч. М-ръ на Войната

Тв. уваж. г. Министръ

Никой въ България не се съмнява въ Вашето здраво българско чувство. Когато цълата Бургаска област, където се служили честно и достойно и добре! Ви спомени още се помнятъ, научи, че Вие сте избрали отъ мъдростта на Н. В. Царя ни за Върховенъ представител на родното воинство, всички си отдъхнахме! И наистина, Вие не само не разочаровахте тия които Ви познаваха и общиха, напротивъ — Вие направихте повече отколкото очаквахме, и обрадвахте нашите надежди. Вие сте човекъ на положителното въ живота, на творческия замахъ.

Упомавайки се на тия Ви воински качества, азъ се осмелявамъ и на Васъ да напиша Отворено писмо, както писахъ въ мин. брил до почитаемия Ви колега г. М-ра и просветата. Тогава Ви и цитирахъ (бр. 2, стр. 2 сцъ * 2)

Въпросътъ се касае г. генерале, за по-българяване на нѣкои думи, които време е вече и могатъ да се промѣнятъ, думи които пъкъ се много употребяватъ въ нашето воинство (вмѣсто „армия“).

Зашо да казваме подпоручикъ, поручикъ, капитанъ, майоръ? Както сме намѣрили чудесните опредѣлнения полковникъ и подполковникъ, така може да се измѣнятъ чуждиците ефрейторъ, фелдфебель, па дори и генералъ!

Въ писмото си до г. М-ра на просветата азъ обърнахъ благосклонното му внимание къмъ първия бълг. преводъ на Библията — тая съкървищница, която крие около 1500 год. човѣшка опитност отъ законочелителя Мойсей, първиятъ й авторъ до последния й, богословъ Иоанъ. Тя е вдъхновяла майстори на перото като Шекспиръ и Гюте, а върху бълг. преводъ и неговата историческа роля за езика ни, съмъ се изказвали П. Р. Славейковъ, единъ отъ преводачите й; Ив. Вазовъ, народниятъ поетъ Стоянъ Михайловски, националниятъ философъ; Пенчо Славейковъ; художествениятъ учител на младите ни по-

Катерина пристигатъ въ САЩати. Тукъ той следва въ колежъ, завършва семинария и става пастиръ на I Руска баптистка въ Сиэтъ, Уаш. и после поради проявени дарби — въ гр. Нюйоркъ.

Следъ българишката революция повърва на лъжитъ на комунистическия манифест отъ 1920 год. и на 15 юли 1920 год. той напуска

Г-жа Катерина и пръв Ив. Воронаеви

ети; Стоянъ Ватрашки, българскиятъ езикъ. П. К. Яворовъ, незамѣнимиятъ лирикъ, и пр. и пр. Следователно тая съкървищница, която крие, назвавъ, въковна опитност, не може, разбира се, да не ни каже нѣщо по предмета, когото разглеждаме.

И наистина, въ Библията изобилствува терминъ като стотникъ (ст. 22) хилядникъ (Деян. 24:22), воинъ, войникъ, войвода, (Деян. 28:16) главатарь и пр. А това сѫ чинове въ йерархията на Римската армия, която владѣше свѣта! Не може ли да замѣнимъ чуждиците съ тѣхъ?

— Нека се опитамъ.

Знаемъ, че думата капитанъ произлиза отъ латински capitulus — глава; фелдфебель отъ немски das feld, поле и пр.

Ето напр. едно предложение, само външнение за военната иерархия (чинност):

Генералъ ***) боляринъ; генералъ майоръ боляринъ генералъ лейтенантъ — пръвъ боляринъ, и пълтъ генералъ, велики велможа

Полковникъ, подполковникъ, Майоръ, — дружинъ или надглavarъ. Капитанъ — главатарь.

Поручикъ — воевода.

Подпоручикъ — стотникъ.

Канд. офицеръ — подстотникъ

Фелдфебель — полебранникъ или само бранникъ.

Старши, младши (макаръ и руски), можатъ да останатъ).

Ефрейторъ — воинъ и Войникъ.

Въ горното предложение може да има грѣшки или неудобства, които могатъ да съ: поправятъ. Но тъй и иначе, нека чашъ искроно българската войска да добие български обликъ. Тоя, който стори това, ще бъде исторически запомненъ.

Отъ воинството ни нека дойде примѣрътъ за народно съзнание и народна гордостъ. Примѣрътъ ще заразителенъ за всички.

М. Ж. Марковъ

* Съкращение за колона или стълбецъ (сцъ)

** Министрътъ да се казва велможа!

Нюйоркското пристанище на пътъ за Русия — жаденъ да проповѣда словото Божие! Тогава е миналъ презъ България. И се установява въ Одеса.

— Забележете, че г. Воронаевъ е билъ за цѣли осемъ години почетенъ гражданинъ на С. А. Щати. Децата му сѫ били родени тукъ и той е билъ во всѣко отношение лояленъ на страната ни. Като такъвъ е билъ приятъ и въ Татковината си, чийто закони подъ диктаторския режимъ напълно е спазвалъ. Не се е месилъ въ никакви свѣтски или политически работи. Служилъ е и се е движилъ изключително духовно. И, макаръ че е страдалъ пътъ отъ 6 години въ претъканиетъ затвори и концентрационните лагари на С. С. С. Русия, досега той не е обвиненъ въ нито едно престъпление и не му е даденъ нито единъ случай на законна защита!

— Азъ питамъ, г Траяновски, кѫде е прословутата съветска правда, съ която проглушавате свѣта? А интернационалната комунистическа партия ни увѣрява че „Русия е най-свободната страна въ свѣта“.

Обосновавайки се на Вашите печатани закони, г-нъ Воронаевъ основава „Всеукраинския съюзъ на християните отъ Евангелската вѣра“ Въ 1926 г. е избранъ първиятъ председателъ*) и редакторъ на чисто духовното, неполитическото сп. „Евангелистъ“, което следъ 8 броя бива конфискувано отъ Съветските власти.

Презъ 1929 Съюзътъ е броилъ повече отъ 126000 члена! Ималъ е надъ 15000 църкви и повече отъ 10000 проповѣдника. Въ сѫщото време безбожници сѫтъ отъ Москва, начело со Смирновичъ крѣща, че религията въ Русия е унищожена. . . Наистина, безвѣрници сѫтъ винаги сѫ подценявали силата и влиянието на Господа Иисуса Христа и неговото Евангелие.

Духовнитъ истини не могатъ да се унищожатъ съ физически оръдия. Но не мисли така Г. П. У. По даденъ знакъ духовнитъ лица въ С. С. С. Русия винаги се третиратъ като престъпници: за такъвъ е билъ смѣтанъ и г. Воронаевъ, и той е билъ следенъ. Най-сетне на 7 ян. 1930 г. посрѣдно сѫтъ той е билъ арестуванъ отъ тайната полиция и всички имущества на Евангелския съюзъ сѫ били конфискувани. Така сѫщо вси-

*) Ср. Defender XI: VIII. на стр. 5 дава клише отъ Свидетельство — то подъ № 784 съ дата 14 Май 1927 год. То е надлежно подписано и официално подпечатано — Б. Р.

чки първенци съм били хвърлени въз затвора. Тръбва да се издадатъ цели томове, за да се описанътъ мъжките въз затворите на Одеса и Калуга.

— Безъ да му се съобщава обвинението, единъ съдът отъ трима души осъжда г-нъ В. на петъ години строгъ тъмничъ затвор. По късно му казватъ, че е станало гръшката, осъждатъ го на 8 години и веднага го отправятъ въ живия адъ, задъ Арктическия кръгъ, където милиони руски християни съм изчезнали като роби.

Около 400 мили задъ гр. Котласъ срѣдъ ледните бръгове на р. Печора, този Божи човѣкъ е билъ насиливанъ подъ наблюдателното око на стражата да реже дърва, да копае пътища, да работи въ медни и въглищни мини, да прави канали и пр., поради единственото си престъпление, че е християнинъ.

Когато приятели и роднини въ С. А. Щати се научаватъ за ареста на г. Воронаевъ набързо събиратъ 1500 дол. за транзитната виза на жена му до Америка. Направятъ постъпки: Г. П. У. взема парите и рано сутринта на 10 мартъ 1933 г. арестува г-жа Воронаева.

Тогава тя е била болна съ температура 42°. Дветъ и деца — Тимотей на 5 г. и Надя на 10 г. оставатъ сами въ къщи...

Следъ нѣколко месечни престояване въ зат. болница, отписватъ г-жата въ концентр. лагеръ и презъ августъ 1934 г. — при мъжа ѝ. Тамъ тая мила набожна жена пере со замързала, заледена вода, мие дъските на стражата, бели картофи, мете и чисти нужднини.

А тя е само една отъ хилядите, които страдатъ и изпитватъ подобна съдба. Отъ 10,000 проповѣдника половината съм изчезнали, а др. страдатъ подобно съ-во Воронаеви.

Най-сетне мин. юний г-жа и п-ръ В. съм били върнати къмъ цивилизация въ гр. Калуга, около 100-на мили до Москва. Единственото имъ желание е да видятъ децата си Макаръ че три отъ тѣхъ съм родени въ С. А. Щати и по силата на законите съм американци. Москва не ги отпусна докато Червениятъ кръстъ въ Женева не се намъси въ 1932 г. Но тръбаше да се плати на Съветския Интуристъ голъма сума отъ пари. И на 22 окт. 1936 г. Воронаевъ бѣше отново арестуванъ и хвърленъ въ Калугския затворъ.

Въ този моментъ повече отъ 3000000 граждани на С. А. Щати и 1000000 на Канада разискватъ въпроса. Хиляди по хиляди се готвятъ да демонстриратъ въ Уашингтонъ и дори се

Rev
GERALD
B. WINROD
DD,

пастиръ въ САЩати и Докторъ по Богословия науки. Авторъ е на повече отъ 20 научни богословски, Философски и политически книги. Близъкъ нашъ приятел и пътувайки по цѣла Америка, дръжи сказки за България. Често пъти идва въ Европа и Палестинските мѣста, древна Елада и пр. Редактира: Defender и Revealer.

Моли се!

Влизането на генер. Алжнби въ Иерусалимъ.

По поводъ смъртта на лордъ Алжнби, който на 11 дек. 1917 г. заведе английските войски въ свещения градъ, British Weekly пише:

Когато Алжнби прие командуване-

твърди че въпросътъ ще биде изнесън предъ конгреса.

Споредъ „Наржникъ на Съветско пътуване“ за 1936 г. стр. 40 необходими съм 968 долари предъ Съветския власт, за да могатъ хора като г-жа и п-ръ Воронаеви да напуснатъ страната.

Е добре, сума отъ 2000 долара отдавна е била депозирана за този ден. Защото тия двама въроящи иматъ сега само едно желание — да видятъ своите скъпи деца. Г-нъ В. е боленъ човѣкъ и да иска той нѣма да държи публични събрания противъ комунизма.

Заради децата си той ще прости и ще забрави всичко въ името на Господъ наше ѹ Исуса Христо.

G. B. Winrod

то нѣ египетския походъ, той устрои молитвено събрание и моли Бога да го избави отъ необходимостта да бомбардира Иерусалимъ и да хвърли гранати надъ мѣстата, където Христъ бъл разпнатъ. Войските му наблизили Иерусалимъ, но изглеждало, че едно сражение е неизбежно. Генералът телеграфиралъ на военния съвет въ Англия и поискалъ наставления. Отговорили му: „Правете това, което ви се покаже по-добре“. Обърнали се къмъ краля, който му отговорилъ: „Молете се“. И Иерусалимъ се предалъ следъ това безъ бой и безъ условия. И християни и мюсюлмани били дълбоко трогнати, когато видѣли генералъ-победителя лордъ да влеза съ снета фуражка и пешкомъ въ Святыя градъ.

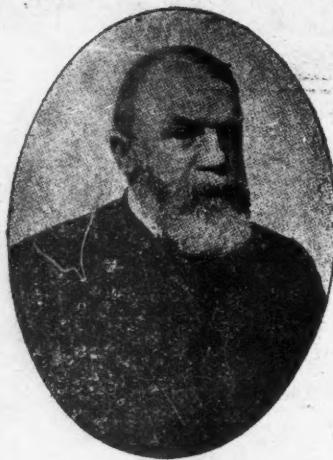
Въ края на м. Мартъ нашиятъ директоръ г-ръ М. Ж. Марковъ заминава съ веропланъ за Солунъ и Атина. Чакайте въ следующия брой специална кореспонденция.

Тайната на Мудиевата Сила

Много пъти миряните упрекватъ пастирите за всичко около църковния животъ, както мажетъ търсятъ вината за всичко въ жена си, безъ самите тъ да се поправятъ и възродятъ. Сега пастирите иматъ чудесенъ случай да посочатъ на миряните чрезъ Муди какво може да бъде единъ мирянинъ за църквата и за пастира си, подобно Йаронъ и Оръ за Мойсея. Муди, великиятъ свидетелъ Христовъ, не бъше пастиръ, а прости мирянинъ.

Споредъ Д-ръ Дей въ Bible S. Record първо на първо Муди дължи тайната на успѣха си на две сильно надарени умствено жени — неговата майка и съпругата му, чиято любовъ къмъ Бога дълбоко вдъхновяви живота му.

Сърдъцъ, който е биль пастиръ съ голѣмъ талантъ, е биль второто лице, което е повлияло сильно на Д. Л. Муди. Когато по-

следниятъ за пръвъ пътъ посетилъ Лондонъ (1867), той се е отправилъ за църквата на Сърдъцъ и презъ цѣлата служба е плакалъ отъ радостъ „съ очи отправени къмъ амвона“. Изучете живота на Сърдъцъ и той ще повлияе благотворно върху Васъ.

Другъ единъ, който е тайна за успѣха на Муди е Мурхаусъ. Двамата се срещнали въ Лондонъ презъ 1867 въ една малка мисийска стая, където Муди е проповѣдалъ. Мурхаусъ е забелязалъ, че Муди се ограничавалъ само върху темата, която си задалъ, и веднага му казалъ:

— Вие сте на погрѣщенъ пътъ. Ако проповѣдвате Божието Слово, вмѣсто собствените си мисли, Богъ ще направи велика сила!

Муди е биль стреснатъ отъ горните думи. До тогава той е биль доволенъ отъ себе си. И открилъ впоследствие, че хората сѫ жадни за Божието Слово. Говорейки за своята промѣна, Муди е казвалъ:

— Не можехъ да спра сълзите си. И решихъ да стана изключително проповѣдникъ на Библията.

Отъ тогава до края на живота си той е ставалъ въ 4 ч. заранта да изучава Библията и да се моли.

И днесъ Църквата Христова се нуждае отъ миряни, посветени съ животъ и имотъ Богу, подобно скромниятъ, но велики мирянинъ Д. Л. Муди.

Съобщава М. Ж. М.

Български Бранителъ

На г. П-ръ М. Ж. М.

Великъ и славенъ, но трънливъ
Е пътътъ твой, О български бранителъ!
Смиренъ стоишъ и горделивъ —
На Божия заветъ пазителъ.

Катъ сълнчевъ лжъ срѣдъ грѣхъ
и мракъ,
Ти се яви прекрасенъ рицарь,
Все освѣти, где стѫпва кракъ,
Живѣй, О български бранителъ!

Пронизвай гжестата мъгла
Съ лжча на истина и вѣра,
И изворъ чистъ, звѣнливъ въ гора,
Бжди на пътника намѣра!

ЗАЩО?

Зашо ме Боже, тъй създаде
Въвъ тазъ грѣхона слаба пльть,
Зашо ми сили ти не даде
По стрѣмния житейски пътъ?

Зашо немога да разкъсна
Веригитъ на черниятъ грѣхъ
И въ Тебъ свободенъ да възкръсна
За подвizi и новъ успѣхъ?

Зашо молитвата ми въ волни
Не стига Твоя свѣтълъ тронъ?
Зашо сърдце ти менъ не стопли
И чуе жалния ми стонъ?

Прости ржката Си надъ мене
Бжди Ти Вождъ мой и покровъ
И скрий душата ми ранена
Въвъ Твойта бащина любовъ!

Ломъ, 1937 г.

Н. М-въ

БАБА МАРТА

Баба Марта иде
презъ поля и гори
и съ усмивка блага
тя ни поздрави.

Мартенички и цвѣтя
носи въвъ ржка, —
Всѣки човѣкъ тя закичва
съ червенички цвѣтя.

Но изведенъжъ чудо стана
бѣзо тя се промѣни:
съзънъ блѣснаха въ очи и
ситенъ дѣлъ завалъ.

гр. Бургасъ,

Златка Н. Кофина

уч. I. в. кл. — „Бр. Миладинови“

За Д. Л. Муди по случай 100 год. отъ рож. му г. п-ръ Марковъ е говорилъ 4 пъти въ църквата и 1 пътъ на младите; също и на жените, или всичко въ Бург. ц-ва се говорило шестъ (6) пъти за великия евангелизаторъ, съ голѣмъ благословение чието влияние още се чувствува чрезъ учебните заведения, които е основалъ въ Англия и Америка. Негови сѫ думитъ: „Зная че Библията е богоиздънена, защото мѣ богоиздънена!“

Нещастието. (Билкови басни)

И най-голѣмото щастие на земята е само . . . късче хлѣбъ — за празния стомахъ и глѣтка вода за . . . жадния човѣкъ, но щомъ стомахъ се напълни и жаждата премине . . . заблудата се обажда: „Слушай мене — ти си нещастенъ, за да бждешъ щастливъ . . . трѣба да имашъ това и онова“. Но щомъ имашъ и това и онова, заблудата пакъ ти нашеца: „Слушай мене — ти си нещастенъ, за да бждешъ щастливъ ти трѣба да имашъ всичко . . . което нѣмашъ! . . .“ И все така . . . и все така ти ще бждешъ винаги и наистина нещастенъ, щомъ слушашъ гласа на заблудата и изпълнявашъ нейните заповѣди . . . Да, тя — заблудата въ различните си образи — е единствената причина за нещастието въ всичките му проявии. И . . . единствената пречка за единственото щастие — да знаемъ истината и освенъ животни да бждемъ още и . . . човѣци . . .

СЖДБА! . . .

Жечко П. Радевъ—юнкеръ въ Военна на Н. В. Царя у-ще по служба 6 м-еца отъскончината му 27 IX. 936 г. (За него вж. „Религия“ 67,8 стр. 4).

Тя е страшна и неумолима! Човѣщвото презъ вѣковетъ се е занимавало съ нейните загадъчни похвати, съ нейните тайнствени стѣпки. И, ако има още безумци, слѣпци, които отричатъ или спрѣятъ по Бога, какъвто ни Го дава

цѣрквата, смѣтамъ, че нѣма нито единъ синъ човѣшки по лицето на Земята, който да не знае, чувствува, вѣрва въ . . . Сждбага.

—Какво ли научно има въ твърдежа на биофизиолога, който е на мѣриль, че още въ зачатието на две еднородни клетки сждбата — тоя неумолимъ Fatum на латиницѣ — е сложилъ вече своя белегъ въ тѣхния животъ? Тѣ ще имать дори еднаква смърть (вж. бр. 70, 1 стр. 5—Г. Вл. Кочевъ)!

Мисълъта на горното научно изследване не е чужда и на Библията; нека самъ читателъ почерпи жизнена вода отъ самия изворъ — Исаия 49:1,5. Иеремия 1:5. Матея 1, 2:2. Лука 1:12 — 66. Такова е било раждането и на самия Исаака, Мойсей и Самуила.

Мнозина, сж подобно Айнщайнъ, които пѫтуватъ во вселенския влакъ безъ да знаятъ ни откѣде идватъ, ни накѣде отиватъ. Христостъ, нашиятъ Вождъ, обаче, твърди противното:

—Азъ знамъ — и откѣде идвамъ и накѣде отивамъ, а вие не знаете.

Съ други думи, идването въ и отиването отъ тоя свѣтъ не е случайно — то е по точно опредѣлени правила и со строго предназначернали птища! Следователно сждбата не е слѣпа, а разумна сила въ май-

ката-природа. Богъ владѣе всичко, защото е Творецъ на всичко — видимо или невидимо, законите му сѫ . . . закони!

На горните мисли ме наведе писмото на майката на скжияни Жечко. Тя пише:

—Бледа е всѣка фраза и дума, за да изкажатъ болката на разкъсаното майчино сърдце . . . Казваше му братъ Михаилъ още като бѣ дете, че **Жечко ще си замине рано, че ще бѫде убитъ** и пр., но го бѣхъ забравила, а той все казваше: „На война, мамо, азъ зная, че като отида не ще има връщане“ и пр.

Ето какъ отлетя милиятъ, здравиятъ ми, **веселиятъ и хубавъ Жечко**. Бѣше въ отпускъ за единъ месецъ — ваканция. Много, много ме моли да го пусна да отиде во Варна и се види съ приятели, роднини. И наистина дойде си следъ 10 — 15 дни, които прекаралъ така, че просто не намираше думи да ми се нахвали и често ме питаше: „Зашо, бе мамо, тая год. толкозъ много любовъ, внимание, топлота отъ страна на всички? Особено Хр. Род. с-во не го пущали просто да шавне. „Плачеха, мамо, като кажехъ, че трѣба да си отида“.

Единъ денъ при най-добро настроение, бидейки съ компания въ морската градина „изведенажъ“ — казва — почувствувахъ, мамо, нѣщо осо-

бено, нѣщо като страшни предчувствия. Погледнахъ часовника, бѣше точно 7 и решихъ веднага да тръгна за София: помислихъ, че нѣщо се е случило! И действително, съ пристигането си сутринта ме запита, дали не се е нѣщо случило, нѣщо страшно презъ вчерашия денъ въ 7 ч. в. Като му казахъ, че нищо особено не е имало, той се замисли и каза: „А какво ли ще се случи?“

Още во Варна ималъ ужасни предчувствия. Тръгва за насамъ и казалъ на братовчедката си: „Предчувствувамъ, че вече никога не ще се видимъ“. А тя щѣщеше тукъ да следва медицина, и веднага ми писа това по смъртъта.

Тукъ като си дойде, нѣколко дни никѫде не излѣзе: „Мамо, не ме интересува Софията. За Васъ дойдохъ“. Все ме съпровождаше, кѫдето и да отида, изъ стантѣ.

Научаватъ се приятели, взели грамофонъ, идватъ: „Жечко ти се криешъ, но ние съ музика идваме да те посрещнемъ“. Измежду дошлиятъ имаше генералски синъ, който му предлага конъ за язда. После вечерта на другъ другаръ казалъ: „Канять ме на язда, но да отида ли, да не отида ли? Нѣма да отида!“ На др. денъ Жечко е въ селъ, като никога, лудува, танцува: „Ела, бе мамо, остави тая работа, нагледай ми се, радвай, нарадвай ми се, че още два дни и вече никога не ще се видимъ“.

— Ами ти като не си идваши, нали знаешъ, че азъ идвамъ въ учи-

Подъ Еди куле надъ Солунъ е автокефалниятъ Мони Влатадонъ (Чаушъ манастиръ) съ игуменъ **Иоакимъ Ивиритисъ**, който гледа панорамата на Македонската столица, градът на Св. К. и Методий. (Вижъ статията на първа стр.) Тая снимка, както и др., е подарена лично на нашия ред г. Марковъ отъ игумена на манастира.

лището на свидане.

— Много ще идвашъ, много ще питашъ, но другаритъ ми ще каза — Жечко Родевъ го нѣма!

— Ами ти кѫде ще си?

— Азъ ще се скрия...

— Парлива шега, си казахъ.

Въ това време конетъ за зла честъ, пристигатъ. Иска ми пари: „Още два дни, мамо, много ще искашъ, но Жечко Родевъ не ще го има вече“. Облече се: „Довиждане, мамо“. И — повече не чухъ думата му. Това си бѣ...

Жечковиятъ конь билъ най-силенъ измежду другите. Свършватъ яздата около семинарията и си идватъ, около 7 ч. вечеръта. Изведнажъ конътъ се изплашва, седлото се изкривява, Жечко изгубва равновесие и пада точно върху едно дърво. Черепъ и гърди, тия юнашки гърди, които гордо удряше съ юмрукъ:

„За Царя и за отечеството!“

— Сѫдба, много, много жестока сѫдба! Тичамъ сега по гробища и църкви — никѫде спокойствие. Страхъ ме е да не се повредя, че другите деца искатъ гледане.

А ето какво ми се слуши напоследъкъ. Бѣше ч. 4½ сутринята. Спѣхъ дѣлбоко, обаче нѣщо божествено като че стана съ мене, като че нѣщо се излъчи отъ цѣлото ми сѫщество. Това ме пробуди и тѣкмо се чудехъ, какво нѣщо е това, което още изпитвахъ, виждамъ надъ себе си облаци. Интересно, не е сънъ. Това е действителностъ — си мисля, и въ този моментъ на изненада, въ мигъ се очертава въ облаци едно лице. Това бѣ на около метъръ високо надъ мене и малко въ страни.

— Мамо, русенското дѣло те много измѣчи, още малко тормозъ и ще се свърши въ твоя полза.

Страшно се изплашихъ и почнахъ да викамъ, но се сѣтихъ, че не бивало при такъкъ случай да се вика и замъкнахъ.

Червено-слънчевъ (при залѣзъ) цвѣтъ. После се дигна нагоре но преди да дойде до тавана, изгуби се. Бѣхъ въ пълно будно състояние. Цѣла треперяща, и обрадвана, ставамъ и събуждамъ Петъръ и децата:

— Ставайте, Жечо е живъ! — помислилъ Петъръ, че съмъ се умопредиля и каза ми: „Не помнишъ ли, че го заровихме?“

— Не за плѣтъта ти говоря, а за душата му...

До това преживѣване, като майка, азъ бѣхъ, въ колебание: сѫществува ли душа или не? ако да, защо това? и пр. Отъ това що видѣхъ, обаче съ собствените си очи

никой не може ме разколеба. Това бѣ фактъ неоспоримъ.

Следъ две седмици отъ тая случка, адвокатъ ми писа, че съмъ спечелила въпросното дѣло за 100 лв. които бѣхме дали въ търговия.

**

Що назава евангелието за подобни случаи? Нека чуемъ сладката реч изъ блаженитъ уста на Спасителя:

— Да се не смущава сърдцето ви; вие вървате въ Бога, вървайте и въ мене. Въ дома на Отеца ми много обиталища (престои) има, ако не бѣше така, азъ щѣхъ да ви кажа, защото отивамъ да ви пригответъ място. И, като отида и ви пригответъ място, пакъ ще дойда и ще ви зема при себе си; тъй щото дето съмъ азъ да бѫдите и вие... (Иоан. 14:1—3).

За езическия свѣтъ тия откровения бѣха неизвестни, но тѣ сѫ страни и за днешните езичници.

— Читателю, вървашъ, не вървашъ, смъртъта ще дойде! Справилъ

ли си се съ нея?

Проблемата за Fatum-а е разрешена. Сѫдбата чрезъ духоведството е понятна. Смъртъта чрезъ Христа не е страшна. Зависи отъ мирогледа. Всѣки може да получи повече свѣтлина по въпроса, и трѣбва. Нека размислимъ и се справимъ со себе си, въ себе си и за себе си: Иоан. 11:11, 14, 38—45; Лука 24:13—35; I. Сол. 4:13—18; Откр. 7:9—17; I. Кор. 15:19, 35—57, и др.

Завършвамъ съ примирение въ сърдцето си, съ вѣра и спасителна радост, особено къмъ Жечковата опечалена майка, моя сестра, и къмъ цѣлото семейство:

— Богъ е привель скѫпия Жечко къмъ по горна служба. Да бѫде воинъ въ духовната борба (Ефес. 6:12), подобно ангелъ, и бранител на души, потропнали предъ дверите на свѣтлината. . . . Миръ на душата му! Юнкеръ тукъ, той юнкеръ е сега предъ Царя на царете защото „Богъ не е Богъ на мъртвите, а на живите!“ (Мат. 22:29—33).

Вуйчо му МЕТОДИЙ

Ранното ставане

Любезни читатели, като сѫ прочили седмичната ни програма въ миналия брой, че всѣки петъкъ ставамъ въ 5 часа заранъ за утринна молитва, запитвайши какво значи това. Нѣкои подхвърлятъ дори, дали това не звучи малко сектански? Ние сѫтаме обаче, че скътани сѫ не които ставатъ въ 4 ч. а ония които си лѣгатъ въ малките часове... Ранното ставане е въпросъ ментално хигиениченъ, здравенъ, и затова му давамъ място въ едно духовно и обществено списание каквото е **ББранителъ**.

Библията, върховниятъ ни религиозенъ авторитетъ, въторжено говори за ранното ставане: **Мойсей** и пророчи, **Давидъ** и **Даниелъ** сѫ били ранобудци. Последниятъ, освенъ другъ пѫтъ, е ималъ и специална утринна молитва. Знамъ, че **Господъ Иисусъ** е ставалъ рано, за да се моли извѣнъ града на Елеонския хълмъ. **Апостолитъ** сѫ осъмвали молящи се, каквото е случая на педесетнницата. Често пѫти първите християни сѫ се молили до разсъмване, когато било ап. **Петъръ**, било ап. **Павелъ** сѫ били арестувани и Любвеобилниятъ ап. **Иоанъ** вижда въ „Откровение“ утринната звезда — зорницата.

Цѣлата книга **псалми** е окрасена съ утринна молитва. Вземете си бележка — 4: 3, 5, 17, 30, 33, 40, 46,

55, 59, 63, 65, 73, 77, 88: 13; 92, 96, 98, 101, 103, 108: 2; 113: 3; 119: 117, 130, 139: 18; 144 и др. Който сѫбира мѣръ и иска да служи на Господа нека се спре съ свѣтите на премѫдраго Соломона въ **Притчи** 6: 9, 10, 11; 19: 15; 23: 21; 24: 33, 34 и др. Азъ не мога, освенъ да се съгласи съ думите на единъ велиъкъ проповѣдникъ, който е казвалъ, че се срамува да лежи сутринъ въ леглото си, когато работниците минаватъ покрай кѫщата му, отивайки на работа... F. K. Stam въ „Благовестител“ IX: IV стр. 19.

Когато великиятъ английски реформаторъ

Джанъ Уеслий,

основателъ на методизма достигналъ 73 г. възрастъ, бѣлъ удивително умствено и физически бодръ и здравъ.

— Великата причина е, казвалъ той, благоволението на Бога, който прави каквото му е угодно. Но главнитъ сѫдѣства сѫ: 1. Постоянното ми ставане на четири часа сутринъ. — 2. Обикновеното ми проповѣдане въ петъ часа сутринята: едно отъ най-здравитѣ упражнения на свѣтъ, и др. (M. Лешевъ: Дж. Уеслий, бѣл. пр. отъ 1884 стр. 246 и 267).

Д-ръ R. A. Тогтъ каза, че не заенимиятъ проповѣдникъ.

Д. Л. Муди

ставалъ всъка зарань много рано за да чете Библията и да се моли. „Ако тръбва да се учи нъщо, азъ съмъ първиятъ, който ще стана преди другите“, казвалъ той.

— Веднажъ, пише Тори, ние си лъгнахме доста късно следъ оживени разговори въ една конференция. Азъ спъхъ подъ стаята на Муди. Около 5 ч. чухъ леки стъпки и нѣкой почука на вратата ми. Муди зовеше: „Тори, стамалъ ли си?“ Той бѣше станалъ преди единъ часъ и ни будеше за утринна молитва.

На въпроса: „Какво ме вдъхновява и крепи въ пастируването ми между другото г. F. W. Backemeyer отговаря:

— Утринната молитва! (Alumui Review) XII: 3 р. 159).

Ранното ставане не е патентъ на тоя или онъ; нито е нововъведение въ църковното подвижничество. То е привилегия за всъки.

Ако обаче нѣкой го мѣрзи и не му се става, или скита ноще, то е друго нѣщо. Нека тогава да не се чудимъ, защоднестъ нѣмаме реформатори отъ размѣра на Богомиловци, Бруновци, Лутеровци, Хусовци, или сподвижници като св. И. Златоустъ, св. Климентъ Охридски или о. Паисий. . . Тѣ всички сѫ били ранобудци и плеада, като тѣхъ!

Впрочемъ, да почнемъ до практикуваме ранната утринна молитва.

Въпросътъ за ранното ставане е положителенъ, а не сектански. Той крие въ себе си дисциплина и себеконтрола и колко радост, бодрост, и животъ. Той е и обществено нравственъ, духовенъ. Ако държавните учреждения започватъ работата не на 8 а на 6 ч. заранъта, проблемата за непрекъснатия трудъ ще се разреши, като се икономиса гориво и пр. Чиновникътъ отъ 2 ч. сл. пл. ще биде у дома си и цѣлия сл. обѣдъ ще използува най-рационално. Много отъ ношнитъ вакханалии биха се избѣгнали. Нацията ще се обогати со здраво поколение и България ще добие новъ обликъ. Тогава ще има повече време за четене, за спортъ и гражданска добродетели съ творчество и напредъкъ.

Дотогава нека се подготвяме за славното бѫдащо, когато нѣма да има ни болести, ни грѣхъ. За сега поче веднажъ на седмицата да ставашъ рано, като регулирашъ живота си, и да се молишъ въ постъ за душата си, за близките си и за свѣта, е геройски подвигъ и истински патриотизъмъ.

Само озарениятъ умове ще разбератъ тая мистична истина.

М. Ж. Марковъ.

Ал. Трифоновъ—Предс. на бойците въ гр. Бургасъ

Бойците отъ фронта въ България.

Бойците отъ фронта въ България въ своята цѣлостъ сѫ така назовани български въоръженъ народъ, българскиятъ войски отъ редникъ до генералъ, взели участие и изпълнили своя дѣлъ въ чутовните, епични борби за освобождението и обединението на цѣлокупния български народъ.

Ботевъ, Левски, Караджата, х. Димитъръ, Райна князина, Воловъ, Бенковски, Черешевото топче, Оборище, пепелищата на Батакъ, Пе-рущица, грамадата кости, потоци-тъ кръвъ, Шипка, Шейново, Сливница, Драгоманъ, Одринъ, Чаталджа, Завоя на Черна, Тутраканъ, Кубадина, Букурещъ, имена славни, дѣла величави, памѣтници на подвигъ и саможертва, бисери въ новейшата история на българскиятъ народъ, това е българскиятъ воинъ, това сѫ гойниците отъ фронта въ България.

Богато минало, примѣръ и на-зидание на грядущето поколение, бойците отъ фронта днесъ сѫ кре-

пители на българската национална съвѣсть и постаментъ на духовното величие на българския народъ.

Будители на родолюбие, бойците отъ фронта иматъ широки гърди и правъ погледъ.

Тѣ не се смущаватъ отъ Ниои и не се боятъ отъ душманите народи, разсадъ на отрицание и пораженство.

Бойците отъ фронта сѫ за мира, защото тѣ най-добре знаятъ ужасите на войната, но ако Родината наложи и Царътъ повѣли, ма-каръ стари и бѣловласи, ще линнатъ и се отзоватъ на полебранъ въ окопа и веригите.

Бойците отъ фронта въ България не сѫ ни на дѣсно ни въ лѣво.

Тѣ иматъ своя единна политика — вѣрна служба на Родината.

Бойците отъ фронта сѫ за България и само за България.

За нея тѣ живѣятъ, за нея тѣ ще мрѣтъ.

Цариградскиятъ Патриархъ и бълг. схизма.

(Прод. отъ първа стр.)

на Трапезудския владика (вж. „Зора“ XVIII: 5322 отъ 25. III. т. г.). Патриархътъ е съгласенъ да вдигне Българската схизма безъ никакви уговорки, стига само представители на Българската ц.-ва да сѫ съгласни да отслужватъ взаимна литургия, било въ Атонъ или другаде. Българскиятъ кириарси могатъ да бѫдатъ придружени и отъ срѣбъски, румънски и други ц.-вни представители, съ които българите сѫ въ приятелски връзки.

За увѣра и тяжесть на горнитъ изявления, азъ пожелахъ да ми се даде нѣкой предметъ, като икона и пр. Явявайки се предъ Синода на Бълг. ц.-ва, трѣваше да нося сѫществено доказателство. Подобно Йосифовитъ братя-чаша отъ Египетъ

Той изказа съжаление, че въ момента нѣма подобна икона и ще се погрижи въ най-скоро време да я набави.

— Аеропланътъ ми (самолетътъ) тръгва утре заранъ, тихо отвѣщахъ.

Тогава, за голѣма радост на всичца ни, игументътъ донесе двуметровъ жезълъ отъ чистъ абаностъ съ златна главица, на която бѣха извезани букви К (кириосъ) и (христосъ) — Господъ Христосъ. Сѫщо и основата на жезъла бѣ отъ чисто злато.

Разбира се, жезълътъ се разглобява и азъ можехъ да го поставя въ куфара си.

Онова, обаче, което се случи на границата нѣма да зарадва никого — нито Цариградския патриархъ, нито Трапезудския владика въ Атина, нито игумена на Чашъ манастиръ. Грѣцкото правителство не дава да се изнася нищо златно отъ предѣлите му.

Самъ Нам. предс. на Бълг. Св. Синодъ видинския митрополит. Неофитъ изказа съжаление за хубавия позлатенъ абанасовъ жезълъ, който щѣше да бѫде предаденъ нему. Обаче, той счита, че въпросътъ за схизмата не е само църковенъ, а държавенъ и народенъ. Следователно „моментътъ за повдигането и разискването му за сега е неблагоприятенъ“.

Къмъ новата практика на Бург. ц.-ва отбелзана въ мин. брой, радваме се да зарегистрираме още една. Г-нъ Ат. Н. Велчевъ спечелила на томбула единъ тонъ каменни вѣглици и ги подарява чрезъ ц.-вата на едно семейство, което отъ благодарността назова скжия даръ — „черни диаманти“. Хвала му!

Следующиятъ брой за Великденъ ще бѫде двоенъ съ много снимки отъ Елада и новини отъ Америка.

Вестописъ.

Думата **Вестописъ**, до когото знаем, не е за пръв път употребихме на български въ миниатюра брой. Много ще се радваме, ако тя замъсти гръцката чуждица „хроника“.

Д-ръ **G. B. Winrod** отъ Америка пише, че много харесва технически списанието ни, което, казва се приближава до най-добри американски отъ този родъ. Съжалява, че не знае мн. добре бълг., но разбира, че Бълг. Бранител поднася богата духовна храна на многобройните си чети. Нека се молимъ, заключава той, щото Богъ изобилно да благослови работата на Бълг. Бранител, която се принася като жертва за Божията слава въ България!

По случай 100 год. на Левски Млад. Еванг. клуб въ Бургасъ е устроилъ подходящи събрания. Г-ца Магда Кирилова отъ Италианското кралско у-ще е чела на 28 II. обширенъ рефератъ върху Биографията на големия апостолъ на свободата. А на 7. III. е имало Въздръжателна вечеря подъ знака на Левски, който е билъ пъленъ въздръжателъ. Взели съмъ участие: г. Ц. Хр. Цонковъ, Й. Ст. Марковъ и Хр. Мутафовъ. П-ръ Марковъ изтъкналъ, че почти всички ратници отъ епохата на Възраждането съмъ били заставяни споредъ иллюстрирането и уставите да бъдатъ въздръжатели.

П-ръ **Павелъ Мишковъ** пише отъ С. А. Щати: „Три месеца вече обикалямъ централните щати. До днесъ държахъ 46 сказки за България въ 32 града. Получихъ бр. 72,3 отъ „Религия“ съ новото име Бранител. Портретъ и телеграмата на Царя въ списанието Ви тукъ будятъ големъ интересъ. Държахъ съживителни събрания

Животъ е посвещение!

Ученъкъ е само онъ въ него, който съзерцава учителя си—Духа, който е въ непосредствено общение съ Него. Колко е красиво тогава—да слушашъ Неизразимия, онъ, който е въ тайно!

Какво важи, че той или онъ проповедвали такава или онакава философия? Важното е ТИ какви не-посредствени преживявания имашъ, какви опитности?

И той казва: „Опитайте, че съмъ благъ!“

О, който може да опиталъ... Съмъ опитъ може да ни направи „брата“ въ истинския смисъл на думата. Който нѣма опита, той живѣе съ подаяние, той жуми.

— О, Господи, Великъ си Ти! Твоите лѫтища съ неизповѣдаеми. Великъ и страшень си Ти! Великъ за душитъ ни и, страшень за гръховетъ ни.

Иначе отде е тая сѫдба?

Както Иисусъ се подвизаваше въ пустинята и Той е Христостъ, така и ние да се подвизаваме въ пустинята на Живота, който е посвещение.

Пожелавамъ миръ на всички!

Велиславъ М.

въ три църкви. Америка е много промънена: материализъмъ, модернизъмъ, болневизъмъ съмъ върли неприятели: може би сега е редъ на Америка да опита нѣщо отъ Европейскиятъ движения. Надѣвамъ се по-диръ Великденъ да си дойда. Ето хроника за Бранителъ“.

Напоследъкъ Бург. Еванг. ц-ва е приела за членове въ своето лоно г-жа **Весела Ст. Маркова**, дъщеря на стария еванг. ратникъ въ Сливенъ г. Ив. Кинаревъ, и г-жа Д. и г. Ас. В. Зяпковъ, който е братъ на отличния пловдивски п-ръ г. Вас. Зяпковъ. Сестрата на г-жа Д. Ас. Зяпкова е също пастирка. Църквата въ Бургасъ сърадва новите съ членове, които ще съмъ нейна окраса во вѣра и животъ. Същото можемъ да кажемъ и за новопокръстения мюхамеданинъ Ахмедъ Ал. Ф. Араудовъ, който въ Евангелската църква ще намѣри спасение на душата си.

Издаваното въ Америка руско списание „Нашъ путь“ обнародва статистика на мъженически пострадали въ Русия отъ болневиците. За сега съмъ известни: иерарси 31, свещеници 1500, учители, адокати, съдии, лѣкарки 34,585, писатели и ученици 16,367 земевладѣлци и търговци 63,340, войници и моряци 268,000, работници 196,000, селяни 890,000, а безброй съмъ неизвестните мъженици

Г-жа **Л. Ив. Чешмеджиева** е говорила въ Ямболъ предъ добре посетено женско събрание за английската благотелка и голема пасифистка **Muriel Lester**, за която напоследъкъ англосаксонската преса писа много. Слушателите съмъ оставали извѣдно благодарни на почитаемата говорителка.

Лажданска еванг. ц-ва подъ пастирството на г. Г. Н. Поповъ развива успѣшна мисионерска дейност между помаците. Основанъ е и фондъ „Нова църква“. Г-нъ Т. М. Колчаговъ е обещалъ 10.000 лв., а г. Лазаръ Колчаговъ—5,000 лв. Хвала на дарителите!

Комитетъ Религиозно образование—София е възле похвалната инициатива да издава приказки за детски проповѣди. Съмъ ние сме много облекчени въ досегашната ни практика да говоримъ на децата въ първата недѣля зарано на месеца, а вечерята имаме въздръжателна проповѣдь. Ето единъ случай и за Еванг. въз., движение да последва КРООбразование като издава въздръжателни теми. Много амвони ще говорятъ отново за въздръжанието. Евангелистът ще закрепи във въздръжанието. Невангелистът ще станатъ въздръжатели, а невъздръжателъ ще се увѣрятъ, че Евангелието е за въздръжанието и че евангелистът съмъ първи пионери на въздръжанието въ България. Обръщаме внимание на Б. В. Федерация.

Г-да **Г. Р. Теневъ** и **В. Славчевъ** съмъ дали тържествено обещание да не пушатъ следъ една въздръжателна сказка на п-ръ Марковъ. Нека се молимъ Богъ да ги укрепи въ славното имъ решение!

Ломската ц-ва подъ водителството на бр. п-ръ Н. Михайлова се радва на прекрасна духовна работа. Напоследъкъ нови души съмъ се покаяли и кръстили въ Христовото име.

Наша поща.

Пътешествие—въпросътъ за г. Ватралски е изчерпанъ преди 3 броя. По др. въпросъ както Търново.

Търново—Следете **М. Този** е III-ятъ брой. Не съмъ пропуснали нищо.

Тополовгр. и К. рѣка, Елх — На писма безъ отговоръ платенъ не отговаряме. Преди всичко платете си абонамента.

БЪЛГ. БРАНИТЕЛЬ

Труда си не ценимъ да бъдемъ справочно бюро, но не бихме искали да бъдемъ претрупани съ излишни разходи. И безъ това дългътъ ни къмъ печатницата е откритъ.

Бр. 72,3 е втори по редъ — абонатъ нищо не губи и не съмъ ощетенъ. Напротивъ, ние сме ощетени—мнозина още не съмъ си платили абонамента, който е само 10 лева!

Български театъръ въ С. С. С. Р.

Въ 10 книга на „Театъръ и драматургия“ четемъ: Първиятъ Всеукраински националенъ български театъръ на името Г. Димитровъ организиранъ въ 1934 г. въ Одеса изъ студенти на театралния технически къмъ, е излѣзълъ да дава своята представления въ националните български райони и колхози.

Презъ време на престоя си въ национално-българския **Коларовски** районъ театърътъ е далъ по-две представления и по единъ концертъ во всѣки колхозъ.

Представленията на театъра въ района произвели голямо впечатление на колхозниците.

Уредени съмъ народни национални театри въ Башкиръ, Узбекистанъ, Туркмения на български кумицки, карелски, гръцки, калмицки, и др.

Д-ръ Йон.

Книжнина

The Alumni Review—Чикаго въ кн. З отъ т. г. съобщава за духовно-обществената и литературна дейност на п-ръ Марковъ. Изтъкватъ се мизерните условия, при които бълг. еванг. пастири работятъ. Съобщава се също за нашето списание, което се препоръчва, като истински мисионерско.

Проф. **Д. В. Дюлгеровъ**—Общество „Добриятъ самарянинъ“. Год-къ на Соф. ун-тъ, Богослов. ф-тъ т. XIV, 2, 1936/7 г.—Напоследъкъ известниятъ професоръ здравата се заловилъ да чисти Църквата отъ всички секти. И неговите трудове съ удоволствие сме разглеждали въ тия колони. Но този путь сектата е православна, и затова задачата му става твърде мъжна. Той я разрешава обаче, успѣшино тамъ, кѫдето борави съ принципиално богословски въпроси. Голема поука ще придоби и съмъ увлечение ще чете читателъ стр. 71—75, а особено 76—97, 104 и др. Отъ стр. 106 нататъкъ се прави не на шага сравнение между Общ. „Д. Самарянинъ“ и петдесетните, между Общ. „Д. самар.“ и монтанистътъ, които счита за петдесетните и пр. Авторътъ обещава да издае и втора част на своя академиченъ трудъ.

Д. Чилингировъ—бъл. **Кн. К. Шведски** 37, София IV напоследъкъ е издалъ съ изященъ вкусъ детска книжнина, която препоръчвамъ **Малкиятъ горой**—цена 5 лева. На самотния островъ—5 лв. Христофоръ Колумбъ—много увлекателенъ разказъ—6 лева. Шивачътъ Нишина и обущарътъ Копитко—весели приказки. Цена 4 лева. Планетоида 2100—пътуване съ ракета изъ небесния просторъ—5 лв.

Здравецъ е най-добриятъ детски картиченъ въ-къ за здравна просвѣта. Год. абон. 10 лв. Редактиратъ Ц. д-ръ Станчевъ и д-ръ Н. Станчевъ, София ул. Сердика № 18.

НАШАТА ПРОВЪРКА

Какво мислите по Новия законъ? за общински съветници?

Въ тая колона, която замъства „Нашата анкета“, имахме навремен-ната идея да запитаме г. г. Данчевъ, В. Стефановъ, Н. Димитровъ, Ат. Кривошиевъ, г-жа Ст. Д-ръ Бурмова и г-жа Ж. Б. Д-ръ Патева, които веднага се отзоваха на горния въпросъ.

Велико Стефановъ: Новиятъ за-конъ, съ който сме повикани да гласуваме на 21 мартъ т. г. е единъ отдушникъ въ нашия общес-твени животъ.

П. Данчевъ: Идеята на закона, да премахне партийтъ и да постави на преценка опредѣлената личност при изборитъ, е на място. (Следва на 2 стр.)

ГАНЧО АНАСТАСОВЪ

Предс. на Д-вото на запасните
офицери — Бургасъ

Царсиятъ рожденъ день.

МЕЧТИТЪ на Българския народъ следъ Осво-
бождението бѣха сбѣднати съ раждането
тогава на Престолонаследникъ — Н. Ц. Вис.
Князъ Борисъ Търновски.

Роденъ и откърменъ, израстналъ срѣдъ
насъ, живѣлъ съ радоститъ и скърбите на на-
рода, Той бѣ изтеглилъ тежкия жребий на бой-
ната служба.

Следъ войнитъ за Обединението ни, Той —
по силата на Конституцията — прие тежката
Корона на Българските царе. И благодарение
на Своята прозорливост и мѣдростъ, и връз-
ки въ странство, постави България на сравни-
телно завидно положение, като разтури мрач-
ната атмосфера около насъ.

Ето защо въ днешния Му 44 рожденъдень, зап. офицерс-
тво, подредено около Действуващата армия и Българския народъ —
държащи за Царския тронъ, извикватъ мощното войнишко — УРА! —
за прославата на Н. В. Царя на България и за царския Му Домъ,
когото Богъ да дарува со здраве и животъ!

Д-ръ Джералдъ Уинрадъ

Пророчествата и древната Римска империя

ИЗВЕСТНИЯТЪ на четците ни
американски журналистъ г. Д-ръ
G. B. Winrod е пусналъ въ свѣтов-
ната преса редъ статии, които до-
казватъ „последнитъ“ времена, кои-
то превивѣваме. Той разглежда би-
блейските книги „Даниелъ“ (7:8, 20,
3 и 9:11 и др.) и — „Откровение“
(гл. 13).

Мнението на църковните отци.
Въ сп. „The Defender“ № VII Д-ръ
Winrod пише на стр. 7:

— Достойно е за внимателно от-
белязване, че ранните Християнски
писатели знаеха тия пророчества и

БЪЛГАРСКИ БРАНІТЕЛЬ

(Бивше — „Съячъ“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за — философия — изкуство и наука. (Разр.
отъ Бург. обл. д-ция на 28. VI 934 съ № 6217 и 16. XI. 936 съ № 7244)

Директоръ основателъ: М. Ж. Марковъ Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Уинрадъ

Год. VIII — 1936, 7.

Бургасъ, бул. Ц. Аспаръ 7

Бр. 77, 3.

18 въпроса върху комунизма. Отговорете си сами!

Долнитѣ въпроси намираме въ
амер. сп. Revealer 2:4. Задава ги Бю-
рото за изследване на партийни факти. Можете да му пишете: P. O. Box
176, Station G, N. Y. City. Четете вни-
мателно:

— Вървате ли, че Комуниз-
мътъ дава свобода на словото? — Свобода на действие? — Може-
ли самъ да си изберете работа въ
бълшевишкия режимъ? — Вър-
вате ли, че човѣкъ трѣбва да има
свой домъ? — И да се радва въ
края на живота си на собственъ
трудъ? — Вървате ли въ свѣтъстъ-
та на семейството? — Вървате ли
въ собствената инициатива? — Вър-
вате ли, че трѣбва да имате малко
почивка и да не сте постоянно подъ
надзоръ, като въ казарма цѣлъ жи-
вотъ? — Вървате ли, че лъжата не
е добродетель и, че лицемърието и
подлостта сѫ грѣхъ? — Вървате
ли, че русиятъ народъ благува
и желае комунистическия адъ? —
Вървате ли, че израждането и
развръщането сѫ за предпочитане
предъ християнството и прогре-
са? — Би ли смѣнилъ сегашното си
положение съ несигурността и
безнадежността на сегашния съ-
ветски тероръ и кърватата му
бания? . . .

Комунизмътъ допусна бълшеви-
ска Русия да биде отдушникъ на
преисподната и човѣшкия грѣхъ
чрезъ Сатаната.

Платете си абонамента! Четете
и разпространявайте въ „Б. Бранітель“!
Рекламирайте „Б. Бранітель“. Пратете
ни пробни адреси.

(Следва на страница 6)

До Почитаемия

МИНИСТЕРЪ НА НАРОДНАТА ПРОСВЪТСТВА

(Отворено писмо)

Тв. уваж. г. Министре!

Пиша Ви като на мой познатъ, маркъ че Вие, разбира се, не може да си спомните за мене. Искамъ да си побеседваме насаме, защото гръмогласното говорене умръзна вече, па и заглушава ушите, та не може да се разбере, какво иска да каже говорителът.

Много съмъ доволенъ отъ комисията, която назначихте не за новъ правописъ, както мълви народътъ, а за изяснение правописа на нѣкои само думи.

Азъ искамъ напр. да Ви дамъ такива думи, за да обърните, ако обичате вниманието на почитаемата комисия:

Бургасъ

Още не се знае съ „с“ или съ „з“ да се пише. Доводътъ, че въ „бургазлия“ се чувало „з“ е много слабъ, защото казвамъ „айтозлия“, но пишемъ Айтъсъ. По бълг. — въ същностъ не се казва — бургазлия, габровлия, варналия, а — варненецъ, софиянецъ, габровецъ и . . . бургасчанецъ, където „с“=с! Доводътъ за нѣкакъвъ „патриотизъмъ“ е излишенъ, щомъ имаме Бургосъ въ Испания, а Бургасъ въ България . . . Следователно Бургасъ да се пише съ „с“. Думата не е гръцка, а латинска, значеща градъ или Градецъ.

Bulgaria или Bulgaria

Има национална гордостъ името на Отечеството да е по-напредъ въ свѣтовния списъкъ. Bulgaria е една недоумялица. Ако произходить на думата е отъ Волга та трѣба да пишемъ, като руснацъ — Болгария, и така съ латиницата.

Но руснацъ пишатъ Одеса, а че тътъ Адеса, както Болгария — Балгария, където „а“ у насъ преминава въ тъмния звукъ „ъ“.

Както въ английски на т. стр. сме писали Balgaria и Balgarski съ „а“, за което нѣкои ни обвиниха. Нашиятъ отговоръ къмъ такива критикари е, че тѣ, като българи, не знаятъ нито бълг. езикъ, нито бълг. си интересъ на международното поле! По-добре е чужденецътъ да казва Балгария, отколкото Булгария и пр. А знаемъ, че а-то, като не-ударено ще се дъближи до нашето ж. Кой обаче у насъ казва Булгария?

Неужели България би трѣбвало да се пише въ странство Balgaria? Само така би се избѣгнала близостта съ Hungaria, както ни смѣсватъ въ САЩати и съ неудобни думи като Vulgar = просташки,

уличенъ; Burglar = крадецъ, разбойникъ, и др.

— off или ou

Царска Русия бѣше си избрала „Off“ за окончание на собственитѣ имена, откѫдeto преминава тая мода и у насъ. Днесъ тенденцията у большевиките е да употребяватъ „ou“, напр. Pavlov и пр.

Нека комисията да се установи веднажъ за винаги за окончанието на бълг. имена. Азъ въ Германия трѣбаше да се пиша Markow, а въ Франция — Mag-coff. Какво ако се подпиша Marcov? Но на английски Mark-off значи зализвамъ, та трѣбаше да слагамъ помежду едно „h“.

Ако си нѣмаме мѣстно установени правила за установенъ правописъ, какво ако на международното поле не си познаваме националния белегъ?

Падежната форма при собственитѣ имена

На бълг. ез. нѣма падежна форма! Допуснатата по взаимно споразумение разлика за именителния и винителенъ апендикъ е само за яснота.

— Каква яснота е обаче, да се пише „ни познавамъ г. Денева и г. Танева . . . и въпреки това Златарева“ и пр.? (в. „Зора“ бр. 5257 стр. 8). Г-дата Д. и Т. г-ци ли сѫ или г-жи? А г-ца З. г-нъ ли е? Никой изъ народа не говори така.

Смѣтамъ, че собственитѣ имена сѫ неизмѣнни, както е и въ модернитѣ езици! Иначе бихме почнали да ги скланяме, — което е смѣшно. Предлагамъ, тъй като предъ всѣко собствено име все ще има нѣкакъвъ почитателъ белегъ, именно почит. белегъ да се измѣни:

— Познавамъ г-на Деневъ и г-на Таневъ . . . И въпреки това г-ца (дори г-цата) Златарева, и пр.

Въ тая смисълъ г. генер. Луковъ, въ чието здраво чувство къмъ положителното никога не сме се съмнявали, ни подкрепя. На вечерята въ честь на г-на генер. Георгиевъ, той казва въ импровизираната си речъ:

— Имахъ щастие въ дни на най-тежки изпитания да бъда подчиненъ на г. генерала Т. Георгиевъ . . . (в. „Зора“ бр. 5258 стр. 5),

Обръщамъ вниманието на ударенитѣ г-на генерала, а не Георгиевъ!

Наистина назначената комисия е навременна и работата ѝ е много важна съ голяма практическа ценность. Стига вече

други да ни налагатъ разбиранятия си. Нека сами станемъ господари на положението си и сами да чертаемъ дори собствения си езикъ.

Първиятъ еванг. преводъ на Библията, който е направенъ въ чистъ бълг. ез., може вѣкиму да послужи въ обогатяване и прочистване на речта ни. Комисията би трѣбвало да проучи тая историческа съкровищница — светата Библия, за езиковата ценность на която сѫ писали П. Р. Славейковъ, Ст. Михайловски, П. П. Славейковъ, П. К. Яворовъ и др. (вж. мин. брой стр. 2).

Дано Почит. комисия да смѣни ужасните прозаични и неподходящи на много селища имена, дадени напоследъкъ безразборно. Какво общо има напр. легендарниятъ Ивайло съ Ортакой? Доколкото знаемъ, героятъ не е стѫпвалъ тамъ

Време е Дупница да се побългари на Джбница и пр. (Вж. „Религия“ бр. 51, 2 стр. 4).

М. Ж. Марковъ

НОВ. ЗАКОНЪ (Продълж. отъ стр.)

Ат. Кривошиевъ: Смѣтамъ, че съ тоя законъ ще се постигне исканиятъ резултатъ, тъй като и българката, която върва въ мѣжа си, който се грижи достатъчно за семейството, ще вземе участие въ изборите.

Н. Димитровъ: Пожелаваме закононѣтъ, който е напълно навремененъ, да биде съ успѣхъ приложенъ.

Г-жа Жени Божилова Д-ръ Патева: Участието на жената въ общините би трѣбвало да се изрази не толкова въ нейното право да избира, а да е избираема и дори назначавана. Важното е не да се изведе и вика жената отъ дома, а да се въздигне нейното начало — присѫщътъ ѹ отненния на милост и любовъ, и тѣ да бѫдатъ вградени въ живота.

Г-жа Стефка Д-ръ Бурмова: Но-виятъ законъ е крачка напредъ. Трѣбва да се даде право на всички жени — майки или не, женени или не. И все пакъ ние се радваме на успѣха на женското движение. Всички жени, които иматъ право, трѣбва да гласуватъ и отъ това ще се види дали жената заслужава своето право въ България.

К-ерътъ на БЕД-во г. П. Ил. Сливенски съобщава, че петдесетниците само въ Бургасъ сѫ събрали надъ 4000 лв. чл. вносъ за предстоящия съборъ на Бълг. еванг. д-во.

П-ръ Проф. Д-ръ Т. А Герсь

НЕ БОЙ СЕ!

(Специално за „Български Бранител“)

На първо място, *ние не ще бдемъ посрамени за нашата вѣра!* Хитрите критици могат да нападат Св. Писания, върху които ние основаваме своята Вѣра, но всѣка година Господъ ще показва все повече и повече — чрезъ археология, история и др. — че въ Неговата Книга нѣма нито погрѣшка, нито безредица, нито опущение. Нѣма нищо унизително за единъ човѣкъ да бдеде прости вѣрващъ. Вѣрата, която гледа само на Иисуса, е почетна корона на главата на всѣки човѣкъ и даже по-хубава отъ декорациите на гърдите...

На второ място, *не ще бдемъ посрамени за нашата надежда!* Ще бдемъ така както Господъ е казалъ въ Своето Слово.

Ще бдемъ нахранени, ржководени, благословени и успокоени. Нашият Господъ ще дойде, и днитѣ на скръбта ни ще се свѣршатъ. Тогава колко ще се радваме и колко ще се хвалимъ въ Господа, който първомъ ни даде красива надежда, а после ни даде и онова, което очакваме!

„Възлюбленi“, пише ап. Иоанъ, „сега сме Божии чада, и още не ни е станало явно каквѣ ще бдемъ; но знаемъ, че когато стане явно, ще бдемъ подобни Нему, защото ще го видимъ както е“ (І. Иоанъ 3:2).

Славна и блажена надежда!

На трето място, *не ще бдемъ посрамени за нашата любовъ!* Иисусъ за насъ е скъпоценъ и обичанъ, и тѣй, никога, никога не ще се посрамимъ поради това, че сме предали сърдцата си на Него! Видѣтъ на нашия Славенъ Спасителъ, когато Той ще дойде, ще оправдае най-ентусиастичната привързаностъ къмъ Него. Когато враговетъ на Христа ще бдатъ облечени въ вѣчънъ позоръ, онѣзи които обичатъ Иисуса, и „които сж вѣзлюбили Неговото яв-

Отзиви за „Бълг. Бранител“

Редакторътъ на сп. „Слово и дѣло“ — София, г. М. Матеевъ, пише дословно:

— Вчера получихъ „Б. Бранител“. Още не съмъ прочелъ всичко, но това, което прочетохъ досега ме много обрадва и настърчи. Вие сте сторили, бр. Марковъ, споредъ силистъ си: нека се молимъ и представимъ останалото на Любящия ни и вѣренъ нашъ Господъ Иисусъ.

Исаия 54:4. I Петр. 2:6
ление“, ще бдатъ облечени въ свѣтлите „бѣли дрехи“, защото сж избрали и „предпочели поношението за Христа като по-голѣмо богатство отъ египетските (свѣтски) съкровища, защото сж гледали на бдещето мъздовъздаяние“.

— Читателю, ако ти си истинско Божие чадо, тогава чуй и радвай се — Господъ ти казва: „Не бой се, защото не ще бдешъ посраменъ“!

Самоковъ,
Еванг. Семинария

ЖИВОТЪ ЧРЕЗЪ СМЪРТЬ

Християнството, противно на мнението на нѣкои съвременни мислители, не е само една морална система, но преди всичко изкупителна религия. Тя предлага на всѣки индивидъ новъ мораленъ животъ, преустройство на личния характеръ и прощение на всички прегрѣшения. Тѣзи морални облаги, които въ сѫщностъ характеризиратъ основните морални нужди на човѣка, сж постигнати чрезъ смъртта на Човѣшкия Синъ. Иисусъ Христосъ жертва собствения си Животъ за нашето морално избавление. Чрезъ думитѣ на древния пророкъ, „Той биде нараненъ поради нашите престъпления, битъ биде поради нашите беззакония.. и Господъ възложи на Него беззаконието на всинца ни“. Чрезъ смъртта на Великата Жертва, ние морално паднали същества получаваме животъ. Християнството въ характера на личността е преизобиленъ животъ придобитъ презъ несправедливата смърть на праведния Божий Синъ.

— Но какъ е възможно чрезъ смъртта на единъ човѣкъ, Иисусъ отъ Назаретъ, да се постигнатъ такива блажени морални преимущества? — питатъ много съвременни мислители. „Какъ може единъ човѣкъ да изкупи — да плати съ цената на своя животъ престъпленията на грѣшниците?“ Общо приетъ принципъ е, че всѣки единъ нормаленъ човѣкъ е лично отговоренъ за своите деяния, той самъ понася наказанието за извѣршеното престъпление. Този принципъ, който е заседналъ дѣлбоко въ нравственото съзнание на човѣшката раса, има свои изключения. Въ време на война, всѣки единъ съзнателенъ гражданинъ е готовъ да жертва живота си за благото на отечеството

си. Общността между жертвата на единъ войникъ за отечеството си, и смъртта на Иисуса, е че двата случая представляватъ величествеността на себе-жертванието. Същественото различие се състои въ целята, която тѣзи две жертви постигатъ. Войникътъ пролива своята кръвъ за благосъстоянието на отечеството си. Пролятата кръвъ на Вѣчния Божий Синъ притежава силата да изличи всички морални престъпления отъ съзнанието на единъ човѣкъ, да го направи праведънъ, добъръ и полезенъ.

Съвременниятъ моралистъ оспорва изкупителната стойност на Христовата жертва. „Какъ може смъртта на единъ обикновенъ човѣкъ да успоки изнемогващата съвѣсть на единъ престъпникъ, да заличи неговитѣ грѣхове?“ — питатъ мнозина.

Действително, обикновенъ човѣкъ не е въ състояние да заличи моралните престъпления на единъ падналъ индивидъ. Обикновенъ човѣкъ, колкото и гениаленъ психологъ и да е, не може да успоки гласа на съвѣстьта, нито притежава силата да влѣе нова кръвъ во венитѣ на мораленъ мъртвецъ. Но отъ това не следва, че Иисусъ не притежава силата да извѣрши невъзможнѣ, за обикновения човѣкъ, нѣща. Иисусъ не е обикновенъ човѣкъ. Той е Вѣчниятъ Божий Синъ, създателъ и управителъ на вселената. Иисусъ Христосъ е Богъ, и истински човѣкъ, две различни естества, въ едната личностъ Господъ Иисусъ Христосъ. Чрезъ смъртта на човѣшкото си естество, Иисусъ извѣрши това, кое-то никой другъ човѣкъ не би извѣршилъ. Той умръ за нашите грѣхове. Чрезъ думитѣ на обичния ученикъ: „Кръвта на Сина му Иисуса, ни очисти отъ всѣки грѣхъ.“ Христовата смърть е източникъ на новъ животъ.

Християнството предлага животъ чрезъ смърть. Новиятъ Заветъ най-категорично учи, че новъ мораленъ животъ се постига чрезъ вѣра въ личността, характера, и изкупителната смърть на Иисуса Христа. Този новъ животъ, който се изразява чрезъ правда, любовъ и добро-съвѣтностъ се получава само чрезъ безрезервно упование въ Божествената личностъ на Спасителя, и въ Неговата изкупителна смърть. Само онзи, който пие отъ извора на Вѣчната простиленна любовъ съ пълното съзнание, че той морално е вѣчно загубенъ, получава животъ чрезъ смъртта на Иисуса Христа. *Ламбри М. Михковъ*

Когато смѣните адреса си веднага ни се обадете! Това е въ Вашъ интересъ. „Б. Бранителъ“ е ваши

ПУШКИНОВА ПРОСЛАВА

„Не для житейского волнения,
Не для корысти, не для битвъ,

Мы рождены для вдохновения,
Для звуковъ сладкихъ и молитвъ.

Чествувайки сто годишнината на неговата смърт, иека не забравяме, че той бъ дълбоко религиозенъ и върваше въ тържеството на християнството. И съ право Д-ръ Ю. Ф. Хекеръ въ уводната статия „Молитвата въ руската проза и поезия“, помѣстена въ книгата на професоръ Харн Емерсонъ Фосдикъ подъ надсловъ „Молитва и ея значение“ е отдѣлилъ първо място, кѫдето разглежда поета Пушкинъ като поетъ, „който върваше въ молитвата и самъ съчиняше молитви“.

И така почва той:

„Преглеждайки руската поезия и произведенията на най-известните руски автори и философи, ние бѣхме приятно поразени, виждайки, че большинството отъ тѣхъ сѫ били хора, по природа дълбоко религиозни, върваци въ молитвата и сами съчиняващи молитви.“

Гоголь стараяки се да опредѣли сѫщността и характерните особенности на руската поезия, говори: „Стремлението къмъ свѣта стана нашъ елементъ, шестото чувство на руския човѣкъ и то даде ходъ на нашата съвременна поезия“. Още първиятъ отъ руските поети и учени писатели — Ломоносовъ, наблюдавайки северното сияние, изразилъ своето впечатление отъ него въ ода „Вечерно размишление за Божинъ величия“.

Пушкинъ сѫщо не е биль чуждъ на разнородните вървания и разнобранието въпроси на своето време. Неговите съчинения, по думитѣ на единъ критикъ, сѫ пъленъ арсеналъ отъ оръжия за поета. Постъпвайки така, той избира за себе си нѣкое любимо и отива на бой. И самъ поета въ най-хубавитѣ и най-свѣтли минути на своето поетическо ясновидение е създавалъ своето назначение.

Пушкинъ е биль поетъ въ най-добра смисълъ на тази дума. Ето защо могъществото и красотата на природата сѫ го водели къмъ единение съ Бога. Така, като биль въ Кавказъ той биль поразенъ отъ вида на Казбегъ, на върха на когото той видѣлъ монастиръ, който му се е видѣлъ като реощъ се въ небесата ковчегъ. Обхвѣнатъ отъ религиознъ побривъ той написва дълбоко религиозни стихове.

Хубавото настроение, което ни дава църковната служба и смирения видъ на пастиря силно влияели на

него.

Молитвата всѣкога е била скжна за поета и той се е отнасялъ съ дълбоко уважение къмъ нея.

При всичките увеличения на радоститѣ на свѣтския животъ, Пушкинъ почти несъзнателно изповѣдалъ християнската истина и признавалъ молитвата.

Пушкинъ е биль за руската поезия, каточели паднала отъ небето искра отъ поетичния огънъ, отъ който се и запалили душитѣ на другите поети, горящи всѣкокъ съ собственъ пламъкъ *). Около него се е

образувала цѣла плеада поети и много отъ тѣхъ проявили въ свойъ съчинения влечения къмъ молитвата и къмъ общението съ Бога.

И днесъ, когато цѣлиятъ културенъ свѣтъ се готви да чества стогодишнината на Пушкинъ — тази гордостъ на руската литература, нека и религиознитѣ общества въ България му отдаватъ своята почитъ.

Аспарухъ Бирниковъ

*) Какъ сѫ гледали на молитвата Язиковъ, Гоголь, Достоевски, Толстой, Вл Соловьевъ и др. ще видимъ въ нѣкотъ близъкъ брой на „Б. Б.“.

О, Пасторе, ти назвашъ

Моему Пастиру М. Ж. Маркову

О, Пасторе, ти назвашъ „Да любиме врага си“,
Но що за любовъ кога тя безъ душа?

Земята ми съ кръвъ тѣ заляли —

Разврът, мечъ и огънъ царятъ въ ней сега!

Тамъ братята гинатъ съ кърви обляни,

Катъ роби сѫ другитѣ — врагъ ги владѣй,

А тѣзи джелати пресити, засмяни

Со сестри ми се гаврятъ — истински змѣй...

Послушай ме, Пасторе, въ душата отрова

Тѣ пуснаха — звѣра събудиха въ ней,

Баща ми за вѣра загина въ затвора...

О, слушай ме, Пасторе, че кръвъ тамъ се лѣй!...

И Божия храмъ оскверниха безчестно,

Въ олтаря съ децата се гавриха тѣ

И съ моите дете! О, Боже, смили се надъ мене —

Дай смъртъ, да забравя ужаснитѣ дни...

О, Боже Великий, Всесилний —

Благослови ме или ме убий,

Но гиѣвъ Твой божествено-грозни

На смраднитѣ души излѣй...

И слушай ме, Пасторе,

Азъ вървамъ — ще дойдатъ години

Камбаните екнатъ ще въ древна Москва

И тѣзи кръвопийци ще бѫдатъ убити —

За тѣхъ любовъ нѣма ни въ Бога, ни въ менъ!

Дете на улицата

Не израстнахъ азъ
въ радост и охолство,
ни въ домъ

срѣдъ сънчеста градина.

Милувъ майчини

не знаехъ азъ,

а сѫщо и безгрижия!

Отъ малъкъ азъ живѣхъ

въ уличния прахъ,

а зима изъ студени тавани,

на нѣкакви грамадни здания.

Срѣдъ студъ и мразъ

изъ фабрики,

юзини, —

изгонванъ
и прибиранъ,
въ мене крѣпѣше духътъ
що искаше просторъ
и много свѣтлина.

Изъ улици тѣ гоненъ,
битъ —
азъ сутринъ се събуждахъ
свѣти —
въ нѣкотъ жгълъ...

Дете съмъ азъ на улицата шумна
израстнало:
въ студъ |]
и нищета.

Онегинъ М. Райковичъ

Ни боловицизъмъ, ни фашизъмъ

I. Ако единъ духов човѣкъ отиде да търси жадувано добро при боловицизъмъ, ще му предложатъ безвѣрие, насилие, злопаметство, мъсть, гавра, духовна бесплодност и ненависть. Човѣкъ при това трѣба да скъса съ едни чувства, които го водятъ къмъ единствен. материалистиченъ свѣтогледъ или се отнасятъ подигравателно и не сериозно съ светото религиозно съвѣщане. Ние ще чакаме боловицизъмъ да станатъ религиозни, за да възприемамъ тѣхната „правда“.

II. Фашизъмъ, корпоративната идея, мусолинизъмъ или новото му издание — хитлеризъмъ, носи отмѣтителност, злоба и ненависть къмъ боловицизъма и другитъ. И той не е цвѣте за мирисане, и той не познава праведния Христа и неговата чиста любовь къмъ близкния. Необходимо е особено днес, да се проповѣдва на еднитъ и другитъ: любовь къмъ близкитъ, обич между всички човѣци, уважение къмъ религията на всѣ-
ки народъ, честность и миръ по свѣта.

Ал. К. Кръстниковъ

Катол. свещ. Ант. Иовчевъ следъ 8 год. служба напуска града ни за София. Той ни оставя следъ себе „си .найдобри спомене и Новопостроения величественъ храмъ.“ На негово място идва младият отецъ Робертъ Мекерешки.

Пъвецъ на Евангелско движение въ Русия

Ив. Ст. Прохановъ е роденъ въ гр. Владикавказъ на 17—4—1866. По професия инженеръ-технологъ, той въ Рига е чель лекции въ политехникума. Още като ученикъ въ Реално училище, принадлежалъ въ кръжечца на младежитъ, които съ изучвали мисли-
тъ на пессимистъ: Буда, Шопенхауеръ, Хартманъ, които указали, че животът е безизходно страдание, че небитието е по-

добро отъ живота. Въ резул-
татъ на такива външения, той
започва мрачно да гледа на жи-
вота и решилъ да свърши съ
самоубийство. Въ автобиографията си печатана на англий-
ски презъ 1933 год. разказва за
своето обръщение къмъ Хрис-
та и какъ отъ тогава господ-
ствующа черта въ живота му
биль и си остава чистиятъ оп-
тимизъмъ на Вѣрата. Той става
народенъ проповѣдникъ, пъ-
вецъ на Евангелието, като про-
явява единъ богатъ творчески
животъ въ Христовата нива.
Въ време на революцията, как-
то и при царския деспотизъмъ,
той бива нѣколько пъти затварянъ отъ чеката и ГПУ, но ни-
що не може да сломи бодрия
му духъ. Прохановъ е изда-
валъ и печаталъ 3,5000 кѣса
библии, новъ завѣтъ — 25,000
кѣса, евангелски пѣсни — 25,000,
духовни пѣсни — 25,000; скъди-
тъ пѣсни съ ноти — 10,000;
(Следва на стр. 8)

I БЪЛГАРСКА ЕВАНГЕЛСКА ЦЪРКВА

бул. Ц. Асенъ 7 — Бургасъ

СЕДМИЧНИ СЛУЖБИ

Св. недѣля

9:30—10:30 Библейско училище за възрастни.
10:30—11:30 Богослужение съ проповѣдъ.
14—15 Детско недѣлно училище.
15:30—16 Младежко нед. училище.
16—17 Млад. клубовъ частъ.
19—20 Вечерно Богослужение съ проповѣдъ.

Понедѣлникъ

19—20 Безплатниятъ Ангелски курсове на
г. М. Ж. МАРКОВЪ, VII—VIII годишнина.

Вторникъ

14—18 Пастирски посещения.
19—20 Частътъ на Мистичния кръжокъ.

Сръда

19—20 МОЛИТВЕНО събрание.
20:30—21 Заседание на Дух. съветъ.

Четвъртъкъ

15—6:30 Сестринско събрание.
19—20 Безплат. Ангелски курсъ.

Петъкъ

5—6 Утринна молитва.
День на любовната. Постъ.

Събота вечеръ преди лѣгане:

Молитвенъ нарядъ за ПАСТИРА и за Ц-ВАТА.

Забел. Другитъ извѣнредни събрания се съоб-
щаватъ отъ амвона. Първиятъ петъкъ на всѣ
месецъ — Братски пиръ: начало 20 ч. вечеръ-
та. 1-та св. недѣля сутр. — детска проповѣдъ,
а вечеръ — въздржателна. ПАСТИРЪТЪ при-
ема всѣки денъ, и официално отъ 9 до 11 часа.

Входъ свободенъ

Свещенослужителъ-предстоятелъ:
Пастиръ М. Ж. МАРКОВЪ

Последно интервю

Единъ зименъ денъ (8. XII.) гар-
сонътъ похлопа на стая № 8 въ хо-
тель „Европа“.

— Кой е тамъ? Обади се позна-
тиятъ гласъ на мастития писателъ.

— Единъ господинъ Ви търси.

— Да вѣзѣ!

Заварихъ г. Кириловъ негли-
же — бѣше заран. Посрещна-
ме любезно. — Усмивка се раз-
лѣ по старческото му лице.

— Колекционеръ на автографи,
препоръчихъ се азъ и му
поднесохъ албума си, съхра-
няващъ десетки автографи на
видни писатели и мислители.
Радостъта му бѣ голъма.

— За първи път срещамъ
подобенъ колекционеръ.

Седнахме. Разговорътъ се
водеше на литературни теми.
Направи ми силно впечатление
неговиятъ взглядъ за гениал-
ността.

— Всѣки се ражда гений.
Нуждно е да се канализира
онова, което е вложила у него
природата. Той не става гений,
а се ражда такъвъ!

Азъ се бѣхъ впусналъ въ
разправяне, когато той ме пре-
късна.

— Нали съмъ българинъ,
пакъ гледамъ спекулативно на
работата. Чудя се какъ да из-
ползвамъ Вашето идване за сю-
жетъ на нѣкоя работа. Писате-
льътъ вижда сюжетъ за твор-
чество навѣкъдже. Дори и въ
най-естествениятъ прояви на хо-
рата. Неговото око е набито и
той вижда на всѣкъдже, за него
нѣма прегради.

Попитахъ писателя за него-
вото творчество. Той бѣ твър-
де любезенъ и почна отъ сво-

ето ученичество, студентство, та чакъ до сега.

Говори за своите първи творби раздѣлени на шестъ части и печатани една есен, въ шестъ литератури списания съ псевдонимъ — нѣкакво френско име. Дори разправи за това, че покойниятъ Вазовъ е печаталъ критика върху творчеството на френски поетъ, изказвайки се твърде ласкатъ за него, заключавайки, че рамкитъ, въ който е сложилъ волния му стихъ, преводачът го е осакатилъ. И следъ това за обяснителната критика на другъ, който изяснявалъ, че това не е никакъвъ френски поетъ, а натураленъ българинъ и редица интересни нѣща, които не бива да занимаватъ тута четете.

— Нѣщо за Вашето творчество? Попитахъ го азъ.

— Почналъ съмъ три голѣми работи. „Дневникъ на единъ сѫдия“, „Дневникъ на единъ адвокатъ“ и „Дневникъ на единъ човѣкъ“. Три еднакви по заглавие работи, а същевременно коренно различни по съдържание. Докато сѫдията и адвокатъ живѣятъ въ свой собственъ психиченъ миръ и срѣда, човѣкътъ живѣе волно. И азъ, за да го намѣря, трѣбаше да посещавамъ като страниченъ посетител кафенета, локали и вертели по периферията на града, за да го намѣря такъвъ, какъвъто го рисуваше моята мисълъ. И го намѣрихъ.

Презъ моето едночасово пребиваване великиятъ писател говори твърде много и за своята тридесет и петъ годишна служба като юристъ.

И сѫдиятъ този писател, който работеше неуморно, който бѣ започналъ толкова ценни за човѣчеството трудове се пресели отвѣдъ така бѣрже — безъ да боледува.

Съ кончината на Ив. Кириловъ, който бѣ последниятъ*) въ жестокия жребий на ланшината година, се оправдава мисълта на проф. Д-ръ Ст. Консуловъ:

„Смъртъта е неизбежниятъ край, къмъ който се стреми всѣко живо сѫщество“.

Аспарухъ Бирниковъ

*) Другите сѫ: професоръ Желю Ганчевъ, Д-ръ Ив. А. Георговъ, Д-ръ Богомилъ Беронъ, Д-ръ Никола Г. Кръстниковъ, Д-ръ Ал. Янишевски, Михаилъ Д. Халачевъ, Морфова, Табакова, Д-ръ Асенъ Златаровъ.

Rev. Gerald B. Wintrod, D. D.

Римската империя и пророчествата (Продълж. отъ 1 стр.)

които империята ще се разпадне“. — **Тертулиянъ**, съвременникъ на Ирина, казва: „Разпадането и разпръсването на Римската държава между 10 царе ще докара Антихриста, и тогава ще се яви „Нечестивиятъ“, когото Господъ Иисусъ ще порази съдиха на устата Си и ще разори съблъсъка на пришествието Си“ — **Лактенциусъ**, частниятъ възпитател на ц. Константиновитъ деца презъ IV в., заявява: „Империята ще бѫде подѣлена, и властът на управлението, следъ като бѫдатъ раздробени и разпредѣлени между мнозина, ще бѫдатъ унищожени. Граждански раздори ще последватъ и нѣма да има отдихъ отъ последователни войни, докато 10 царе ще възстанатъ изведнажъ, и тѣ ще раздѣлятъ свѣта помежду си, но не да го управляватъ, а да го поробятъ“ — **Кирилъ, епископъ**

БИЛКОВИ БАСНИ

ЩАСТИЕТО

Щастието не е пъленъ коремъ, но то — не е и празенъ търбухъ, така както не е и празни приказки за хубави дѣла, само хубави но . . . не изпълни дѣла. Защото и истината не е истина, докато е само въ устата — тя става такава . . . когато вълзее въ дѣлата. Евангелието казва: . . . и много ще дойдатъ следъ Мене да Ви говорятъ словото Ми и да свидетелствуватъ Името Ми, но казвамъ Ви, внимавайте! . . . Пазете се отъ лъжепророчитъ, които ще дойдатъ въ Моето име, за да Ви заблуждаватъ въ живота Ви! . . . Вие обаче по дѣлата имъ ще ги познаете, защото Азъ не съмъ нищо, ако не сѫ дѣлата Ми! . . . Вие нали очи имате, и гледате, но не виждате; и разумъ нали имате но не разбираете? Затова Ви казвамъ още: много и особено внимавайте да не се заблудите . . . за да не погинете, понеже заблудата човѣцъка е и гибелъ човѣцъка! . . .

Иерусалимски презъ 350 година намеква, че знанието на тия пророчества бѣше общо за църквите въ онова време. — **Джеромъ**, който е живѣлъ отъ 342 до 420 обявява: „При свършването на свѣта, когато Римската империя ще бѫде унищожена, ще има царе, които ще подѣлятъ Римъ помежду си“.

Ето какво пише споменатиятъ епископъ **Кирилъ Иерусалимски** (Defender въ последн. бр. VIII г. XI стр. 30): „Тоя древно споменатъ Антихристъ ще дойде, когато времена на всеримски възходъ ще се изпълнятъ и приключителните събития на скончанието на свѣта ще бѫдатъ близко. — Царе подъ влияние римско ще се въздигнатъ . . . ето! въ различни области, но Антихристъ е единадесетиятъ, който ще е отъ римски произходъ; той ще упражнява магията си и черното си изкуство. Трима предъ него ще свали. Останалите седеми ще държи подъ своята властъ. — Първоначално ще проявява нѣжностъ, защото е интелигентенъ и ще притезава за благочестие и човѣколюбие. Ще подмами евреите чрезъ чудеса, каточели е Месия. Следъ това ще се отдае на всѣко зло и кръвополитие, особено срещу върующите. — Позволявайки си подобни нѣща за три години и 6 м-еца, той ще бѫде унищоженъ отъ Второто пришествие изъ Небето на истинския единороденъ Божий Синъ — нашиятъ Господъ и Спасителъ, Иисусъ Христосъ — действителниятъ Месия. Иисусъ ще унищожи Антихриста съдиха на Своите уста, като го предаде въ огъня на вѣчната Гехена“.

— Тия автори се различаватъ по разни точки на пророчески тълкувания, но всички се съгласяватъ, че древната Римска империя ще бѫде подѣлена на 10 части, когато Господъ Иисусъ ще се възвърне.

Д. Л. Муди и ние

Пр-ръ Павелъ Мишковъ пише отъ Чикаго 2. II. 1937: „Драги Марковъ, тукъ съмъ на грандиозните тържества на 100 год. юбилей на Муди. 2,000 души хоръ пѣ силата на Евангелието чрезъ живота на Муди — славно! Славно! Дай, Боже, България да види своя Муди съ любовъ“ и пр.

Бургаската еванг. ц-ва ще посвети цѣла седмица на приснопаметния евангелизаторъ Д. Л. Муди.

Печатница „Графикъ“ — Бургасъ

Останките на Моестро Атанасовъ минаха презъ Бургасъ на 5 февр. За голѣмата тържественост и подобающата честъ, която се отдава отъ цѣлото гражданство най-много допринесе хорътъ на г. Г. Табаковъ — отъ храма „Преображение Господне“.

ЦЪРКОВЕНЪ ЖИВОТЪ

Бургаската еванг. ц-ва съ право е наречена „Мисионерсъвущата църква“. (Соф. „Зорница“ год. 57 бр. I). За последните две год. тя е придобила **седем** нови клона. Последният е въ с. Тополица, Айт. съ 16 члена. Въ протокола съ се подписали: Г. К. Ивановъ, Зл. Георгиева, Ив. Г. Качаровъ, Зл. Иванова, Анг. Т. Колевъ, Ст. Ангелова, Анг. Т. Йовковъ, Ж. Ангелова, П. Тодоровъ, С. Петрова, Т. Д. Трандафиловъ, Ел. Димова, Славъ Димитровъ, Д. Ивановъ, Д. Тодорова и Зл. Димитрова. Г-нъ п-ръ Марковъ е установилъ за предс. г. Ив. Г. Качаровъ, за с-ръ г. Г. К. Ивановъ и за к-ръ г. Т. Д. Трандафиловъ.

Нова практика е усвоила Бургаската ц-ва: срещу празници съ срътъ г. Ат. Н. Велчевъ е писъл на фирмите, съ които търгува да отпуснатъ нъщо за бедните. Получени съ били много подаръци. Препоръчваме тоя начинъ!

Хр. Н. Велчевъ — Бургасъ вмъсто у дома, посрещалъ е на Имения си денъ въ Млад. еванг. клубъ, на който е чл. Това е също нова практика, която говори, че когато младите поддържатъ една работа вършатъ я съ нови идеи. Дайте на младите пътъ въ църквата, въ обществото и въ живота!

Г-жа Гина п-ръ Маркова напоследъкъ е развила похвална музикална дейност въ Еванг. ц-ва въ Бургасъ. Нейни усърдни сътрудници съ г-жа В. Ст. Маркова, г-жа В. Ем. Халтъкова и г. Ж. Ст. Тънковъ. Детското й Недѣлно у-ще е изнесло оригинални сцени предъ препълненъ салонъ презъ Свѣтлите празници. Също и 3-актната пиеса „Коледенъ даръ“ атъ М. Ж. Марковъ. Раздадени съ повече отъ 150 подаръка на повече отъ стотина деца.

Г-нъ Ал. К. Кръстниковъ отъ в. „Витл. Звезда“ също подари една фуни фастъци за бедните деца отъ Нед. у-ще при Еванг. църква. Хвала му!

Ямболската еванг. ц-ва се радва на обединени сили и миренъ животъ. Отъ какъ е тамъ мл. п-ръ г. Л. Мишковъ, финансовитъ приходи съ се засилили повече отъ очакванията. Духовно ц-вата е също много добре. П-ръ Мишковъ е посетилъ напоследъкъ и Сливенската ц-ва където е държалъ за цѣла седмица радушни събрания.

Бург. ц-ва е избрала на Год. си заседание следните управ. тѣла — **Дух. съветъ**: п-ръ М. Ж. Марковъ, п-ръ К. Я. Пачеджиеvъ, г. Кр. Ивановъ, г. Н. В. Велчевъ, г-жа Г. М. Маркова и С. Хр. Мутафовъ. **Н-во**: г. Кр. Ивановъ, г. Хр. Ляповъ, г. Ж. Ст. Тънковъ, к-ръ И. Т. Гецовъ и п-ръ Марковъ. **Провѣрители**: г. Г. Пашовъ, г. Ас. Зяпковъ, Сл. Гергановъ, и **ц-овенъ с-ръ**: Ат. Н. Велчевъ. 1936 г. е приключена съ 561 лв. излишъкъ.

Лайпцигскиятъ мостренъ панаиръ

На 28 февруари се открива пролѣтниятъ мостренъ панаиръ въ Лайпцигъ. Най-ранниятъ въ годината отъ всички други европейски панаири, той е най-голѣмия, най-важния, най-урядения отъ всички, не само въ Европа, но и въ цѣлия свѣтъ.

Отъ година на година числото на посетителите на Лайпцигския панаиръ расте. Близо 200,000 търговци отъ 76 различни страни на свѣта се стичатъ на всѣки панаиръ, особено на пролѣтния, за да набавятъ необходимитъ имъ стоки и да ви-дятъ най-новото въ тѣхната областъ.

Повече отъ 8,000 изложители отъ 26 различни страни взиматъ участие въ него, като всѣки единъ отъ тѣхъ ангажира десетки, ако не и стотици, квадратни метра за излагане на своите произведения.

Между тия изложители, за наша гордостъ, тази година за пръвъ пътъ и България взема участие, чрезъ Експортния институтъ, по инициатива на Министерството на търговията, промишлеността и труда. Ще бѫдатъ изложени продукти предимно отъ земедѣлски производъ.

За целта е ангажирано вече отдавна съответното място въ павилиона Ringmesshaus, намиращъ се въ центъра на града. Ще има специални лица, българи, които ще даватъ всички видове сведения и обяснения на интересуващите се за центъръ, условията и възможностите за износъ на наши продукти за странство.

Министерството на търговията, промишлеността и труда е взело инициативата да препоръчи и покани занаятчиите да посетятъ панаира. Министерството е издействувало специални улеснения и отстъпки за нащите занаятчици. Съ една доста скромна сума (3650 лв. за пътни разноски, паспортъ, храна, квартира и пр.) всѣки занаятчия би могълъ да посети Лайпцигския панаиръ и извлѣче отъ него голѣма полза, чрезъ опознаване новата занаятчийска техника.

Отъ страна на Лайпцигския панаиръ съ създадени за всички посетители и изложители редица улеснения и удобства. Така напримѣръ, прави се намаление отъ 60% по всички германски желѣзници, независимо какви обиколки иска да прави лицето изъ цѣла Германия, намаление по останалите желѣзници, включително и българските, отъ 25 до 33%, премахнати съ всѣкакви такси за визи, завѣрки и пр. Вънъ отъ това, уредена е специална служба за настаниване на посетителите въ квартири, като съ опредѣлени точно

такситъ, за да не бѫдатъ експлоатирани съ високи цени. Най-после, управата на Лайпцигския панаиръ се е потрудила и успѣла да създаде голѣми улеснения за посетителите, стигащи почти до неимовѣрностъ. Така напримѣръ, самитѣ павилиони иматъ специални грамадни помѣщения за почивка на уморени посетители, бани, легла за спане, бръснарски салони и такива за маникюръ, читални, салони за писане съ пишущи машини и всички други принадлежности, стаи за конференции, за срещи между продавачи и купувачи, специални служби за информации, пощи, телеграфи, телефони въ павилионите на разположение на всѣки посетител, пътнически бюра, предводици на всички свѣтовни езици, салони за предлагане и откупване на патенти и редица други улеснения и удобства за посетителите.

Дългъ (ми се налага да апелирамъ къмъ всѣки, да посети непременно този пръвъ по голѣмина въ цѣлия свѣтъ панаиръ, за да си състави посвѣтъ за силата и величието на свѣтовната индустрия и търговия, сполучливо организирана и представена отъ германския гений, въ този единственъ по рода си институтъ.

Посетете поне веднажъ Лайпцигския панаиръ и вие никога презъ живота си нѣма да го забравите.

Жеко Ст. Тънковъ

Почетенъ представител на Лайпцигския панаиръ

Женск. д-во при Пловд. еванг. ц-ва е дала 9,000 лв. на Комитетъ ц-на издръжка. Време е и др. д-ва да последватъ тоя мисионерски примѣръ — напърво място Софийското д-во.

Предупреждаваме абонатите: съобщавайте точния си адреси Ония, които не изпратяте 10 лв. съ рещу пощенските разноски, нѣма да получаватъ „Бълг. Бранителъ“ БЕЗПЛАТНО! Сега Пригответъме адресите — да Ви впишемъ ли за редовенъ абонатъ или не? Отъ Васъ зависи — Пратете ни 10 лв.! Тоя път списанието се изпраща на пребни адреси; ако не се обадите само съ 10 лв., ще спремъ да Ви изпращаме „Бълг. БРАНителъ“.

Асеновградската еванг. ц-ва се е снабдила съ новъ хармониумъ и напоследъкъ е дала Духовно-музикална часъ. Взели съ участие: П. Ат. Игнатовъ — органистъ; г-ца В. П. Илиева — альтъ; Д-ръ А. Ангеловъ — теноръ, С. П. Илиевъ — басъ и отъ Пловдивъ: Н. Итиновъ, Хр. Карадѣлевъ и Кр. Кулевъ. Младиятъ п-ръ Крумъ Стояновъ заслужава братска похвалъ!

ВЕСТОПИСЪ

НВЦарът и „Бълг. бранитъл“.
На отправената Му телеграма НВЦарът благоволи да ни отговори:

ПАСТИРЬ МАРКОВЪ, БУРГАСЪ

Вамъ и на едновръците Ви искрено благодаря за любезните приветствия и пожелания по случай Рождения Ми денъ, ЦАРЪТ

Н. В. Царя, ДВОРЕЦА, СОФИЯ
Царю честити!

Църквата ми, четциъ на „Български бранитъл“ и ние Ви поднасяме най-чистосърдечни благопожелания послучай Рождения Ви денъ. Вашето мъдро водителство успѣшно извежда Родината надъ много бездн. Вие не допуснахте България да стане Испания, а днесъ Вашата свѣтла звезда чертат пътъ на творчество, като Българската столица стане истински Срѣдецъ на миръ на Балканите. Молитстваме и ще молитствуваме духовното Ви благословение и небесно ржководство. Живѣйте, Царю, на многоя лѣта.

П-Ръ МАРКОВЪ

Печатна грѣшка. Въ бр. 71 на стр. 2 К. 2 „Европ. Тракия“ да се чете „Ероп. Турция“. На стр. 8 к. 3: „Плехановъ“ да се чете Прохановъ.

Публична благодарност изказва въ Бълг. еванг. ц-ва въ Бургасъ на Соф. д-ва Г. Вагнеръ — „Пеликанъ“, и с. Патакъ — „Сампа“, които отпуснаха много гуми, моливи, мастила, блокчета, тушове и детски играчки за Коледната елха на Детското й Нед. у-щел Радостъта на децата възнаграждава дарителите. Богъ да ги благослови (вж. „Зорница“ 57:3).

Девизът за 1937 г. на Еванг. ц-ва въ Бургасъ е: „... да се подвизаваме за Вѣрата, която веднажъ за винаги бѣ предадена на свѣтицъ“ (Юд. 3). На гърба на картичките, на които бѣ отпечатанъ девизът, сѫ дадени Седмичните служби. Мнозина сѫ пожелали да имат тая програма и ние съ удоволствие я отпечатваме на стр. 5 въ този брой.

Г-нъ Ив. Кинаревъ — живиятъ стълбъ на Сливенската ц-ва (за него вж. „Религия“ бр. 51, 2) презъ Коледн. празници посети Бургаскиятъ евангелисти и въ публ. събрания ги увѣри, че въ Сливенъ новата ц-ва е започната съ 75 х. лв. Но съ вѣра въ Господа е довършена благополучно за 150 х. лв. (вж. хубавата слив. ц-ва въ „Религия“ бр. 53, 5 стр. 10).

Посетете! **Посетете!**

Новооткритата фотолаборатория

НЕДЪЛКОВЪ

ул. Богоиди

Изработка финни копия и увеличения.

Авторът на руското стихотворение въ т. бр. не дава името си по понятни причини: да не пострадатъ близките му, както бащата Воронаевъ отново пострадалъ въ СССР, защото синъ му Павелъ вдигналъ аларма въ Лондонъ за освобождението му. Чакайте специална статия въ идущия брой.

Начинай отъ 5 февр. за повече отъ месецъ, ще се държатъ възпоменателни служби въ повече отъ 20 държави за голямата влияние на великия проповѣдникъ Д. Л. Муди, като евангелизаторъ.

Мл. Еванг. Клубъ — Бургасъ на Год. си заседание е избрали г. П-Ръ М. Ж. Марковъ за Върховенъ вождъ, г. Ц. Хр. Цанковъ — предс., г. Н. Хр. Ляповъ — подпредс., К. Райновъ — с-ръ, г-жа Г. М. Маркова — к-ръ, библ.-кореспондентъ — Хр. Н. Велчевъ, и проввр. — г. Ст. Шаровъ, г. П. Ант. Филевъ и г-ца Стеф. Овчарова. Клубътъ е развиъл отлична просветна, въздържателна, социална и благотворителна дейност. Излишъкъ въ касата — 497 лв. Всѣка недѣля на 3 и пол. ч. сл. пл. има Библейски урокъ.

Основано е въ Бургасъ д-во „Орпистъ“ — здравно, просветно, благотворително въ връзка съ д-лбокото дишане подъ идеята на г. Д-ръ Ап. Възвъзовъ. Предст. Н. Киселовъ, Подпр. Д-ръ Д. Йоневичъ, с-ръ и к-ръ Др. Йордановъ.

На 21 ян. говори предъ Бург. публика г. Ж. Нурижанъ и каза онова, което и ние твърдимъ библейски: „гр. Римъ особено въ бѫдащъ ще играе свѣтова роля“

Ложа „Идеаль“ 9, И. О. Г. Т. — Бургасъ представи пиесата „улица безъ радостъ, по романа на Хуго Бестауеръ — въ Нар. театъръ, на 6 и 7 II въчери съ голѣмъ успехъ.

Павилионътъ Rington mess-haus, който е за Бълг. шандъвъ Ла й п. ц. панариъ (вижъ стр. 7)

П-Ръ Д. Н. Фурнаджевъ — Школа за изучаване Библията чрезъ кореспонденция. Много лесъ и бъръ методъ. Школата е БЕЗПЛАТНА за редовните абонати на „Бранитъл“. На писма безъ отговоръ платенъ, не отговаряме.

Пъвецът въ СССР (прод. отъ 5 стр.)

симфония — 15,000; евангелски съветникъ (духов. календарь), 40,000 къса и всичката си литература е печаталъ въ печатниците на безбожниците. Съчинилъ 624 духовни пѣсни, превелъ 413 изобщо. Съ книжовна и просветна евангелска дейност той си издига памѣтникъ на вѣчни времена!

Презъ септ. 1936 год. братъ Прохановъ посети и България и посвети „Песня Болгарских Евангельских Християн“ въ 10 куплета съ мото Деян. 16:9. Пъсеньта е писана на 10 септ. 1935 год. въ парохода на Дунава между Ломъ и Бѣлградъ. По пътя, обаче, той заболява и на 6 окт. 1935 г. почина въ Берлинъ на 69 год. възрастъ.

КНИЖНИНА

Д-ръ Г. Гобелъсъ — **Болшевизът на теория и практика.** Тв. интересно и почти неизвѣдатъно:

— Большевизътъ представлява диктатура отъ пропадали хора. — Еврейскиятъ болш. гледа суворено на лъжата и лъже наивния свѣтъ! — Триумвиратътъ на Съв. съюзъ се състои отъ Х.-Иехуда (Ягода), шефъ на ГПУ; Л. Мойсей Кагановичъ, гъсть на Сталинъ, комисаръ на съобщ. и Финкелштайн-Литвиновъ, м-ръ на В. работи — всички гето-евреи... Москва обявява „война на войната“ а има 3100 бомбардировачни самолети и 1500 преследвачи съ най-голѣмата подводна флота на свѣтъ! — Всички революции и бунтарства сѫ учредявани отъ безбожната Москва, и пр.

П-Ръ Проф. Д-ръ Т. А. Гарсъ — **Кое-ко лиши си биъ воденъ ти?** І Шо е Новорождение. II То е най-върховната ни нужда. III Какъ се новораждъ човѣкъ? — Не по естественъ начинъ, нито чрезъ водно кръщене или подражание на Иисуса, нито чрезъ култура, изтънченостъ и външно благочестие, а чрезъ: покаяние и искрено изповѣдие на грѣховетъ предъ Бога! Новороденъ ли си ти? (Иоан. 1:12, 13:3—16; Рим. 8:16). — Доставя се отъ автора: Еванг. семинария, Самоковъ.

Бисери за тебе, б-ка водъ свещ. С. Ев. Поповъ, с. Сенадиново, пазарджишко. Ето единъ примеръ за подражание. Ако всички православни свещ. у насъ бѣха живи служители на живия Богъ, като бр. Поповъ, чрезъ Библетеката си, църквата наистина би станала социаленъ факторъ и сектантство дори срѣдъ Държавата вѣра щѣше да изчезне. Препоръчваме сърдечно всички №№.

Православна думъ — двуседмичникъ за религиозна и църк. общество просвѣтство. год. Х. гр. Търговище. Буденъ бранитъл на вѣрата, който заслужава подкрепа, а гл. му ред. г. свещ. В. Яневъ — похвала!

Площд. „Борба“ XVIII:4718 съобщава, че г. П. Рахневъ, известенъ лекторъ и журналистъ, по свой починъ е въ С. А. Щати, за да държи сказки върху България и пр. Г-нъ Рахневъ е и еванг. пасторъ въ Петдесетнитъ ц-ви. Той въ С. А. Щати събира срѣдства за Петд. ц-ви: у насъ по решение на петд. управа. Въ тая си дейност дано нашиятъ колега да бѫде полезенъ и на Отечество то ни!

БЪЛГАРСКИ БРАНЧСЪЛ

(Бивше— „Съячъ“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за философия—изкуство и—наука.
Директоръ—основателъ: М. Ж. Марковъ Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Уинрадъ
Администратори: К. Св. Райновъ и Н. Хр. Ляповъ

Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7 Юний, 1937—VIII г. Брой 79,80/1

Сътрудници: П-ръ Ал. Георгиевъ, Ал. Кръстниковъ, Ал. Трифоновъ, Д-ръ Яп. Възвъзозвъ, Ас. Зяповъ, Асп. Бирниковъ, Ат. Николовъ, Бати Веселушко, Б. Илиевъ, Велиславъ Марковъ, Вл. Секуловъ, Г. Т. Стамболовъ; П-ръ Г. Н. Поповъ, Г. Кийосевъ; Д-ръ Д. Ионевичъ; Д. Вл. Кочовъ, Дим. Мучански, Ел. Кантарджиева, Жени Бож. Д-ръ Патева, Д-ръ Ив. Жековъ, Кирилъ Георгиевъ, Коста Кроневъ, Крумъ Сивриевъ, Кръстю Пановъ, Л. Колчаговъ, Л. Ив. Ганчевъ, П-ръ М. Н. Поповъ, Милко Яневъ, Ненчо Кротковъ, Ник. Г. Поповъ, П-ръ Павелъ Мишковъ, Пав. Русевъ, Д-ръ Сл. Василевъ, Стела Константинова, Ст. Ж. Тънковъ, П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, Т. Вълканова, Т. Якимовъ, Тотю Бръниковъ, Хр. Н. Велчевъ, Ц. Хр. Цонковъ и др.

Ал. К. Кръстниковъ

КУРОРТЪ И ИРАВСТВЕНОСТЬ

Единъ изворъ на младостъ: младостъ на тѣлото и младостъ на духа — е способностъ да направишъ положителънъ щълъ си мислителънъ апаратъ, щомъ забележишъ наблизо низки, груби мисли!

Прентисъ Мълфордъ

България съ своите разкошни курортни места нима ще остави да се помрачи тѣхната свѣтвна слава съ нѣкакви европейски измислици „смѣсени плажове“, „игрални казина“,
(Следва на стр. 8)

Кой не е очаквалъ съ радостъ да настѫпятъ освѣжителните месеци през годината, месеците на отдихъ и почивка, когато човѣкъ слага на страна бремето на всѣкидневието и се отдава на кѣпане, дѣлбоко дишане и почивка! Кой не се е радвалъ на тая латинско нѣмска дума „Курортъ“, тъй приятно свързана съ представителъ за нѣкое лѣчебно място на планината, съ нѣкоя разкошна долина, при минералънъ изворъ или край море, рѣка или езеро, гдѣ отиватъ люде за лѣкуване, отдихъ или почивка?

България е щедро надарена отъ Божеството съ многобройни (около 900) минерални извори на 135 места. Прибавете къмъ тѣхъ хубавите планини, места и богатствата на Черно море, и вие ще имате една непрекъсната верига отъ здравни, духовни и жизнени места.

Още въ Коранъ (гл. II, стр. 49), Мухамедъ като говори за Моисея въ пустинята на пътъ за Ханаанската земя, дума: „Моисей попроси вода за своите люде и ние (разбираятъ свѣтли Духове) казахме: „Удари канарата съ жезъла си“, и изъ нея бликнаха дванадесетъ извора, споредъ числото на племената, и всички знаеха своите отредени места за пиене. Яжте и пийте отъ Божията благость и не струвайте зло на земята, не постижвате несправедливо“.

„България си има вече ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪ“

— е празничното ликуване на цълокупния Български народъ.

Князъ Симеонъ Търновски

е вписанъ вече въ историята на Бълг. царе! Баща Му е гордо усмихнатъ. Майка Му е вече щастлива, истинска Царица, осъществила въжделенията на свободни и поробени българи. Съ раждането на Княза, Тя става вече наша, родна, близка и любима — на пукъ врагу!

Както бълг. сѫдба има много общо съ тая на избрания Божи народъ, така и раждането на Престолонаследника напомня Библейските пророчества. Иеремия, Исаия и др. говорятъ за предутробния имъ отъ Бога изборъ въ служба народна: подобно Иисуса и Кръстителя, тъй иматъ свое Благовещение; така сѫщо сякашъ се знаеше, че ще се роди Престолонаследникъ и той бъде кръстенъ на името на премъдрия Симеонъ.

Сякашъ се знаеше, че отро-

(Следва на 11 стр.)

Бург. гробищенъ комитетъ—по случай празника му на 21 т. м.

Снимката е направена през 1933 г. Отъ л. на д. прави: трината—православни цъни представители, II-ятъ е г. Ж. Яневъ, † 28. V. т. г.; IV — арменски и V — гръцки представи; VI — председ. г. Н. Киселовъ; евр. хахаминъ и г. Ил. Зурковъ отъ юнаците. Съднали: арменски и униатски свещици; основателъ г. Хр. Димитровъ, † 19. XI. 1935; кметът г. Ат. Кривошиевъ; гарн. н-къ г. полк. Н. Рашковъ, сега Бург. обл. управител; свещ. Шишковъ; градонач. г. Л. Савовъ; редакторъ г. П-ръ М. Ж. Марковъ и катол. свещ. Йовчевъ, сега въ София и замѣстникъ отъ отецъ Р. Мекерешки.

Н. В. Царь и Dr. G. B. Winrod

Известният вече на читателите ни голямъ американски журналистъ Dr. Gerald B. Winrod въ юнската книжка на популярното си списание *The Defender* помъстява най-ласкави отзиви за НВЦаря и България.

— Повечето отъ писателите на съвременните събития, пише Dr. Winrod, могатъ лесно да кажатъ твърде приятни нънца за България — малка Баланска страна съ шест милиона население. Царь Борисъ, скроменъ и съ голъма интелигентност, е също повсемъстно обичанъ.

Единъ отъ историците напоследък е отбелаялъ следниятъ забавителенъ слухай. „Румънскиятъ

край Каролъ се боеше за живота си, когато той и БОРИСЪ се срещнаха въ Дунавския градъ Русе през 1934 г. БОРИСЪ го поздрави, уверява го да слънца отъ колата си и ръжка за ръжка го развеждаше по улиците. КАРОЛЪ никога не би съну-

ОБЩЕСТВ. ПРОВЕРКА

Ползата отъ дълбокото дишане по методата на Д-ръ Възвъзовъ

Г-жа К. Яп. Николова, домакиня, ул. Фердинандова 44, Бургасъ: По-рано страдахъ отъ нерви, имахъ нервънъ стомахъ, главоболие и шеметъ. За шели 7 години разни прахове стояха подъ възглавница ми. Но сега съмъ добре.

Вл. Андреевъ — техникъ, бившъ пилотъ, бул. Ц. Симеонъ 30, Бургасъ: Азъ съмъ руснакъ и съмъ раняванъ 8 пъти. Падалъ съмъ отъ аеропланъ 2 пъти, и съмъ само съ 1½ бъбреца. Претърпелъ съмъ 12 операции. Можете си представи положението ми... Благодарение на г-на Д-ръ Възвъзовъ чувствувамъ се подмладенъ. Цълъ 35 години непрекъснато пушахъ, но престанахъ на пуша! Сега съмъ на 55 год.

П. В. Петрова — домакиня, ул. Яп. Рилова 23, Бургасъ: Чувствувахъ отъ дългата си страна нъщо като мравки и имахъ припадки. Едва съмъ ме съвършили съ инжекции. Отидохъ въ София. Правиха ми трапанации. Остригаха ми косата. Претърпяхъ 3 операции. Почнахъ да не виждамъ. Върнахъ се въ Бургасъ отчаяна. Но отъ какъ почнахъ да дишамъ дълбоко силихъ ми се възвърнаха, намърихъ спасение и куражъ да живея.

Г-жа Ел. Г. — ул. Ц. Симеонъ 56, Бургасъ: За повече отъ 18 год. страдахъ отъ бронхитъ. Ревматизъмъ въ краката ми даде усложнения въ сърцето. Не можехъ да дишамъ, не можехъ да спа отъ задухъ. Просто съмъ плакала отъ болки. Имахъ и вътрешни възпаления... Господъ животъ и здраве да дава на Д-ръ Възвъзовъ и на тоя и на оня свътъ, че съ неговото дишане се излъкувахъ. Дневно правя около 50 дишания, също вечеръ преди лъгани и спя сега, като къпана въ морето.

Борисъ Стефановъ — хотелъ „Н. Континентъ“, Бургасъ: Отъ дете заеквамъ, и това ми пречеше да заловя какъв да е работата. Но Д-ръ Възвъзовъ ме успокои и ме научи правилно да дишамъ и да говоря. Виждамъ, че имамъ голъма полза, само че иска време, трудъ и постъниство.

Сп. „Бълг. БРАНИТЕЛ“ е бесплатно и удобрено отъ Бург. обл. дир. съ № 8108/14. XII. 1936 г. Абонатите плаща само 10 лв. за покриване разноските. Волни помощи се приематъ съ благодарност! Обявих по споразумение. Отд. брой 2 лв.

BALGARSKI BRANITEL (The Bulgarian Defender) — The Magazine of the Bulgarian Defenders of the Faith (Jud. 3). Subscription price 50 cents the year.

Address: CZAR ASSEN 7, Bourgas, Bulgaria

Същиятъ авторъ казва: „Българите, бедни, чисти, прекомърно честни

съ най-добра народъ на Балканите.

„Нишетата следствие на войните въ която народъ живе се вижда отъ картина, която изследователъ ще наблюдави въ страната: хората носят обущата си въ ръжа, за да не си изтъркатъ подметките.“

„Високиятъ моралъ, на който се радва България, може да се докаже, като се има предвидъ, че едва 6 х. души съ били разведени въ цълата страна. И все пакъ тя има нужда отъ по-голяма духовност.“

Езически ли е Бълг. правосл. народъ?

Изъ печата. Безъ коментарни.

Четемъ въ удобр. и преп. отъ Свв. Варн. и Рус. митрополити въ **Православна дума — Търговище**, бр. 12 уводната „Празници на Зевса“:

— Това съмъ така наречените велики четвъртци, които не другъ, а нашиятъ народъ продължава да празнува — тези езически празници... на езическия богъ Зевсъ! А НЕДЪЛНИЯТЪ денъ почти не се спазва. Пазятъ четвъртци, защото се страхуватъ отъ градушка, чийто Богъ бъл Зевсъ. Но градушката празникъ не иска. Богъ иска нашата почти и признателностъ и пр. Това езичество указва влияние върху нашия народъ...

— До кога кощунство съ хубавата ни Въра? Стига езичество, стига невежество! Да обикнемъ Христа и съ пълно съзнание да му служимъ — заключава въкътъ.

Д-ръ Джералдъ Б. Уинродъ
въ Европа

предъ прочутите двери на историческата църква во Витенбергъ, Германия, връзъко Мартинъ Лутеръ заби на 31 окт. 1517 г. своята 95 реформаторски предложения противъ папските индулгенции и въ защита на Евангелското учение (или Въра — Юд. 3).

възможностъ да се яви въ кой да е румънски градъ.

„Той бъше възбуденъ първоначално отъ нежелателната близостъ съ общия народъ, но после силно впечатление му направи приятелския начинъ, по който множествата поздравяваха своя Царь. Точно същото нъщо се случи, когато бившиятъ югославянски кралъ Александър върна визитата на Българския монархъ. БОРИСЪ го заведе въ Пловдивско да видятъ розите. Въ Пловдивъ тъ били сами безъ дори да предизвестятъ градския кметъ!

„По улиците се натрупала много народъ. Александъръ се плашеше и не му харесвало това, но БОРИСЪ настоявалъ да се разходятъ пеша по улиците.

„Обстоятелството, че той бъше съ Бориса го закриляше живъ и здравъ“.

ИЗРЕЖИ, ПОПЪЛНИ, ИЗПРАТИ!

До сп. „Бълг. Бранител“
бул. Ц. Асен 7 — Бургасъ

Уважаеми господи!

1. Прилагамъ 10 лв. срещу тазгодишни абонаментъ.

2. Прилагамъ (петъ) 5 лв. срещу абонамента си до края на и. 1937 г.

3. Внасямъ волна помошъ отъ лв. Моля изпращайте „Бълг. Бранител“ до читалища, затвори, болници или до

Съ почитание:

Адресъ:

ПРЕДПАЗНАТА МЕДИЦИНА

Според Д-ръ Ап. К. Възвъзовъ—по стенографски бележки

Ние хвърляме ржавица на съвременния начинъ на лъкуване...
Преди всичко здравето и предпазната медицина!

Съ изненадваща наслада прочетохме статията на голъмия българинъ М. Ив. Маджаровъ. Една „здравна организация преди освобождението. Споменъ от Копривщица“, печатана въ т.г. апр. бр. на „Бълг. Мисълъ“ и препечатана въ майския бр. 10 на „Медиц. в-къ“. Тая статия повдигна народностното ни чувство. Въ няя се казва, че още преди Освобождението въ Копривщица се образувала Здравна коопер. организация за предпазна медицина, на каквто начало е сложено лъкарското изкуство въ Япония и Китай. Всъки заможенъ копривщенецъ се задължава „да плаща годишно по 2 турски лири за с-во, а пъкъ лъкаръ—да посещава и да църви членовете, не само когато го повикваме...“

За тая просвѣтно-напредничава идея, за тая благородна и спасителна практика по горния маниеръ работи отдавна, ето вече 15 г. въ България уваж. г. Д-ръ Апостолъ К. Възвъзовъ. Само за тоя сезонъ въ Бургасъ той държи отъ 9 месеца на самъ безплатни сказки по дълбокото дишане и предпазната медицина. Основателъ и баша є на здравно-просвѣтното и благотворително д-во „Орписъ“. Затова се отправихме къмъ него во връзка съ горната статия.

Заварихме го да държи лекция на повече отъ 20 мжже и жени изъ различните слоеве на нашата действителност—свежъ и бодъръ, макаръ че е вече надъ 70 г. възрастъ.

Ето какво ни каза той публично, специално за четвъртъ на „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“.

— Отде накъде болниятъ тръбва да страда? Защо лъкаръ остави пациента да се разболе? Нали той още отъ начало учи какъ хората да съ здрави?

Но—щомъ болниятъ плаща на лъкаря, той разбира се обръща гръбъ на здравиятъ.

— Е добре, съ кой „акълъ“ отивате при лъкаръ?

Понеже болниятъ плаща, той се интересува отъ тъхъ! Какъ да се направи, щото лъкаръ да се занимава съ здравиятъ?

— Просто:

— здравиятъ ще тръбва да плаща!

Затова въ устава на д-вото ни „Орписъ“ (отъ ор-ало и пис-алка)

има фондъ — Здравна пропаганда. Щомъ здравиятъ почнатъ да плащатъ, естествено лъкаръ ще започне и той да се интересува, щото пациентътъ му да не се разболява. Иначе, нали, нъма да има плащане, сиречъ, щомъ здравиятъ се разболеява, лъкаръ ще плаща, а щомъ клиентътъ му съ здрави, тъ ще му плаща.

Медицината, като наука не признава докми. Възгласи за реформи се чуватъ вече въ Германия, СССР и САЩати. Четемъ напр. въ „Медиц. в-къ“ бр. 10 отъ т. г. стр. 5:

— Биологичната медицина е едно сравнително ново течение въ на учната медицина, което се разви като изразъ на известно недоволство отъ едностраничните и недостатъчни лъчебни възможности, които офиц. медиц. дава, както и отъ нѣкои принципални положения въ същата.

— Лъкарътъ, продължи Д-ръ Възвъзовъ, говорятъ за Моралъ, а ще чуете лъкаръ лъкарю да казва: „Защо ми взимашъ болния? Азъ влизаъ тамъ“. Като чели тая боленъ е отъ баша му наследство! — Срамъ! И за етика говоримъ, ние—лъкарътъ! Азъ хвърлямъ ржавица срещу днешните лъкарски маниери, защото само съ предварителното плащане на предпазна медицина, ежбътъ между лъкарътъ ще престанатъ!

Впрочемъ тоя въпросъ е социаленъ и отъ жизнено значение за всъки домъ, за всъки човѣкъ. „Азъ вървамъ въ добрите качества на българина. Тъ съ били притискани, обаче ще разрастнатъ както гъбата изкача нагоре, когато махните камъка, които я притиска“.

— Нека лъкаръ да посещава домовете и нагледно да обяснява какъ тръбва да се живѣе, да се яде, да се дишава, да се спи. Тогава връзката на обичъ между лъкаръ и лъкаръ ще се засили, между лъкаръ и обществото, и между хората помеждъ имъ като братя, завърши г. Докторътъ.

Съобщава М.

П-ръ Г. Н. Поповъ и г. П. Илиевъ съзеха прозивили съ голъмо благословение въ 57-а съборъ на Еванг. д-во. Първиятъ съ магически си фенеръ, вториятъ — съ хубавото си пънене, както и г. К. Т. Бояджиевъ. Безъ тъхъ съборътъ щълъ да бъде сухъ. Всички присъствуващи имъ благодарятъ сърдечно.

Публична благодарностъ

— Недай Боже, да се случи на Вашата глава: да изчезне невръстнинътъ Ви синъ, гимназ. учъкъ, както това се случи съ момчето на моята сестра. Неоплакали едини, забъгва другия съ свой другаръ, и двамата по на 14 г. възрастъ — вестницитъ писаха.

Но и вестниците съ виновни разбира се, както и родителите, кината и др. съ своята сензации за печалба, романи, които разпалятъ въображението (Ефес. 6:1—4).

Получавамъ тревожни съобщения отъ София въ Бургасъ. Щъли да бъгатъ въ Турция—двама хлапаци. Ами сега? На къде—на пристанището ли, на гарата ли, съ телефони ли да се разправямъ?

Отивамъ въ Инспекцията на полицията разтревоженъ и чета майчиното писмо... Слава Богу:

— Усмишката на г. инспектора ме успокоява. Хванати съзъ въ Созопол!

Довеждатъ ги, плачатъ. Бия телеграма въ София. Радостъ.

Считамъ се щастливъ отъ името на родителите да изкажа явна благодарностъ на Бург. Обл. полиц. инспекторъ г. Ал. Ангеловъ за отличния редъ и стегнатостъ, дисциплина, която е въвърхъ всръдъ своя подчинени, та въ нещастие бързо да се помогне, както и на околн. полиц. инспекторъ г. Стефановъ за голъмата ревностъ, която проявиха къмъ служба и дългъ.

Благодаримъ!

Бургасъ, 12 юни 1937.

М. Ж. Марковъ

Отзиви за „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“

— Много Ви благодаря за списанието. Чета го съ голъмо внимание. Съдържанието му е интересно и разнообразно. Чирпанъ, 6.V 1937

К. Грабайнъ

— Четемъ „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“ съ голъмо удоволствие заедно съ г-жата си. Много Ви благодаримъ. Пожелазъ Ви успехъ!

Ловечъ, 7 май 1937

Банчо Тодоровъ

— Преди нѣколко дни за пръв път случайно ми попадна въ ръце единъ брой отъ сп. „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“ и понеже ми хареса съдържанието, отправямъ молба да ме запишите за абонатъ. Поздравявамъ Ви най-сърдечно!

Горна Джумая, 30.IV 1937

Вас. Николовъ

Печатница „ЗОРА“-Бургасъ

Достоевски за молитвата

Той не ни е оставилъ „Изповѣди“, както това е направилъ Гоголь или Толстой, но все пакъ не оставя своите читатели въ недоумение относно своите религиозни убеждения и душевни наклоности. Любимите му герои излагатъ предъ читателите неговите душевни мисли и убеждения. Князъ Мишкинъ въ „Идиотъ“, отецъ Зосимъ и Альоша въ „Братя Карамазови“ между другото се изказватъ и за молитвата. Както за Гоголь, така и за Достоевски, Христосъ е билъ жизнена сила, а молитвата — способъ за непосредствено общение съ Христа. Ето какво четемъ въ „Братя Карамазови“, кѫдето Достоевски говори чрезъ устата на отецъ Зосимъ: „Азъ мисля, че ние двама съ Христосъ ще решимъ това велико дѣло. А колко сѫ били идентъ на земята въ човѣческата история, които за 10 години сѫ били немислими, и които изведнашъ сѫ се появявали, когато е идвалъ тѣхния таинственъ срокъ и сѫ се разнасяли по цѣлата земя? Така и у насъ ще бѫде и ще възнесияе миръ между нашия народъ и ще кажатъ всички хора: „Камака що отхвърлиха зидаритъ, стана крайгълънъ камакъ“. Тукъ той продължава: „Младежо, не забравяй молитвата. Всѣкогашъ въ твоята молитва, ако тя е искрена, просвѣтва ново чувство, а въ него и нова мисъль, която ти по-рано не си знаялъ, и която изново ще те ободри, и ще разберешъ, че молитвата е възпитание.

„Запомни още:—всѣки день и когато можешъ думай на себе си: „Господи, помилвай всички днесъ предъ Тебе преставили се!“ Понеже всѣки часъ и всѣко мгновение хиляди хора напушкатъ своя животъ отъ тази земя и тѣхните души отиватъ предъ Господа — и колко много отъ тѣхъ сѫ се раздѣлили съ земния животъ самотни, никому неизвестни въ скрби и тѣга и никой не би ги съжалъилъ и даже не знаѣть за тѣхъ дали сѫ живяли или не“.

Молитвата на Достоевски не е себелюбива, т. е. той не се моли само за себе си. Напротивъ, тя отразява любовта му къмъ цѣлото човѣчество и къмъ всѣко творение: „Братя, не се страхувайте отъ грѣха на човѣците. Любете човѣка и въ неговите грѣхове, понеже той е подобие Боже, любете и Цѣлото и всѣка пѣсъчинка. Всѣкой листъ, всѣки Божи лжъ любете Любете животните, любете растенията, любете всѣка вещь. Като любишъ всѣ-

ка вещь и тайната Божия ще откриешъ въ нѣщата. Постигнешъ ли я веднажъ и вече непрестанно ще почнешъ да я познавашъ все повече и повече, всѣки денъ. И ще започнешъ на край цѣлия свѣтъ напълно съ необятна любовъ. Останешъ ли въ уединение, моли се! Обичай да коленичашъ на земята и да я целувашъ. Земята целувай неуморно и ненаситно! Люби, всичко люби, всички люби. Търси самозабрава во възторга. Намокри земята съ радостни сълзи и люби тѣзи твои сълзи. Не се срамувай отъ самозабравата, скажи я, защото тя е даръ Божи—голѣмъ, защото той се дава не на всички, а на избраниетъ“. Макаръ въ съвременния животъ хората да живѣятъ безъ вѣра въ Бога, Достоевски не се е боялъ да изказва своята вѣра и е вѣрвалъ до край: „Вѣрай до край, макаръ и да се случи така, че всички на земята да сѫ се съблазнили и ти самъ — вѣренъ — да си останашъ; принеси тогава жертва и възхвали Бога ти, единиятъ, който си останалъ. А ако сте останали двама, то ето вие сте цѣлия свѣтъ, свѣтъ на жива любовъ. Прегърнете се единъ други въ умиление и възхвалете Господа, макаръ и само въ васъ двамата да се е изпълнила Неговата правда“.

Така Достоевски размишлява за вѣрата. Неговото благочестие, почти монашеско, изглежда за съвременниятъ хора малко отживяло. Но даже ако се не съгласяшъ съ него по това, то не трѣбва да не признавашъ дѣлбоко нравственния, любвеобилен духъ на неговите наставителни проповѣди.

Отъ руски: ЯСПАРУХЪ БИРНИКОВЪ

ЗАКОНЪТЪ

(Билкови басни)

Както физиката и химията иматъ свои закони, които управляватъ явленията отъ тая областъ, така и животъ има единъ отъ които е основенъ принципъ, правило или мѫдростъ, която казва: . . . „Войната създава пакъ война. Насилието друго насилие понажда!“ — Хмм, ще кажатъ едни. — „Това сѫ празни приказки“ ще добавяшъ други! . . . А трети навѣрно ще се усмихнатъ и ще си помислятъ: —

„Гледай го ти хитреца . . . иска да ни заблуди! . . . „Не, за щастие или за нещастие това е самата истина, противъ която ако нѣкой отива ще си строши главата! . . . Защото нѣма нищо ново на земята, защото всичко се повтаря и защото историята никога не лъже, като казва на езикъ, който всѣки разбира: „Това, кое то е било ще бѫде така както е . . . докато всички хора не станатъ човѣци, а човѣците — такива, каквито трѣбва да сѫ!“

Смисълъ на цѣломѫдринето

Во връзка съ темата си повдигамъ въпроса и ще се помърча да изясня: —кои сѫ причинитъ на онова вѣковно зло, отъ което съ хиляди години човѣчеството се стреми да се освободи?

Много хора сѫ идвали на земята, но животътъ все повече се влошава.

Тѣ постоянно се учатъ, но не могатъ да дойдатъ до познанието на истината. Истината първо трѣбва да се живѣе, и после да се разбира. Тя се отнася за тѣзи, които вѣрватъ преди да видятъ.

Нѣкои мислятъ, като станатъ всички хора вѣздаржатели, животъ ще се подобри. Други пѣтъ казватъ: „Като станатъ всички хора вегитериянци, сигурно условията на живота ще се подобрятъ“. А Христосъ казва: „Вѣра безъ дѣла е мъртвата“. И какво разбраха хората до сега подъ думитъ: „Вѣра безъ дѣла е мъртвата“? Понеже свѣтътъ не е оправенъ, следва, че този стихъ ощи не е разбрани! И тѣй, хората всички партии опитаха; вѣздаржатели сѫ ставали и вегитериянци ставатъ. Било е време когато всички хора сѫ вѣрвали въ Бога; Адамъ и Ева даже въ райската градина сѫ живяли, и съ Бога сѫ се разговаряли, но въпросътъ —кои сѫ причинитъ на злото — остава все не разрешенъ. Нѣма защо да си правимъ илюзия, азъ ще бѫда прямъ по въпроса. Причината на злото е тамъ, че хората продължаватъ да ядатъ отъ забраненото дѣрво. Ако искаме да знаемъ:—до кагато не се създадатъ 10% цѣломѫдрени души, свѣтътъ нѣма да се оправи. Реално погледнато тѣй сѣди въпросътъ. Нѣкой може да извърта истината, но то е тѣхна работа!

Павелъ Русевъ

Сведения отъ Канада

Г-ца Ел. Стаменова, леля на нашата бургаска абонатка Г-жа Ляпова, е дошла въ „Стария край“ да види близките си. През 1923 г. е заминала отъ Македония за Торонто, където живее и е членка на Park Road Baptist Church. Тя бътвърде любезна да даде между другото и следните сведения нарочно за четвъртъ на „Бълг. Бранител“:

— Торонто е градъ съ близо 1 милионъ жители. Нашата емиграция е същата навсъкъде, но благородните американци полагат големи грижи за тъхните материали и духовни нужди. Американците съ много духовни, както знае, и въ града има 60 само баптистки църкви, а колко съ съборните, методистите, предзбителянските и пр. не питайте! Всъки отива където му харесва. Азъ бъхъ евангелистка още отъ Струмица, но членувамъ въ баптистка ц-ва, защото зетъ ми г. Мих. Андовъ бъ баптистки пастир. Преди да стана членка на Park Road обходихъ около 40 ц-ви. Хората въ Канада съ много религиозни. Тукъ изглежда, че не е така. Тамъ недълниятъ денъ се пази, и мисионерскиятъ духъ е силно развитъ. Ние, жените, даваме обяди, изработваме чаршафи и бинтове за болни, пелени за деца, и издържаме цяла мисия въ Bolivia. За Коледните празници напр. събираме помежду си пари за благотворителност и помагаме въ издръжката на църквата. Пастирите у насъ се много тачатъ. Всички заставаме задъ п-ра, за да му помагаме, а не да му пречимъ. Работата на младите е отлична. Тъ съставяте хоръ отъ 40 д. въ църквата ни. Напоследъкъ снабдиха църквата съ нови пъснарки, като всъки хористи отиде между 10 и повече семейства да изпроси нуждната сума. Особено младежът Дентънъ Мисън е същински Муди. Той е тъвърде богатъ, но не се срамува да проповедва. Едъръ, съ атлетическо тълосложение, той е отличенъ водачъ и има най-големото Млад. не-дълно у-ще и хоръ. Често говори по радиото отъ 3—4 ч. сл. пл. Милионерът Mr. Matthews не е касиеръ, но често взема амвона и ни говори за нуждите на църквата и мисийските полета. Нашата църква е III по големина, но първа по даване. При влизането Ви посрещатъ разпоредители, даватъ Ви пъснарка и ви посочватъ любезно де да седните. За насъ пъснената е жива част отъ Богослужението. Макаръ да живеемъ на 1/2 ч. разстояние отъ църквата съ трамвай, за повече отъ 10

СТИХОТВОРЕНИЯ

НА ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ

По случай 25-год. отъ смъртта му

На тебъ, учитель и пророкъ,
Най-сияна слава подобава,
Че твоятъ блънъ бъ най-ви-
сокъ,
И още е, и той остава
За насъ и нашата държава!
Каквото въ Немско Гиоте бъ,
Такъвъ си ти за тазъ Родина;

Подъ олимпийското небе
На Българско и Зевъ задмина:
Не богъ на гръмъ — самъ гръмъ отъ
мина...

Деца ний бъхме въ школски чинъ
И вкусихме тамъ тежки пити
На твоя стихъ. И днесъ единъ
Си който може ни насити
С'меда най-сладъкъ и отъ всичъ

поети: Ти всръдъ тъхъ бъ жрецъ
и си! Ти въхрама имъ що свътишъ
между светците пръвъ светецъ
със честъ — и тъ презъ въноветъ...
Поклонъ, поете на поети!

Бургасъ, 1937 г. М. Ж. Марковъ

год. едва съмъ закъсняла 2, 3 пъти
съ по 5 мин. най-много. Срамота е
да се закъснява, както тукъ. Тамъ
всички съ на време въ църква.

— Бъхъ радостно изненадана да прочета во Великденския бр. на „Бълг. Бранител“ статия отъ нашъ съгражданинъ Dr. Smith е големъ пастир, макаръ и младъ, много е пропутъ и е много духовенъ. Всички го обичатъ. Църквата му е стара, но има 1000 стола, които едва стигатъ. Службите съ претъпкани. Винаги има повече отъ 1200 слушатели и често пъти отвънъ по прозорците. Въ недълъ вече преди службата се пъе около 1/4 ч. и като почне отъ 7 завършва чакъ въ 10 часа! Правятъ се публични изповеди и лични опитности, духовни свидетелства и наставления. Дай Боже, да се върна живо и здраво въ Торонто и ще предамъ любезни привети отъ „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“ на Rev. Oswald J. Smith!

— Да Ви кажа право, възхитена

ЦЕПЕЛИНЪ „ХИНДЕНБУРГЪ“

Че ний сме зли, че сът Бога
не сме въ такътъ,
Затуй нъма съмнение, то е
фактъ,
Работимъ ли на земята,
Скитаме ли надъ земята,
Едно е върно — несъмнена аксиома —
Чеда на Сатана, работимъ си погрома!

Нъма сторенъ саботажъ, туй е фактъ:
Съ Божата любовъ не сме вървяли
ни е въ такътъ,
Отбъгвали сме Небето,
Сиразявали сме сърдцето.
Едно е върно: цепелинъ ще горятъ
До като свѣтлите Духове ни умъдриятъ!

Пожаръ нъма отъ човѣкъ, туй се
зинъ;
Но остава като знакъ скръбъ край:
Хвърчи ли човѣкъ по въздухъ,
Жестокъ е пакъ, остава глухъ
За близкия. Цепелинъ наши горятъ,
А човѣци истинско Божи никакъ не
бдятъ.

Ал. К. Кръстниковъ

съмъ отъ грамадния напредъкъ на
България. Градоветъ съ чисти и хо-
рата добри. Моето впечатление е, че
България е първа на Балканския
п-въ въ духовно, културно и нрав-
ствено отношение. Дано въчното Ви
приятелство съ Югославия да е ис-
крено и трайно!

Курсътъ по Англ. ез.

„П-ръ Марковъ“ — Бургасъ.

Курсътъ е въ три класа: единътъ
отъ името на Млад. еванг. клубъ,
които се разделя на две — за на-
преднали и начинащи, а другиятъ —
въ Държавната межка търг. гим-
назия. Първиятъ е винаги по-много-
люденъ, и той продължава за 7 го-
дини отъ 1930 г. насамъ. Посещава
се отъ адвокати, лъкари, чиновници
гимн. у-ли, и много младежи отъ
двата пола. Курсоветъ съ безплатни
и траятъ отъ началото на октомври
до края на Май по два часа въ
седмицата.

На снимката е част отъ първи-
ятъ выпускъ „англичани“ въ Търг.
гимназия, 1936/37; отъ л. на д. — Д.
Балахуровъ и Г. Маровъ, Ямбол-
ци едни отъ най-силните у-ци. Ж.
Т. Жековъ и преподавателъ г.
М. Ж. Марковъ; училищната слу-
га Н. Хр. Богдевъ и у-цитъ Т. Ив.
Радевъ, М. П. Топчанджиевъ, Д.
Казанджиевъ и Цв. Н. Янкуловъ.
Отсъствува Аршавиръ Маркаровъ,
К. Райновъ, Йорд. Ивановъ, Тодор-
ровъ и др.

Апостолъ Павелъ и столицата на Македония

Micantis more lampadis
Perfundit orbem radiis

Fugat errorum tenebras
(Ut sola regnent verita*)

Латински химнъ

Първият европейски християнинъ — Видението за македонския ангелъ — Историята на името и основаването на града — Евреите гонят християните — Солунъ, Атина, Коринтъ. — Къде и кога се писаха Посланията до Солунците и защо?

Първата вечеръ още съ пристигането си бѣхъ решилъ да сторя две нѣща, и волята наддѣла:

— Вечеряхъ само съ портокали,
— Зачетохъ „Посланията до Солунците“ отъ Св. ап. Павелъ.

Защото, ако въ подсъзнанието ни споменътъ за Солунъ е свързанъ съ Братята Свв. К. и Методий и Светаго Димитрия, има единъ, чиято слава се разпростира по цѣлъ свѣтъ, а той разнася — само защото го е посетилъ — славата на възгордия отъ това Солунъ. Него тачатъ и облажаватъ и Кирилъ и Методий, и Паисий и Димитрий, както той пъкъ се кланя сам на Великия Галелиянинъ.

— Въ Солунъ, казахъ си азъ, най-добре ще проучи и Апостола, и посланията му.

— Преди да тръгна за на-самъ, приложихъ една практика, научена отъ Америка:

— Не отивай на готово. Предварително проучи възможната история и география, въобще литература на мястото или града, страната, които ще посетишъ. И тогава нѣма да се суетишъ, като неканенъ, слукаенъ гостъ: лѣтописищъ ще разтворяте съкровища и по тѣхните страници ще четешъ за стари времена били и не били приказки...

Така се случи, че и азъ първътъ посетихъ древния градъ, въ сѫщия сезонъ, въ който самъ Апостолъ му е направилъ своето първо посещение.

Това е станало презъ пролѣтта на 51 година следъ Христа. Павелъ е правелъ нѣколко пѫтешествия, но най-известни сѫ три тѣтъ му голѣми такива, заедно съ четвъртото, което завръшва съ мъжническата му смъртъ въ Римъ, кѫдето е обезглавенъ.

Второто отъ тѣхъ обаче е най-главното, защото то е началото на

европейското християнизиране. И нека женитѣ да не забравятъ, че първиятъ християнинъ въ Европа е жена:

— Да бѫде благословена славата и во вѣки вѣковъ — аминъ!

Лидия е било нейното хубаво име, подобно душата ѝ, и е живѣла въ гр. Филипи, който е начало на източната граница на Македония и е била прекръстена въ честь на Ма-

га мини за злато и сребро, но святы днесъ, защото отъ тамъ е миналъ Апостолъ, вѣренъ на неземното откровение:

— Дойди въ Македония...

Следъ първото си мисионерско пѫтуване, Павелъ е билъ въ горното на своята страсть за печелене на души. И наглася второ. Взема съ себе си църковния братъ Сила и отъ

Антиохия Сирийска преминува пеша областните на югъ — Мала Азия, отъ кѫдето се пристъпява къмъ Лука и Тимотей, но спира въ Тракия на Егейското море.

— Сега на кѫде?

Работата, обаче, която върши не е негова. Мисията, която му е възложена е по Божие призвание. И Богъ му помага (Деян. на апостолътъ 16:6—12). Него оставя.

— И явява се на Павла като во видение мощната и красива снага на бледенъ македонецъ, който плаче и го моли и го зове да посети поробената му Родина, да пръсне и тамъ радостъ и миръ и спасения за цѣлъ народъ. Нима ще забравяте роба? Нима и за него не е умрълъ на кръста Богочовѣкъ? Нима благовестникъ ще остави нещастна, но велика Македония безъ благи вести?... О Павле, посети ни, дойди, ела въ Македония, за да огрѣе Сънцето на свобода и правда и заради настъ. Ела!

Той живялъ македонецъ се бори съ Апостола и не се шегува, както Яковъ се бореше съ Бога.

Виждали ли сте орлица да се бори за малкитѣ си? Майка да брани чадата си?

Павелъ е уплашенъ. Той е смутенъ. Скача отъ леглото си и събужда дружината. Като Архимеда, той вика пиянъ и радостенъ въ Духа Светаго:

— Еврика, Еврика...

И веднага на заранта тѣ тръг-

*) Като свѣтяща лампада облива земята съ лжитѣ си, проплѣжда тѣмитѣ на грѣшкитѣ, за да царува самата истина.

вътъ от Троада Александрийска за островъ Самотракъ, а отъ тамъ за Неаполъ и Филипи, градътъ на разкошния животъ, и сръдецъ на пътъ Игнация между изтокъ и западъ отъ Хелеспондъ до Дурацо на Адриатиката презъ Солунъ.

**

Колчъмъ съмъ си спомнялъ за нова страшно и странно видение, все съмъ мислилъ, че то не е било за жалост разбрано досега, както въобще не съмъ разбрани дори следъ 2,000 години думитъ Христови.

— Какъ може още днесъ въ християнските държави да става и дума за безработица, обществена не-правда, лъжа, кражба, пиянство и войни?

Но ето черната македонска забратка стои окакена на пъртъ всръдъ свѣтовния кръстопът и зове. Безмълвно, тя говори...

И съмъ мислилъ:

— Защо да не се опредѣли единъ Всесвѣтски день на Македония, въ който День да се замолятъ всички пастири и амвони по цѣлия свѣтъ да гърмътъ отъ Евангелската проповѣдъ съ текстъ Деян. 16:9? Църквите, особено въ Англосаксонския свѣтъ да бѫдатъ окрасени съ па-пратъ отъ Бѣласица и еделвайсъ отъ Пиринъ. Въ онзи день кината да представяятъ филми отъ черната

Курортъ

(Продълж. отъ 1 стр.)

скѫжпотия на продукти за ядене, не-чистота и експлоатация по хотели и пр.

Нашитъ курортни мѣста отъ день на день се подобряватъ. Здравиятъ разумъ на българина, обаче, ще трѣбва да напрегне още повече сили и, къмъ природната красота, да прибави окрасата, смислеността и реда на културния човѣкъ: „Богъ дава, но въ кошара не вкарва“.

При топлите бургаски бани има единъ надписъ, който гласи: **Пазете приличие!** Върху тоя надписъ би трѣбвало всички кѫщащи се и управата на всички курорти да обрънатъ внимание. Ние сме народъ съ здрави понятия за нравственостъ. У насъ чистотата на нравите е била всѣко-га народна и семейна добродетель. Не би трѣбвало за хатъра на нѣкои чужденци съ „свободни“ нрави да угодничимъ, за смѣтка на морала.

Ние би трѣбвало дори смѣшни да станемъ, но своето, честното българско име на запазена страна да не опетняваме, като помнимъ, че всѣко курортно лѣчение е и морално лѣчение. Многото курортни мѣста въ малка България съ признакъ на здравето въ нравствено отношение.

робия на Македония и бѣлите идеали на нейните чеда. Да се пръскатъ хиляди брошури, милиони кѫща безплатна книжнина и хвърчащи листове. Да има шествия. Деньтъ да бѫде празникъ! И тържество на правдата и мира. Радиото да разнесе благата вѣсть, че Македония е свободна и независима еденица въ брилянтната корона на братска Балкания!

Въ оня день, въ оня день...

Всички Македонецъ стои, а той е видение и—куршумъ го не хваща, сабя го не сече. Стои и рони сълзи, изправенъ като изтуканъ на хоризонта на историята!

— За човѣшки срамъ ли стои? Отъ културенъ позоръ ли плаче?

Но той кани благовестътъ да го не забравятъ, както не трѣбва да забравятъ Спасителя, който умръ и възкръсна за поробените и за страдните.

— Онзи день, мѣлви привидение-то, ще бѫде истински Великденъ на възкръснението... Христово въ—Македония.

II

— Тия, хора, които изопа-
чиха свѣта, дойдоха и тука...
казвайки, че имало другъ царь,
ИСУСЪ—Дѣян. 17, 6, 7.

**Следъ голѣмата драматична прежи-
вялица низъ Филипи, която миси-
онерската опитност отбеляза въ сво-
ите лѣтописи, тримата Божии чо-
вѣци подиеха пешкомъ праха на via
Egnatia. Лѣкарътъ Лука, който бѫше
и художникъ, и впоследствие и авторъ на едно отъ Евангелията и книга „Деянития на Апостолъ“, ос-
тана во Филипи да доизгражда не-
избилия храмъ на Вѣрата върху
основата, сложена веднажъ за ви-
наги отъ Великия апостолъ.**

Павелъ, Сила и Томотей вървя-
ха мѣлчаливи къмъ Солунъ. Но тѣ
не бѣха печални. Въ душата имъ
проблѣсваше радостта на бѫдящи
надежди и доволството на вчераш-
на победа. Лицата имъ бѣха строги,
но мили: тѣ сияеха въ горда усмивка.

Тимотей се удивляваше на под-
вига и отъ време на време сподѣ-
ляше мнение со Сила. Павелъ мѣл-
чеше и бащински ги слушаше, и отъ
време на време поглеждаше къмъ
небето.

Тѣ вървеха и говореха за маке-
донската—първиятъ имъ европейски
християнинъ, за нейното любезно
гостоприемство; за бѣсната бѣсовъ-
прощателна слугия и свръхестес-
твественото изцѣление и нейните
господари; за страшната тѣлца и кла-
дите въ тѣмницата — единътъ още
имаше рани; за навременния трусь,
който спаси живота имъ и възроди
тѣмничния началникъ и неговия домъ.

— Наистина, каза Тимотей на Сила, колко се изплашиха градските сѫдии, като чуха, че ти и братъ Павелъ сте римски граждани!

Така тѣ минаха въ разговоръ петъ, шестъ дни презъ атинската колония на Струма, Амфиполисъ, и после Аполония Мигдонска до ез-
зото Волви. Тѣзи градчета отстояха по на 30 км. едно отъ друго, но Апостолътъ не спрѣ въ тѣхъ:

— Нѣмаха евреи достатъчно, нито Синагога, въ която да доказватъ отъ пророческия книги на Ст. Заветъ, че Иисусъ е Христостъ.

Тѣ минаваха прогонъ (транзитъ). Подобно нистанаритѣ, пребледняли въ жадъ за огнь, духътъ имъ кип-
ваше въ страсть за души, които ги чакаха предопредѣлени отъ Господа въ голѣмия градъ.

Най-сетне, забелязаха се отдалече ридовете на Солунъ — прицель на тѣхните въжделения, който бѫше не само столица на втората Римска областъ, при Емилий Павелъ, но пръвъ градъ на цѣла Македония както по население, така и по влияние, мощь и богатство.

Първоначално градътъ се е на-
ричал Терме, поради топлите солени извори на 4 км. отъ сегашното му мѣстноразположение. Въ 315 пр. Хр. македонскиятъ царь Ка-
сандъръ поради стратегически при-
чини изоставя своя градъ, основанъ отъ него и кръстенъ на неговото име, отива по-насеверъ къмъ Терме и тамъ на развалините му възкръс-
ва новъ градъ по-красивъ, по-силенъ и по-славенъ, за да трае презъ вѣ-
коветъ. Терме дава името на пре-
възходния заливъ. Отъ Касандъръ остава само споменъ и името на другъ заливъ въ Халкидиката. Но-
виятъ градъ е назованъ на Касандъровата жена — Тесалоники, която споредъ проф. Хр. Г. Гугуси отъ Атинския университетъ, сега въ Со-
лунъ, е сестра на Ал. Велики, а споредъ капиталното съчинение на проф.
Давидъ Смитъ „The Life and Letters
of St. Paul“ тя е полусестра на ве-
ликия полководецъ. Така мисли и Strabo, 330. Schaff-Herzog въ Рели-
гиозната си Енциклопедия и други автори нищо не споменуватъ по тоя въпросъ. Тѣ само признаватъ, че градътъ е македонски, столица на Македония и свързанъ за вѣчни времена съ едно племе, което не е гръцко. Schaff дори казва, че „отъ както Касандъръ го наследи, царь на Македония въ 315, градътъ стана най-голѣмото македонско пристанище, а впоследствие седалище на прокон-
сулъ надъ четири области“. Въ 58 г.
пр. Христа въ него е живѣлъ про-
чутиятъ ораторъ Цицеронъ отъ Ап-

риль до Ноемврий като изгнаникъ. Презъ гражданският войни на Римъ, Солунъ е взелъ страната на Августа Октавий срещу Помпей Секстустъ (42–39) и като даръ на това е билъ направенъ свободенъ градъ. Единъ авторъ казва:

— При начеването на християнската ера, Солунъ е билъ най-главния градъ между Адриатическото и Черно море. А преди основаването на Цариградъ, той е билъ истинската столица както на Гърция и Илирия, така и на Македония, и е ръководелъ търговията на Егей съ Ефесъ и Коринтъ.

Още съ пристигането си Апостолъ започва Божията работа, за която „е билъ призванъ“. Веднага отива въ Синагогата, споредъ обичая си, и за три съботи наредъ той вдъхновено доказва отъ Писанията, че Месия тръбаше да пострада и да възкръсне отъ мъртвите, и че пророчествата имъ съж се изпълнили въ ИСУСА. Особено наблъга на Второто пришествие, което е неизбъжно. Между обръщенците му е Аристархъ, който впоследствие излъзва въренъ и друженъ спомощникъ неговъ, и хазиянът му Ясонъ, който щъше да бъде следъ петъ, шестъ години съ него въ Коринтъ, също Секундусъ, Кай и още други отъ нарядъ „Божия боязнь“, въ който влизаха, споредъ независимостта на жената въ Македония, много жени и то съпруги на солунски първенци.

Тоя явенъ успѣхъ възбуди еврейската завистъ, и следъ триседмиченъ трудъ мисионеритъ намѣриха вратите на синагогата затворена за тѣхъ. Но тѣ не се отчаяха. Съ нова ревностъ за Господа тѣ заработиха срѣдъ езничинците ведно съ новите обръщеници. И така продължаваха за дълго, защото като напуснаха града, тѣ оставиха задъ себе си жива и организирана църква. До тогава, обаче, бѣше необходимо здравата да се работи и за насѫщния хлѣбъ. Наистина, повече отъ веднажъ тѣ получиха добре дошли помощи отъ приятелите во Филипи, но не бѣха достатъчни: Павелъ все таки тръбаше до късно да упражнява занаята си въ правене на шатри, за да бъде свободенъ въ проповѣдъ презъ деня.

Яростъта еврейска кипна и тя стана лошъ съветникъ. На тържищния площадъ купъ празноситати лѣнивци и уличници, и безъ това, се изтягатъ, нали? Тѣ съж готови веднага да свидетелствуватъ на лъжа, и по даденъ знакъ всѣкому камъкъ да хвърлятъ. Горкитъ, това е тѣхната работа — съ подлостъ да под-

държатъ жалко съществуване! Тавквици всѣкога ги е имало и, навсѣкѫде.

Тѣхъ, именно, повикаха гърбоноситѣ евреи и дългобрадитѣ хахами, за да бѫде проклятието на невината кръвъ и върху тѣхъ — и чедата имъ, подобно злодейнитѣ имъ иерусалимски братя. Тълпата е готова и тя крѣщи, както ревѣше по иерусалимските улици...

Отъ Разпятието до сега тая сцена се повтаря и ще се повтаря връзъ върху тѣхнитѣ, споредъ обещанието Христово, чакъ до Второто пришествие, което смути римската властъ. Тя се боеше отъ другия Царь. Тя не го знаеше, но се боеше. Той не бѣше въоръженъ, но плашъше римските кохорти. Казва се, че презъ царуването на Домицианъ (81–96) поради Месиянския бѣлъ на ранните християни, билъ е издаденъ императорски законъ, повелящъ избиването на Царь-Давидовитѣ потомци. Сведенията се отнасяли за внукъ на Якова, братъ Господенъ, и тѣ съж били лично изправени на сѫдъ предъ Императора. Той се изплашилъ, като Ирода Великий, когато се научилъ, че Царь се е родилъ на юдеитъ, та лично самъ е пожелалъ да разпита оглашенците на своя престоль. Виждайки какви скромни люде съж тѣ и всѫщностъ какво е Христовото царство — „не свѣтъно, нито земно, но небесно и ангелско царство, което ще дойде при скончанието на вѣка, когато Той ще се

яви во слава да сѫди живите и мъртвите“ — Домицианъ признай неоснователността на обвинението, разпуштали ги и отмѣнилъ строгата повеля.

Така че опасенъ бѣше викътъ, когато евреитъ нададоха по солунските улици; дрипавитѣ бездѣлници го подиеха и цѣлиятъ градъ зашумѣ, като бурно море.

— Не превръща ли, обаче Богъ всичко на добро, азъ се питамъ, и не бѣше ли тая връвъ най-голѣмата реклама, на която всѣкъ евангелизаторъ би завидѣлъ, а радиото днесъ не може да създада?

Тълпата нападна Ясоновата кѫща, като смѣтаха да грабнатъ мисионеритѣ и да се погаврятъ съ тѣхъ безнаказано споредъ правилата на „свободната демокрация“. За щастие жертвите имъ отсѫтствуваха, но затова пъкъ тѣ хванаха Ясона и нѣкои отъ братята на новата Църква, и повличащи ги предъ Областния управителъ, крѣцъха, че тѣ съж съзаклетници и поражени спрямо държавата. А това бѣше тежко обвинение, което римската властъ не смѣеше да отмине леко. Нѣма съм-

нение, че Областниятъ знаеше нѣщо за Благовестието отъ благородните жени, първите жени, които го бѣха вече повѣрвали, приели. Во всѣки случай властъта бѣ благосклонно разположена къмъ християните, та правилно прецени работата. Областниятъ и градоначалникъ не съмѣха поради народа да пуснатъ токутака жертвите, но тѣ възприеха най-лесния начинъ, като имъ взеха погръчителство.

— Хитра спогодба! Не причини никаква беда на мисионерите и тѣхните последователи; същевременно задоволи ищцитъ обвинители, като отбили и градоначалниците отъ всѣко подозрение за грѣшка по затварянето на „съзаклетните съгледатели“.

Само юдеитъ, можеби, останаха малко разочаровани, че тѣхните съмутители се отърваха така лесно. И все пакъ тѣ бѣха благородни, че тревогата имъ се свърши.

Но не бѣше вече възможно за апостолите да останатъ по-дълго тукъ. Нито бѣше разумно да излагатъ Ясоновите домашни и новите последователи на нови мѫчнотии, които можеха всѣки мигъ да избухнатъ при наличността на прѣсната еврейска яростъ. Тръбаше независимо да тръгнатъ; последователите възприеха решението, макаръ и не безъ съжаление. Само че, тръбаше да се чака нощта на вълшебното южно небе да хвърли своя топълъ звезденъ плащъ; прикрити подъ неговата таинственостъ, славните мисионери подиеха пътъ за по-наюгъ къмъ ахайския градъ Берес, чиито жители се казва (Деян. 17:11) бѣха „по-благородни отъ Солунците“.

Тукъ останаха Сила и Тимотей, а Павелъ съ нови обръщеници заби презъ море надоле къмъ Атина, и после въ Коринтъ.

Солунъ стана истински духовенъ пламъкъ на ранната Църква, който запали много сърдца. Павелъ — въпреки всичко — бѣше доволенъ отъ него. Славата му се носи дори до днесъ, както самъ Апостолъ следъ една година, 52-та, писа до братята:

— Не само се прогласи Господното слово отъ въстъ въ Македония и Ахая, но се разчули навсѣкѫде и нашата Вѣра въ Бога, така щото нѣма нужда ние да казваме нѣщо за нея (I Сол. 1:8).

Снимката, която помѣстихме на първа стр. въ мин. бр. радваме се да съобщимъ, че ще бѫде разработена съ мазни бои въ голѣмъ форматъ отъ известния худ. г. Марио Жековъ, и ще вѫде поставена въ голѣмия салонъ на парахода „Бургасъ“ като даръ отъ Бургаската градска община.

Български артисти отиват въ Америка

Народният театър е ималъ щастливата идея да посети Съед. щати и Канада. Доколкото ни е известно за пръв път толкова голяма група отъ първостепенни артисти ще посетят нашата емиграция задъ океана. Още бидейки тамъ се ратуваше за това. Дори съ г. Вл. Поповъ, току що пристигнала отъ Варненския театъръ, основахме „Бълг. македонски художествъ театъръ“. Г-нъ Поповъ щъше да бъде режисъръ, азъ — директоръ, и на собствени разноски презъ университетските ваканции на 1927—28 г. тръгнахъ по сев. зап. щати да агитирамъ и да събирамъ субсидии. Печатахме бланки и билети. Държахъ речи и пишехъ въ бълг. вестници за културното значение на театъра, за националното съзнание, което той ще буди, за връзките со Стария край, и езика, които ще се създадатъ. Защото духовното положение на нашата емиграция тамъ е плачевно. Родителите едва сричатъ разваленъ английски езикъ, когото съмъ объркали съ български, та съмъ загубили влияние и авторитетъ предъ чеда, които се възпитаватъ въ чужда на българския духъ сърда: фабрика, америк. уще, улици. Напр. тамъ се говори така:

— Ще ходимъ да уокаме (разходдаме) на стрита (улицата)...

Отъ Чикаго ходихъ чакъ до С. Луизъ, Миз., чакъ до Детроитъ, Мич. и Толедо, Ох. Впрегнахъ всичките си ораторски способности, възобновихъ всичките си артистични познания отъ ученическо време. Между другото тръбваше да се подбира и персоналъ. Мислехме да купимъ отобусть за декоритъ.

Разбира се, тая идея не се осъществи. Понятно защо. Но помня, че бъхъ писалъ въ „Нар. гласъ“, 1927: — „Ще поканимъ една Анна Тодорова, единъ П. Райчевъ или Кр. Сарафовъ, за да покажемъ на свъта че и ние имаме хора да се гордъемъ“.

Съ заминаването на чета отъ Нар. театъръ подъ старшинството на г. Кр. Сарафовъ онъ бълъ се осъществява днесъ. Прави съ мистицизъ, които твърдятъ, че нищо не се губи — една твоя мисъл или желание ще се събждатъ къде да е, кога да е, само имай постоянство и воля!

Впрочемъ азъ искамъ да кажа на

тия наши артисти, още повече, че между тъхъ е и приятельъ ми г. Вл. Трандафиловъ отъ Варна, голъмиятъ психологъ Ив. Димовъ, незамъната Петя Герганова и др. подъ уредничеството на Г. А. Стаматовъ:

— Братя, не подценявайте културната роля, която има да изиграете сърдътъ нещастната бълг. емиграция тамъ. Подигнете ѝ духа! И нейното национално чувство и съзнание за дългъ къмъ домашни и близки, които съмъ оставили тукъ. Нека магията на омайната мощна бълг. речъ да плени душата имъ и тъ наистина — ще има съ какво да помогнатъ на Отечества си (напр. съ единъ самолетъ и пр.).

— Не забравяйте тозе, че отивате въ една пуританска страна, където въ чужбина не себе си ще представявате, а Бълг. трицвѣтъ. Като войници, жертвуварайте себе си за победи, които ще ползватъ цѣла България! Защото Америка ще иска да види и Вашия характеръ, освенъ играта Ви.

На добъръ часъ!

М. Ж. Марковъ

Наши покойници

Миналия месецъ по-тина въ Германия професорътъ по тълкование на Новия заветъ въ Берлинския университетъ **Д-ръ Адолфъ Дайсманъ**, който преди една година празнува своя 70-годишенъ юбилей. Проф. Дайсманъ бъл най-известниятъ отъ съвременниятъ германски богослови, дълбокъ познавачъ на гръцкия езикъ и почетенъ професоръ на много университети въ Германия. Той сътрудничеше на австрийските археолози при разкопките въ Ефесъ и написа много за освѣтление на древното християнство. Когато въ последното си пътуване до С. Щати ние се срещнахме въ НюЙоркъ на една негова сказка държава въ Biblical Seminary (University) и му се изявихъ заедно съ годеницата си, сега г-жа Маркова, че сме българи, той се много зарадва и възторжено говореше за отечеството ни, което възлюбилъ съ посещението си, като ласкаво се отзова за Соф. митр. Стефанъ, протопрез. Д-ръ Цанковъ, п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ и др. — (съобщ. М. Ж. М.).

28 Май ни отне **П-ръ К. Ив. Терзиевъ въ Самоковъ**, който бъл единъ отъ онѣзи, които ние наричахме отъ „кръжокътъ на миличките“. Той ще остане такъвъ миличъ, докато го срещнемъ въ Небето при искренитетъ. Още не прежали п-ръ Терзиевъ, ето че дойде тъжното известие за скончината на

п-ръ **Кр. Ив. Бояджиевъ** (4-VI.) въ Елешница. Нопоследъкъ той искаше да се премѣсти отъ Разлогъ тамъ, но Господаръ на лозето намѣрилъ за по-добре да го приведе въ нивите на Божия рай... (Съобщ. Г. Н. Поповъ).

На 12 юли т. г. ще се навърши една дълга година отъ отлитането во вѣчността на детето-ангелъ **Гошо Вл. Кочовъ**.

Въ подобни случаи самъ Спасителъ ни увещава, че ни взема при Себе си, тъй щото дето е Той да бѫдемъ и ние. (Иоан. 14: 1—4. Сравни: I Кор. 15: 14, 17, 18; Иоан. 11: 11, 25, 26; II Кор. 5: 1; Откр. 7: 9—17; 21: 22, 23 и др.)

ВЕСТОПИСЪ

П-ръ **Марковъ**, нашиятъ директоръ, е трогнатъ отъ вниманието, което му е оказано по случай имения му денъ — св. К. и Методий. Никога досега той не е получавалъ толкова подараци, та сърдечно благодаря на всички, които съмъ го поздравили било лично, било телеграфически или писменно!

Миналиятъ брой 76, 7/8 излѣзе съ 600 къса повече отъ първия тазгодишенъ.

За конкурса отъ мин. брой: изпратени съ премиите на следните лица: Вънчо Влаевска, у-ка, Варна; Мих. Родевъ, у-къ, София; и Катя Янакиева, у-чка, Бургасъ. Честито!

Кой е г. **Ив. Волний**, на когото посветихме подлистника „Първо кръщение“ въ мин. брой? — мнозина ни запитватъ. Дългогодишенъ журналистъ, той е основателъ и с-ръ на Съюза на професионалните журналисти въ България.

Две думи къмъ бълг. евреи, които на последъкъ вдигнатъ тревога поради нѣкои наши статии: — нѣмаме нищо противъ тъхъ, като добри бълг. поданици или въобще противъ евреите като библийска нация. Но противъ евреите комунисти, както и противъ бръзгата, материализма и атеизма, имаме много да кажемъ: — ние не жалимъ так визи, па макаръ и българи да съмъ. Щомъ е така, защо евреите се сърдятъ. Нѣмаме ли право и свещенъ дълъгъ да бранимъ Върата си и рода си? Другъ е въпросътъ, ако евреите у насъ се самооблашаватъ отъ отрицателни и пораженски идеи...

Соф. нар. б-ка съ писмо № 953 отъ 14.V чрезъ Бург. обл. у-щна инспекция е поискала нѣколко броя отъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“.

По случай туристическата седмица, 17—23 май, въ Поморие е билъ поканенъ отъ Бургасъ нашиятъ сътрудникъ г. Ц. Хр. Цонковъ, който съ достоинство е представлявалъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ и е взелъ живо участие въ изнасяне на разнообразната програма.

Редакцията се извинява за закъсняването на този брой — особено предъ новите абонати! Разбира се, вината е не наша. На виновниците доброжелатели казваме: „Не е достатъчно да имашъ желание макаръ искрено и добро — тръбва още воля, умение и опитностъ!“. Взети съ всички мѣрки за избѣгване нередовностите. До чуване!

Имаме си вече Престолонаследникъ!

(Продължение отъ 1 стр.*)

че то ще биде межко, приобщило самаго духа на най-великия ни царь. За да биде картина ясна и мисълта убедителна во възрата на народната интуиция на все-българският предчувствие, желание и молитва,

единъ щъркелъ

прилетъ надъ храма „Ал. Невски“, когато се възнесаще въ присъствието на Царя-баша благодарственъ

*) Броятъ бѣ свързанъ, когато едва можахме да отдѣлимъ място да вземемъ участие въ народната радостъ.

УСЛОВИЯ

за печелившите конкурса „Вл. Н. Кочовъ“ отъ хиляда (1000) лв.

Пазете броеветъ на „Бълг. Бранителъ“! На края на т. г. тѣ ще Ви донесатъ 1000 лв. печалба...

Виж. бр. 70,1 стр. 1.

1. Ще се гласува: всѣки може да гласува за най-духовната статия, печатана презъ 1937 г. въ „Бълг. Бранителъ“. Имената на комисията ще се съобщатъ своевременно. 2—Трѣбва да си абонатъ на „Бълг. Бранителъ“ и да си платиъ абонамента. 3—Веднага, следъ като ти се съобщи, че печелишъ, трѣбва да изпратишъ портрета си за клиширане. За целта се одържатъ 50 лв. и, следъ използването ще ти подаримъ клишето. 4—Редакцията ще си одържи 10 на сто заради разносните по преписка, обяви и пр. 5—Дко въ една отъ тия точки ти не отговаряшъ на условията, обявява се за печелившъ следующиято по редъ гласуванъ.

Първа награда 500 лв. и две награди по 250 лв.

Молебенъ за Царския Домъ во връзка съ щастливото раждане на Престолонаследника е държалъ на 20 т. м. въ Еванг. ц-ва г. п-ръ Марковъ съ проповѣдъ за обединителната роля, която играе Тронът за възхода на народа. П-ръ М. е билъ презъ тържествата въ София и предаде възторженитѣ си впечатления.

Тазъ год. на тържеството въ мъртвия гр. Бургасъ, бѣскаво отпразнувано съ офиц. лица и многохиляденъ народъ, г. п-ръ Марковъ е подчерталъ мисълта, че Възрата въ безсмъртието е единствената гаранция за възхода на Отечество то ни. Дори следъ дълго робство ето! — тая във възкръсва съ раждането на Престолонаследника и сякашъ сме въ Златния вѣкъ на Симеона! Тая въвра въ Бога въздига народъ, който я тачатъ, както се самоизъждава пъкъ народъ, който съ лишили отъ нея. Нека работимъ за възходъ и да вървамъ въ Звездата на България!

молебенъ во Втория денъ отъ раждането на Князъ, отправи се надъ Двореца и съ мощните криле направи величественъ полетъ, за да изчезне низъ простора предъ очите на възхитения и смянъ народъ. Защото въ Двореца на Търн. династия грѣше вече изгрѣлата звезда на Златия вѣкъ на новата Бълг. история.

— Какво значи тая непринудена радостъ, тоя изблъкъ на ликуване и тържественъ кликъ дето бѣлгари живѣятъ. Чия бѣше тая Рѣка, която таинствено направляваше щъркела? Какво знамение предвещаваше хубавото време, меката утрина и денътъ срѣда, 16 число, на раждането? Що ни всъщностъ носи вълнѣтните духъ на Князъ? Чий е той, кой е той?

Въ едно сме увѣрени да отговаримъ:

— Живъ билъ Българскиятъ Богъ! Небето не ни забравило. Благоветъ мълкватъ и Душата на народа е обнадеждена. Князътъ е символъ и личба: предъ Неговетъ ясли се прекланя и ученъ и простъ; и дѣсенъ и лѣвъ—той ни обединява като сълнчевъ центъръ. Всички гледаме напредъ съ мъдръ погледъ въ сияното бѫда и гордия миленъ възходъ на България подъ знака на златния вѣдъ на Симеона, синътъ Борисовъ...

България е била и ще пребъдже.

— Това е откровението, дошло въ свѣта чрезъ межката ражба — Престолонаследникъ въ царския дворецъ.

Даръ за Престолонаследника

Два камъка отъ Гроба на Св. Димитъръ въ Солунъ

Пръстъ отъ Македония, мраморъ къмъ отъ Солунските бойници и двата камъка (в. „Веч. бург. поща“ бр. 2597), единътъ златистъ отъ ореола на св. Димитрия, а другиятъ рубинъ отъ сърцето му, който донесе преди месецъ (вж. мин. бр.) отъ Гроба на светаца въ Солунъ г. п-ръ М. Ж. Марковъ; нашиятъ директоръ е ималъ патриотичната идея да ги подари на любимия ни Престолонаследникъ съ думите:

— Подобно своя славенъ едноименикъ, който е стигъл дори до Коринтъ; подобно великиятъ братя Петъръ и Асенъ, които подпомогнати отъ духа на св. Димитъръ изградиха храмъ въ В. Търново и туриха начало на ново царство; подобно Юстинияна който съ пръстъ отъ Гроба на Светаца изгради величествената църква Св. София въ Цариградъ, та-ка за Царчето царски даръ — тия святы камъни отъ града на Равноапостолитъ св. К. и Методий да носятъ въ Родния Дворецъ сила и слава, премъдростъ и победа за марния възходъ на България и нейния Златенъ вѣкъ!...

СВОБОДНА ТРИБУНА

Единъ принлюченъ въпросъ

Уважаеми Г-не Редакторе, —

Благодаря Ви за обнародването на причината за моето ускорено освобождаване отъ длѣжността ми като професоръ въ Семинарията въ Самоковъ („Бълг. Бранителъ“ брой 76,7/8.) Дори и досега на мене не е съобщена друга причина за това освобождаване, освенъ че то ми е казано, че то е станало поради „обтегнатите отношения между директора и мене“.

Не ми е чудно, че моите думи и дѣла въ случаи, за които г-нъ Д. Н. Фурнаджиевъ загатва, съ били тѣй неучтиво и криво претълкувани отъ него. Мое то късовременно общуване и познанство съ него не ми е позволило да очаквамъ друго поведение отъ него.

Азъ вървамъ въ закона на причина

и следствие. Презъ декемврий, 1937, Лондонскиятъ комитетъ потвърди назначението ми за професоръ въ Семинарията, твърдейки въ едно писмо до г-нъ Фурнаджиевъ, че тѣ ме считаха „отъ Бога изпратения човѣкъ за поста“. Защо е, тогава, тая внезапна промънка въ мнението? Ако „такива работи ставатъ въ Лондонъ“, както казва директорътъ, где можемъ да намѣримъ причината, която е докарала това следствие?

Въ качеството си на професоръ, азъ се стараехъ да върша възложената ми работа „не... предъ очи, като човѣкоугодници, а като служителъ Иисусъ Христовъ“, чийто съмъ и комуто слижа.

Колкото за гонението, което въ този моментъ Божията воля е позволила да

търпя, Слорото Божие ни учи, че „всички, които искат да живеят благочестиво въ Христа Иисуса, ще бждат гонени“ (2. Тим. 3:23).

Трагично е това, че гонението често се испраща отъ онзи, отъ който естествено очакваш помощ и благословение! Старата заповѣд гласи: „Да възлюбишъ си като себе си“, а Господъ Иисусъ каза: „Нова заповѣд ви давамъ: да любите единъ—другого; както Яъ ви възлюбихъ, така и вие да любите единъ—другого!“ Чрезъ този знакъ на любовъ хората ще знаятъ, че ние сме Негови ученици. Носимъ ли ние този знакъ на взаимната любовъ?

Тая свята вълна на любовъ, бликаща отъ сърдцето ни, само тя може да измете всѣка завистъ, омраза, борба и съпротива.

България се нуждае отъ едно съживление! Но нека имаме предъ видъ че „сѫдътъ тръбва да се започне отъ Божието домочадие“ (1 Петр. 4:17). Ако напишътъ четци биха искренно се молии: „Господи, изпрати съживление, и нека то започне отъ мене“, то по-съвѣти дни биха огрѣли върху Божиятъ люде въ България.

Дано Богъ изпрати такова съживление за Своята слава и за спасението на човѣшки души!

Вашъ въ Христовата победа:
П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ

Р. С. Нѣмамъ ни най-малко намѣрение да водя борба чрезъ кореспонденция. На христиани такова нѣщо съвсемъ не подобава.

Т. Г.

Друго писмо отъ Семинарията

Самоковъ, 25.V 1937.

Съртъ отъ Лондонъ г. Gentle Cackett бѣ тука и вчера си замина. Той изложи предъ Духъ съвѣтъ причинитѣ за уволнението на г. Герсъ. Останаха всички доволни, че самъ Г. си е виновенъ. Каза го предъ цѣлата Църква (и г. Вл. Цановъ), че Ф. нѣма никакво участие, нико то е искано отъ него мнение. Напротивъ, отъ него е държано въ тайна едно писмено задължение или устно (не помня), което Г. е флагрантно нарушилъ. Ако не бѣ виноватъ, той можеше да поиска обяснение, но ето повече отъ два месеца и той не е искалъ ни обяснение, ни милостъ отъ комитета въ Лондонъ. Но всички се убедиха, че азъ съмъ непричастенъ въ уволнението му.

Сега като какви планове има, това не знамъ. Писаха му да напусне кѫща та на 10 тога и той я напусналъ. Сега бѣлъ въ или около София.

(п.) П-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ

Б. Р. — Съ първото хроникиране на уволнението на г. Герсъ не сме искали, разбира се, да уязвимъ никого — ни най-малко една група самоковски приятели на г. П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, който си ос-

Довиждане, мили Гошко, довиждане...

гр. София, 1937 год.

тава цененъ нашъ сътрудникъ: тѣхното писмо дойде въ редакцията следъ въпросното хроникиране во Великд. брой и именно, по поводъ на него. На 18 юни, бидейки въ София по случай рожд. на бълг. Престолонасл., нашиятъ директоръ е билъ поканенъ заедно съ г. Ж. М. Поповъ, п-ръ Г. Н. Поповъ и г. Вл. Цановъ въ автомобила на последния да посетятъ г. Герсъ въ вилата му въ Банки, който е тамъ съ жена си. Деца му сж въ Англия. Получилъ е покана за балт. п-ръ въ Русе и София но той предпочита въ столицата. Намѣрихме го весъль и любезенъ, както винаги, съ г-жа му, и съ примирилелъ духъ.

Радваме се, че този злободневенъ въпътъ съсрѣдъ еванг. свѣтъ е така щастливо разрешенъ.

Съ даване публичностъ на горнитѣ две писма, за да бѫдемъ справедливи, ние считаме тоя въпросъ за приключъенъ, още повече, че самъ г. Герсъ казва — „Нѣмамъ намѣрение да водя борба“, и пр.

Чирпанъ. Май 20, 1937 год.

Четохъ въ „Бургаски фарь“ за патриотичната манифестация на последния ученически съборъ, но радостта ми бѣ помрачена отъ статията „Живецъ на нациите“, подписана отъ г-нъ П. Розенъ. Отминавамъ мълкомъ, споредъ текстуалните думи на писача, че не българските деца, а тѣхните формени облекла или пѣстири носии сѫ марширували. „Тропъ, тропъ, тропъ както кукличи, Иванчо и Марийче“. Бисери на родното слово! ...

Но не отъ тамъ идва огорчаването. То идва отъ тенденциозното споменаване, че изврътъ на бодростта въ учащите се, че високиятъ духъ на тѣхните „батъвъци“, както ги нарича писачътъ, се дължалъ на побратимяването ни съ югославиците. Естествено, сближенето ни съ съседите въ едно щастливо начало, радващо всѣки. Но—да се отрече голѣмата заслуга на нашите достойни военачалници, да се отмине съ пренебрежение и непосилния трудъ на възпитатели и учители, които сѫ подготвили децата, това вече не разбираемъ!

Ако така се разсъждава нищо чудно въ утрешиенъ денъ да отдадемъ благоприятнитѣ дъждове на О. Н., и пр. и пр.

Това е то благодарността, която обикновено отправяме къмъ голѣмите хора,

Тѣжъенъ поменъ

На 12 Юлий т. г. изтича една тѣжна го-дишнина отъ неземното отлитане на скъпия ни и незабравимъ

ГОШО ВЛ. КОЧОВЪ

Утѣхата ни е била изключително въ свѣтлата вѣра на Словото Господне, което укрепява мислите ни за безсмъртие и славна среща въ Небесните селения на Бога Оца.

ОТЪ ОПЕЧАЛЕНИТЪ.

КНИЖНИНА

Джами Юмийе—№ 2 на „Мохамеданска просв. биб-ка“ подъ ред. на г. Мустафа Шарковъ. Както въ първата, така и въ тая книжка се изнася на бъл. ез. интересна легенда изъ вѣрванията на мюсюлманите. — Доставя се отъ автора: Лѣджа-не, Чеп.

Alumni Review—Chicago въ последната си кн. 4 отъ т. г. отбелязва нашата работа, като високо оценява г-жа Маркова: — „Вѣренъ сътрудникъ на мюсюлмана си, тя е била у-ка на прочутия проф. Д-ръ Sweet въ Нюйоркската Библ. семинария“. Сега Д-ръ Суитъ е професоръ въ го. ю. мата Президентианска семинария, Чикаго.

The Defender—прѣцизираното американско списание — дава въ бр. XI и XIII възторжени отзиви за България и НВЦАР, като помѣстя снимка отъ п-ръ Марковъ и кани читателите си да се молятъ за духовно-пионерската работа въ Отечеството ни.

Будител — Чирпанъ, въ бр. 486 помѣстя подлистникъ „Въ Солунъ и Атина“ отъ М. Ж. Марковъ съ клишетата на отъ последния брой на „Бълг. БРАНИТЕЛ“ стр. 7: вижъ и книжната стр. 12.

The Final Warning — amer. сп. съобщава, че организирало ежегодно отъ две год. настъпъ Великденски игри въ гр. Zion, III, отъ 21 мартъ до 27 юни всѣка недѣля отъ 2½ ч. сл. пл. нататъкъ. Артистите, надъ 300 д. мюже, жени и деца, сѫ мѣстни жители и обезателно вѣрющи християни. Радио станцията WCBD предава музикалната част. Презъ 1935—36 сѫ присъствували 100,000 зрители! Гр. Zion се нарича американскиятъ Оберамергай, въ което село за пръвъ пътъ въ Австрия е започнало прочутото драматизиране на Страстната седмица презъ срѣдните вѣкове.

Новъ животъ—седм. за обществ. животъ и култура. Гл. ред.—Ст. Андрейчинъ ул. 6 Септ. 3, София и струва 60 лв. годишно. Ние препоръчваме тоя чистъ, ми-ролюбивъ и вегетариански в-къ!

водещи племето ни къмъ възходъ.

Милко Ст. Яневъ

БЪЛГАРСКИ ЕВАНГЕЛСКИ БУРГАС

Директоръ-основател: М. Ж. Марковъ

Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Уинирадъ

Септ. 1937—VIII г.

Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7

Брой 82,4

Мисълта като освободител

Размишления от ВЕЛИСЛАВЪ М.

Човѣкът е мислящо сѫщество. Той трѣбва да мисли, за да възмогне условията, при които е поставенъ да живѣе и да се освободи! Защото човѣкъ е робъ преди всичко на невежеството си. Той не знае! А той не знае, не заради това, че нѣкой нѣщо крие отъ него, а заради туй, че той Самъ никакви усилия не прави, за да знае!

Усилието — това е мисълта — съсредоточената мисълъ!

Мисълта ще освободи човѣкъ отъ робството на мизерията, болестта и смъртта — тритъ безпощадни стимула, които го заставятъ да върви по стръмния путь на напредъка и съвършенството!

Човѣкът е пѣтникъ! Пѣтникъ во вѣчността! — Заобиколенъ е со загадки. Самъ той — тѣломъ и духомъ — е *най-великата загадка. Защо се ражда, защо живѣе, и защо умира — той не знае!

Има мѫдреци, които му казватъ защо става всичко това съ него, но той не имъ вѣрва. Не че не иска да имъ вѣрва, а не може! Иначе свѣтътъ отдавна би билъ оправенъ!

А защо не може да вѣрва? Защото не знае! — Защото вѣрва само тоя, който знае!

А защо не знае човѣкъ? — Защото не мисли!

Говоря за необикновената мисълъ, която е свѣтлина, а не за обикновената, която е тѣмнина и величъ убиецъ на Реалното! Такъвъ е законътъ: Плодътъ узрѣва отъ вѣтре навѣнъ, а не обратното. Освобождението на човѣкъ ще дойде отъ вѣтре, а не отъ вѣнъ!

Това е алфата и омегата на неговия пътъ...

Живецътъ на това „вѣтре“ е мисълта и то, както казахъ — необикновената мисълъ! — Едничка тя дава свѣтлина, озарение, плодъ... И свѣтлината дава прозрение, прави те да виждашъ! Вѣрва само тоя, който вижда. Слѣпиятъ не може да вѣрва, защото не вижда! — А да виждашъ, значи да можешъ. Да можешъ — значи да се освободишъ...

Така мълвѣше Христосъ.

МАСОНСТВО И ЗАПАСНИТЪ ОФИЦЕРИ

Масонската клетва — Има ли о. з. членове на масонска ложа — Извършени нѣща противъ Отечеството. — Евреите и негритѣ не се допускатъ въ масонските ложи

Подъ № 45 отъ т. г. Бург. д-во на зап. офицери отпра- вя писмо до Г-нъ Пастиръ Д-ръ Марковъ — нашиятъ дирек- торъ, съ което го моли (види се по поводъ статията ни за масонитѣ въ посл. бр. стр. 2 на Бълг. Бранителъ) да отго- вори на долнитѣ зададени въпроси.

Ето писмото, което е надлежно подпечатано:

Известно Ви е че редъ години въ конгреситъ на запаснитъ офицери и въ провинцията се повдиг- на въпроса за свѣтовното Масонство въобще и ча- стично за това въ България.

Въ последния извѣнреденъ конгресъ презъ м. Ап- рилъ т. г. въ гр. Пловдивъ се взе следното решение: да се проучи масонството отъ специална комисия, която да установи следното:

(Следва на стр. 8)

50 ГОД. ЮБИЛЕЙ

на Немската Евангелска църква

въ България

1887 — 1937

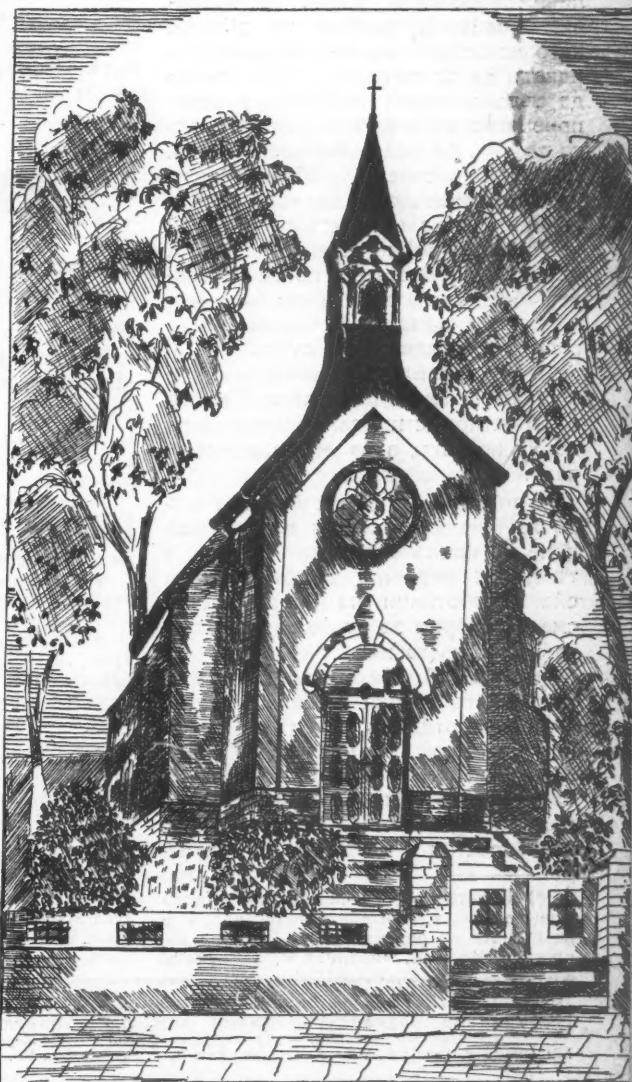
Малцина знаятъ може би, че Еван- гелската ни църква е дала две свѣтли личности въ Българския дво- рецъ на младото ни царство. Князъ Ал. Батенбергъ, който пожертвувайки се, затвърди основитѣ на то- кущо освободеното ни Отечество следъ 500 годишното робство: не- говиятъ благъ, подобно на Спасите- ля образъ, е навѣки свѣрзанъ като храбъръ войнъ съ величавитѣ под- визи на Сръбско-българската война; и — Н. В. Царица Елеонора, чиито заслуги за Бълг. Червень кръстъ за- едно съ хиляди дѣла на майчина

(Следва на стр. 9)

Германскиятъ Евангелски храмъ въ София

Построенъ отъ Князъ Батенбергъ

(По случай 50 годишнината ѝ.)

Съвременни рецепти за духовно здраве, и Църквата ни

Мистичният кръжокъ — Бургасъ

За цяла година всъки петъкъ на 5 ч. зарання тия хора съзбирили зими и лъте да се молят във Еванг. ц-ва. Петъкъ е тъхният день на постъ и молитва. Вторникъ вечеръ — на духовни занимания. Кръжокъ има свой вътрешен редъ. Кръстъ е тъхън подаръкъ. Отъ л. на дълно I редъ: г-жа Апостолова, г-жа Маркова, г-ръ Марковъ (основател), г-жа Коларова и г-ца Коларова, II редъ: г. Апостоловъ, г. Цонковъ (избранъ ръководител), г. Бончевъ и г. Коларовъ. III редъ: г. Брадичковъ, г. Стеф. Георгневъ, г. Я. Забуновъ и г. М. Колевъ. Отътствуват г. и г-жа Славчеви, г. Теневъ, г-жа Вълканова, Насю Стаматовъ и др. Може и желателно е подобни кръжоци да се образуват и по други места.

Тъй като есенъта, предъ която стоимъ и зимата, съз най-подходящия сезонъ за духовна работа, редакцията иска да бъде полезна на читателите на „Бълг. Бранителъ“, като имъ дава възможност да си отговарятъ на горния въпросъ, защото, както казва стариятъ ръп. Л. А. Мирчевъ: „Подобрението на Богослуженето зависи не само отъ пастира, а и отъ духовното състояние на всички членове“. Покрай другото, ще черпимъ и отъ неизползваниетъ до сега отговори, които по-първите ни духовни водачи съз дали на Бюрото на евангелските църкви въ България. Тия начини съз, наистина, човѣшки, но нека не забравяме опитността на поговорката: „Помогни си самъ, за да ти помогне Господъ“. Ето първиятъ въпросъ, на който е отговорено:

— Какви подобрения могатъ да се направяватъ въ недѣлните служби?

Нѣкои пастири пристръпватъ къмъ този въпросъ съ ножици — „да се изменятъ ответните прочити, защото съз станали безинтересни“ (СИГр.). А пъкъ П. Хр. казва, че цѣлятъ му Духъ същъ следъ дълги разисквания не можелъ да достигне до „ни-

какви конкретни решения“. Дори споредъ него „молитвените събрания съз станали безнадеждни: и ангелъ да слезе отъ небето пакъ нѣма да се привлече всички на службите. Вечерните служби съз вече изгубили значението си и съз само товаръ на пастири“.

Има, слава Богу, ценни, положителни отговори, които ще разгледаме.

1. Преди всичко да се създаде мистична обстановка въ храма, като се използва темата — изкуството въ религията, особено за сутрешните служби*. Абсолютна тишина. Редъ и дисциплина. Пълно благоговение, защото мѣстото е свято (Изх. 3:5). Когато пастирътъ влизатъ, всички ставатъ, и той гърбомъ къмъ мирияните, но съ лице къмъ олтаря се моли (МЖМ). — Да се забрани всъкъвъ разговоръ преди и следъ Богослужението (Л. КЮТ.). — Никакви вестници и др. обикновени книги да не се занасятъ въ църква. **Мистиката и символиката иматъ място въ религията.** Нека има художествено изработен кръстъ на най-видното място (ДНФ).

*) Вж. „Религия“ брой 38 стр. 3 и 4; бр. 39 и 41,4 стр. 5 и 6; бр. 45,6 стр. 5 и 6; бр. 47,8 стр. 5 и 3 и стр. 6, к. 1 и 2½; бр. 51, 2 и др.

2. По-живо пѣне (ДНФ). Нѣкога въ сп. „Религия“ бѣше писано: „Въ много протестански ц-ви въ странство, проповѣдъта — най-важното въ еванг. Богослужение — е на малена веche до минимумъ (не повече отъ 15 до 20 мин.) и замѣстена изключително съ музика, музика, музика: хорова, детска, сола и обща, инструментална“ и пр. „Пѣнето е част отъ Богослужението. Пѣй както когато се молишъ. Вложи сърдцето си въ пѣсната — молитва. Не се обръщай назадъ, когато пѣешъ“ (МЖМ). — Желателно е да има повече музика (ЛАМ).

3. Част отъ службата за децата да е редовна. Нека на всъка сутрина служба тѣ да изпѣватъ една пѣсъ. Ако е възможно да има и детски хоръ (ДНФ). — Бургаската еванг. църква има всъки първия на месеца нед. день деца, които взематъ участие въ сутр. Богослужение съ голѣмо вдъхновение и голѣмо благословение.

4. Да взематъ амвона и жени (ДНФ), също миряни: нѣкой лѣкаръ и пр. (СИГ). — Размѣна на амвоните и гостуване на др. пастири дава подобри резултати (ПХр.). Вечеръта на първата недѣля на месеца въ Бургасъ е въздържателна, та младежи, външни лица, адвокати, лѣкари и пр. разнообразяватъ службите.

5. Вечерните служби да съз разнообразни: да има хвалебно събрание, тълкуване на основните истини на Вѣрата, социална беседа, въздържание или всъки да взема участие съ единъ стихъ отъ Библията. Нѣколко миряни да говорятъ по единъ предметъ. Да има магически фенери. Съ една дума практически приложение на духовното (СИГ). Вечерните нед. служби да се замѣстятъ понѣкога съ мисионерски известия (ЛАМ). Покойниятъ Цановъ бѣше противъ вечерните въ недѣля служби. Тѣ могатъ да станатъ Вечерни нед. библ. у-ща и за младежка работа.

6. Темите трѣба да бѫдатъ съвременни. Службите да подготвятъ членовете за християнско гражданство и социално подобреие. Да се издига божествеността на човѣкската личност и нашите отношения. Смелъ да се порицава злото (НБ). — Но проповѣдите трѣба да бѫдатъ кѣси, живи и духовни като се използватъ мѣстни и народни празници, бедствия и съвременни събития (МЖМ). — Проповѣдъта да бѫде (Обрни)

НАШЪ ЖИВОТЪ

Мистичният кръжокъ ще има агапа на 26 Септ. срещу Кръстовдень. Духовни упражнения на 28 септ. вечеръта 7 ч. Утрина молитва на 1 Окт. — 5 ч. сутринята. Само за утринната молитва входът е свободен за всички. Може да пишете чрезъ редакцията за какво да се молимъ за Васъ.

„Безплатнитъ курсове **Пастиръ Марковъ** ще почнат редовни занимания въ първия понедѣлникъ на Окт. 4 въ Еванг. ц-ва, 7 ч, вечеръта.

Продължава се подписката и за 1938 г. за записване на абонати на „Бълг. Бранителъ“. Абонаментът презъ 1938 г. ще биде 15 лв. Който обаче предплати отъ сега, може да внесе само 10 лв. Платете си тазгод. абонаментъ заедно съ идущия—всичко 20 лв. Улеснете ни, молимъ!

За всъка промъжна на адреса си обаждайте се въ Редакцията; иначе не отговаряме за изгубени броеве.

Отзиви за Бълг. Бранителъ

Браво за „Бълг. Бранителъ“. Този бр. 79,80/1 бѣ най-хубавия отъ всички хубави излѣзли досега! Въобще „Бълг. Бранителъ“ по ми харесва отъ „Религия“: по е общ и по-националенъ, а **ние имаме нужда отъ такъвъ вестникъ!**

Вчера ме срещна Д-ръ Гравиновъ и ми каза, че „Бълг. Бранителъ“ всъки месецъ става въсе по-хубавъ. Материалът биль подхранъ и много интересенъ.

Лъждане, пещ.

п-ръ Г. Н. Поповъ

Съвършилъ и доволство, любезни г-не редакторе, чета и препрочитатъ отъ Васъ редактирания в. „Бълг. Бранителъ“. Щастливъ се чувствувамъ, че подъ Българското небе струи още една чиста мисълъ, още единъ ободряющъ гласъ, по-дълъгъ отъ Атонската килия и намъртилъ отзивъ въ дълбинъ на чистата Българска душа. Желая Ви успехъ. Нека „Бълг. Бранителъ“ да расте и крепне и да пребъдъ като бранителъ на чистата мисълъ и възвишенитъ идеи, въ които да намърти отзивъ нашътъ национални възделания.

Чирпанъ.

Пан. Късоковъ

За помацитъ (Продълж. отъ 2 стр.)

Въ Чепинското корито едно отъ седемтъ села е и чисто помашкото с. Куруова, което значи Сухо-поле. Само 3 къщи въ него сѫ християнски; а останалите 300 и повече сѫ помашки, но тѣ сѫ живѣтъ много братски помежду си.

Отраденъ е фактътъ, че държавата въ последните години проявява мѣдри грижи къмъ тѣхъ, като имъ гради училища. Днесъ почти нѣма да се намъри младежъ отъ двата пола, който да не знае да чете и да пише. Голѣма е тѣхната радостъ когато ги призоваватъ въ редоветъ на войската, защото считатъ, че и тѣ сѫ способни вече да принасятъ своята данъ предъ олтаря на майка България!

„Бълг. Бранителъ“

чисто духовна, Евангелска, като се има предвидъ нуждите на църквата и обществото, срѣдъ което живѣе — (ЛАМ). — Сутрешното слово трѣбва да е чисто духовно (СИГ). — Словата да бѫдатъ жизнени и да засягатъ съвременния животъ (ЛИЛ).

7. Следъ благословението Пастиръ да не казва „аминъ“, но или да се изпѣе „аминъ“ отъ цѣлото събрание, или пѣкъ всички заедно казватъ „аминъ“, и да останатъ по мѣстата си за минута, две всѣки съ благовейно наведена глава въ тайна молитва (ДНФ). Презъ това време пастиръ излиза тихо (МЖМ).

Вториятъ въпросъ е за Молитвените събрания.

1. Разнообразие въ предметите: хвалебно, мисионерско, благодарствено, опитност, свидетелство и пр. (ДНФ—МЖМ—НБ—ЛК—СИГ). — Формалност и еднообразие въ Мол. събрания ще се избѣгнатъ сами по себе си, ако се подигне духовниятъ животъ на членовете на църквата (ЛАМ).

2. Да има хубави предмети въ списъкъ и да се поканятъ мирянитѣ да си избератъ единъ предметъ, за да водятъ събранието. Това ще предотврати изборъ на неудаченъ предметъ отъ страна на мирянин-водителъ. Добре е да се известяватъ предметите още въ недѣля (Ф). — Да се накаратъ да взематъ участие и мирянитѣ по единъ или др. начинъ (Б). — Азъ предпочитамъ Пастиръ да води Мол. събр., но понѣкога правя изключение за мирянитѣ. Давайте често стихове за прочитане, външнение за молитви и дали избрани пѣсни за пѣне, като предварително раздадете листчета съ тия бележки (СИГ). — Мирянитѣ трѣбва да взематъ участие почесто во водене Мол. събрания, чрезъ раздаване стихове отъ Словото Божие (ЛК).

3. Молитв. събрания трѣбва да засъгатъ духовните нужди на църквата (СИГ). — Да се казватъ нужди отъ молитва за разни предмети: болни, смути, разочаровани, изкушавани, бедствуващи и пр., па и благодарности и радости да се иматъ предвидъ (ДНФ).

4. Критиката, ако има такава, да бѫде изключена съ Мол. духъ—абсолютно! (Ф). — Да се избѣгва отъ говорившите критика, раздоръ и подобни отрицателни недомълвки (М).

5. Водителъ да е кратък и въ бележките си, конкретенъ. Участниците говорители тоже да сѫ кратки и на предмета. Единъ да бие въ клинецъ, другъ въ плоча е убийствено за духа на мол. събрание.

Пастирътъ може да предупреждава, па и да възпитава въ тая насока въ личната си работа съ лица и семейства въ паството му. И по възможностъ повече хора да участватъ въ събранията (Ф). — Нека се помни, че Мол. събр. не е напр. нед. у-ще или кафене. То е молитвено събрание въ което Богъ присъствува. Ти искашъ свобода; — е добре, защо отнемашъ религиозната свобода на ближния си съ шумното си влизане, сколастиично или партизанско говорене? Ти знаешъ ли какво става въ душата, която, Богъ е довелъ на Мол. събрание? — Не говори дълго: дай случай на други. Не вземай думата все ти. Нека и др. да се изкажатъ!

6. Недей пренебрегва Мол. събрание. Недѣля зарань не е по-важно отъ него: то е истинскиятъ духъ обликъ на Църквата. Твоето отсѫтствие обезкуражава др. и намалява духъ на твоята църква.

7. Молитвеното събрание трѣбва да е предхождано отъ Домашния олтаръ. На него ще занесешъ огъня който ще получишъ въ събранието. Поддържашъ ли Домашенъ олтаръ? Молиши ли се у дома? Но човѣкъ, който казва, че не идва на Мол. събрание, защото всѣкъдъ може да се моли, такъвъ никѫде не се момоли! Ако не се молишъ не си християнинъ.

По другите точки всички сѫ единодушно съгласни, че Причастието е свято Таинство и то да се извърши съ святынта и пълно благоговение; че подностът (дискусъ) е даръ безкървна жъртва отъ благодарностъ къмъ Бога за всичко: то е част отъ свещенодействието черковно; че трѣбникъ ирасо сѫ твърде необходими. Остава последниятъ въпросъ. Всички казватъ, че той е най-мъченъ.

Какъ да се направи щото членовете редовно да присѫтствуваатъ въ църква?

Последните две точки (6 и 7) отъ втория въпросъ важи и за тоя случай. Прегледай ги още веднажъ.

(Виж. на 2 стр. „Общ. провѣрка“).

Б. Р. — Нека да не се забравя, че „промъни и нововъдения въ църковния животъ“ не могатъ да станатъ изведенъ, и не е желателно. Пастирътъ да проучи основно точка по точка външненията на свитъ колеги. Сѫщото да направя и мирянитѣ. Въпросите да се разгледатъ въ Духовния съветъ, и тогава да се пристъпи точка по точка къмъ нововъдения. Тогава иска време, но нѣма да се усети какъ църковниятъ животъ ще се засили, като здраво дете, растило незабелзано. Преди всичко обаче нека се има предвидъ — Иоан. 15:4, цѣлния откъслък (1—11) и др. Всичко това важи както за пастирътъ, така и за всѣки мирянинъ, а най-вече за голословните критики...

Какъ великитъ хора съ превъзмогвали надъ критиките

Преди два въека единъ доста развълнуванъ господинъ изтичалъ въ дома на Д-ръ Едуардъ Еверетъ. Той билъ силно разгневенъ отъ факта, че единъ мъстенъ вестникъ помъстилъ една статия, въ която билъ критикуванъ. Той искалъ съветъ отъ Д-ръ Еверетъ: дали да накара редактора да иска публично извинение, или да го даде подъ съдъ. Богъ съветва чадата Си: „Не си отмъщавайте...“

Д-ръ Еверетъ слушалъ клиента си за известно време и тогава го пресъкълъ, като казалъ: „Какво ли да правишъ? Нищо не прави, господине мой! Половината отъ хората, които съмъ чели вестника, не съмъ забелязали статията. Половината отъ тъзи, които съмъ я забелязали, не съмъ я чели. Половината отъ тъзи, които съмъ я чели, не съмъ я разбрали. Половината отъ тъзи, които съмъ я разбрали, не съмъ я повървали. Половината отъ тъзи, които съмъ я повървали съмъ хора, чието мнение нъма никакво значение!“ (Мат. 5:11, 12 Иоан. 15:18—21...)

ВЪ ЗАЩИТА НА ЕЗИКА.

По поводъ поддъгетата борба на пастиръ М. Ж. Марковъ за побългаряването на чуждиците (Вж. в. „Бургаски Фаръ“ петъ брр. 4673, 4676, 4680, 4682 и 4698).

Чуждиците въ българския езикъ съмъ прониквали и проникватъ, главно по два пътя: първиятъ датира още отъ 500 годишното робство, а вториятъ има по-късънъ произходъ. Дори и сега се вижда това приемане и усвояване на чужди думи и термини.

Българскиятъ родъ, който въ извънение на кармичните закони, е тръбвало да търпи 500 годишния яремъ, неволно е приемалъ турските наименования и сега се срещатъ турцизми въ нашия, дори и литературенъ езикъ.

Контактът на българина съдруги и ноплеменни народи е оставилъ своя отпечатъкъ въ говоръ, книжнина, общачи и порядки. Примъръ изобилствуващъ. Вижте българите живущи по границата на Отечеството ни. Тъмъ съмъ усвоили много нъща отъ съседа, живущъ задъ границата. Па нека погледнемъ и въ недалечното минало, преди да се прекръстятъ селищата у насъ.

Габровска околия, която има 23 селища, само на едно отъ тъхъ е прекръстено името, значи 22 съмъ носили типични български имена. Въ Дръновска околия съмъ 40 селища само на две съмъ прекръстени имената, а въ Ямболска, имаща 60 села, само на 10 не съмъ били поправени имената, значи 50 съмъ носили чужди, респ. турски наименования.

Тукъ е вече развързката. Знаемъ отъ историята че турчинътъ е отбъгвалъ да живее въ балкана и е обитавалъ полето. Ето защо полските селища, каквито съмъ тия отъ Ямболската околия, носятъ турски имена, а балканските типично български.

Това е първиятъ път по който чуждиците съмъ преминали у насъ. Вториятъ е приемането на радио сърдце чуждиците и то отъ нашите интелектуалци. Примъръ: въвежда се нъкоя нова машина. Влъзла у насъ, наименованието на нейните части оставатъ същите каквито съмъ били и въ нейната родина. Я погледнете техническата терминология, медицина и др.

Още преди 70 години в-къ „Зорница“, излизашъ въ Цариградъ, е ималъ за цель да изчисти българскиятъ езикъ отъ чуждици*:

„По право не даваше възможност на чуждиците да проникнатъ въ нашата речь, а ги превеждаше

или създаваше нови, звучни, чисто български и напълно изчерпващи съдържанието на идеята; така вмъстът университетъ, тя ни предлагаше—всеучилище, вмъстът аквариумъ—водоемъ, кубе—сводъ, стилъ—кроекъ, процентъ—десетъкъ, джезве—кафейникъ, пирати—обирници, авторъ—съчинителъ, окдоподъ—осмокракъ, канибали—човекоядци, вулканъ—огнедишаща планина и редица още думи, които ако бъха се усвоили щъха да замъстятъ много чуждици, които съмъ наводнили книжовната ни речь.**“

На времето бъше създадо движение за очистване на езика отъ чуждици наречено ПУРИЗЪМЪ. Искатъ да чистятъ езика, а наричатъ движението пуритъмъ (отъ латинското ригит чисто). Нъмаше лъ чисто българска дума?

Наше мнение: за всъка чужда дума да се създаде българска и да се наложи на пишущите. Веднажъ създадатъ ли навика да ги употребяватъ, езика е спасенъ.

Интересът е факта, че преди 70 год. борбата за очистване на езика отъ чуждици се поддъга отъ евангелисти и сега се поддъга въ „Бълг. Бранителъ“ наново отъ такива въ лицето на пастиръ М. Ж. Марковъ. Дано бъде чутъ!

При наличността на толкова нуждици и такава слабост къмъ въвеждане на нови такива, рисковаме да загубимъ звучния и соченъ български езикъ.

Българи, на кракъ за упазване на езика—свещенния езикъ на нашите дъди!

* Читателите на „Бълг. Бранителъ“ ще видятъ, че неговите събрата отъ „Зорница“ преди 70 г. ратуваха за същото и това азъ винаги го изтъквамъ, било чрезъ печата, било устно, че евангелистите съмъ носители на свѣтлината за нашата животъ.

**) Вижъ статията ми въ „Зорница“ бр. 24 год. 56 отъ 1936 год.

Аспарухъ Бирниковъ

Яко проектираното Обединение между методистите и конгрегациите се реализира, какво ще стане съ ц-вите, които не даватъ имотите си и останатъ навънъ?—мнозина се питатъ. Останалите съмъ отъ Обединението ц-ви ще образуватъ истинския Съюзъ на Бълг. евангелски ц-ви. Така ще ги отбележи историята по традиция и наследство. Но—дали Въроизп. министерство ще признае новата Обединена ц-ва? (вж. Огледалото на стр. 2).

Да живеят приятелите!

(Сватбено тържество)

На 26 юли т. г. бъде пригответа специална вечеря за пастирите и съпругите им при лътното Ейблейско училище въ Самоковъ. На тая вечеря на съпругата ми и менъ

п-р Г. Д. Кожухаровъ

бъде устроена една приятна изненада. Г-жа Люба п-р Градинарова ни покани да се изправим на сръдът трапезария и ни държа еднинъ приветственъ адресъ, като ни поднесе отъ всички колеги и приятели хубавъ порцеланенъ чаенъ сервизъ по случай 25. годишнината отъ сватбата ни.

Приятно ми е по тоя поводъ да си спомня и да кажа, че тая сватба стана също така въ Самоковъ на 1 юли 1912 год. при особено тържество, устроено отъ приятелите ни. Бѣхме четири души ученици въ Богословския курсъ. До края на тая последна наша учебна година и четири пъти се оказахме годеници. Азъ обаче бѣхъ най-стария годеникъ—отъ 9 години. Двама отъ насъ се вѣнчахме едновременно само нѣколко дни следъ годишния училищниятъ актъ. Безъ родители и близки по кръвъ, нашите учители, учителки и приятели достойно ги замѣстиха. Вѣнчанието се извърши въ самоковската евангелска църква отъ директора на мжжката пимназия г. Л. Н. Острандър и п-р К. Ив. Терзиевъ и двамата блаженопочивши. Г-ца А. М. Берть, като и. д. директорка на дев. гимназия презъ тая година, и г. Роберт Томсън имаха важенъ дѣлъ въ устрояването на тържеството. Тѣ бѣха като наши родители, като между другото, завеждаха и

СТИХЪ ТЕБЪРСНИЯ

На ЙНЕЧКО П. РОДЕВЪ

По случай година отъ смъртта му
— юнкеръ въ Воен. на Н. В. Царя у-ще,
Подробности вж. въ „Бълг. „Бранителъ“
бр. 74,5.

Когато умиращтъ
листа
Стелъха безъ шумъ
земята,
Камбаний звънъ то-
гава възвести,
Че отне ни тебъ
сѫдбата!
Приплака майка жа-
ловито
По тебе морското
дете..
Вълни развири
ядовито
Любимото на тебъ море!
Зла сѫдба отъ насъ те отложи,
Отъ всичко що по тебъ мълѣй!
Тѣгата тежка днесъ ни мъжчи
И майка клета сълзи лѣй!
... Но живъ си ти! Духътъ ти буенъ,
Между насъ витай безъ спири:
При всѣки зракъ на сълнчевъ день
При всѣки лжъ на морския зефиръ
Въвъ нощъти тихи, кога надъ
Каждрави талази морски
Вѣтрецъ хладенъ тихичко завѣй
И кървавъ дискъ луна зарѣй,
Отъ безъдни морски дълбини
Явишъ се ти предъ—насъ тогасъ!
И ведно съ тебъ морето бурно
Намъ—на морскитъ витязи —
Пъсънъ чудна, страшна ще запѣй!
... С'погледъ впинъ в'далечината
Сочиши ни Егей бѣль...
И с'гласъ сподавенъ отъ тѣгата
На братя родни —

Повеля ни мълвишъ:
„Край синитъ му тамъ води
Живеятъ братята терзани:
Тамъ всѣки „български“ мълви
Отправилъ взоръ къмъ братя родни!
Тамъ, тамъ сѫ славнитъ завети
Кои дѣди направиха съѣтци;
Затуй духътъ ми ще отлети
Да води въсъ — новитъ творци! — —
Но... дай на твоя духъ покой,
Почакай тръбниятъ зовъ за бой
И чела ни съ лавра украси!
... На тебъ ти даваме обетъ
Че кръвъ младежка ще поможи
На Егей бистрятъ води...
И изпълнимъ щъмъ дълга си
На кой и ти се посвети!

Кога душата ми страдае..

Кога сърдцето ти ридае
Покрусено отъ беди безброй,
А душата зле страдае
Подтискана отъ гнетъ и зной, —

Лазура неженъ вижъ в'очитъ,
Поглежъ в'душата си тогазъ,
Открай въвъ нея тамъ зорицъ
И слушай модрия ѹ гласъ,

Повелята на гласъ Божественъ,
Въ съвестта що чуй се тамъ:
Живъ разумно в'свѣта вещественъ
Върши добро безъ страхъ, безъ срамъ!
Чирпанъ.

П. Късоковъ

сватбеното шествие къмъ църквата.

Църквата бъде специално и краси-
во декорирана съ килими и цвѣти,
а хоръ отъ девици, облѣчени въ бѣ-
ло, услаждаха службата съ melodич-
нитъ си пѣсни. Следъ извършване
на вѣнчалния обрѣдъ шествието се
запъти къмъ девическата гимназия,
гдѣто приехме поздравленията, по-
черпихме гостите и отъ страна на
училищата ни се даде сватбения бан-
кетъ. Отъ църквата до училището
пътъ ни бъде обсипанъ съ цвѣти,
прехвърляни надъ главите ни. Ко-
гато гостите и ние слушахме музика
въ залата на девическата гимназия,
пристигна отъ Америка за година
отъсъществуващата директорка
г-ца Линезъ Абжът и тържеството
стана още по-голъмо. При това, при-
ятелите ни ни отрупаха съ подаръ-
ци и предмети нужни за обзавеж-
дане на младото ни домакинство.

Следъ банкета другарската двой-
ка замина за гр. Дупница и отъ тамъ
за Македония за работа въ Божето
лозе, а ние съ съпругата ми бѣхме

изпратени на почивка съ файтона на
г. Томсънъ въ Чамъкория — амери-
канската вила.

Годежът ни, станалъ на 24 сеп-
тември 1903 г. въ гр. Солунъ, тоже
бѣ забележителенъ. Бѣше срѣда ве-
черъ, когато имахме молитвено съ-
брание въ салона на долния етажъ
на мисионерската къща. Следъ съ-
бранието всички прѣстъптуващи и
поканени се качихме горе, гдѣто ста-
на официалния ни годежъ съ про-
читъ отъ словото Божие, молитва,
адресъ къмъ насъ отъ покойния д-ръ
Едуардъ Б. Хаскелъ, размѣна на
прѣстени и др. подаръци помежду ни.

За щастливото преживяване на
тия дни дати твърде много дължимъ
на приятелите си. Приятелското съ-
чувство и участие при годежа ни
е крепило презъ годините на
годеничеството ни, приятелското у-
частие при вѣнчанието ни е кре-
пило презъ годините на войните и
нешастията, свързани съ тѣхъ и у-
частието на приятелите при 25 го-
дишнината отъ сватбата ни.

Следъ 2000 Години отъ Времето на Апостола Павелъ.

Пътни бележки отъ М. Ж. Марковъ

Обикаляйки града отъ улици на улици и отъ храмъ на храмъ, изпадахъ въ страшни настроения и на мъста не можехъ дори да издържамъ. Азъ питахъ дружината дру- гари:

— Какво има всичко това съ не- щастния Великомъженикъ на Гол-gotския кръстъ? Умрълъ за настъ, не умрълъ ли Той отъ настъ?

Негли Апостолът е билъ изку- шаванъ отъ подобни въпроси, и за- доволство е намиралъ въ незамъ- нимия стихъ: „Който нѣма Христо- вия духъ, той не е Неговъ!“

— Бѣше ли тукъ Исусовиятъ духъ, Исусовиятъ свѣтогледъ, Исусовиятъ вкусъ за изкуство, филосо- фия, история, архитектура? Нѣмаха ли всичко туй и фарисеитъ въ Неговото време и въпреки „всичко туй“ нели Го тѣ разпнаха?...

— Не бихме ли Го разпнали и ние днесъ, въпреки всички тия раз- валини, храмове, мощи и мозайки?

Впрочемъ

— не Го ли разпъваме всѣки денъ и днесъ съ нашите лъжи, кражби, кощунства, семейни разпри, подкупи и пораженство? Наистина, какво об- що иматъ тѣзи съ духа на Любовъ- та, истината и красотата, съ Исусо- вия слънчевъ духъ?

Ето, Бѣлата кула предъ настъ- ние започнахме отъ нея. Добре, че се случи така,—да бѫде първа — за да не ни развали картината отпосле.

Тя сякашъ бѣше езическо предве- рие, което води къмъ християнска епоха. Нека стои тя и да ни учи какви не трѣбва да сме, какво не трѣбва да правимъ.

Тя е Дантеиятъ „Адъ“, презъ който трѣбва да се мине за къмъ изкупителнитѣ кржове въ историята на кървави борби за Свобода.

Строена е още отъ турско време. Занданъ. Два кръга, две камен- ни стени успоредно се издигатъ, ка- то Вавилонската кула, нагоре, за да свернятъ чистата синеви на южното небе. Но напразно...

Между стенитѣ вътрешни се вие стълбата. Значи, затворническиятъ стаи сѫ една върху друга—катъ надъ катъ—лишени отъ слънце, лишени отъ въздухъ. Възкачвайки се, пре- граднитѣ желѣза на тѣснитѣ про- цепи, вмѣсто прозорци, ставатъ по- рѣдки, а самитѣ процепи по-широ- ки, негли османлийтѣ сѫ искали да кажатъ:

— Хвърляйте се, българи! И безъ това, който влѣзе, здравъ нѣма да излѣзе отъ тукъ, ако му е писано да живѣ. Поне да не тежите на Султанската хазна...

Следъ страшни, нечовѣшки изте- зания не малко българи сѫ нами- рали драговолната си смъртъ въ мор- рето.

За да бѫде живъ пъкътъ срѣдъ земния рай, турцитѣ сѫ я съгради- ли на самия брѣгъ во водата. Со- лената морска влага е прониквала стенитѣ, прелиата е презъ тъмния въздухъ, пълзяла е, като гадина, по снагата и се забивала въ коститѣ, за да се разпаднатъ месата още при- живѣ. Вапцили я кърваво съ потъта на робът и добре я нарекли — „Канилъ куле“.

Но и робът не е билъ роденъ за робъ. Искрата е била хвърлена. Чакали пожари. Въ гърдитѣ, като кан- дило, е мъждукало царско съзнание за минала гордостъ и слънчевъ денъ. Турцитѣ въобще сѫ били слѣпи за красотата, срѣдъ която живѣятъ и тѣ не сѫ виждали дори сѣнката на надигащия се гигантъ, който ту въ славата на Отца Паисия, ту въ об- раза на Крали Марко подготви А- прилското възстание. Презъ месецъ Априлъ „гимиджийтѣ“—тия славни синове на още по-славна Македония — начело съ велешанеца Орцито вди- гатъ Отоманската банка во въздуха, па следъ четири месеца да пламне страната, да възстане робът—2 ав- густъ!

Македонски търговецъ се хвърля отъ страшния турски затворъ „Канилъ куле“ въ Солунъ, за да отбѣгне нечовѣшки изтезания.

Сега кулата е бѣла и вградена въ плочитѣ на кея:

— Червеното станало бѣло Бе- язъ куле...

Когато я посетихме, работници разкопаваха кости отъ земята на най-долната стая, вътрешната. Тя е била нѣщо като карцеръ, но по- страшна и отъ карцеръ. Въ прѣсть, кръвъ и нечистотии сѫ лежали затворениятѣ бунтовници: тамъ сѫ яли, тамъ сѫ спали... Въ срѣдата е имало дръзвникъ, подобно баташкия.

Единъ отъ работниците изкърти черепъ. Азъ го взехъ въ ръцетѣ си. Обърнахъ го къмъ себе си. Той се сякашъ вгледа въ мене. Единъ отъ прогнилите зѣби падна. Помжчи се да отвори ченя, заклати я като ав- томатъ и глухо като изъ гробъ, хри- паво продума:

— Черепъ на българинъ Умрълъ за свободата и чедата на България... Пазете я като зеницата на окото си, любете я съ туптежа на сърдцето си. Смъртта е сигурна за всѣки, но мрете, като юнаци съ изпълненъ дългъ и чисто чено. Що е единъ животъ за цѣла Родина? За да се допишатъ златнитѣ страници на Ве- ликото българско царство трѣбватъ още жертви, много трудъ и без- страшни подвиги! Дайте ги. Ние у- мръхме, но вие живѣте. Горди сме сега въ мира на ненапразно изжи- вѣнъ животъ...

Дълго кънтеши съ правотата си
(Следва на др. стр. долу)

Една отъ колонитѣ на триумфалната арка на Галерий въ Солунъ (+ 311 сл. Хр.)

Масонството

(Продълж. от 1 стр.)

1) **Масонството въобще като международна организация какъ е организирано, какви цели преследва и неговото предназначение—съществено и частно за България.**

2) **Българското Масонство неговата организация и цели. Намира ли се и въ какви зависими връзки е Великата Българска ложа от нъкакви други външни масонски съществени центрове и съ ли тия връзки съвместими съ отечествените задължения на отдълните членове?**

3) **Противоречи ли даваната отъ българския запасенъ офицеръ-Масонъ клетва, на даната отъ същия такава като войникъ или офицеръ?**

4) **Има ли запасни офицери—членове на масонската ложа и ако има такива, то и малко ли е такива уличени въ извършване съзнателно, подъ влиянието на своята масонска принадлежност, нъща противъ отечествените му задължения.**

Като съмтаме, че тия съдения сеискатъ отъ насъ, още повече, че масонството се поставя на обществена почва и съ цель да се тури край на всички подозрения—съмтаме,

Всемирната конференция на евреи християни т. г. е заседавала въ Буда Пеша. Решено е било Палестина да се превърне на колония за християнски евреи.

Съобщаваме за знание, че „Бълг. Бранител“ излиза месечно, а Августъ бъшеvakанция. Абонатите да си взематъ бележка.

тая пророчески гласъ изъвъчността и се отиекваше като вдъхновение и победа пъсень въ гънките на душата. Пареше ме тоя гласъ. Палеше ме сякашъ съ главната на възраждане и апостолство.

— Въ Солунъ има 47 църкви, прекъсна ме отъ размисъль водачъ.

Неговото мнение обаче, бъше, че половината отъ тия църкви тръбвало да се затворятъ, за се подобрятъ службата и реда.

че нъмаме нищо противъ освътленията, които ние очакваме отъ Васъ съ голъма благодарностъ.

Разчитайки на Вашето кавалерство, Ви поздравяваме:

— България надъ всичко!

Председател: Г. Анастасовъ

Секретар: Д. Узуновъ

На горното любезно писмо не сме задължени да отговоримъ, освенъ на кратко тоя пътъ, като си запазваме правото въ бъдеще да изнесемъ въпроса за Масонството въ подробности, ако стане нужда.

Намъ се струва, че Пловдивскиятъ конгресъ е предрешилъ вече въпроса, като е назначилъ „специална“ комисия, която да го „установи“ по своему. Кой знае какъ ще се изнесатъ отговорите отъ комисията, която е „специална“, още повече, че тия съдения се изискватъ по нареддане?

Нима конгресътъ на о. з. не знае кои отъ неговите членове съ членове на масонски ложи? Или ако не ги знае—нима масонътъ нъма доста-тъчно доблестъ да каже, че е масонъ? Клетва ли му запрещава да стори това? Неуже ли е гордостъ да бъдешъ масонъ?

И 4-тъ поставени точки съ лесно отговорими, освенъ, ако не съ тенденциозни. Масонството си има своята история и всъка енциклопедия ще даде нуждните данни. Българското масонство има свой уставъ, надлежно утвърденъ отъ М. В. Р. Н. З. Следователно то не е нъкаква задплатната мистерия, за която се дирятъ магически телескопи и адвокатски приоми...

Наистина, у насъ се театрално спекулира съ масонството, считано за нъкаква си тайна организация. Съвсемъ не е така въ странство. Въ Парижъ и Лондонъ, напр., въ Ню-Йоркъ и Чикаго масонските храмомове съ великолепни сгради, почти катедрали, известни и на децата. Нъшо повече дори—ложите канятъ посетители въ събранията си. Предъ мене е гълъмиятъ американ. в. The Kansas City Times отъ 8 юни. На стр. 16 подъ рубрика „Бележки на ложите“ 15 масонски ложи обявяватъ дена и часа на събранията си. Дадени съ тъхните знаци и символи. Не липсватъ куриози:

— Ложа „Източна врата“ № 630 поканва само майстори масони.

— Ложа „Героиня“ № 104 ще има обикновена служба и работа въ 1-ва степень, а ложа № 340 ще работи въ II-ра степень и т. н. Ложа № 102 Ви кани на закуска въ 18.15

ч. Ложи съ ложи се спохождатъ, помагатъ си взаимно и развиватъ най-усилено благотворителна дейностъ, и то — публично.

Кой не знае напр., че покойниятъ английски крал български масонъ въ свътъ, а покойниятъ Югославски — най-голъмъ на Балкани? Венизелосъ и Ленинъ бъха тоже масони, каквито съ Кемаль Ататюркъ и Троцки.

Само че разликата между Българските масонски ложи и тия на западъ е тая, че евреите не се допускатъ: тъ си иматъ свои организации. Въ англосаксонските страни Евангелието е въ сръдището на Масонски храмъ; тъ съ строго християнски, и евреи не се допускатъ, нито негри — въ САЩати!

П-ръ Цв. Багряновъ въ България

Между другите градове на Отечеството ни, той посети и Бургасъ. За цълъ 32 год. е работилъ между балканските емигранти въ С. Луисъ и сега е второто му идване въ България. За него писаха в. „Зора“ бр. 5427 и в. „Зорница“ 31, та ние бъхме щастливи лично да го чуемъ, за да предадемъ впечатленията си съ читателите на „Бълг. Бранител“, още повече, че п-ръ Багряновъ и нашиятъ директоръ п-ръ М. се познаватъ отъ Америка. П-ръ Багряновъ е основател на Евангелска мисия въ С. А. Щати и работата му е имала 2 отдъла — общественъ и духовенъ. По липса на собственъ храмъ, Богослужението на емигрантите въ С. Луисъ и околността става въ катедралата на презвитериятъ.

— Хубавите катедрали винаги привличатъ посетителите, каза г. Багряновъ, и ако вие имате хубавъ Божи домъ, събралинето ви ще се удвои и утрои. Ние тамъ, евангелисти и православни, си живеемъ братски, дружно. Напримъръ православни свещеници идватъ да проповядватъ въ нашата църква и ние отиваме въ тъхната. Тъхните хорове, а какви чудесни съ руски или украинските хорове и колко духовни! Тъ идватъ да ни пътят и засилватъ благовестято на Евангелието.

Ето какво може да направи църквата въ социално отношени:

— Преди години български гърци, Гърци, наклеветили наши три македончета, и американскиятъ власти ги арестуватъ. Отъ затвора тъ ме повикаха. Надъ 30 гърци свидетелствували клеветнически срещу тъхъ, и азъ бъхъ единствениятъ да

ги защищавамъ предъ съда. Най-сетне сполучихме съ Божията помощ да освободимъ македончетата. Смѣтате ли, че това не е пастирска работа? Ще забравяте ли тия българи какво е направилъ за тѣхъ въ името на Бога единъ евангелски пастир?

Другъ примѣръ.

— Веднажъ слизайки отъ влака, чувамъ страшни охвания. Прибъгвамъ и що да видя? — Човѣкъ, чи-то два крака съ смазани. Открихъ, че е албанецъ. Повикахъ болнична кола да му дадемъ първа помощъ. Изъ пътя за болницата той викаше и ме молѣше:

— Убий ме, убии ме... Толкова силни бѣха болките му. Съобщихъ на братъ му, и следъ нѣколко дни го посетихъ пакъ.

— Кой си ти? — ме запита той.

— Българинъ. Ако бѣхме сега на балканитѣ, може би, щѣхме да се биемъ помежду си, а тукъ...

— Защо полагашъ толкова грижи за мене, щомъ ти си българинъ, а азъ — албанецъ? Каквътъ си ти?

Тоя въпросъ е отворилъ врата на г. Багряновъ да каже на болния:

— Азъ се грижа за тебе не защото съмъ американски поданникъ, не и защото съмъ човѣкъ, но защото вървашъ въ Господа Иисуса Христа, и любовъта Божия ме принуждава да сторя това. И му казахъ, че ако всички човѣци станемъ братя помежду си, нѣма да има войни и мизерия на земята.

Болничнитѣ грижи продължили цѣли 5 месеца, и бедните албанецъ работникъ нѣмалъ да даде нито стотинка: вървящи евангелисти платили разноснитѣ.

П-ръ Цв. Багряновъ си заминава въ края на септември обратно въ второто си отечество. Той намира България много разхубавена и остава съ отлични впечатления въобще отъ народа.

Проповѣдникъ Емануилъ, единственъ синъ на съво п-ръ Пулеви, посвѣтенъ въ свещенически санъ, е починалъ въ Сливенъ въ изпълнение на служебенъ дѣлъ. Въ подобни случаи евангелистът би трѣбвало да въздигнатъ паметници на своите ратници идеалисти. „Бълг. Бранителъ“ изказва сърдечни съболезнования къмъ не безнадежно опечаленитѣ (I Сол. 4:13, Иоан. 14. 1—3 и др.)

По случай юбилейния празникъ на ц-вата „Св. Троица“ въ Банско (29.VII), еванг. ц-ва въ Лдждане, Чеп. е делегирана пастира си г. Г. Н. Поповъ, нашъ съредакторъ, който прочелъ бумага въ Банско читалище между другото: „Стогодишната сграда на тази църква е величественъ символъ за мощта на християнството, което презъ годините на робство е било сила за запазване народното единство и националния духъ...“ П-ръ Поповъ е представлявалъ достойно и „Бълг. Бранителъ“.

D-r. Gerald B. Winrod

АНТИХРИСТЬ

Богословитѣ съ съгласни помежду си, че както Иисусъ бѣ, така и Антихристъ ще бѫде евреинъ. И той ще е продуктъ на еврейския интернационалъ, на еврейския капиталъ и еврейския окултизъмъ.

Първоначално Антихристъ ще се представи като приятел на евреите, за да се обръне жестоко срещу тѣхъ, подобно безбожния, подлия Троцки, който ненавижда религиознитѣ елементи на своята раса.

Още презъ 1893 г. Samuel Roth, прочутъ еврей, публикува книгата на Разговори между себе си и Israel Zandwill, въ която между др. казва:

— Когато краятъ на свѣта наближи, ще настанатъ тежки времена. Въ своя въходъ Америка ще бѫде стара като днешна Англия; Англия ще бѫде мъртва подобно днешна Гърция. Снагата на Европа ще бѫде тѣй превъртана, че дето е била главата ѹ, ще съкраката; а дето е било сърдцето, тамъ ще е дробът ѹ. Следъ страшна трагедия, Европа ще се пробуди, за да се намѣри престарѣла!

— Всичко това ще се дължи на евреи, които ще напълнятъ въ Русия и Германия, въ Австрия и Италия. Но най-много евреи ще има въ Индия, Персия и Китай, и околнитѣ съседи. Цѣлиятъ Изтокъ ще бѫде оживенъ, планиранъ и застроенъ. Но една странна, ужасна личностъ ще се въздигне срѣдъ всичко това — подобие, на което никога не е било преди.

— Съблазненитѣ отъ него въ Степитѣ (СССР) ще помрачатъ лицето на земята. За шестъ дни и шестъ нощи свѣтътъ кански ще затрепери. Животътъ въ Европа ще пропаде въ кървава рѣка. Полша и Украйна ще запустятъ, а Москва и Петроградъ ще се превърнатъ на гробище. Белгия и Германия така ще замиришатъ отъ лешове, че Холандия напразно ще въздига високи стени. Всепояздашъ огънъ на бунтъ ще помете Франция...

Отде, впрочемъ, евреинътъ г-нъ Roth е знаелъ още презъ 1893, че ще има свѣтовна война и че Русия

най-много ще пострада, освенъ чрезъ вдъхновението на сатанинската мѫдростъ! Дяволът е, който създава днешното положение по точно опредѣленъ планъ и нечия Тайна рѣча е, която действува задъ кулиситѣ. (I кор. 14:1. II Сол. 2:7. Откр. 16:10—11).

Единствена надежда остава Второто пришествие на Господа во слава, който ще смачка главата на Змията. И ще последва тогава Златниятъ вѣкъ, за който съж ожидали светиинѣ отъ поколение на поколение. Защото — „земята ще бѫде пълна со знаніе за Господа, както водата покрива морето.“

50 год. юбилей (Продълж. отъ 1 стр.)

благоворителностъ съ златни страници въ културата на новата ни история. Тѣзи двамата, Князътъ и Царицата, бѣха евангелисти, и то — добри, дълбоковѣрующи евангелисти! Евангелиститѣ съ достоинство се гордѣятъ, че съж дали тия два ангела въ Царския дворецъ на България.

Не може да не си спомнимъ тия два отрядни факта, чествувайки 50 год. на Лютеранска ц-ва въ София, бул. Дондуковъ.* Ние братски сподѣляме напълно нейната заслужена радостъ.

Ето нѣкои исторически данни върху развоя на работата. 1879: Коледа: I-та немска Еванг. служба въ София, водена отъ Дворцовия пастор Koch въ присѫтствието на Н. В. Кн. Ал. Батенбергъ. — 1885: започване градежа на ц-вата подъ покровителството на Князъ Александъръ — 21.II. 1887: Изборъ на първото н-во, презъ май — първия п-ръ Henry Grashoff, а на 12.VI — освещаването на ц-вата. На др. денъ, 13.VI 1887, се отворило „Германското Еванг. училище“. 1890—1902 служебни год. на п-ръ Sterzel, 1902—1903: пастиръ Lehmann. 1903—1910: п-ръ Kuhlmann 1910—1913: П-ръ Rothkegel. 1913—1918: П-ръ Petersen. 13 септември 1917: погребална служба на бляженнопочившата Царица Елеонора. 1918.XI: замиране на църковния животъ поради Голяма война. 30.VIII. 1919: възобновяване на ц-вния животъ, подъ председателството на г. Д-ръ Доневъ. 22.VII. 1920:

(Следва на др. стр. долу)

* Тамъ е проповѣдавалъ и п-ръ Марковъ, като младъ проповѣдникъ презъ 1922/23. Методиститѣ до като нѣмахъ „Д-ръ Лонгъ“ се черкуваха тамъ презъ времето на п-ръ Цвѣтановъ.

ДА СИ СПОМНИМЪ ЗД ВАТРАЛСКИ

(По случай 2 год. от смъртта му).

Приятелство като херувимски поеми—Любовь и годенишка ревность. Софийският амвонъ и докторската титла.—Какъ се породи идеята да излиза „Съячъ“, „Религия“ и „Бълг. Бранителъ“—Борба съ гарги, скорци и краци.—Цѣръ противъ мързела.

Настоящето саморъчно на покойния Ватралски писмо до п-ръ Марковъ тогава студенстващъ въ Сев. Америка идва като гласъ изъ онзи свѣтъ. То е документъ, между много други п-о д о б н и, и разбърва тайната на една чиста идеална любовь, на която мнозина завидѣха и отъ злоба помрачиха. Нека мълкнатъ злитъ езици! Тѣхниятъ грѣхъ е толко зъ по-голѣмъ, колкото по-възвишена е била любовьта между двамата приятели. Враговетъ спечелиха, но Ватралски загуби и влѣзе съ мяка въ гроба—излѣганъ, ограбенъ...

Надѣваме се, че многобройнитѣ му познати ще бѫдатъ благодарни да прочетатъ съ утѣха делнитѣ редове:

Красносело, при София, 25 юлий 1929
Мило ми братче, Методи!

Онзи денъ получихъ писмото ти, а

I-то герм. събрание следъ Войната. Службите сѫ били водени отъ арменския п-ръ Шахвеледъ. 1923—1928: прослужениѣ год. на п-ръ Gaedike. 10.XI. 1927: — 40 год. юбилей. 1928—1935: п-ръ Pfeiffer 1 ян. 936: поемане длѣжностъ отъ сегашниятъ п-ръ Haebeler, който е много енергиченъ и съ голѣми заложби Божии служител. Неговата младостъ е гаранция за успѣхи. Юбилейната си проповѣдь той е завѣршилъ така:

— Докато стоимъ здравата връзъ канарата на Исусовото Благовестие и имаме помежду си Вѣрата и любовьта, които ни свързватъ, нѣма защо да се боимъ за бѫдещето. Христосъ е завещалъ и намъ обещанието Си: „Ето, Азъ съмъ съ васъ до скончанието на вѣковетъ“.

Ние се надѣваме, че братята германци въ България ще подадатъ братска ржка на българските евангелисти, за да образуваме голѣмъ и мощнъ фронтъ противъ грѣха за царството Божие въ Отечеството ни! Нека си признаемъ: ние имаме нужда отъ тѣхъ, но искаме да вѣрваме, че и тѣ биха видяли полза отъ нашата опитностъ, борба и духовенъ животъ. Нека братята германци да не забравятъ, че врагътъ ни е общъ (Еф. 6:12). Не напразно на Дѣржавния гербъ пише: „Единението прави силата“.

П-ръ Марковъ и Стоянъ Ватралски
Фотографирани предъ пастирския домъ,
когато г. Ватралски, макаръ и въ напредъ-
ната възрастъ, върна визитата на своя
приятел п-ръ Марковъ презъ ноемврий
1930 г. По тоя случай г. Ватралски е билъ
за пръвъ и последенъ пътъ гость
на гр. Бургасъ.

вчера вестника „Нар-дѣнъ гласъ“ съ твоята хубава за моята книжнина рецензия. Макаръ че ме издъненавъшъ — поради твоята скжла за менъ любовъ — азъ не мога освенъ да ти се радвамъ и да те обичамъ се повече!

Макаръ и сами да знаятъ, че моето перо накара Симеонъ Радевъ да се поклонява на гроба на Макгаханъ, въ Ню-Лексингтонъ, Охайо, понятно е защо ред. на „Нар. гласъ“ не е искала да печати онова твое за менъ мнение. Нали знаемъ, интереса у много хора за-
глушава гласа на Истината.

*

Искамъ да ти пиша дѣлго и ужъ хубаво писмо, а то не върви. Кога имамъ време, нѣмамъ настроение; а кога добия настроение внезапно появила се неотложна работа ме откърва отъ приятното занятие, или неканенъ нѣкой гостъ ще ми се изтѣрси, да ме занимава съ женски клюки и улични масали. И така азъ отлагамъ писването. Такива недоносчета — писма имамъ нѣколько. Сега да видимъ каква ще бѫде сѫдбата на настоящето въпросително послание.

Отъ тебе съмъ получилъ вече нѣколько писма, нѣкои отъ които се четатъ като затрогващи херувимски поеми.

За тѣхъ и за всичко ти благодаря. Но ето, че не мога да ти ги отговоря по сила и възвишеностъ на вдъхновение, та си оставамъ пакъ неволенъ длѣжникъ! И не е само това. Въ статинѣ си въ „Н. Гл.“ и другаде ти ме трупашъ съ тежки борчове. Богатството на твоите дарби и любовь ме угрозяватъ съ неизбѣжно банкротство!

Ще бѫде преструвка ако кажа, че не ми е приятно, дето пишешъ хубаво за мене. Ала има нѣщо друго въ тебе, което азъ повече скжля:—Обичамъ духа ти, и съ течение на годините ти обичамъ повече отъ всѣкого.

Радостъ е за мене и това, че но-
сишъ въ себе си — споредъ думитѣ ти —
миль споменъ отъ моята въ Красноселе-
ло обстановка: градина, зеленина, цвѣти,
птички, поточе, Витоша — азъ! Наистина,
братче. Дай ми ти, въ кржилото на
тая хубава природа, порива на братски
чувствата съ радостъта на благоподенъ
трудъ, — азъ другъ Едемъ не желая и не
искамъ!

Питашъ ме какво ще кажа да си
изработишъ „Мастерс дигрий“? Нали
знаешъ, че съмъ малко „роднина“ на
Толстия. Азъ съмъ равнодушенъ къмъ
всѣкакви докторати. Чучулки, и висулки
сѫ важни и потрѣбни за свѣтските ду-
ши, и дребни. Ала самото знание не
бива да се презира.

Тукъ нека ти дамъ или припомня
единъ практичесъ съветъ: всѣкога кога-
то имашъ време, превеждай отъ бъл-
гарски на английски на хубавъ и точенъ
български езикъ, разни парчета, въ про-
за и поезия, само за практика. Отъ всич-
ки знания, които ще донесешъ отъ Аме-
рика, знанието на английски езикъ е
най-ценното.

Твои стихове, или каквото и да би-
ло, отъ Петъръ Йовчевъ не съмъ полу-
чавалъ.

Ако те канятъ въ София за помо-
жникъ-пастиръ, недей приема преди да
се допиташъ до мене. За сега нѣма да
ти кажа повече.

Мисля азъ, искамъ да мислишъ и ти,
какво трѣба да правимъ кога си дой-
дешъ. Азъ желая и моля Бога: твоятъ
животъ да бѫде продължение и едно
славно разширение, едно благословено
изпълнение, на моя. Въ име Божие всѣ-
ко добро е възможно. Истината, Добро-
тата и Красотата; правдата и любовьта,
искрено прокламирани, — макаръ съ чо-
вѣшки ограничения — сѫ сила Божия за
спасение, за животъ...

Мишковъ те кани да поемешъ редак-
цията на „Зорница“ или „Духовна обно-
ва“. Но дори и да е въластица на
Мишковъ да ги предава комуто иска—
за „Зорница“ туй е съмнително — тъй
както сѫ сега, ти нѣма тамъ да имашъ
свободно перо. Ние — ти и азъ — трѣба-
да сме свободни въ изразъ; а тѣ нѣ—
(Следва на др. ст. горе)

ма да търпят това. Вкратце: по всичко изглежда, че ние тръбва да си имаме свой органъ.

Мисли, планирай, складирай бележки, готов се!

Поздрави Гина! Тя да не бъде ревнива, че аз те обичамъ можеби не-помалко отъ нея; а нея само заради тебе. Радвамъ се да чета хубави нънца и за нея, макаръ отъ пристрастни възхвалители.

Хайде да свърша, че стана полунощ и ми се приспа.

Пиши ми когато можешъ, па нека ми пише и Гина,—или тя иска да я наричамъ Г-ца Кочева? Та зная ли я азъ какъ е по-угодно.

Пожелавамъ и на двама ви преди всичко здраве, и духовно и тълесно здраве!

Ние и двама сме здрави и се боримъ съ суша и други неприятели на нашето стопанство: гарги, скорци и крадци. Азъ съмъ иначе добре — ако сядя по самунчетата, които уничожавамъ; но често ме напада ленивата болестъ—тая грозна трудоубийца, която е доста разпространена по нашенско! Нейния църв е, казватъ налагане съ камшикъ, но липсватъ лъкари, които да го предписватъ и прилагатъ!

Въроятно това е причината дето съмъ тъй нередовенъ въ своята кореспонденция, която азъ се труда да оправдавамъ съ по-благовидни извинения! Но

— Пиша—не пиша, знай, че те обичамъ, и чакамъ да те видя като пролътното сънце, което пробужда славенът да пътят и розитъ да цъвтятъ!

Твой: Стоянъ Ватралски

Лъкуването съ българско грозде

от Д-ръ Иванъ Жековъ

Лъченето съ грозде, препоръчано и отъ много лъкари като най-полезно въ болестите на стомаха и тия на обмъната, е прочуто, защото още отъ далечни времена много философи и лъкари го изучаваха и прилагаха: Целзий, Плиний, Питагор, Ипократъ и др. И Св. Франческо отъ Асиси го препоръчваше на трескачи болни. Споредъ отличния химикъ Винде гроздето е храна „съвършена“ и притежава големи терапевтически добродетели.

Какъ става лъкуването съ грозде.

Отначало почвате да ядете на денъ една малка чепка сутринта следъ единъ часъ отъ изгръва на сънцето*), като увеличавате постепенно

всъки денъ до достигането даждето на 2-3 кг. грозде на денъ въ три пъти: сутринта, по 11 часа и вечеръта, единъ часъ преди залъзването на сънцето. Малко-помалко, кито се увеличава всъки денъ количеството на гроздето, тръбва пропорционално да се понамали и обичайната храна. Лъкуването може да продължи отъ 30—45 дни та дори 3 месеци до 5 кг на денъ. И добре е да се завърши съ намаление малко-помалко до една чепка, както се е започнало. Или пъкъ съ единъ денъ почивка следъ всъки три дни, въ който денъ на почивката да се яде обичайната вегетарианска храна, обаче, умърено, а не съ преяждане, т. е. само съответната въ денъ намалена храна. Има противоречиви мнения между многоото привърженици на това лъчение, нъкои отъ които не удобряватъ предъвъкването на семената и шлупките, но науката и опита безпогръшно учатъ че, ако се желае постигането на паразителни резултати, тръбва да се яде поне шлупката, като се предъвъква добре, защото та стимулира контракцията на червата, така наречението перисталтически движения, много необходими, когато само сока по-мъжко се смила.

Обратното е и на-препоръчително е за децата и то на кръхката имъ възрастъ, действието на сока. Говори се, че нашиятъ стомахъ не смила целулозата. Тя въ непрекалено количество е отъ капитална важност за улесняването, именно, на стомаха и червата.

Шлупката е богата съ фосфоръ, соли, азотъ и ферменти, които заедно съ другите свойства на гроздето могатъ да се парагониратъ съ кваса на хлъбъ и бирата, а следователно улесняватъ функцията на черния дробъ, клеткита, тънката ципа на червата и възбуджатъ функцията на панкреасъ. Да се яде бавно, съ спокоиствие, като се избъгва гълтането на шлупките и семенките.

Во време на лъченето храненето тръбва да е колкото се може вегетарианско и то като леки супи съ предпочитане на ориза съ зеленчуци или сваренъ въ булионъ отъ зарезава наедно съ нъкои лукъ и моркови.

Млъко, млъчни продукти, оръхи,

благоприятни условия на развитието си. Затова и ние се намираме най-близо до сънцето сутринта. И лъчебната сила на сънчевата енергия преди изгръва е за подобреене на мозъчната нервна система, изгръва е за дихателна система, а отъ 9—12 ч. за стомаха, т. е. цълнобитното действие върху болния стомахъ на сънчевите лъчи е през това време.

кафе, вино, — никакъ, а малко хлъбъ. Абсолютно да се избъгватъ солени храни, сирена, възбудителни салци, салами и тълсти или тежки храни.

Всъко ядено тръбва да е отдалено отъ гроздето повече отъ единъ часъ за избъгване нетърпимостта му съ зеленчука.

Въ време на лъкуването да се ходи или движи много!

Да се пази най-голъма трезвоност и въздържаност и въ другите храни, и за да се постигнатъ чудни резултати, тръбва да се стигне до единственото употребление само на гроздето.

Гроздето, както казахме, не само е лъковите, но е и хранително. То увеличава кръвните тълца. Яжте българско грозде!

ЖИВОТЪТЪ ВЪ СССР

Сведения за СССР. Това лъто въ Бургасъ пристигнаха нъкои души отъ СССР, които ни заклеха — понятно защо — да не изнасяме имената имъ като ни дадоха следните сведения: „Русия не е вече Русия. Въ буквите СССР р-то значи републики, а не Русия. Но затова пъкъ нъкои на настъ тълкуватъ 3-ти състата като Сатана въ III степен или 3 сруля (евреи) съ 1 руснакъ, каквото е положението днес въ „пролетарската“ земя. Мълви се, че е правъ Серафимъ Саровски († 1835), който предсказващ на времето си, че следъ 100 години ще владѣе „царството на дъвола“ у насъ. Сегашниятъ директоръ на ГПУ се казва Ежовъ, което значи таралежъ, замъстникъ на Ягода. Затова народътъ дума: „Ако Ягодата излѣзе горчива, каквътъ ли страшъ ще е таралежъ?“. Положението въ СССР може да се каже, че е узаконено беззаконие, азъ, гладъ. Трактори има но ръждясали, че нъма семе за посъвъсъ. Електрификация навсъкъде, но нъмаме платъ за панталони. Въ много галерии и изложби за нъща, останали още отъ Царско време, се лъжатъ, че съ направени ужъ отъ большевиките. И простилятъ народъ въвра... Когато стартиятъ проговорятъ, че по-рано е било по-евтино и по-хубаво, младите, подъ влияние на ущето и властьта протестиратъ, а стартиятъ мълчатъ отъ страхъ. Съ една дума: животът е просто животински тамъ: само за ядено се говори. Има ли да се яде—добре. Нъма ли—бунтъ протестъ. И тогава, негайката заиграва“.

*

Получено е въ редакцията писмо отъ The Moody Bible Inst. of Chicago, С.А. Шатъ, въ което се благодари за помъщението материалъ въ Бълг. Бранителъ за Муди по-случай 100 год. тържество на великия евангелизаторъ. Въ писмото се казва, че Муди е чествуванъ както въ Америка и България, така също и въ Китай, Индия и Япония.

Редакцията дира настоятели особено по селата. Желаютъ нека се обадятъ за условията.

Всъки, който се обади направо въ редакцията, че желае да получава „Бълг. Бранителъ“ ще му изплатимъ БЕЗПЛАТНО пробни броеве. Пишете ни!

*) Споредъ законите на природата, когато земята се обръща и приближава къмъ сънцето, то тя се намира въ най-

БЕСТПИСЪ

Н. В. Царът съ писмо № 3137/905 от 31.VIII т. г. е благоволил да изпрати на г. М. Ж. Марковъ, нашият директор, лика 35/24 см. на Престолонаследника съ собственоръчън надпис „Симеон Князъ Търновски“ съ триагреника и златен гербъ. Тъхни Величества Царът и Царичата благодарят от сърдце за изпратените от П-ръ Марковъ подаръкъ по случай раждането на Престолонаследника (вж. отд. „Книжнина“ и в. „Бургаски Фаръ“ бр. 4726).

Дарът ни за Престолонаследника.

Витл. „Звезда“ — Бургасъ XVI: 8 и 9, стр. 10 нарича подаръкъ ни „най-интересния“ (вж. мин. ни бр.): „Царският етнограф. музей на ул. Тетевенска и Царъ Освободител е зарегистрирал подъ № 27 най-интересни даръ, който е бил поднесен на НЦВ Князъ Симеон Търновски: една сребърна кутийка, кръгла подобно на чашка, отвътре поклатена. Върху кашето, което е секретно се затваря има отвънъ майсторски изваянъ лъжчестъ равнобедренъ кръстъ, а отвътре на капачето е извезано съдържанието (вж. мин. ни бр.).

Бург. Фаръ — Бургасъ, XVII: 4664 на стр. 1. дава исторически данни во връзка съ подаръка, когото нарича „интересенъ и цененъ“.

Утро — София XXVII: 8357 стр. 5 печати статия „Най-оригиналният даръ за Престолонаследника“.

Бълг. Бранител е приятъ за действителен член въ съюза на Технич. и периодичен печат въ България. Журналистическата карта на нашия директор е подъ № 103.

Г-нъ Кофиновъ, шивачъ въ Бургасъ, е трогнат от всичко писано въ юнския брой на Бълг. Бранител по случай раждането на Князъ Симеон Търновски и въ знакъ на благодарностъ внесе 50 лева срещу 10 абонамента до края на годината. Благодаримъ!

Освещаването на новия величественъ католически кatedралъ „Св. Богородица“ ще стане на 12 септ. въ присъствието на Н. В. Пр. Викенти. Пътевъ и др. официални лица. Свещеникъ Р. Мекерешки.

„Орписъ“ — здравно просвѣтно благотв. д-во кани всички труженци за здравъ и трезвънъ животъ да постъпятъ въ редоветъ му при образувания отдѣлъ „Трезвънъ кѫтъ“. Любителите на театралното изкуство иматъ възможностъ да проявятъ дарби и усилия. За всичко отнесете се до подпредс. г. Д-ръ Д. Ионевичъ, ул. Ал. Велики 28, Бургасъ.

Редакцията разрешава на вестници и списания да препечатватъ от сп. „Бълг. БРАНИТЕЛ“ всичко, каквото имъ хареса, но умолява ги да съобщаватъ, че заемката е изъ „Бълг. БРАНИТЕЛ“. Наприемър, радвамъ се да отбележимъ, че статията „Христосъ—закрилникъ на бедните“ въ бр. 4 на Витлеемска Звезда — Бургасъ отъ 10.VI т. г. стр. 4 е препечатана отъ насъ бр. 49,50 стр. 10 год. V—1934..

Печатница „ЗОРА“-Бургасъ

НАША ПОЩА

Обръщаме вниманието Ви, че списанието е ЕЕЗПЛАТНО, но волни помощи се приематъ съ благодарностъ и се плаща предварително само 10 лв. за покриване разносните. Молимъ, абонирайте и други! Платете си абонамента. За новите абонати до края на годината — само 5 лева. Абонирайте се сега!

За абонатите въ странство

Нашите абонати въ странство знайтъ, че списанието имъ се изпраща въ обвивка, и иткътъ съ повече отъ единъ (1) лв. пошт. марки. Това увеличава разносните ни. Затова, ако не може да ни пратите пари, то изпратете ни иткътъ предметъ (подаръкъ) срещу абонамента (вж. стр. 2).

Платили абон. въ Бургасъ

(Продълж. отъ по-мин. брой):
П. А.н. Фил.—Ст. Марк.—Ив. Караги.—П. А.н. Фил.—П-ръ В. Ник.—Кр. Ат.—Р. Овч.—Св. Минч.—Лхм. Исл.—М. Дим.—Св. Р. Мекер.—Влад. Тел.—Станка Бар.—П. Пар.—Н. Сл. Зид.—Стеф. Ил. Гюз.—Д. В. Солост.—Хр. Петк.—М. Злат.—Мат. Прен.—Ив. Д. Атан.—К. и Кар. Коларови—Йорд. В. П. В.—Ал. С. Д.—П. Петр.—М. М.—Мих. Паск.—Д. Рус.—Ив. Кузн.—Сергий Сулинъ Сократъ Георг.—Ив. Бон. и др.

Администрацията изказва публична благодарностъ на всички които съ платили и които ще си платятъ абонамента въ най-скоро време. Молимъ, платете си абонамента.

Шофийски гласъ, София, бр. 12-13 печата „Маршът на шофийорите“ отъ М. Ж. Марковъ, писанъ това лѣто въ Самоковъ на пътъ за Рилския манастиръ.

КНИЖНИЯ

То Фосъ — утрененъ ежедневникъ въ Солунъ печата въ бр. 8877. Отворено писмо до Бюрото на Евангелските църкви въ Гърция, въ което протестира, че много пастири съ новобогослови и публично изповѣдватъ вече отъ амвона безъвѣрието си въ Боговдъхновеността на Библията. Такива, каза се, сигурно дълбоко въ себе си не вѣрватъ и въ Божествеността на Христа Иисуса. Изиска се тия пастири и мириди да дадатъ писмена декларация на своята Вѣра. Писмото е подписано отъ А. Велонисъ, Солунъ.

Ф. П. Келлеръ — Това очаква Васъ! Изд. „Възходъ“ — Бургасъ, ул. Ал. Велики 28. Радваме се да отбележимъ, че страници отъ тая превъзходно духовна книга излѣзоха на бълг. ез. първътъ въ „Бълг. Бранител“ бр. 70, 1 стр. 7. Тогава апелирахме за срѣдства да я издадемъ. Но намѣри се единъ Д-ръ Ионевичъ, нашъ сътрудникъ, да я безплатно преведе цѣлата. И единъ мѣлъкъ г. Ст. Грабовски, нашъ абонатъ, който финансира напечатането, надхвърлило грамаднейшата сума 8500 лв. Само тоя фактъ достатъчно говори за духовната сила, която крие въдъхновената книга „Това очаква Васъ“! Какво благословение ще е за Църквата, ако всички работеха така безкористно, като драмата ония братя... Преводътъ обаче би могълъ да биде по-добъръ, като се избѣгнатъ нѣкои русизми, и ако се е повече придържало въ духа и познанието на Библията. Правописътъ, колкото и да не е същественъ въ случая, играе своята роля, особено когато книги, като „Това очаква Васъ“, би трѣбвало да бдятъ абсолютно безупречни щомъ влизатъ въ ръцетъ на критично и безъ това настроена интелигенция, която е именно обектъ на автора. Въ тая смисълъ ще кажемъ, че пе-
чатътъ е нѣвъзможенъ, а на място подигравателно невъзможенъ и толкова предизвикателенъ, та ти идва да захвърлишъ книгата.

Чия е вината не знаемъ, но днесъ подобно невежество се равнява на престъпление, защото книжината се мѣри и по технически постижения.

Като се избѣгнатъ горните и др. недостатъци, при второ издание, горещо желаемъ българскиятъ народъ да бдятъ дълбоко засегнатъ отъ тая съвременна книга, и духовно възроденъ и обновенъ чрезъ Христа, който иде... Цена 17 лв.

Върно!.. като въ огледало!

луксозна полировка върху луксозни мебели! Изработва —

ГЕОРГИ Д. ЧЕЛЕБИЕВЪ
МЕБЕЛИСТЪ

ул. Митр. Симеонъ № 25
БУРГАСЪ

Приема поръчки за луксозни мебели и преполира
— вехти такива —

БЪЛГАРСКИ БРАНЧ ТЕСЪ

(Бивше— „Съячъ“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за философия—изкуство и—наука.
Директоръ-основател: М. Ж. Марковъ Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Унирадъ
Администратори: К. Св. Райновъ и Н. Хр. Ляповъ

Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7 Юни, 1937—VIII г. Брой 79,80/1

Сътрудници: П-ръ Ал. Георгиевъ, Ал. Кръстниковъ, Ал. Трифоновъ, Д-ръ Ал. Възвъзовъ, Ал. Зяповъ, Исп. Бирниковъ, Ал. Николовъ, Бати Веселушко, Б. Илиевъ, Велиславъ Марковъ, Вл. Секуловъ, Г. Т. Стамболовъ; П-ръ Г. Н. Поповъ, Г. Кийосевъ; Д-ръ Д. Ионевичъ; Д. Вл. Кочовъ, Дим. Лучански, Ел. Кантарджиевъ, Жени Бож. Д-ръ Патева, Д-ръ Ив. Жековъ, Кирилъ Георгиевъ, Коста Кроневъ, Крумъ Сиврневъ, Кръстю Пановъ, Л. Колчаговъ, Л. Ив. Ганчевъ, П-ръ М. Н. Поповъ, Милко Яневъ, Ненчо Кротковъ, Ник. Г. Поповъ, П-ръ Павелъ Мишковъ, Пав. Русевъ, Д-ръ Сл. Василевъ, Стела Константинова, Ст. Ж. Тънковъ, П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, Т. Вълканова, Т. Якимовъ, Тотю Бърниковъ, Хр. Н. Велчевъ, Ц. Хр. Цонковъ и др.

Ал. К. Кръстниковъ

КУРОРТЪ И МРАВСТВЕНОСТЬ

Единъ изворъ на младостъ: младостъ на тѣлото и младостъ на духа—е способностъ да направишъ положителенъ цѣлъ си мислителенъ апаратъ, щомъ забележишъ наблизо низки, груби мисли!

Прентисъ Мълфордъ

България съ своите разкошни курортни места нима ще остави да се помрачи тѣхната свѣтовна слава съ нѣкакви европейски измислици „смѣсени плажове“, „игрални казина“, (Следва на стр. 8)

Кой не е очаквалъ съ радостъ да настъпятъ освѣжителните месеци презъ годината, месеците на отдихъ и почивка, когато човѣкъ слага на страна времето на всѣкидневието и се отдава на кѣпане, дѣлбоко дишане и почивка! Кой не се е радвалъ на тая латинско нѣмска дума „Курортъ“, тъй приятно свързана съ представителъ за нѣкое лѣчебно място на планината, съ нѣкоя разкошна долина, при минераленъ изворъ или край море, река или езеро, гдѣ отиватъ люде за лѣкуване, отдихъ или почивка?

България е щедро надарена отъ Божеството съ многобройни (около 900) минерални извори на 135 места. Прибавете къмъ тѣхъ хубавите планини, места и богатствата на Черно море, и вие ще имате една непрекъжната верига отъ здравни, духовни и жизнени места.

Още въ Коранъ (гл. II, стр. 49), Мухамедъ като говори за Моисея въ пустинята на пътъ за Ханаанската земя, дума: „Моисей попроси вода за своите люде и ние (разбираи свѣти Духове) казахме: „Удари канарата съ жезъла си“, и изъ нея бликнаха дванадесетъ извора, споредъ числото на племената, и всички знаеха своите отредени места за пиеене. Яжте и пийте отъ Божията благостъ и не струвайте зло на земята, не постижвате несправедливо“.

„България си има вече
ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪ“

— е празничното ликуване на цълокупния Български народъ.

Князъ Симеонъ Търновски

е вписанъ вече въ историята на Бълг. царе! Баща Му е гордо усмихнатъ. Майка Му е вече щастлива, истинска Царица, осъществила възжеленията на свободни и поробени българи. Съ раждането на Княза, Тя става вече наша, родна, близка и любима — на пукъ врагу!

Както бълг. сѫдба има много общо съ тая на избрания Божи народъ, така и раждането на Престолонаследника напомня Библейските пророчества. Иеремия, Исаия и др. говорятъ за предутробния имъ отъ Бога изборъ въ служба народна: подобно Иисуса и Кръстителя, тъй иматъ своеобразие; така сѫщо сякаш се знаеше, че ще се роди Престолонаследникъ и той бъде кръстенъ на името на премъдрия Симеонъ.

Сякаш се знаеше, че отро-

(Следва на 11 стр.).

Бург. гробищъ комитетъ—по случай празника му на 21 т. м.

Снимката е направена презъ 1933 г. Отъ л. на д. прави: трината—православни ц-ни представители, II-ята е г. Ж. Аневъ, † 28. V. т. г.; IV — арменски и V—гръцки представи; VI—председ. г. Н. Киселовъ; евр. хахаминъ и г. Ил. Зурковъ отъ юнациятъ Съднали арменски и униатски свещ-ци; основателът г. Хр. Димитровъ, † 19. XI. 1935; кметът г. Ат. Кривошиевъ; гарн. н-къ г. полк. Н. Рашковъ, сега Бург. обл. управител; свещ. Шишковъ, градонач. г. Л. Савовъ; редакторът ни г. П-ръ М. Ж. Марковъ и катол. свещ. Йовчевъ, сега въ София и замѣстникъ отъ отецъ Р. Мекерешки.

А. Велонисъ — Солунъ
Главатарь на гръцките защитници
на Върата.

Великата ложа на Лондонъ срещу Великата ложа на Парижъ

Какъ комунистите подриват масонството

Напоследъкъ най-големиятъ Солунски в. Фос — Свѣтлина подие да прави публично до стояние потайностите на еврейщината и масонството, обаче, въ интереса на истината, тръбва да се кажатъ нѣкои нѣща.

Букурецкиятъ в. „Курентуль“ изнася, именно, твърде любопитни данни върху международното масонст-

ДУХ. ОГЛЕДАЛО

Ситни-дребни...

Народътъ казва, че повторението е майка на знанието. Затова ще повторимъ нѣкои нѣща, казани на това място.

Оरъщаме благосклонното внимание на г. Военния министъръ още единъ пътъ върху побългаряване на военната чинност (бр. 74,5). Мнозина ни настърчаватъ заради тая идея въ Гърция, като бѣхъ, открихъ, че на генералъ се казва стратегът. Напр. „Елефтерос вима“ пише на уводно място — Стратегът Франкос и пр. На поручикъ се казва иполохагос, капитанъ лохаго и т. н. А сръбскиятъ в. „Правда“ нарича Унгарския херцогъ Воевода, както и румъните си наричатъ Престолонаследника принцъ Михай — Воевода! Чудно: ако румъни, събръ и гърци употребяватъ родни названия во своята войска, защо ние българитѣ съ наша мощън езикъ да си служимъ съ чуждици? — „О Болгарино! знай свой родъ и язикъ...“

Обръщаме теже внимание на г. Просветниятъ Министъръ тоя пътъ само върху една точка отъ писаното въ бр. 72,3. Между другото настъявакме поч. М-во да установи и узакони писането на бълг. презимена съ латиница. Ето моя паспъртъ, Бургаското к-во ме пише Marhoff, по френски; после Marhoff; летателните власти (подъ германско влияние) — Markow, гърците пъкъ — Marhoff и т. н.

— Г-не Министър! какъ тръбва да си пишемъ името съ ff, v, w? Въ САЩати никоја банка не би ми осребрила подписа...

Чиновниците, разбира се, не сѫ виновни!

— Констатирамъ галиматията. Обръщамъ просветното внимание на просветното М-во. Нека се издаде окръжно до консулствата. Нека се създаде за конъ... сѫщо да се пише вече не Bulgaria, а Balgaria, както се обосноваха защо въ по-мин. брой напр. вече се пише сп. „Balgarska Misal“ и „Balgarcki Banatski glasnic“ и пр.

Още едно
— за с на Бургасъ.
Цѣла Гърция зове града ни Пиргосъ.
— Автос ине Пиргиос — този е отъ Бургасъ, казаха за мене (бургасчанинъ).
А ние сме седнали да си чешемъ езичитѣ. Следователно, нѣма две мнения, че Бургасъ се пише съ „с“!
Ако е въпросъ за побългаряване, като се туряло едно „з“, г-да така не се гово-

во, вземайки поводъ отъ самоизолацията на Румънските ложи, които сѫ отъ Шотландски обрядъ.

Самоизолацията на националното румънско масонство, която стана известна благодарение на съобщението, направено отъ нароченъ комитетъ до Н. Св. Рум. Патриархъ, всъщностъ бѣ само едностраничъ актъ на румънските масони. Цельта нѣ бѣ и отхвърлянето на смущението, което цареше всрѣдъ богатитѣ кръгове на румънското общество поради Шотландския обрядъ и новата масонска формация, която сама се нарича масонска, но е последвана въ Румъния. Не: причинитѣ сѫ много по-дълбоки и много по-важни!

Истинската причина е, че въ Лондонъ, кѫдето е седалището на шотландската масонска ложа, нѣкой отъ масоните е казалъ, че Шотландската ложа е решила потайно да разпусне собствената си организация отъ Шотландския обрядъ. И така тя е низпослала нареддания до вси свои огнища и ложи по цѣлия свѣтъ, които сѫ въ зависимостъ отъ нея.

Великите майстори на Масонското светилище се извиниха, като заявиха:

Защото во Великия Ориентъ на Парижъ се числятъ членове, които служатъ на Интернационал и марксизъм; защото Великите Ориентъ на Франция се така много смеси съ

ри, не е научно:

— Махнете името Бургасъ, кръстете града съ ново име... толко съ!

Дори азъ смѣя да предложа име: ако гледаме исторически — Дебелтъ; обстоятелствено — Изгрѣвъ или Новградъ, българскиятъ New York (бр. 51, 2).

Бургасъ, обаче, се пише съ „с“!
Обръщаме внимание и на

Бургаската гр. община върху писаното въ бр. 53-5 особено сега следъ изборите:

— Наименованието на улици и площади тѣ е трагична неудачностъ.

Имаме ул. „Фердинандова“ при община, а пл. „Фердинандъ“ при гарата; пл. С. Стефано на ул. „Фердинандова“ въ бул. С. Стефано при лозята и пр. Колко пъти стражари, разсилни, раздавачи и пътници сѫ били въ страшно недоумение при наличността на ул. „Ц. Асенъ“ и нашия бул. „Ц. Асенъ“ раздалечени по двата края на града...

Предлагаме за бул. „Ц. Асенъ“ името „Зора“ — първо огрѣнъ отъ зората и въ спомен на закритата близка ул. „Зора“.

Курортнътъ Бургасъ, както и курортна България, нека обновяваме на практична канава!

М. Ж. М.

червения испански комунизъмъ и марксизъмъ, та стана причина, що всички националистически организации и вестници по свѣта да се обявятъ противъ масонството; защото хората не разлъгватъ и не правятъ разлика между масоните, които принаследжатъ на два твърде отдѣлни и отличаващи се обряда — Християнското resp. протестанското свободно зидарство отъ Шотландски обрядъ въ Лондонъ, и Комунистическото масонство на Великия Ориентъ въ Парижъ; и защото свѣтътъ винаги счита Свободните зидари отъ Лондонъ или Парижъ, като една и сѫща международна и комунистическа организация, то, **поради горните причини**, Шотландските ложи решиха да се самоизолиратъ, за да прекратятъ смута и лошата слава, които се носятъ противъ Свободното зидарство по цѣлия свѣтъ.

Но въпреки че тая резолюция бѣ взета много отдавна, не стана известна, докато единъ отъ английските масони не извли публично нейната достовѣрностъ.

По тоя случай Current пише, че масонството на Парижкия Ориентъ е претърпяло страшъ ударъ и загуба отъ самоизолацията на Шотландския ритуалъ.

Великиятъ Изгрѣвъ на Парижъ веднага е взелъ мѣрки на самозашита и повелътъ изведенажъ по всички държави да спратъ и потиснатъ каква да е публикация на Шотландския уклонъ.

И наистина, така минаха нѣколко седмици отъ решението безъ да знае свѣтъ нищо за него... Но горната декларация тръбва да бѫде прѣсната обширно, за да стане известно, че изолацията на Румънското свободно зидарство отъ Шотландски обрядъ има съ дълбоки причини и, че тя не е помѣтна само за румънските граници!

Сѫщото е станало въ Гърция и други Балкански страни.

Двуседмичникъ

„Витлеемска звезда“

през XVI-та си годишнина (1937) ще даде отличенъ материалъ по духовнитѣ въпроси. Аbon. 60 лв. год. Адресъ:

А. И. КРЪСТИКОВЪ
гл. редакторъ, Бургасъ

Н. В. Царът и Dr. G. B. Winrod

Известният вече на читателите ни големъ американски журналистъ г. Dr. Gerald B. Winrod въ юнската книжка на популярното си списание *The Defender* помъства най-ласкави отзиви за НВЦаря и България.

— Повечето отъ писателите на съвременниятъ събития, пише Dr. Winrod, могатъ лесно да кажатъ твърде приятни неща за България — малка Балканска страна съ шест милиона население. Царъ Борисъ, скромен и съ голема интелигентност, е също повсемъстно обичанъ.

Единът отъ историците напоследък е отбелязал следниятъ забавителенъ случай. „Румънскиятъ

кралъ Каролъ се боеше за живота си, когато той и БОРИСЪ се срещнаха въ Дунавския градъ Русе презъ 1934 г. БОРИСЪ го поздрави, уверява го да слѣзе отъ колата си и рѣка за ржка го развеждаше по улиците. КАРОЛЪ никога не би съну-

ОБЩЕСТВ. ПРОВЪРКА

Ползата отъ дълбокото дишане по методата на Д-ръ Възвъзовъ

Г-жа К. Яп. Николова, домакиня, ул. Фердинандова 44, Бургасъ: По-рано страдахъ отъ нерви, имахъ нервенъ стомахъ, главоболие и шеметъ. За шѣли 7 години разни прахове стояха подъ възглавницата ми. Но сега съмъ добре.

Вл. Андреевъ — техникъ, бившъ пилотъ, бул. Ц. Симеонъ 30, Бургасъ: Азъ съмъ руснакъ и съмъ раняванъ 8 пъти. Падалъ съмъ отъ аеропланъ 2 пъти, и съмъ само съ 1½ бъбрекъ. Претърпявъ съмъ 12 операции. Можете си представи положението ми... Благодарение на г-на Д-ръ Възвъзовъ чувствувамъ се подмладенъ. Цѣли 35 години непрекъснато пушихъ, но престанахъ на пушъ Сега съмъ на 55 год.

П. В. Петрова — домакиня, ул. Априлова 23, Бургасъ: Чувствувахъ отъ дѣсната си страна нещо като мравки и имахъ припадаци. Едва сж м съвѣтвани съ инженции. Отидохъ въ София. Правихъ ми трапанации. Остригаха ми косата. Претърпяхъ 3 операции. Почнахъ да не виндамъ. Върнахъ се въ Бургасъ отчаяна. Но отъ какъ почнахъ да дишамъ дълбоко силихъ ми се възвърнаха, намѣрихъ спасение и куражъ да живея.

Г-жа Ел. Г. — ул. Ц. Симеонъ 56, Бургасъ: За повече отъ 18 год. страдахъ отъ бронхитъ. Ревматизъмъ въ краката ми даде усложнения въ сърдцето. Не можехъ да дишамъ, не можехъ да спа отъ задухъ. Просто съмъ плакала отъ болки. Имахъ и вътрешни възпаления... Господъ живът и здрав е дава да дава на Д-ръ Възвъзовъ и на тоя и на оня свѣтъ, че съ неговото дишане се излѣкувахъ. Дневно правя около 50 дишания, също вечер преди лѣгни и спя сега, като кълпана въ морето.

Борисъ Стефановъ — хотелъ „Н. Континентъ“, Бургасъ: Отъ дете заеквамъ, и това ми пречеше да заловя каква да е работа. Но Д-ръ Възвъзовъ ме успокои и ме научи правилно да дишамъ и да говоря. Виждамъ, че имамъ голема полза, само че иска време, трудъ и постъяниство.

Сп. „Бълг. БРЯНІТЕЛ“ е бесплатно и удобрено отъ Бург. обл. дир. съ № 8108/14. XII. 1936 г. Абонатите плаща само 10 лв. за покриване разноските. Волни помощи се приематъ съ благодарност. Обяви по споразумение. Отд. брой 2 лв. BALGARSKI BRAНІТЕЛ (The Bulgarian Defender)—The Magazine of the Bulgarian Defenders of the Faith (Jud. 3). Subscription price 50 cents the year. Address: CZAR ASSEN 7, Bourgas, Bulgaria

Същиятъ авторъ казва: „Българи, бедни, чисти, прекомѣрно честни

Съ най-добра народъ на Балканите.

„Нищетата следствие на войните въ която народъ живѣе се вижда отъ картината, която изследователът ще наблюдави въ страната: хората носят обущата си въ ръка, за да не си изтъркатъ подметките.“

„Високиятъ моралъ, на който се радва България, може да се докаже, като се има предвидъ, че едва 6 х. души сж били разведени въ цѣлата страна. И все пакъ тя има нужда отъ по-голема духовност.“

Езически ли е Бълг. правосл. народъ?

Изъ печата. Безъ коментарии.

Четемъ въ удобр. и преп. отъ Свв. Варн. и Рус. митрополити въ Православна дума — Търговище, бр. 12 уводната „Празници на Зевса“:

— Това сж така наречениетъ велики четвъртци, които не другъ, а нашиятъ народъ продължава да празнува — тѣзи езически празници... на езическия богъ Зевсъ! А НЕДЪЛНИЯТЪ денъ почти не се спазва. Пазятъ четвъртъците, защото се страхуватъ отъ градушка, чийто Богъ бъл Зевсъ. Но градушката празникъ не иска. Богъ иска нашата почит и признателностъ, и пр. Това езичество указава влияние върху нашия народъ....

— До кога кощунство съ хубавата ни Вѣра? Стига езичество, стига невежество! Да обикнемъ Христа и съ пълно съзнание да му служимъ! — заключава въ-кътъ.

Д-ръ Джералдъ Б. Уинродъ въ Европа

предъ прочутите двери на историческата църква во Витембергъ, Германия, връзъ които Мартинъ Лутеръ заби на 31 окт. 1517 г. своите 95 реформаторски предложения противъ папските индулгенции и въ защита на Евангелското учение (или Вѣра—Юд. 3).

валъ така самъ да се яви въ кой да е румънски градъ.

„Той бѣше възбуденъ първоначално отъ нежелателната близостъ съ общия народъ, но после силно впечатление му направи приятелския начинъ, по който множествата поздравяваха своя Царъ. Точно същото нещо се случи, когато бившиятъ югославянски кралъ Александъръ върна визитата на Българския монархъ. БОРИСЪ го заведе въ Пловдивско да видятъ розитъ. Въ Пловдивъ тѣ били сами безъ дори да предизвестяте градския кметъ!

„По улиците се натрупали много народъ. Александъръ се плашилъ и не му харесвало това, но БОРИСЪ настоявалъ да се разходятъ пеша по улиците.

„Обстоятелството, че той бѣше съ Бориса го закриляше живъ и здравъ“.

ИЗРЕЖИ, ПОПЪЛНИ, ИЗПРАТИ!

До сп. „Бълг. Бранител“ бул. Ц. Асен 7 — Бургасъ

Уважаеми господи!

1. Прилагамъ 10 лв. срещу тазгод. си ебонаментъ.

2. Прилагамъ (петъ) 5 лв. срещу ебонаментъ си до края на и. 1937 г.

3. Внасямъ волна помошъ отъ лв. Моля изпращате „Бълг. Бранител“ до читалища, затвори, болници или до

Съ почитание:

Адресъ:

ПРЕДПАЗНАТА МЕДИЦИНА

Споредъ Д-ръ Ап. К. Възвъзовъ—по стенографски бележки

Ние хвърляме ржавица на съвременния начинъ на лъкуване...
Преди всичко здравето и предпазната медицина!

Съ изненадваща наслада прочетохме статията на голъмия българинъ М. Ив. Маджаровъ. Една „здравна организация преди освобождението. Споменъ отъ Копривщица“, печатана въ т.г. апр. бр. на „Бълг. Мисълъ“ и препечатана въ майския бр. 10 на „Медиц. в-къ“. Тая статия повдигна народностното ни чувство. Въ нея се казва, че още преди Освобождението въ Копривщица се образувала Здравна коопер. организация за предпазна медицина, на каквито начало е сложено лъкарското изкуство въ Япония и Китай. Всъки заможенъ копривщенецъ се задължавалъ „да плаща годишно по 2 турски лири за с-во, а пъкъ лъкаръ—да посещава и да цѣри членоветъ, не само когато го повикваме...“

За тая просвѣтно-напредничава идея, за тая благородна и спасителна практика по горния маниеръ работи отдавна, ето вече 15 г. въ България уваж. г. Д-ръ Апостолъ К. Възвъзовъ. Само за тоя сезонъ въ Бургасъ той държи отъ 9 месеца на самъ безплатни сказки по дълбокото дишане и предпазната медицина. Основателъ и баша е на здравно-просвѣтното и благотворително д-во „Орписъ“. Затова се отправихме къмъ него во връзка съ горната статия.

Заварихме го да държи лекция на повече отъ 20 мжже и жени изъ различните слоеве на нашата действителност—свежъ и бодъръ, макаръ че е вече надъ 70 г. възрастъ.

Ето какво ни каза той публично, специално за четцитъ на „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“.

— Отде накъде болниятъ тръбва да страда? Защо лъкаръ остави пациента да се разболе? Нали той още отъ начало учи какъ хората да сѫ здрави?

Но—щомъ болниятъ плаща на лъкаря, той разбира се обръща гръбъ на здравите.

— Е добре, съ кой „акълъ“ отирате при лъкаръ?

Понеже болниятъ плаща, той се интересува отъ тѣхъ! Какъ да се направи, щото лъкаръ да се занимава съ здравите?

— Просто:

— здравите ще тръбва да плащатъ!

Затова въ устава на д-вото ни „Орписъ“ (отъ ор-ало и пис-алка)

има фондъ — Здравна пропаганда. Щомъ здравите почнатъ да плащатъ, естествено лъкаръ ще започне и той да се интересува, щото пациентътъ му да не се разболява. Иначе, нали, нѣма да има плащане, сиречъ, щомъ здравите се разболеятъ, лъкаръ ще плаща, а щомъ клиентътъ му сѫ здрави, тъще му плаща.

Медицината, като наука не признава доктрини. Възгласи за реформи се чуватъ вече въ Германия, СССР и САЩати. Четемъ напр. въ „Медиц. в-къ“ бр. 10 отъ т. г. стр. 5:

— Биологичната медицина е едно сравнително ново течение въ научната медицина, което се разви като изразъ на известно недоволство отъ едностраничните и недостатъчни лъчебни възможности, които офиц. медиц. дава, както и отъ нѣкоги принципиални положения въ същата.

— Лъкарътъ, продължи Д-ръ Възвъзовъ, говорятъ за Мораль, а ще чуете лъкаръ лъкарю да казва: „Защо ми взимашъ болния? Азъ влизахъ тамъ“. Като чели тая боленъ е отъ баща му наследство! — Срамъ! И за етика говоримъ, ние—лъкарътъ! Азъ хвърлямъ ржавица срещу днешните лъкарски маниери, защото само съ предварителното плаща не за предпазна медицина, ежбите между лъкарите ще престанатъ!

Впрочемъ тоя въпросъ е социаленъ и отъ жизнено значение за всъки домъ, за всъки човѣкъ. „Азъ вървамъ въ добрите качества на българина. Тѣ сѫ били притискани, обаче ще разрастнатъ както гѣбата изкача нагоре, когато махните камъка, който я притиска.“

— Нека лъкарътъ да посещава домоветъ и нагледно да обяснява какъ тръбва да се живѣе, да се яде, да се дишатъ, да се спи. Тогава връзката на общъ между лъкаръ и лъкаръ ще се засили, между лъкаръ и обществото, и между хората помежду имъ като братя, завърши г. Докторътъ.

Съобщава М.

П-ръ Г. Н. Поповъ и г. П. Илиевъ сѫ се проявили съ голъмо благословение въ 57-я съборъ на Еванг. д. во. Първиятъ съ магическия си фенеръ, вториятъ — съ хубавото си пѣне, както и г. К. Т. Бояджиевъ. Безъ тѣхъ съборътъ щълъ да бѫде сухъ. Всички присъствуващи имъ благодарятъ сърдечно.

Публична благодарност

— Недай Боже, да се случи на Вашата глава: да изчезне невръстните Ви синъ, гимназ. учъръ, както това се случи съ момчето на моята сестра. Неоплакали едини, забѣгаха другия съ свой другар, и двамата по на 14 г. възрастъ — вестниците писаха.

Но и вестниците сѫ виновни разбира се, както и родителите, кината и др. съ своите сензации за печалба, романи, които разпалятъ въображението (Ефес. 6:1—4).

Получавамъ тревожни съобщения отъ София въ Бургасъ. Щѣли да бѣгатъ въ Турция—двама хлапаци. Ами сега? На кѫде—на пристанището ли, на гарата ли, съ телефони ли да се разправямъ?

Отивамъ въ Инспекцията на полицията разтревоженъ и чета майчиното писмо... Слава Богу:

— Усмивката на г. инспектора ме успокоява. Хванати сѫ въ Созополъ!

Довеждатъ ги, плачатъ. Бия телеграма въ София. Радостъ.

Считамъ се щастливъ отъ името на родителите да изкажа явна благодарност на Бург. Обл. полиц. инспекторъ г. Ал. Ангеловъ за отличния редъ и стегнатостъ, дисциплина, която е въвъръхъ сврѣдъ своятъ подчинени, та въ нещастие бѣрзо да се помогне, както и на околните полиц. инспекторъ г. Стефановъ за голъмата ревностъ, която проявиха къмъ служба и дѣлъ.

Благодаримъ!

Бургасъ, 12 юни 1937.

М. Ж. Марковъ

Отзиви за „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“

— Много Ви благодаря за списанието. Чета го съ голъмо внимание. Съдържанието му е интересно и разнообразно. Чирпанъ, 6.V 1937

К. Грабайнъ

— Четемъ „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“ съ голъмо удоволствие заедно съ г-жата си. Много Ви благодаримъ. Пожелавамъ Ви успехъ!

Ловечъ, 7 май 1937

Банчо Тодоровъ

— Преди нѣколко дни за пръвъ пътъ случайно ми попадна въ ръце единъ брой отъ сп. „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“ и понеже ми хареса съдържанието, отправямъ молба да ме запишите за абонатъ. Поздравявамъ Ви най-сърдечно!

Горна Джумая, 30.IV 1937

Вас. Николовъ

Печатница „ЗОРА“—Бургасъ

Достоевски за молитвата

Той не ни е оставилъ „Изповѣдь“, както това е направилъ Гоголь или Толстой, но все пакъ не оставя своите читатели въ недоумение относно своите религиозни убеждения и душевни наклоности. Любимите му герои излагатъ предъ читателите неговите душевни мисли и убеждения. Князъ Мишкинъ въ „Идиотъ“, отецъ Зосимъ и Альоша въ „Братя Карамазови“ между другото се изказватъ и за молитвата. Както за Гоголь, така и за Достоевски, Христосъ е билъ жизнена сила, а молитвата — способъ за непосредствено общение съ Христа. Ето какво четемъ въ „Братя Карамазови“, кѫдето Достоевски говори чрезъ устата на отецъ Зосимъ: „Азъ мисля, че ние двама съ Христосъ ще решимъ това велико дѣло. А колко сѫ били идеитъ на земята въ човѣческата история, които за 10 години сѫ били немислими, и които изведнашъ сѫ се появявали, когато е идвалъ тѣхния таинствен срокъ и сѫ се разнасяли по цѣлата земя? Така и у насъ ще бѫде и ще възнеси мирът между нашия народъ и ще кажатъ всички хора: „Камака що отхвѣриха зидаритъ, стана крайгълентъ камакъ“. Тукъ той продължава: „Младежо, не забравяй молитвата. Всѣкогашъ въ твоята молитва, ако тя е искрена, просвѣтва ново чувство, а въ него и нова мисъль, която ти по-рано не си знаялъ, и която изново ще те ободри, и ще разберешъ, че молитвата е възпитание.

Запомни още:—всѣки день и когато можешъ думай на себе си: „Господи, помилвай всички днесъ предъ Тебе представили се!“ Понеже всѣки часъ и всѣко мигновение хиляди хора напуштащ своя животъ отъ тази земя и тѣхните души отиватъ предъ Господа — и колко много отъ тѣхъ сѫ се раздѣлили съ земния животъ самотни, никому неизвестни въ скрби и тѣга и никой не би ги съжалилъ и даже не знаять за тѣхъ дали сѫ живяли или не“.

Молитвата на Достоевски не е себелюбива, т. е. той не се моли само за себе си. Напротивъ, тя отразява любовта му къмъ цѣлото човѣчество и къмъ всѣко творение: „Братя, не се страхувайте отъ грѣха на човѣците. Любете човѣка и въ неговите грѣхове, понеже той е подобие Боже, любете и Цѣлото и всѣка пѣсъчинка. Всѣкой листъ, всѣки Божи лжъ любете! Любете животните, любете растенията, любете всѣка вещь. Като любишъ всѣ-

ка вещь и тайната Божия ще откриешъ въ нѣщата. Постигнешъ ли я веднажъ и вече непрестанно ще почнешъ да я познавашъ все повече и повече, всѣки денъ. И ще започнешъ на край цѣлия свѣтъ напълно съ необятна любовъ. Останешъ ли въ уединение, моли се! Обичай да коленичешъ на земята и да я целувашъ. Земята целувай неуморно и ненаситно! Люби, всичко люби, всички люби. Търси самозабрава во въторога. Намокри земята съ радостни сълзи и люби тѣзи твои сълзи. Не се срамувай отъ самозабравата, скажи я, защото тя е дѣръ Божи—голъмъ, защото той се дава не на всички, а на избрани. Макаръ въ съвременния животъ хората да живѣятъ безъ вѣра въ Бога, Достоевски не се е боялъ да изказва „своята вѣра и е вѣрвалъ до край:“ Вѣрай до край, макаръ и да се случи така, че всички на земята да сѫ се съблазнили и ти съмъ — вѣрень — да си останалъ; принеси тогава жертва и възхвали Бога ти, единиятъ, който си останалъ. А ако сте останали двама, то ето вие сте цѣлия свѣтъ, свѣтъ на жива любовъ. Прегърнете се единъ други въ умиление и възхвалете Господа, макаръ и само въ васъ двамата да се съизпълнила Неговата правда“.

Така Достоевски размишлява за вѣрата. Неговото благочестие, почти монашеско, изглежда за съвременниятъ хора малко отживяло. Но даже ако се не съгласяшъ съ него по това, то не трѣбва да не признавашъ дълбоко нравственния, любвеобилния духъ на неговите наставителни проповѣди.

Отъ руски: АСПАРУХЪ БИРНИКОВЪ

ЗАКОНЪТЪ

(Билкови басни)

Както физиката и химията иматъ свои закони, които управляватъ явленията отъ тая областъ, така и животъ има единъ отъ които е основенъ принципъ, правило или мѫдростъ, която казва: . . . „Войната създава пакъ война. Насилието друго насилие понажда!“ — Хмм, ще кажатъ едни. — Това сѫ празни приказки ще добавяятъ други! . . . А трети навѣрно ще се усмихнатъ и ще си помислятъ: —

„Гледай го ти хитреца . . . иска да ни заблуди! . . . „Не, защастие или за нещастие това е самата истина, противъ която ако нѣкой отива ще си строши главата! . . . Защото нѣма нищо ново на земята, защото всичко се повтаря и защото историята никога не лъже, като казва на езикъ, който всички разбира: „Това, кое то е било ще бѫде така както е . . . докато всички хора не станатъ човѣци, а човѣците — такива, каквите трѣбва да сѫ!“

Смисълъ на цѣломѫдринето

Во връзка съ темата си повдигамъ въпроса и ще се помъча да изясня: —кои сѫ причинитъ на онова вѣковно зло, отъ което съ хиляди години човѣчеството се стреми да се освободи?

Много хора сѫ идвали на земята, но животътъ все повече се влошава.

Тѣ постоянно се учатъ, но не могатъ да дойдатъ до познанието на истината. Истината първо трѣбва да се живѣе, и после да се разбира. Тя се отнася за тѣзи, които вѣрватъ преди да видятъ.

Нѣкои мислятъ, като станатъ всички хора въздаржатели, животъ ще се подобри. Други пѣтъ казватъ: „Като станатъ всички хора вегитериянци, сигурно условията на живота ще се подобрятъ“. А Христосъ казва: „Вѣра безъ дѣла е мъртва“. И какво разбраха хората до сега подъ думитъ: „Вѣра безъ дѣла е мъртва“? Понеже свѣтътъ не е оправенъ, следва, че този стихъ ощи не е разбранъ! И тѣ, хората всички партии опитаха; въздаржатели сѫ ставали и вегитериянци ставатъ. Било е време когато всички хора сѫ вѣрвали въ Бога; Адамъ и Ева даже въ райската градина сѫ живяли, и съ Бога сѫ се разговаряли, но въпростътъ —кои сѫ причинитъ на злото — остава все не разрешенъ. Нѣма защо да си правимъ илюзия, азъ ще бѫда прѣтъ по въпроса. Причината на злото е тамъ, че хората продължаватъ да ядатъ отъ забраненото дѣрво. Ако искаемъ да знаемъ:—до кагато не се създадатъ 10% цѣломѫдри души, свѣтътъ нѣма да се оправи. Реално погледнато тъй сѣди въпростътъ. Нѣкой може да извѣрта истината, но то е тѣхна работа! Павелъ Русевъ

Сведения отъ Канада

Г-ца Ел. Стаменова, леля на нашата бургаска абонатка г-жа Ляпова, е дошла въ „Стария край“ да види близките си. През 1923 г. е заминала отъ Македония за Торонто, където живѣе и е членка на Park Road Baptist Church. Тя бѣ твърде любезна да даде между другото и следните сведения нарочно за четвъртъ на „Бълг. Бранителъ“:

— Торонто е градъ съ близо 1 милионъ жители. Нашата емиграция е същата навсъкъде, но благородните американци полагатъ голъмни грижи за тѣхните материали и духовни нужди. Американците сѫ много духовни, както знаете, и въ града ни има 60 само баптистки църкви, а колко сѫ съборнитѣ, методистки, предзбителерийски и пр. не питайтел. Всъки отива където му харесва. Азъ бѣхъ евангелистка още отъ Струмица, но членувамъ въ баптистка ц-ва, защото зетъ ми г. Мих. Андровъ бѣ баптистки пастиръ. Преди да стана членка на Park Road обходихъ около 40 ц-ви. Хората въ Канада сѫ много религиозни. Тукъ изглежда, че не е така. Тамъ недѣлните дни се пази, и мисионерскиятъ духъ е силно развитъ. Ние, женините, даваме обѣди, изработваме чаршафи и бинтове за болни, пелени за деца, и издѣржаме цѣла мисия въ Bolivia. За Коледните празници напр. събираме помежду си пари за благотворителност и помагаме въ издръжката на църквата. Пастирите у насъ се много тачатъ. Всички заставаме задъ п-ра, за да му помагаме, а не да му пречимъ. Работата на младите е отлична. Тѣ съставяятъ хоръ отъ 40 д. въ църквата ни. Напоследъкъ снабдиха църквата съ нови пѣснарки, като всѣки хористъ отиде между 10 и повече семейства да изпроси нуждната сума. Особено младежътъ Дентънъ Мисъж е същински Муди. Той е твърде богатъ, но не се срамува да проповѣда. Едъръ, съ атлетическо тѣлосложение, той е отличенъ водач и има най-голѣмото Млад. недѣлно у-ще и хоръ. Често говори по радиото отъ 3—4 ч. сл. пл. Милинерътъ Mr. Matthews не е касиеръ, но често взема амвона и ни говори за нуждите на църквата и мисийските полета. Нашата църква е III по голѣмина, но първа по даване. При влизането Ви посрещатъ разпоредители, даватъ Ви пѣснарка и ви посочватъ любезно де да седните. За насъ пѣсната е жива частъ отъ Богослужението. Макаръ да живѣемъ на 1/2 ч. разстояние отъ църквата съ трамвай, за повече отъ 10

СТИХОТВОРЕНИЯ НА ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ

По случай 25-год. отъ смъртта му

На тебъ, учитель и пророкъ,
Най-сияна слава подобава,
Че твоятъ бѣлънъ бѣ най-ви-
сокъ,
И още е, и той остава
За насъ и нашата държава!
Каквото въ Немско Гйоте бѣ,
Таквъ си ти за тазъ Родина;
Подъ олимпийското небе
На Българско и Зевсъ задмина:
Не богъ на гръмъ — самъ гръмъ от-
мина . . .

Деца ний бѣхме въ школски чинъ
И вкусихме тамъ тежки ляти
На твоя стихъ. И днесъ единъ
Си който може ни насити
Съмѣда най-сладъкъ и отъ вситѣ

поети: Ти всрѣдъ тѣхъ бѣ жрецъ
и си! Ти въ храма имъ що свѣтиши
между светците пръвъ светецъ
съсъ честъ и тѣй презъ въковетъ...
Поклонъ, поете на поети!

Бургасъ, 1937 г. М. Ж. Марковъ

Цепелинъ „Хиленбургъ“

Че ний сме зли, че съ Бога
не сме въ такътъ,
Затуй нѣма съмнение, то е
фактъ,
Работимъ ли на земята,
Сkitame ли надъ земята,

Едно е върно—несъмнена аксиома —
Чеда на Сатана, работимъ си погрома!

Нѣма сторенъ саботажъ, туй е фактъ:
Съ Божата любовъ не сме въряли
ни е въ такътъ,
Отбѣгвали сме Небето,
Смразявали сме сърдцето.

Едно е върно: цепелинитѣ ще горятъ
До като свѣтлите Духове ни умждрятъ!
Пожаръ нѣма отъ човѣкъ, туй се
зная;

Но остава като знакъ скръбенъ край:
Хвърчи ли човѣкъ по въздухъ,
Жестокъ е пакъ, остава глухъ
За ближния. Цепелинитѣ наши горятъ,
Л човѣци истинско Божи никакъ не
бдятъ.

Ал. К. Кръстниковъ

год. едва съмъ закъсняла 2, 3 пъти
съ по 5 мин. най-много. Срамота е
да се закъснява, както тукъ. Тамъ
всички сѫ на време въ църква.

— Бѣхъ радостно изненадана да прочетаво Великденския бр. на „Бълг. Бранителъ“ статия отъ нашъ съ-гражданинъ Dr. Smith е голъмъ пастиръ, макаръ и младъ, много е про-
чутъ и е много духовенъ. Всички го обичатъ. Църквата му е стара, но има 1000 стола, които едва стигатъ. Служитѣ сѫ претъпкани. Винаги има повече отъ 1200 слушатели и често пъти отвѣнъ по прозор-
ците. Въ недѣля вечеръ преди службата се пѣе около 1/4 ч. и като поч-
не отъ 7 завѣршва чакъ въ 10 часа! Правятъ се публични изповѣди и лични опитности, духовни свидетел-
ства и наставления. Дай Боже, да се върна живо и здраво въ Торонто и ще предамъ любезни привети
отъ „Бълг. БРАНИТЕЛЬ“ на Rev. Oswald J. Smith!

— Да Ви кажа право, възхитена

съмъ отъ грамадния напредъкъ на България. Градоветѣ сѫ чисти и хо-
рата добри. Моето впечатление е, че България е първа на Балканския п-въ въ духовно, културно и нрав-
ствено отношение. Дано вѣчното Ви
приятелство съ Югославия да е ис-
крено и трайно!

Курсътъ по Англ. ез.

„П-ръ Марковъ“ — Бургасъ.

Курсътъ е въ три класа: единътъ
отъ името на Млад. еванг. клубъ,
които се раздѣля на две — за на-
преднали и начинающи, а другиятъ
— въ Държавната мѫжка търг. гим-
назия. Първиятъ е винаги по-много-
люденъ, и той продължава за 7 го-
дини отъ 1930 г. насамъ. Посещава
се отъ адвокати, лѣкарни, чиновници
гимн. у-ли, и много младежи отъ
двета пола. Курсоветѣ сѫ безплатни
и траятъ отъ началото на октомври
до края на Май по два часа
въ седмицата.

На снимката е частъ отъ първи-
ятъ випускъ „англичани“ въ Търг.
гимназия, 1936/37; отъ л. на д.—Д.
Балахуровъ и Г. Маровъ, Ямболци
едни отъ най-силните у-ци. Ж.
Т. Жековъ и преподавателъ г.
М. Ж. Марковъ; училищните слу-
га Н. Хр. Богдевъ и у-цитъ Т. Ив.
Радевъ, М. П. Топтанджиевъ, Д.
Казанджиевъ и Цв. Н. Янкуловъ.
Отсѫствуватъ Аршавиръ Марковъ,
К. Райновъ, Йорд. Ивановъ, Годо-
ровъ и др.

Апостолъ Павелъ и столицата на Македония

Micantis more lampadis
Perfundit orbem radiis

Fugat errorum tenebras
(Ut sola regnent verita*)

Латински химнъ

Първиятъ европейски християнинъ — Видението за македонския ангелъ — Историята на името и основаването на града — Евреите гонят християните — Солунъ, Атина, Коринтъ. — Къде и кога се писаха Посланията до Солунците и защо?

Първата вечеръ още съ пристигането си бѣхъ решилъ да сторя две нѣща, и волята наддѣлъ:

— Вечеряхъ само съ портокали, и
— Зачетохъ „Посланията до Солунците“ отъ Св. ап. Павелъ.

Защото, ако въ подсъзнанието ни споменът за Солунъ е свързанъ съ Братята Свв. К. и Методий и Свето-таго Димитрия, има единъ, чиято слава се разпростира по цѣлия свѣтъ, а той разнася — само защото го е посетилъ — славата на възгордия отъ това Солунъ. Него тачатъ и облажаватъ и Кирилъ и Методий, и Паисий и Димитрий, както той пъкъ се кланя сам на Великия Галеалиянинъ.

— Въ Солунъ, казахъ си азъ, най-добре ще проучи и Апостола, и посланията му.

— Преди да тръгна за на-самът, приложихъ една практика, научена отъ Америка:

— Не отивай на готово. Предварително проучи възможната история и география, въобще литературата на мястото или града, страната, които ще посетишъ. И тогава нѣма да се суетишъ, като неканенъ, слукаен гостъ: лѣтописитъ ще разтворятъ своите съкровища и по тѣхните страници ти ще четешъ за стари времена били и не били приказки...

Така се случи, че и азъ първенъ посетихъ древния градъ, въ сѫщия сезонъ, въ който самъ Апостолъ му е направилъ своето първо посещение.

Това е станало презъ про-лѣтта на 51 година следъ Христа. Павелъ е правель нѣколько пѫтешествия, но най-известни сѫ три тѣ ми голѣми такива, заедно съ четвъртото, което завършва съ мѫженическата му смъртъ въ Римъ, кѫдето е обезглавенъ.

Второто отъ тѣхъ обаче е най-главното, защото то е началото на

европейското християнизиране. И не-ка женитъ да не забравяшъ, че първиятъ християнинъ въ Европа е жена:

— Да бѫде благословена славата ѝ во вѣки вѣковъ — аминъ!

Лидия е било нейното хубаво име, подобно душата ѝ, и е живѣла въ гр. Филипи, който е начало на източната граница на Македония и е бълъ прекръстенъ въ честь на Ма-

Никое отъ съвременните общественодуховни или политически движения било въ СССР, било въ Италия или Германия, които разтърсватъ свѣта, не е дошло случайно. Тѣ сѫ растли постепенно. — Сега въ Гърция се разства движението на „Заштитниците на родъ и Вѣра“ подъ водителството на г. А. Велонисъ. То е силено противъ атеизма, болневизма и материализма, като философски схващания. Горното е тѣхния гербъ. Нима ще забравяшъ роба? Нима и за него не е умрълъ на кръста Богочовѣкътъ? Нима благовестникътъ ще остави нещастна, но велика Македония безъ благи вести?... О Павле, посети ни, дойди, ела въ Македония, за да огрѣе Сълнцето на свобода и правда и заради настъ! Ела!

Тоя живавъ македонецъ се

бори съ Апостола и не се

шегува, както Яковъ се бореше съ Бога.

Виждали ли сте орлица да се

бори съ малкитъ си? Майка да брани чадата си?

Павелъ е уплашенъ. Той е смутенъ. Скача отъ леглото си и събужда дружината. Като Архимеда, той вика пиянъ и радостенъ въ Духа Светаго:

— Еврика, Еврика...
И веднага на заранта тѣ тръг-

*) Като свѣтъща лампада облива земята съ лжитъ си, пропжжда тъмнитъ на грѣшките, за да царува самата истина.

кедонския царь Филипъ II (360-336), бащата на Ал. Великий. Изпърво се е наричалъ Датосъ — първиятъ градъ, кѫдето пѫтникътъ се е спиралъ следъ излизането си на пристанището му Неаполь, отъ което Филипи е отстоялъ около 10 км. къмъ северопазадъ, както Пирея за Атина. Сега около Кавала могатъ да се видятъ развалините на прочути нѣко-

вать отъ Троада Александрийска за островъ Самотракъ, а отъ тамъ за Неаполь и Филипи, градътъ на разкошния животъ, и сръдецъ на пътя Игнация между изтокъ и западъ отъ Хелеспондъ до Дурацо на Адриатиката презъ Солунъ.

**

Колкемъ съмъ си спомнялъ за онова страшно и странно видение, все съмъ мислилъ, че то не е било за жалост разбрано досега, както въобще не съмъ разбрани дори следъ 2,000 години думитъ Христови.

— Какъ може още днесъ въ християнските държави да става и дума за безработица, обществена не-правда, лъжа, кражба, пиянство и войни?

Но ето черната македонска забратка стои окачена на пъртъ всръдъ свѣтвования кръстопът и зове. Безмълвно, тя говори...

И съмъ мислилъ:

— Защо да не се опредѣли единъ Всесвѣтски день на Македония, въ който День да се замолятъ всички пастири и амвони по щълния свѣтъ да гърмиятъ отъ Евангелската проповѣдъ съ текстъ Деян. 16:9? Щърквите, особено въ Англосаксонския свѣтъ да бѫдатъ окрасени съ папратъ отъ Бѣласица и еделвайсъ отъ Пиринъ. Въ онзи день кината да представятъ филми отъ черната

Курортъ

(Продълж. отъ 1 стр.)

скжптоя на продукти за ядене, нечистота и експлоатация по хотели и пр.

Нашитъ курортни мѣста отъ день на день се подобряватъ. Здравиятъ разумъ на българина, обаче, ще трѣбва да напрегне още повече сили и, къмъ природната красота, да прибави окрасата, смислеността и реда на културния човѣкъ: „Богъ дава, но въ кошара не вкарва“.

При топлите бургазки бани има единъ надписъ, който гласи: **Пазете приличие!** Върху тоя надписъ би трѣбвало всички кжптаци се и управата на всички курорти да обѣрнатъ внимание. Ние сме народъ съ здрави понятия за нравственостъ. У настъ чистотата на нравите е била всѣко-га народна и семеиня добродетелъ. Не би трѣбвало за хатъра на нѣкои чужденци съ „свободни“ нрави да угодничимъ, за смѣтка на морала.

Ние би трѣбвало дори смѣшни да станемъ, но своето, честното българско име на запазена страна да не опетняваме, като помнимъ, че всѣко курортно лѣчение е и морално лѣчение. Многото курортни мѣста въ малка България съ признакъ на здравето въ нравствено отношение.

робия на Македония и бѣлите идеали на нейните чеда. Да се пръскатъ хиляди брошури, милиони кжса безплатна книжната и хвърчачи листове. Да има шествия. Деньта да бѫде празникъ! И тържество на правдата и мира. Радиото да разнесе благата вѣсть, че Македония е свободна и независима еденица въ брилянтната корона на братска Балкания!

Въ оня денъ, въ оня денъ... Все таки Македонеца стои, а той е видение и—куршумъ го не хваща, сабя го не сече. Стои и рони сълзи, изправенъ като изтукач на хоризонта на историята!

— За човѣшки срамъ ли стои? Отъ културенъ позоръ ли плаче?

Но той кани благовеститъ да го не забравяятъ, както не трѣбва да забравяятъ Спасителя, който умрѣ и възкръсна за поробените и за страдните.

— Онзи денъ, мѣлви привидение то, ще бѫде истински Великденъ на възкръснietо... Христово въ—Македония.

II

— Тия, хора, които изопачиха свѣта, дойдоха и туха... казвайки, че имало другъ царь, ИСУСЪ—Дѣян. 17. 6. 7.

Следъ голѣмата драматична преживялица низъ Филипи, която мисионерската опитност отбелаязъ въ своите лѣтописи, тримата Божии човѣци подїеха пешкомъ праха на via Egnatia. Лѣкарътъ Лука, който бѣше и художникъ, и впоследствие и авторъ на едно отъ Евангелията и книгата „Деянията на Апостолитъ“, остана во Филипи да доизгражда неизбленния храмъ на Вѣрата върху основата, сложена веднажъ за винаги отъ Великия апостолъ.

Павелъ, Сила и Томотей вървяха мѣлчаливи къмъ Солунъ. Но тѣ не бѣха печални. Въ душата имъ проблѣсваше радостта на бѫдащи надежди и доволството на вчерашна победа. Лицата имъ бѣха строги, но мили: тѣ сияеха въ горда усмивка.

Тимотей се удивляваше на подвига и отъ време на време сподѣляше мнение со Сила. Павелъ мѣлчеше и бащински ги слушаше, и отъ време на време поглеждаше къмъ небето.

Тѣ вървеха и говореха за македонката—първиятъ имъ европейски християнинъ, за нейното любезно гостоприемство; за бѣсната бѣсовъ-прошателна слугиня и свръххестественото ѝ изцѣление и нейните господари; за страшната тѣлца и кладитѣ въ тѣмницата — единътъ още имаше рани; за навременния трусь, който спаси живота имъ и възроди тѣмничния началникъ и неговия домъ.

— Наистина, каза Тимотей на Сила, колко се изплашиха градските сѫдии, като чуха, че ти и братъ Павелъ сте римски граждани!

Така тѣ минаха въ разговоръ петъ, шестъ дни презъ атинската колония на Струма, Амфиполисъ, и после Аполония Мигдонска до езето Волви. Тѣзи градчета отстояха по на 30 км. едно отъ друго, но Апостолътъ не спрѣ въ тѣхъ:

— Нѣмаха евреи достатъчно, нито Синагога, въ която да доказватъ отъ пророчески тѣ книги на Ст. Заветъ, че Иисусъ е Христосъ.

Тѣ минаваха прогонъ (транзитъ). Подобно нистанаритѣ, пребледняли въ жадъ за огнь, духътъ имъ кипаше въ страсть за души, които ги чакаха предопредѣлени отъ Господа въ голѣмия градъ.

Най-сетне, забелязаха се отдалече ридоветъ на Солунъ — прицель на тѣхните възжеления, който бѣше не само столица на втората Римска областъ, при Емилий Павелъ, но прѣвъ градъ на цѣла Македония както по население, така и по влияние, мощъ и богатство.

Първоначално градътъ се е наричалъ Терме, поради топлите солени извори на 4 км. отъ сегашното му мѣстноразположение. Въ 315 пр. Хр. македонскиятъ царь Касандъръ поради стратегически причини изоставя своя градъ, основанъ отъ него и кръстенъ на неговото име, отива по-насеверъ къмъ Терме и тамъ на развалините му възкръсва новъ градъ по-красивъ, по-силенъ и по-славенъ, за да трае презъ вѣковетъ. Терме дава името на прѣвъзходния заливъ. Отъ Касандъръ остава само споменъ и името на другъ заливъ въ Халкидиката. Новиятъ градъ е назованъ на Касандровата жена — Тесалоники, която споредъ проф. Хр. Г. Гугуси отъ Атинския университетъ, сега въ Солунъ, е сестра на Ал. Велики, а споредъ капитулното съчинение на проф. Давидъ Смитъ „The Life and Letters of St. Paul“ тя е полусестра на великия полководецъ. Така мисли и Strabo, 330. Schaff-Herzog въ Религиозната си Енциклопедия и други автори нищо не споменуватъ по тоя въпросъ. Тѣ само признаватъ, че градътъ е македонски, столица на Македония и свѣрзанъ за вѣчни времена съ едно племе, което не е гръцко. Schaff дори казва, че „отъ както Касандъръ го насели, царь на Македония въ 315, градътъ стана най-голѣмото македонско пристанище, а впоследствие седалище на проконсулъ надъ четири области“. Въ 58 г. пр. Христа въ него е живѣлъ пропутиятъ ораторъ Цицеронъ отъ Ап-

риль до Ноемврий като изгнаникъ. Презъ гражданският войни на Римъ, Солунъ е взелъ страната на Августа. Октавий срещу Помпей Секстус (42—39) и като даръ на това е билъ направенъ свободенъ градъ. Единъ авторъ казва:

— При начеването на християнската ера, Солунъ е билъ най-главния градъ между Адриатическото и Черно море. А преди основаването на Цариградъ, той е билъ истинската столица както на Гърция и Илирия, така и на Македония, и е ръководелъ търговията на Егейа съ Ефесъ и Коринтъ.

Още съ пристигането си Апостолъ започва Божията работа, за която „е билъ призовън“. Веднага отива въ Синагогата, споредъ обичая си, и за три съботи наредъ той вдъхновено доказва отъ Писанията, че Месия тръбва да пострада и да възкръсне отъ мъртвите, и че пророчествата имъ съже се изпълнили въ ИСУСА. Особено наблъга на Второто пришествие, което е неизбежно. Между обръщениците му е Аристархъ, който впоследствие излъзе върънъ и друженъ спомощникъ неговъ, и хазинът му Ясонъ, който щъше да бъде следъ петъ, шестъ години съже него въ Коринтъ; също Секундусъ, Кай и още други отъ нарядът „Божия боязънъ“, въ който влизаха, споредъ независимостта на жената въ Македония, много жени и то съпруги на солунски първенци.

Тоя явенъ успѣхъ възбуди еврейската завистъ, и следъ триседмиченъ трудъ мисионеритъ намѣриха вратите на синагогата затворена за тъхъ. Но тъхъ не се отчаяха. Съ нова ревностъ за Господа тъхъ заработиха срѣдъ езичниците ведно съ новите обръщеници. И така продължаваха за дълго, защото като напуснаха града, тъхъ оставиха задъ себе си жива и организирана църква. До тогава, обаче бъше необходимо здравата да се работи и за настѫния хлѣбъ. Наистина, повече отъ веднажъ тъхъ получиха добре дошли помощи отъ приятелите во Филипи, но не бъха достатъчни: Павелъ все таки тръбаше до късно да упражнява занаята си въ правене на шатри, за да бъде свободенъ въ проповѣдъ презъ деня.

Яростътъ еврейска кипна и тя стана лошъ съветникъ. На тържищния площадъ купъ праздноситата лѣнивици и уличници, и безъ това, се изтрягатъ, нали? Тъхъ готови веднага да свидетелствуватъ на лъжа, и по даденъ знакъ всѣкиму камъкъ да хвърлятъ. Горкитъ, това е тъхната работа — съ подлостъ да под-

държатъ жалко съществуване! Таквици всѣкога ги е имало и, навсѣкѫде.

Тъхъ, именно, повикаха гърбоносите евреи и дѣлгобрадите хахами, за да бъде проклятието на невината кръвъ и върху тъхъ — и чедата имъ, подобно злодейните имъ иерусалимски братя. Тълпата е готова и тя крѣщи, както ревѣше по иерусалимските улици...

Отъ Разпятието до сега тая сцена се повтаря и ще се повтаря връзъ върху тъхните, споредъ обещанието Христово, чакъ до Второто пришествие, което смути римската властъ. Тя се боеше отъ другия Царь. Тя не го знаеше, но се боеше. Той не бъше въоръженъ, но плашъщъ римските кохорти. Казва се, че презъ царуването на Домицианъ (81—96) поради Месиянския блѣнъ на ранните християни, бъль е издаденъ императорски законъ, повелящъ избиването на Царь-Давидовитъ потомци. Сведенията се отнасяли за внуките на Якова, братъ Господень, и тъхъ съже били лично изправени на съдъ предъ Императора. Той се изплашилъ, като Ирода Великий, когато се научилъ, че Царь се е родилъ на юдентъ, та лично самъ е пожелалъ да разпита обръщениците на своя престолъ. Виждайки какви скромни люде съже тъхъ и всѫщностъ какво е Христовото царство — „не свѣтъвно, нито земно, но небесно и ангелско царство, което ще дойде при скончанието на вѣка, когато Той ще се яви во слава да сяди живите и мъртвите“ — Домицианъ призналъ неоснователността на обвинението, разпуштали ги и отмѣнилъ строгата повеля.

Така че опасенъ бъше викътъ, когато евреите нададоха по солунските улици; дрипавитъ бездѣлници го подиеха и цѣлиятъ градъ зашумѣ, като бурно море.

— Не превръща ли, обаче Богъ всичко на добро, азъ се питамъ, и не бъше ли тая врѣва най-голѣмата реклама, на която всѣките евангелизаторъ би завидѣлъ, а радиото днесъ не може да създада?

Тълпата нападна Ясоновата къща, като смѣтаха да грабнатъ мисионеритъ и да се погаврятъ съ тъхъ безнаказано споредъ правилата на „свободната демокрация“. За щастие жертвите имъ отсѫтствуваха, но затова пъкъ тъхъ хванаха Ясона и нѣкои отъ братята на новата Църква, и повличащи ги предъ Областния управителъ, крѣщѣха, че тъхъ съже съзаклетници и пораженци спрямо държавата. А това бъше тежко обвинение, което римската власт не смѣеше да отмине леко. Нѣма съм-

нение, че Областниятъ знаеше нѣщо за Благовестието отъ благородните жени, първите жени, които го бѣха вече повѣрвали, приели. Во всѣки случай властътъ бѣ благосклонно разположена къмъ християните, та правилно прецени работата. Областниятъ и градоначалникъ не съмѣха поради народа да пуснатъ току-така жертвите, но тѣ възприеха най-лесния начинъ, като имъ взеха пожръчителство.

— Хитра спогодба! Не причини никаква беда на мисионерите и тъхните последователи; същевременно задоволи ищцитъ обвинителя, като отбили и градоначалникъ отъ всѣко подозрение за грѣшка по затварянето на „съзаклетните съгледатели“.

Само юдентъ, можеби, останаха малко разочаровани, че тъхните съмутители се отвръха така лесно. И все пакъ тѣ бѣха благородни, че тревогата имъ се свърши.

Но не бъше вече възможно за апостолите да останатъ по-дълго тукъ. Нито бъше разумно да излагатъ Ясоновите домашни и новите последователи на нови мѫжнотии, които можеха всѣки мигъ да избухнатъ при наличността на прѣсната еврейска яростъ. Тръбаше незабавно да тръгнатъ; последователите възприеха решението, макаръ и не безъ съжаление. Само че, тръбаше да се чака нощта на вълшебното южно небе да хвърли своя топълъ звездентъ плащъ; прикрити подъ неговата таинственостъ, славните мисионери подиеха пътъ за по-наюгъ къмъ ахайския градъ Берей, чиито жители се казва (Деян. 17:11) бѣха „по-благородни отъ Солунците“.

Тукъ останаха Сила и Тимотей, а Павелъ съ нови обръщеници заби презъ море надоле къмъ Атина, и после въ Коринтъ.

Солунъ стана истински духовенъ пламъкъ на ранната Църква, който запали много сърдца. Павелъ — въпреки всичко — бѣше доволенъ отъ него. Славата му се носи дори до днесъ, както самъ Апостолъ следъ една година, 52-та, писа до братята:

— Не само се прогласи Господното слово отъ въсъ въ Македония и Ахай, но се разчу навсѣкѫде и въвашата Вѣра въ Бога, така щото нѣма нужда ние да казваме нѣщо за нея (I Кол. 1:8).

Снимката, която помѣстихме на първа стр. въ мин. бр. раздражава се да съобщимъ, че ще бѫде разработена съ мазни бои въ голѣмъ форматъ отъ известния худ. г. Марио Жековъ, и ще вѫде поставена въ голѣмия салонъ на парахода „Бургасъ“ като даръ отъ Бургаската гр. община.

Български артисти отиват въ Америка

Народният театър е ималъ щастливата идея да посети Съед. щати и Канада. Доколкото ни е известно за пръвъ пътъ толкова голъма група от първостепенниятъ ни артисти ще посетятъ нашата емиграция задъ океана. Още бидейки тамъ се ратуваше за това. Дори съ г. Вл. Поповъ, току що пристигналъ отъ Варненския театъръ, основахме "Бълг. македонски художествен театъръ". Г-нъ Поповъ щъше да бъде режисоръ, азъ — директоръ, и на собствени разноски презъ университетските ваканции на 1927—28 г. тръгнахъ по сев. зап. щати да агитирамъ и да събирамъ субсидии. Печатахме бланки и билети. Държахъ речи и пишехъ въ бълг. вестници за културното значение на театъра, за националното съзнание, което той ще буди, за връзките съ Стария край, и езика, които ще създадатъ. Защото духовното положение на нашата емиграция тамъ е плачевно. Родителите едва сричатъ разваленъ английски езикъ, когото съмъ объркали съ български, та съмъ загубили влияние и авторитетъ предъ чеда, които се възпитаватъ въ чужда на българския духъ сръда: фабрика, американ. у-ще, улици. Напр. тамъ се говори така:

— Ще ходиме да уокаме (разходдаме) на стрита (улицата)...

Отъ Чикаго ходихъ чакъ до С. Луиз, Миз., чакъ до Детроитъ, Мич. и Толедо, Ох. Впргнахъ всичките си ораторски способности, възобновихъ всичките си артистични познания отъ ученическо време. Между другото тръгвахъ да се подбира и персоналъ. Мислехме да купимъ отбусъ за декорите.

Разбира се, тая идея не се осъществи. Понятно защо. Но помня, че бъхъ писъл въ "Нар. гласъ", 1927: — "Ще поканимъ една Анна Тодорова, единъ П. Райчевъ или Кр. Сарафовъ, за да покажемъ на свътъ че и ние имаме хора да се гордимъ".

Съ заминаването на чета отъ Нар. театъръ подъ старшинството на г. Кр. Сарафовъ оня блънъ се осъществява днесъ. Прави съ мистицизъ, които твърдятъ, че нищо не се губи — една твоя мисъл или желание ще се сбъдне къде да е, кога да е, само имай постоянство и воля!

Прочемъ азъ искамъ да кажа на

тия наши артисти, още повече, че между тъхъ е и приятельтъ ми г. Вл. Трандафиловъ отъ Варна, голъмиятъ психологъ Ив. Димовъ, незамънитата Петя Герганова и др. подъ уредничеството на Г. А. Стаматовъ:

— Братя, не подценявайте културната роля, която има да изиграете сръдътъ нещастната бълг. емиграция тамъ. Подигнете и духа! И нейното национално чувство и съзнание за дългътъ къмъ домашни и близки, които съмъ оставили тукъ. Нека магията на омайната мощна бълг. речь да плени душата имъ и тъ наистина — ще има съ какво да помогнатъ на Отечеството си (напр. съ единъ самолетъ и пр.).

— Не забравяйте тоже, че отивате въ една пуританска страна, където въ чужбина не себе си ще представлявате, а Бълг. трицивътъ. Като войници, жертвувайте себе си за победи, които ще ползватъ цѣла България! Защото Америка ще иска да види и Вашия характеръ, освенъ играта Ви.

На добъръ частъ!

М. Ж. Марковъ

Наши покойници

Миналия месецъ по-чина въ Германия професорътъ по тълкование на Новия заветъ въ Берлинския университетъ **Д-ръ Адолфъ Дайсманъ**, който преди една година празнува своя 70-годишенъ юбилей. Проф. Дайсманъ бъл най-изнаменитиятъ отъ съвременниятъ германски богослови, дълбокъ познавачъ на гръцкия езикъ и почетенъ професоръ на много университети въ Германия. Той сътрудничише на австрийскиятъ археолози при разкопките въ Ефесъ и написа много за освътление на древното християнство. Когато въ последното си пътуване до С. Щати ние се срещнахме въ НюЙоркъ на една негова сказка държава въ Biblical Seminary (University) и му се изявихъ заедно съ годеницата си, сега г-жа Маркова, че сме българи, той се много зарадва и възторжено говореше за отечеството ни, което възлюбилъ съ посещението си, като ласкаво се отзова за Соф. митр. Стефанъ, протопрез. Д-ръ Цанковъ, п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ и др. — (съобщ. М. Ж. М.).

28 Май ни отне **П-ръ К. Ив. Терзиевъ** въ **Самоковъ**, който бъл единъ отъ онѣзи, които ние наричахме отъ "кръжокътъ на миличките". Той ще остане такъвъ миличъ, докато го срещнемъ въ Небето при искренитъ. Още не прекалили п-ръ Терзиевъ, ето че дойде тъжното известие за скончината на

п-ръ **Кр. Ив. Бояджиевъ** (4-VI.) въ Елешница. Нопоследъкъ той искаше да се премъсти отъ Разлогъ тамъ, но Господаръ на лозето намѣрилъ за по-добре да го приведе въ нивите на Божия рай... (Съобщ. Г. Н. Поповъ).

На 12 юли т. г. ще се навърши една дълга година отъ отлитането во вѣчността на детето-ангелъ **Гошо Вл. Кочовъ**.

Въ подобни случаи самъ Спасителъ ни увещава, че ни взема при Себе си, тъй щото дето е Той да бѫдемъ и ние. (Иоан. 14: 1—4. Сравни: I Кор. 15: 14, 17, 18; Иоан. 11: 11, 25, 26; II Кор. 5: 1; Откр. 7: 9—17; 21: 22, 23 и др.)

ВЕСТОПИСЪ

П-ръ Марковъ, нашиятъ директоръ, е трогнатъ отъ вниманието, което му е оказано по случай имения му денъ — св. К. и Методий. Никога досега той не е получавалъ толкова подараци, та сърдечно благодаря на всички, които съмъ го поздравили лично, било телеграфически или писменно!

Миналиятъ брой 76, 7.8 излѣзе съ 600 къса повече отъ първия тазгодишенъ.

За конкурса отъ мин. брой: изпратени съ премии на следните лица: Вѣнч-че Влаевска, у-ка, Варна; Мих. Родевъ, у-ка, София; и Катя Янакиева, у-ка, Бургасъ. Честито!

Кой е г. Ив. Волний, на когото посветихме подлистника „Първо кръщение“ въ мин. брой? — мнозина ни запитватъ. Дългодишенъ журналистъ, той е основателъ и съръ на Съюза на професионалните журналисти въ България.

Две думи къмъ бълг. евреи, които напоследъкъ вдигнатъ тревога поради нѣкои наши статии: — нѣмаме нищо противъ тъхъ, като добри бълг. поданици или въобще противъ евреите като библийска нация. Но противъ евреите комунисти, както и противъ большевизма, материализма и атеизма, имаме много да кажемъ: — ние не жалимъ такъзи, па макаръ и българи да съмъ. Щомъ е така, защо евреите се сърдятъ. Нѣмаме ли право и свещенъ дългъ да бранимъ Вѣрата си и рода си? Другъ е въпросътъ, ако евреите у насъ се самооблашаватъ отъ отрицателни и пораженски идеи...

Соф. нар. б-ека съ писмо № 953 отъ 14.V чрезъ Бург. обл. у-ща инспекция е поискала нѣколко броя отъ „Бълг. БРАНИТЕЛ“.

По случай туристическата седмица, 17—23 май, въ Поморие е билъ поканенъ отъ Бургасъ нашиятъ сътрудникъ г. Ц. Хр. Цонковъ, който съ достоинство е представялъ „Бълг. БРАНИТЕЛ“ и е взелъ живо участие въ изнасяне на разнообразната програма.

Редакцията се извинява за закъсняването на тоя брой — особено предъ новите абонати. Разбира се, вината е не наша. На виновниците доброжелатели казваме: „Не е достатъчно да имашъ желание макаръ искрено и добро — тръбва още воля, умение и опитност!“. Взети съ всички мѣрки за избѣгване на нередовностите. До чуване!

търпя, Словото Божие ни учи, че „всички, които искат да живеят благочестиво въ Христа Иисуса, ще бъдат гонени“ (2. Тим. 3:23).

Трагично е това, че гонението често се испраща отъ онзи, отъ които естествено очакваш помощ и благословение! Старата заповедъ гласи: „Да възлюбиш ближния си като себе си“, а Господъ Иисусъ казва: „Нова заповедъ ви давамъ: да любите единъ—другого; както Азъ ви възлюбихъ, така и вие да любите единъ—другого!“ Чрезъ този знакъ на любовта хората ще знаятъ, че ние сме Негови ученици. Носимъ ли ние този знакъ на взаимната любовъ?

Тая свята вълна на любовта, бликаща отъ сърдцето ни, само тя може да измете всъка завист, омраза, борба и съпротива.

България се нуждае отъ едно съживление! Но нека имаме предъ видъ че „съдътъ тръбва да се започне отъ Божието домочадие“ (I Петр. 4:17). Ако нащите четци биха искренно се молили: „Господи, изпрати съживление, и нека то започне отъ мене“, то по-съвътли дни биха огръдили върху Божиите люде въ България.

Дано Богъ изпрати такова съживление за Своята слава и за спасението на човъшки души!

Вашъ въ Христовата победа:
П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ

Р. С Нѣмамъ ни най-малко намѣрение да водя борба чрезъ кореспонденция. На христиани такова нѣщо съвсемъ не подобава.

Т. Г.

Друго писмо отъ Семинарията

Самоковъ, 25.V 1937.

Съртъ отъ Лондонъ г. Gentle Cackett бѣ тука и вчера си замина. Той изложи предъ Духъ съвѣтъ причините за уволнението на г. Герсъ. Останаха всички доволни, че самъ Г. си е виновенъ. Каза го предъ цѣлата Църква (и г. Вл. Цановъ), че Ф. нѣма никакво участие, нико то е искано отъ него мнение. Напротивъ, отъ него е държано въ тайна едно писмо задължение или устно (не помня), което Г. е флагрантно нарушилъ. Ако не бѣ виноватъ, той може да поиска обяснение, но ето повече отъ два месеца и той не е искалъ ни обяснение, ни милостъ отъ комитета въ Лондонъ. Но всички се убедиха, че азъ съмъ непричастенъ въ уволнението му.

Сега като какви планове има, това не знамъ. Писаха му да напусне къща та на 10 того и той я напусналъ. Сега биля въ или около София.

(п.) п-ръ Д. Н. Фурнаджинъ

Б. Р. — Съ първото хронициране на уволнението на г. Герсъ не сме искали, разбира се, да узвивимъ никого — ни най-малко една група самоковски приятели на г. п-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, които си ос-

Тъженъ поменъ

На 12 Юли т. г. изтича една тъжна го-дишнина отъ неземното отлитане на скъпия ни и незабравимъ

ГОШО ВЛ. КОЧОВЪ

Утѣхата ни е била изключително въ свѣтлата вѣра на Словото Господне, което укрепява мислите ни за безсмъртие и славна среща въ Небесните селения на Бога Отца.

Довиждане, мили Гошко, довиждане...

гр. София, 1937 год.

ОТЪ ОПЕЧАЛЕНИТЪ.

КНИЖНИНА

Джами Юммийе—№ 2 на „Мохамеданска просв. биб-ка“ подъ ред. на г. Мустафа Шарковъ. Както въ първата, така и въ тази книшка се изнася на бъл. ез. интересна легенда изъ вѣрванията на мюсюлманите. — Доставя се отъ автора: Лѣджа-не, Чеп.

Alumni Review—Chicago въ последната си кн. 4 отъ т. г. отбележава нашата работа, като високо оценява г-жа Маркова: — „Вѣрънъ сътрудникъ на мюсюлманка си, тя е била у-ка на прочутия проф. D-р Sweet въ Нюйоркската Библ. семинария“. Сега Д-ръ Суитъ е професоръ въ го.ѣмата Презбiterианска семинария, Чикаго.

The Defender—прѣцицираното американски списание — дава въ бр. XI и XIII възторжени отзиви за България и НВЦАрия, като помѣства снимка отъ п-ръ Марковъ и кани читателите си да се молятъ за духовно-пионерската работа въ Отечество то ни.

Будителъ — Чирпанъ, въ бр. 486 помѣства подлистникъ „Въ Солунъ и Атина“ отъ М. Ж. Марковъ съ клишетата ни отъ последния брой на „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ стр. 7: вижъ и книжината стр. 12.

The Final Warning — amer. сп. съобщава, че организирало ежегодно отъ две год. насамъ Великденски игри въ гр. Zion, III, отъ 21 мартъ до 27 юни всяка недѣла отъ 2½ ч. сл. пл. натастъкъ. Артистите, надъ 300 д. мюже, жени и деца, сѫ мѣстни жители и обезательно вѣроящи християни. Радио станцията WCBD предава музикалната частъ. Презъ 1935—36 сл. присъствували 100,000 зрители. Гр. Zion се нарича американския Оберамергат, въ което село за пръвъ пътъ въ Австрия е започнало прочутото драматизиране на Страстната седмица презъ срѣдните вѣкове.

Новъ животъ—седм. за обществ. животъ и култура. Гл. ред.—Ст. Андрейчинъ. ул. 6 Септ. 3, София и струва 60 лв. годишно. Ние препоръчваме тоя чистъ, ми-ролюбивъ и вегетариянски в-къ!

водящи племето ни къмъ възходъ.
Милко Ст. Яневъ

БЪЛГАРСКИ БРДИЛДЕРСИ

Има много в-ци и списания, но само единъ БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ за—родъ и Въра!
Директоръ-основ. М. Н. Марковъ

Гл. редакт. Д-ръ Дн. Б. Уинръдъ

Дек. 1937—VIII г.

Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7

Брой 88/90

Комунизъмъ е тоже капитализъмъ

**Комунизъмъ е плодъ (продуктъ) на най-безчовѣш-
кия обликъ (форма) на ка-
питализма отъ както свѣтъ
свѣтува.**

Малката група отъ самопризвани уп-
правници, които ржководятъ Русия, сж
най-жестокътъ капиталисти на земята.

Тѣ владѣятъ 160,000,000
руски роби. Тѣ контроли-
ратъ най-скжлѣтъ минерал-
ни залежи въ свѣта. Тѣ при-
тежаватъ $\frac{1}{6}$ отъ лицето на
земното кѣлбо. Тѣ поддър-
жатъ една схема отъ руши-
телна пропаганда, която обрѣжава свѣта. Тѣ се за-
дѣржатъ на властъ, поради
терора на тайната си по-
лиция. Макаръ, че самитъ тѣ
не сѫ руснаци.

Разумно ли е да се мисли, че
една шепа отъ необразовани про-
летарии, водещи уличенъ живътъ,
можеше да измисли такава мощна

машина преди двайсетина години?

— Разбира се, не!

Комунизъмъ не се зароди въ
беднитѣ и долни слоеве на царска
Русия. Той е конспирация, вѣковно
стара. Една нечиста, окултна орга-
низация на интернационалисти,
чихо заговоръ засега постигна
целта си. После—тая малка дявол-
ска група смѣта да управлява цѣ-
лия свѣтъ.

Русия просто е била избраната
жертва на тия съзаклятници, като
най-логичната страна, кѫдете бед-
нитѣ работящи класи могатъ да
бѫдатъ лѣгани, заробени и пожер-
тувани. Вѣрни на интернационал-
ните водачи на тая конспирация,
руските ратници разграбиха страната
си, смачкаха свободите и я
унизиха до робство и мужичество.

А презъ това време гангстерите—
капиталисти, които направиха за-
емъ за тая кървава баня, трупать
грамадни богатства отъ лихвитѣ и
дивидентитѣ на своето предприятие
чрезъ робския трудъ на руските
маси.

Обвинението, че нѣкои между-
народни банкови картели отъ Wall
Street сѫ финансирали провалянето
на Царското правителство, като сѫ
депозирали много милиона долари
въ Шведските си клонѣве въ кре-
дитъ на Леонъ Троцки, стои и още
не е опровергано отъ никого.

Хитлеръ и Dr. Otto Melle

Германските методисти и бап-
тисти въ Оксфордската конфе-
ренция.

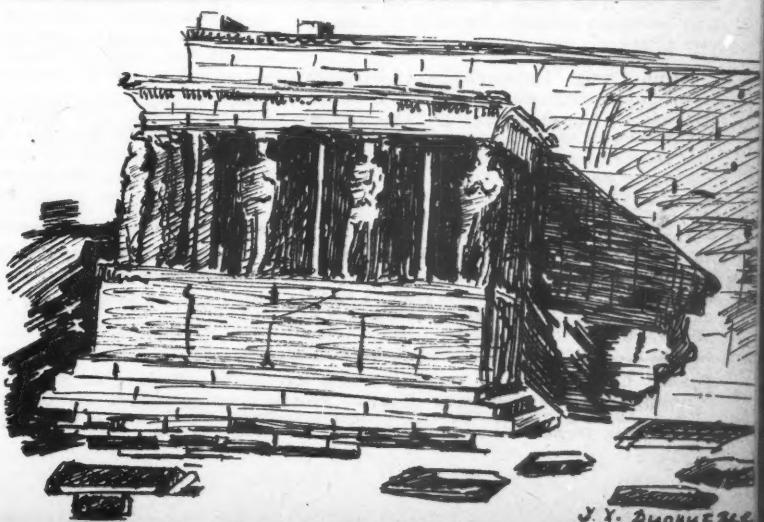
Англия учреди лѣтось съборъ на
вси църкви европейски въ Окс-
фордъ, но подъ знака на модерниз-
ма, както казватъ въ САЩати, пи-
ше единъ американецъ.

Безъ да осведомятъ германски-
тѣ делегати, предсѣдниците на Кон-
ференцията чели обвинения противъ
Германия.

Веднага епископътъ Melle на
герм. Методистка еп. ц-ва и Rev. P.
Schmidt, предс. на герм. баптисти,
сѫ опровергали клетвата, която на-
мѣрила място и въ пресата. Отб-
лязвайки тоя инцидентъ, в. Манчес-
теръ Гардианъ отъ 23. VII. т. г.
казва:

— Д-ръ Мелле, отправяйки се
къмъ заседанието „Църква и дър-
жава“ въ Конференцията каза, че
(Следва на стр. 3)

Скица отъ „Храмътъ на девиците“ въ
Акропола, отъ г. Д. Дионисиевъ по слу-
чай II-та му изложба въ Б-зъ (вж. подр.
на стр. 3).

Болшевишката антирелигиозна
дейност, петдесетниците и наши-
ятъ гл. редакторъ
На вниманието на бълг. правителство

Какво стана съ Съветския посла-
никъ въ Уашингтон, САЩати, и аресту-
вания петдесетнишки пр-р Ив. Вор-
онаевъ въ СССР? — питатъ мозъните въ
връзка съ подробната ни статия въ бр.
74, 5 на „Б. Бран.“ — Г-нъ Winrod отправи
друго Отворено писмо въ бр. IV стр. 5
на списанието си Defender, обвинявайки
г-на Трайановски, съв. посланикъ, въ лъжка:
„докато СССР лъже свѣтъ отънь, че дава
свобода, отвѣтре — коли и беси вѣрю-
щите!“ А въ Окт. брой, VI стр., като
отдѣля факта, че Москва е наредила
до всички свои чуждестранни легации
да развиятъ антирелигиозна дейностъ,
г. Winrod обрѣща вниманието на прави-
телството си върху съветската етика спо-
редъ Ленинъ: „Нѣма мораль за настъ, ос-
венъ интересъ на пролетарията“. Къмъ
безбожната пропаганда били делегирани
сършивши отъ „Московския безбожътъ
институтъ“. Предъ тия обвинения и факти
г. А. А. Троупановски още мълчи. — Из-
ползваме случая да обрѣнемъ внимание
и на ини на Бълг. правителство върху
горната Съветска наредба. . .

Поради това застѣжничеството
за единъ страдащъ християнинъ,
макаръ и петдесетникъ (?) нѣкои
смутено се питатъ какъвъ е г.
Winrod? Ето какво ни пише самъ
той съ дата 20 ноември т. г. — „Моята ра-
бота е междуцърковна и противо-
сектанска. Азъ протестирамъ про-
тивъ онѣзи които съмъсватъ Движе-
нието на бранителите на Вѣрата съ
коя да е секта или съ петдесетни-
ци. Зная, че самъ Павелъ Воро-
наевъ напослѣдъ се отказа отъ
Петдесетната организация. Той не
бѣше добре приетъ тукъ въ Аме-
рика, нито самъ бѣше доволенъ. А
неговиятъ братъ Александъръ не
отдавна самъ напусна Петдесетни-
ческото у-ще въ гр. Спрингфилдъ.
Моето застѣжничество за този и
онзи е човѣшки дѣлъ противъ
безбожието и варварщината на бол-
шевизма...“

Не си прави кумиръ
подобие на нѣщо,
което е на небето го-
ре или което е на
земята доле.

Втор. 5:8

Възпитавай детето
отрано въ подходи-
ния за него пътъ и
нещо се отклони отъ
него нито когато
остарѣе. Прит. 22:6

Съществен Презървач

Колко получава Вашият пастир?

Напоследъкъ православниятъ пастир проглушава, че Евангелскиятъ пастир у насъ получавалъ немовърни заплати. Всъщностъ заплатата на бълг. еванг. п-ръ е по-ниска от тая на основния у-ль, който има годишно 3 платени м-ца през лътото, освенъ Великд. и коледи ваканции; има право на повишение, ползване от санаториуми, курортъ, застраховка, пенсия, посмъртна каса и пр.—нѣща, отъ които е абсолютно лишенъ бълг. еванг. пастир!

Надъваме се, че църквите, самоиздържани или не, ще взематъ предвидъ долгите изявления при съставяне пасирските заплати, за да се наследи братския духъ и между пастирите.

Не може единъ п-ръ при еднакви условия да получава само 2000 лв., а другъ—5000 лв. съ безвъзмездни ползвания и пакъ да съм „брата“ твъ.

За да има относителна правда, нека се спазватъ за всички еднакво, напълно и строго изработените вече Таблици! Излишъците, разбира се, ще отиватъ за мисионерско подпомагане на по-слаби църкви.

— Ето нашата анкета.

П-ръ Я. ИВАНОВЪ, гл. с-ръ на Бълг. Мет. Еп. ц-ва: Нашите п-ри се ползватъ от една обща таблица, която се строго спазва—абсолютно—за всички. Тамъ къдото има излишъкъ, придава се къдото има недоимъкъ.

Но всички получаватъ споредъ таблицата—независимо дали църквата е самоиздържана или не, а не както е въ др. ц-ви, което е несправедливо. Въ селата се плаща 2300 лв. Въ окол. др.—2400, а въ областните—2500 лв. Въ столицата—3500. Никой не може да получава повече или по-малко споредъ таблицата, защото сме братя...

П-ръ Стеф. Градинаровъ, к-ръ на Ком. ц-ва издръжка: Ние не правимъ разлика на селски и гр. ц-ви. Ето теоретично изчисление. Основно—2000 лв. +30% отъ даването на м-стната църква срещу заплатата на п-ра си. Още: I разредъ ц-ва живи, разтяща—400 лв., II—200 лв. Срещу образоването на п-ра—гимназ. +спец. богосл.—700 лв.; безъ гимназ. образ.—400 лв. Прослуж. години: 5 г.—50 лв., 10 г.—100 лв.; 15 г.—150 лв., и надъ 15 г.—200 лв. За дете до прогимназ. възрастъ—300 лв.; до пълнолътие—500 лв. Практически обаче, комитетътъ първомъ намали всич-

Първиятъ вънценосецъ на „Български Бранител“

(На това място ще печатаме „Евангелски образи“)

г. Асп. Бирниковъ

Бълг. Бранителъ разполага съ 1000 лв. фондъ „Владимир Н. Кочовъ—за най-духовната статия през год.“ Както се поканиха любезните читатели въ мин. брой да гласуватъ, въ тоя имаме удоволствието да съобщимъ, че първата премия се пада на ямболския гражданинъ и нашъ добъръ сътрудникъ, неуморниятъ и безкористенъ г. Аспарухъ Бирниковъ. За други не

ки тия изчисления съ 16%, после—съ 25%, а т. г.—съ 1%. Съ други думи, при насъ п-рите получаватъ, освенъ въ 2 ц-ви, заплати съ 41% намаление! Сръдно заплатите се движатъ сега между 2000 лв. и за самецъ до 1800 лв. Рарбира се, п-рите не се ползватъ отъ никакви тръби.

П-ръ Г. Черневъ, предс. на петдесътъ: На самецъ основно плащаме 1000 лева. На семеенъ—2000 лв. Срещу дете даваме 500 лв. Конкретно речено най-ниската заплата е 500, а най-високата—400 лева.

Бургаското Архиер. н-во: Ето какъ съ разпределени заплатите на бълг. православни свещ.: I съ незав. сръдно образ.—1600. II съ сръдно образ.—2200. III съ висше образ.—3500. Правоползването отъ тръби е на свещеника: бабини води, ма-словети и пр. отъ които месечно най-бедния свещ. си изкарва 1500 лв. а има чийто страниченъ приходъ надвишава 5000 лв. освенъ редовната заплата. За владиците и дума да не става...

За подробности по Зимното библейско у-ще въ с. Коматево, Пловд. отнесете се до основателите му: г. П. Илиевъ, „Волга“ 10, Пловдивъ, или п-ръ Г. Н. Поповъ, Лъджене, Пещ.

съгласували. (Вж. условията ни въ мин. броеве).

Серията за Молитвата и Пушкинъ (бр. 72,3),—Гоголь (76:7, 8) и Достоевски спечели конкурса за г-на Бирниковъ, който освенъ др. работи, даде и хубавата статия „Въ защита на бълг. ез.“ въ бр. 82, 4.

Когато съобщихме нашия изборъ на щастливия вънченосецъ, той ни писа съ мото Мат. 21, 22 между другото:

— По природа не съмъ материалистъ. Работилъ съмъ безвъзмездно и съмъ готовъ да работя до край, но нека този даръ, отъ страна на дарителя и редакцията дойде като възнаграждение на труда ми и ме импулсира къмъ по интензивенъ трудъ.

Азъ съ тъзи пари ще си купя нѣщо трайно, което ще ми напомня за редакцията винаги.

Г-нъ Асп. Бирниковъ е нашиятъ пръвъ лауреатъ—каква гордостъ! А г. Вл. Н. Кочовъ отъ София привеждайки сумата, доволенъ ни пише: „Ще дамъ също други 1000 лв. и идната година за най-хубавата, най-духовната статия.“—Читатели, хайде на работа! Честито на лауреата! Благодаримъ на дарителя!

„Бълг. Бранителъ“

ДЪЛЖНИК БРАТСДАГЪ

Кооперация ли е, не ми я хали...

Дойдохме млади въ града, разправяше ми мята приятель, млади и зелени съ моята булка и, като благовъзпитани граждани, послушахме съветите да се запишъмъ членове въ Потръб. кооп. „Братско дъло“. Внесохме си дълговете и почнахме да се продоволствуваме...

По едно време гледамъ жената ръмжи:

— Аманъ отъ твоята кооперация!

Зашо, ма? Тя е и твоя...

— Я, вижъ, сиренето на бакалина какво е, а на кооперацията, като киречъ...

— Я, вижъ, яцата! Ами захарътъ имъ—пълна съ гръбъ...

Какво да се прави?—Преди разводъ по ради кооперацията, разведенъ се съ нея. А дълговете—още не ни ги даватъ! Иди, че се разправи: кооперация ли е, не ми я хвали, заключи приятель и продължи.

Случи ми се нещастие, като съ поета Кирилъ Христовъ, да си счупя костъта. Ами сега?—Въ нашата Кооп. болница.., Да не си кривя душата, бѣхъ доволенъ

(Следва на стр. 3)

„Бълг. Бранителъ“ е безплатенъ и удобенъ отъ Бург. обл. дир. съ № 8108/14.XII. 1936 г. Абонатътъ плаща само 10 лв. за покриване разноските. Волни помощи се приематъ съ благодарности! Обяви по споразумение. Отд. брой 2 лв. EDITORS: Rev. Gerald B. Winrod, D. D. and Rev. M. J. Markoff, B.A., BD.

Address: CZAR ASSEN 7, Bourgas, Bulgaria

Хитлеръ и Dr. Otto Melle

(Продължение от 1-ва страница)

тръбва да говори върху положението въ Германия. Какво е отношението на герм. Свободни ц-ви спря-

отъ лъкари си, но, разбира се, не бъхъ доволенъ отъ необучената прислуга, която всъщностъ — сама се оплаква — бъше толкова претрупана, че не можеше да ми даде услуга както тръбва. Явно бъше, че управата правищъ икономии, но дали правищъ такива отъ своите заплати и дивиденти? Ако къмъ мене, горе-доле интелигентния, отношенията бъха такива, какви ли бъха къмъ прости, работници и селянинъ? Азъ горѣхъ въ температура, а ми поднасяха сухи кюфтета со старъ фасуль. Азъ, разбира се, не можехъ да ямъ и... хората правищъ икономии. Бъше сезонъ на гроздeto, но грозде не ми даваха. Когато идваха да ме посетятъ приятели, срамъ ме бъше да кажа, че тая болница е **моя** болница; тъ се възмушаваха отъ мръсния подъ, отъ стенищъ на моята „сапостоятелна“ стая.

— Не знаеха тъ, и срамъ ме бъше да имъ кажа, че цѣла нощ воювахъ съ дървеници въ „самостоятелната“ си стая!

Когато дойде да се плава, азъ си плахихъ честно и почтено, като попълъ скромната сума за туй, за онуй и не зная за какви латински имена, но помня за гипса, за бинта, за прислугата. Напразни бъха моите протесте и моите въпроси:

— Нали прислугата си влиза въ общите разноски?

Напразно. Жената пъкъ забелязала, че кутии отъ гипса останали пълни, цѣлъ купъ памуци, бинтове и пр., които, разбира се, и тъхъ си плащахъ, а болницата — нали е кооперативна? — прибраше кооперативно.

Питат ги: „А бе, г. д-ре, нали сме, кооперация, защо материалът не сж отъ Аптекарската кооп.?“ Отговорът бѣ: „Тъ не сж истинска кооперация, и много скъпо продават.“

— Както въсъ, рекохъ.
Като излѣзохъ отъ болницата срещнахъ г-на Н., който по сѫщото време пострада също отъ счупване на ръжата, и се цѣрилъ въ една отъ частните болници въ града.

— Колко ти взеха? питамъ.
— 500 лева.
— Само 500 лева!
— Да, за намѣстване на счупеното, за бинта, за гипса, всичко 500 лева.

Като извадиши 300-та лв. за легло, значи, моята болница ми взела двойно и нѣщо повече!

— Кооперацията ли е, не ми я хвали, рече приятельтъ. Дори г. Д. отъ Д. ез. ми се оплака, че като му прихванила въ селската кооперация, отъ една страна, отъ друга — лично го оскубали здравата.

— Не, казахъ азъ на приятеля. Кооперацията като идея е нѣщо велико, но зависи въ чии ръце е, както и нашето християнство. Хората съ Евангелие въ ръка, нали, обявяват война, и съ Кръста убиватъ съседа...

— Да, да, прекъсва ме той, точно така: кооперативната идея и тя е христианска, но съ нея управата обира хората.. Кооперация ли е, не ми я хвали.

Не можахъ да напълня дебелата глава на българина, той си остана съ свое то заключение.

М. Български

мо Нац. соц. държава на Хитлеръ? Отговорът е единъ:

— Федерацията на Свободните еванг. ц-ви въ Германия сж благодарни на пълната свобода за проповѣдане Евангелието и за проекцията на пастирът и тъхната издръжка, за социалните грижи къмъ миряните, и за строежа на църкви.

— **Богъ въ Своя промисъл ни изпрати единъ Вождъ**, който можа да смажи опасността отъ большевизъмъ въ Отечеството и да спаси единъ 67,000,000 народъ отъ бездната на отчаяние, на кѫдeto вървѣхме поради Свѣтовната война, Версайскиятъ договоръ и трагическиятъ имъ последствия... Днесъ Хитлеръ вдъхва нова Вѣра въ мисията и бѫдащето на Германия —

заключи епископъ Melle.

Н-Б. — Епископът д-ръ Otto Melle е лично нашъ познатъ. Той е основателъ на голѣмата и прочута Методиска семинария въ Франкфурт а-М, кѫдeto п-ръ Марковъ е следвалъ и г. Мелле е билъ неговъ професор по Пастирско, практично богословие, и затова върваме думите му.

И Антонъ Страшимировъ си отиде: во Виена на 7 дек. Приятелът ни напр. въ странство нѣма да повѣрватъ печала новина. Ще рекатъ, че сензация си правимъ со смъртта на бълг. творци — толкова много за единъ месецъ: Иорданъ Йовковъ, Хамлетъ принцъ Датски, Тих. Павловъ, художникъ Ив. Славовъ, а сега... голѣмиятъ нис писателъ Миръ на душата имъ Нака се представя предъ Бога въ защита на българщата — ако земята не ги разбре, небето ще ги оцени... (вж. Рел II: 16 и 17 стр. 1).

Н. Антоновъ, у-ль въ Герм. у-ще — Бургасъ

Художествената изложба на Д. Дионисиевъ

На 28 м. м. въ салона на Алиансъ Франсезъ се откри отъ името на Дома на изкуствата и печата изложба на картини отъ младия художникъ

Дионисий Дионисиевъ
нашъ съгражданинъ.

Сѫщиятъ художникъ прави изложба и преди две години. Всѣки, който е видѣлъ тогавашните му работи, че остане изненаданъ и смянъ отъ голѣмия успѣхъ, проявенъ въ сегашните му табла. Безвестенъ, отъ никого съ нищо не подкрепянъ, но твърдо върващъ въ своето призвание, Дионисиевъ презъ тия две години е работилъ съ рѣдка упоритост и ни е далъ нѣща, наистина заслужаващи внимание. Така е: шило въ торба не стои, и истинското

дарование рано или късно избива навънъ по единъ или другъ начинъ, въ зависимост отъ характера на външните условия.

Картините сж пейзажна живоисъ на морски и други мотиви. Има и една-две композиции. Разбира се, не всички сж сполучливи и въ сполучените не всичко задоволява напълно. Но общото впечатление е добро. Вижда се, че тукъ е боравила не само четка, а и душа. Душа на художникъ, който смогва до известна степенъ да накара и другите да видятъ и преживеятъ виденото и преживѣното отъ него. Работитъ на Дионисиевъ сж едно щастливо и обещаващо начало. Тѣ даватъ достатъчно възможност да се усъди дарбата на художника и да се по-върва въ нейното бѫдно развитие. Зрителът чувствува, че при благоприятни условия тая рѣка ще може да дава нѣща все по-значителни и все повече доближаващи се до голѣмото, истинското изкуство. А това не е малко:

Между многоото творби, на художника, има и такива, като даетъ му голѣми работи — изгледи отъ рибния пристанъ и дървено скеле, които удивляватъ по техническата си разработка и богатъ колоритъ.

Д-ръ Т. Болгуревъ

Изъ печата

Съ какво се занимавашъ,
пастирю?

„Зорница“ 57:39 — София: — Право да си кака, освенъ съ пастирската си работа, занимавашъ се и съ други нѣща. Собствено азъ, страстно съмъ се предалъ на земедѣлие... Азъ пътъ съмъ се вдалъ въ събиране на пощенски марки... Азъ студентствувамъ: искамъ да туря въ сандъка си още една диплома... Азъ съмъ станалъ събиращъ на старинности... Азъ пътъ обичамъ да пиша на научни и филосовски предмети, за курорти, излети и спортъ... Но — главното и изключително занимание на ц-вния пръв е собствената му ц-ва и всичко, което е свързано съ нейния успѣхъ.

Ив. Д. С.

Работливиятъ пастиръ

„Зорница“ 57:40 — „Нѣма занятие съ такава неограничена възможност за мързълъ, както пастирството... Азъ чувствувахъ, че съмъ отговоренъ предъ Бога за всѣко лице въ енорията ми. Моята работа е незавършена докато има между енорияшитъ ми даже само единъ непокаянъ човѣкъ, който претендира, че е Христовъ последователъ.“

М. Н. Поповъ

Пастирски качества и добродетели

Църковенъ в-къ XXXVIII:31—32, София дава Окружното на г. г. тъборисъ свещеници. Изброяни сѫ повече отъ 58 пастирски качества. Впрочемъ това е речникъ на християнските добродетели и тѣхъ тълковникъ. Прочетете го, прочете го да знаете че е пастирска годностъ — добродетель — пастирска ревностъ — откровеностъ — доблестъ — почтеностъ — жива вѣра — свѣтла надежда — чиста и свята любовъ — душевна радостъ и миръ — родолюбие — трезвостъ — будна съвѣсть — редъ и точностъ — постоянство — мѣдростъ — благоприличие и пр. Запращава се строго на свещениците въ Неврокопската епархия: — 1. Да пиятъ или внасятъ въ домоветъ си спиртни пития. — 2. Да отиватъ и сѣдятъ въ крѣми и кафенета. — 3. Да пушатъ тютюнъ и да внасятъ въ домоветъ си тютюнъ за пушене... Това е грѣшно, недостойно, почти кощунство. Ц-вниятъ пръв не трѣбва да допуска у себе си маловѣрие, отчаяние, злостъ, завистъ, гнѣвъ, надменностъ, лукавство, алчностъ, леностъ, лицемѣрие и пр. и пр.

Горнитѣ Владишки, башини съвети не сѫ само за Неврокопските, нито само за православните свещеници: горещо ги препоръчвамъ, и настоявамъ да ги проучатъ, да приложатъ сѫщо и Евангелските пастири и миряни! (Вижъ забел. на стр. 8).

Богъ чува молитва

Отговоръ на молитва. Момиченцето на нашия абонантъ г. Кр. Апостоловъ е болно отъ Дифтеритъ. Почти всички два часа идва лѣкаръ. Страшна температура. Какъ ще изкаратъ ношта? Срѣда е. Въ Молитвеното събрание на Еванг. църква се устройва нарочна молитва за болното по молба на майката. И после тя разправя: „Богъ чу молитвата Ви. Следъ единъ часъ детето заспа, и цѣла ношъ. На другия денъ започна подобрението и скоро оздраве — Благодаря Ви!“

СТИХИЯ ТЕБОСИЯ

СТИХИИ

Посвящавамъ на моята звезда
въ живота...

1. Ечете безспирно, простори далечни,
Залѣйте съ слези земята —
По мойтѣ надежди на гибелъ обречени
Да не чувамъ плача на душата.
2. Да гледамъ какъ всичко край мене потъва
Срѣдъ водна стихийна безбрѣжностъ —
Отъ страхъ да не същамъ скръбта що разпъва
Душата сама въ безнадежностъ!
3. Свѣткавици огнени, бурни и страшни
Да цепятъ безспирно простора —
Отъ страхъ за живота си жалъкъ и грѣшень
Да трепнатъ и птички и хора...
4. Дървета, изтъргнати буйно отъ корени,
Да падатъ безпомощни мъртви —
Листата отъ бурята смѣртно подгонени
По всички посоки да хвѣркатъ..
5. И грѣмъ да разнася гнѣва на небето
По всички страни на земята,
И чакъ отъ безкрайно си дѣно морето
Да стене в'печаль непозната.
6. Тогазъ ще забравя тѣжата безмѣрна
Що стѣга до болка сърдцето:
Отъ страхъ за живота си жалъкъ и черенъ
Ще моля презъ слези небето.

Z.

София, 1937

Борба со сатанитѣ

Хубавата проповѣдъ на Пастира чухме ний, но другари со сатани договоръ сключили въ нощни тѣмнини решили навънъ отъ църква да го изключатъ. Предъ банката срѣдъ народа сатанитѣ Пастира обсаждатъ и долу на тротоара разтърсватъ. Озвѣренитѣ отъ тоя не се задоволяватъ: лѣвата му ръка отъ кокала на две раздѣлятъ и предъ управляници и хора грозно се за канватъ — за Бога и правдата да не разправя, за хлѣбъ и сира и невиненъ да не разказвъ... Неговата другарка тѣжно го поглежда и вѣрна, вѣрно глава навежда. Нещастната сѫдба народътъ жално поглежда!

Бургасъ

Г. Ован.

Съ омайни цвѣти окрасенъ е земни-
ятъ грѣхъ,
Со златна радостъ и младостъ облѣнъ...
Откъсни ме, о братъ мой, отъ тѣхъ..
И моли се, моли се за менъ..

Бургасъ

T. B.

Отзиви за „Бъл. Бранителъ“

Во всѣки брой досега сме давали по нѣколкоратни отзиви, които сѫнили пращани доброволно отъ близки и давечни. На всички благодаримъ, защото тѣ морално ни подкрепиха да се увѣримъ още единъ путь въ свѣтлия путь на списанието и нуждата срѣдъ народа отъ него. То заслужава всѣка жертва въ тая служба. Молимъ, подкрепете ни и материално! Плате си абонаментъ!

— „Бълг. Бранителъ“ е едно въ много отношения интересно списание. Всѣки трѣбва да го получава.

В. Търново. А. С. Пенчевъ,
ред. на в. „Провинц. възходъ“,

— Моля изпращайте „Бълг. Бранителъ“ на новия ми адресъ, защото ми е станало необходимостъ за четене.
г. Борисово, Поп. Милю Колевъ

— По една случайностъ намѣрихъ Вашия „Бълг. Бранителъ“ въ Ат. П. Василевъ отъ Галатникъ. Врачъ, та като така ще Ви моля изпратете и на насъ, като ще ни изпратите и отъ старѣ броеве и ми отговорите колко е абонаментъ.
с. Бѣли Брѣгъ, Врачъ. Евгени Мацовъ

Печатница „ЗОРА“-Бургасъ

СРЪДЪ ПОМАЦИ

Преди два броя „Бълг. Бранител“ се залови съ непосилната, но мисионерска задача да пръсне свѣтлина срѣдъ помаци и да запознае бълг. общественостъ съ онъ красивъ кѣтъ на нашата Родина, който е кости отъ костита ни и пѣтъ отъ пѣтъта ни. И, както по християнческътъ мюхамедански п-ръ Н. Назифовъ изказа възхитата си отъ той нашъ починъ въ мин. брой, ние продължаваме, и ще продължаваме съ Божията помощъ и Вашата подкрепа, читателю!

Нашиятъ директоръ дори има щастлива възможностъ да пребиде срѣдъ помаци въ Чепинско за цѣла седмица, и се е възхитилъ отъ тѣхния хубавъ бълг. ез. и чисти нрави това лѣто!

Долнитъ редове сѫ приятелски разговоръ между него и г. Якубъ Шарковъ, народенъ у-ль въ Коруова, Пещерско.

Каква е вашата най-голѣма нужда?

— Нашата най-голѣма нужда е отъ училища, отъ религиозно образование. Иначе отъ всичко сме доволни — нѣма отъ какво да се оплачимъ. Но както казахъ, младитъ сѫ изложени на безбожието, и страхъ ме е, че това иде отъ самата система, която трѣбва да обѣрне по-голѣмо внимание на религията и нейното приложение въ живота.

Какво е въобщѣ раждаемостта въ вашия край?

— Срѣдно въ единъ домъ има до 4—5 деца.

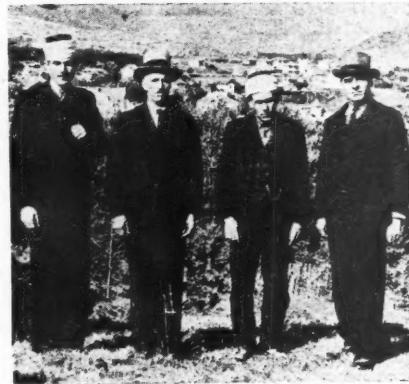
Коя е год. възрастъ, въ която почвате да се жените?

— Надъ 17 год. момъкъ или момата се считатъ вече за узрѣли за сватба. Напр. азъ съмъ се оженилъ на 19 год. и сега съмъ на 45 г. Отъ тоя бракъ имамъ 7 деца. Първородниятъ ми синъ е вече на 26 г., който е мюхамедански свещеникъ — г. М. Шарковъ, редакторъ на „Мюхамед. просвѣтна библиотета“. Ранниятъ бракъ има своята хубава страна въ живота, ако не се изпречи нѣкакво нещастие въ семейството.

Дали се среща между Васъ многоженството, което е разрешено отъ Корана?

— Нѣмаме такива случаи. Понѣкога се носи мълва отъ колибите, но това е клюката на деня и азъ не зная подобни женинти, които сѫ, обаче, забранени и отъ Бълг. конституция.

Коя е причината за изселването на нѣкои отъ Вашитъ хора въ Турция? — Както казахъ, ние не може отъ нищо да се оплачимъ, но споредъ моето скромно мнение, главната причина, като отговоръ на той въпросъ, е липсата на религиозна храна за детето. Азъ вѣрвамъ, че и тамъ кждето се изселватъ нѣма, може да намѣрятъ каквото очакватъ,

Надъ Лѣднане, Чеп.

Отъ л. на д. — ходжата г. Мустафа Шарковъ, мѣстниятъ п-ръ г. Г. Н. Поповъ, у-льтъ г. Якубъ Шарковъ, и нашиятъ директоръ г. Марковъ

зашщото нашитъ хора не сѫ културни, за да иматъ врѣзки и информации, та да знаятъ що ги очаква въ странство, нито нѣкой ги примамва съ агитации, но — нали — човѣкъ живѣе съ надежда, и се лѣже? Азъ Ви моля да почтаете, и това е наша радостъ, че нашитъ хора се нуждаятъ отъ повече и повече религиозна на просвѣта, — не само учението на материализма, но и учението за Вѣрата въ Единаго Бога.

— Г-нъ Шарковъ, Вие като у-ль и образованъ човѣкъ, кажете, моля, като какво се чувствува братята помаци въ своето национално съзнание? — Тѣзи отъ поборзованитъ знаятъ разликата между вѣроизповѣдъ и народностъ, маркаръ че православните свѣтъ се прави, че не разбира тая историческа истиня. Помакътъ знае, че е българинъ, ако и да е отъ мюхамеданска вѣра. И както въ по-мин. бр. се изказали, право е: „голѣма е тѣхната радостъ, когато ги призоваватъ въ редоветъ на войската...“ Разликата между националностъ и религия е много важна, и тя трѣбва тѣпърва да се проповѣдва въ широките народни слоеве, както това е въ Англосаксонските страни, които владѣятъ съ та благодарение на своята културностъ и толерантностъ. Ролята, съ която се е нагърбиль „Б. Б.“ е високо патриотична и ако той разшири успѣшно своята дейностъ въ това направление и въ той край, заслугата му единъ денъ ще се оцени високо и съ благодарностъ отъ цѣлия български народъ.

М. Ж. М.

Падналиятъ „Лотъ“ е сжътъ самолетъ, съ който г. п-ръ Марковъ пътува пролѣтъ за Гърция.

Последенъ часъ

The Constitutional, amer. в-къ обявява въ противовѣсть на нашата преса, че не всички въ САЩати сѫ за Рузвельтъ. Въ кѣтъ има за цѣль да защищава Конституцията, която Рузвельтъ иска да субсидира. Изглежда, че работитъ тамъ не вървята така гладко. Страшна вълна се надига противъ комунизма и неговите агенти. Редакторъ: д-ръ Gerald B. Winrod. Да ви се табло на 55-тъ, които сѫ изработили и подписали гениалната американска конституция преди 150 г. — 1787. Тиражъ — 1 мил. и 500,000 кѣса.

Нашиятъ приятелъ г. Хр. Поповъ отъ Бургасъ се вѣнча на 12 ноември за избраницата си Захарийка. Честито!

Споредъ столичния п-ръ М. Прокоповъ въ София има 4964 руснаци. Въ събранието си иматъ каса за бедните и съ събранието си поддържатъ братята въ случай на болестъ, безработица и пр. По цѣла България, дето живѣятъ руснаци, има по единъ, двама вѣроятни евангелисти, които сѫ въ преписка помежду си. Сега се подготвя конгресъ на всички евангелски руснаци въ България.

П-ръ Н. Михайловъ отъ Варна пише, че била много благодаренъ на поставените ни въпроси за дух. пробуждане въ отд. „Общ. провѣрка“ на мин. брове. Но какво разбираме подъ дух. пробуждане? — пита той. Дали едно „засилване на ц-ния животъ“ или както го разбираше Фини, Тори и др. — „едно осезателно проявление на Бога въ изобличаване за грѣхъ, и жажда за Божието Слово, и то не само въ малките кръгове на нашите ц-ви, а въ широките народни маси?“ Готови ли сме да станемъ проводници на Божията святостъ? Ние, пастирите, сме посланици на Живия Богъ на колѣне, Израилю, съ постъ и молитва! Нека разкажемъ сърдъц-то си и Живиятъ Богъ ще се извяи съ голѣма Сила чрезъ насъ. И ние ще видимъ славни дни за нашия народъ, върховната нужда на когото днесъ е духовно пробуждане . . .

Баптиски успѣхъ во Варна. Последниятъ м-ецъ десетки души сѫ се обърнали къмъ Господа. Съживителните събрания, които траели по 3—4 часа, принудили братята да разширятъ салона съ 20 кв. м. Само въ едно събрание сѫ събрали 90,000 лв. за ц-ни нужди. Единъ братъ лично пожертвувалъ 50,000 лв.

Свѣтлото знание на Истината е универсалната мошъ Христова, брошура отъ Георги П. Яневъ — Долна Баня, ихт.

„Бисер за тебе“ е безплатна библиотека за деца отъ I-нач. у-ще. Изискайте я отъ свещ. Сим. Евл. Потовъ, с. Паталеница, Пазарджик.

Най-новите модели на сезона, рж-коделия, рокли, бѣлъ и новости дава Икономия и Домакинство: 4 подаръка, 10 списания, 10 романовъ, 10 литературни вестници, 10 детски вестници, 10 приложения съ кройки и модели, 10 цвѣтни шевици и килими, съ най-подбранъ домакински материали ще получи всѣка нова абонатка, която се запише веднага. Поискайте покана отъ площадъ Славейковъ б. София.

На 8 т. м. се е поминалъ въ Пловдивъ нашиятъ добъръ приятелъ, стариятъ евангелски труженикъ и ревностенъ за Господа мириянинъ бр. Гидиковъ. Миръ на душата му!

Смисълъ на страданието

(По поводъ счупване на лъвата ми ръка – 2.X. 1937 г.)

Проповедъ от п-ръ М. Ж. Марковъ – по стенографски бележки.

„Приятели на врагове вътърътъ свѣтъ лесно ставатъ“ – З. Д. Фурнаджиева.
„Нека тозъ свѣтъ ме остави, той оставилъ моя Спастъ. Нека всѣки ме измами: Тебе вътърънъ имамъ азъ“ – 175 Дух. п. „Убийте ми тѣло! Господнйото дѣло съвга ще тържествува“ – М. Лутеръ. „Той бѣ презрянъ и отхвърленъ отъ човѣците, но Господъ благоволи да бѫде битъ...“ – Пророкъ Исаия, гл. 59.

Пострадалиятъ г. п-ръ Марковъ съ г-жата си и децата имъ: Вл. Красимира на 4½ г. и Дона Бѣла, 7 г.

Самъ Иисусъ е казалъ, че „въ свѣта съкъбъ ще имате“. Той не ни е завещалъ Царство, освенъ на напънъ, борба и победи.

Големиятъ въпросъ, който възвъстява въ съзнанието ни, когато нѣкое духовно лице, нѣкой набожникъ или проповѣдникъ го постигне нещастие, е:

– Защо Богъ не го запази? Ако има Богъ, защо Той допусна това? Или какъто евреите казаха на Иисуса: „Ако си Синъ Божи слѣзъ отъ кръста“.

Съ други думи, готови сме да отречемъ Вѣрата си и самаго Бога.

За да хвърлимъ свѣтлина върху тая наистина мъжна и стара проблема, колкото сѫ стари вѣковетъ, нека обмислимъ нѣкои предложения.

1. Страданието е мистерия, гатанка. Въ тоя случай по никой начинъ не изпускаме изпредвидъ Божието законодателство и управа. Напротивъ: въ тая точка и последуващите, винаги ще имаме именно Бога предъ очи. То въ сѫщността проблемата е проблема при наличността на Божието сѫществуване:

– диримъ законите му. Иначе бихме били въ свѣтъ на случайности, анархия и хаосъ.

Че страданието е гатанка, явствува отъ най-разнообразните мнения, които наши и чужди сѫ изказали.

Единъ е казалъ: „Счупването на ржката на Пастиря е, защото той е оставилъ бащината си вѣра“. Това изказалъ единъ православенъ приятелъ.

Толкова знае чиялякътъ, толкова мѣри.

Пъкъ какъ се случи, че преди време велосопедъ бѣлъна едного католика, та тия православенъ братъ взема тоя случаи за най-силни доводи.

Но какво ще каже той, ако до Коледа, да речемъ, нѣкой православенъ си счупи главата или кръста?

Ще трѣбва, изглежда, да обикаляме болниците и да следимъ...

Какво значи човѣкъ да остави бащината си вѣра?

– Оставилъ ли съмъ азъ бащината си вѣра? Коя е „бащината“ ми вѣра?...

Др. единъ е изказалъ клишираната, анемичната и банална мисълъ, че сигурно П-ра е съгрѣшилъ. И той биълъ сигуренъ въ това..

Азъ нѣма да се оправдавамъ, защото само виновните се самооправдаватъ: това е принципъ у мене. Най-сетне единъ Богъ е само свѣтъ!

Но тоя г-нъ нѣма никакви доказателства, разбира се; неговата злоба говори. А въ злобата нѣма истината.

Азъ, напротивъ, си счупихъ ржката въ изпълнение на пастирски дѣлъгъ. Грѣшно ли е това? Свидетели ми сѫ г. Сл. Гергановъ, чл. на ц-вата ми, г-жата детенцето му и др.

Разбира се, Словото Божие казва, че ние всички купно съгрѣшихъ. „И който казва, че нѣма грѣхъ е лъжецъ и Бога прави такъвъ“, (Иоан. 1:8-10). Следователно, споредъ Словото и този, който обвинява, е грѣшникъ. Въпросътъ е – защо той не си е счупилъ ржката? Съ др. думи – кой си ти що сѫдишъ? Особено единъ Пастиръ! Вижъ, казва Христосъ, гредата въ собственото

Явна благодарностъ

Долуподписаниятъ считамъ за приятенъ дѣлъгъ да благодаря чрезъ „Бълг. Бранителъ“ на г. д-ръ Стеф. Камбосевъ*), който чрезъ хирургическото си познание и изкуство облекчи болките ми и умѣло постави счупената ми ржка по най-модеренъ начинъ; както и на ренгенологката г-жа д-ръ Кр. Пачеджиева Хашнова; сестрите Славка, Петя и Цвѣта отъ Кооп. болница, и на прислужниците баба Тодора и добриятъ Йорданъ. И на онѣзи, които ме редовно помнѣха въ молитва, за мѣстаха ме на амвона ми или чувствуваха моето отсѫтствие въ църква.

Особено благодаря на у-ка бр. Хр. Н. Велчевъ, който по личенъ починъ за дѣлъго време като подаръкъ ми носеше по два сутришни в-ка безплатно; на сестра г-жа Р. Овчарова за почти всѣкидневното ѝ идване въ болницата и у дома, както и на с-во п-ръ Пачеджиеви, кое то отпускаше прислужницата си Донка да ми носи всѣки пътъ вечерни в-ци; на цѣлото с-во Коларови, а особено на дѣдо Илия който съ народната медицина раздвижки мускулите следъ гипса, и на г-нъ Кожухаровъ за масажите, както и на всички близки и далечни, които изказаха така мило своите съчувствия било съ присъствието си, било писмено или телеграфически... А сякашъ отъ всички щѣхъ да забравя вътърната си и неуморна другарка Гина че хай боленъ си лежалъ, хай боленъ си гледалъ, както казва народътъ: за нея и децата сѫ бледни всички думи! Богъ да ги благослови... Впрочемъ, на всички, наистина, сърдечно благодаря!

гр. Бургасъ, дек. 1937 год.

Пастиръ Методий Ж. Марковъ

*) Случаятъ ни дава втори пътъ възможностъ да благодаримъ въ колоните на нашето издание на тоя внимателъ и усърденъ лѣкаръ.

Вижъ „Религия“ IV: 31 стр. 8.

си оно преди да извадиш сламката от братовото си око.

Любопитно е да отбележа тукъ, че иначе безвърници хора изказваха горната мисъл. Тогава азъ ги запитвахъ—що е гръхъ? — и постепенно довеждахъ до необходимостта от въра въ Бога. Гръхъ нѣма, ако Богъ нѣма.

— Чудно, наистина! Хората въ большинството си сякашъ, по-лесно вървятъ въ злото и духа на отмъщението, отколкото въ Доброто и благия Божий Духъ на прошка и милост.

Че страданието е гатанка, и може би най-голѣма, явствува отъ отговоритъ, които ми се отвешаваха на въпроса: „Кажи дѣдо, кажи братко, сестро, ти какъ мислишъ — отъ Бога ли е това, отъ дявола ли е?“ Отговоритъ, именно, бѣха противоречиви. Въ точка трѣта ще разгледаме положителната страна на тая задавка. Впрочемъ какво значи „отъ дяволъ“? Дяволътъ това сж злите мисли на близкнитъ ти: той чрезъ тѣхъ работи. Преживяното напоследъкъ въ борби, противоречия и мѣсть, не можеше, освенъ да даде безсъници и разслаблени нерви. Съ други думи, човѣкъ става изкупителна жерта жерта, на околнитъ между които Богъ го е поставилъ да работи,—и за тѣхъ.

За Иовъ страданието сѫщо бѣ гатанка. „Когато обвиненията на Елифасъ, казва п-ръ Халуей, ставатъ свирепи, макаръ безосновни, Иовъ (23:3, 6, 10) извиква:

Ахъ, да бихъ знаялъ де да
Го намеря,
Отишелъ бихъ до
престола Му!..

Гл. 24 дава лика на социалната неправда. Но това е човѣшка идея за Бога.

Заключение е:

— Знамъ, че Изкупителътъ ми е живъ.

2. Дисциплина. Споредъ Елиху страданието е предупреждение за избѣгване бѣдащи грѣхове (Иовъ 34—36). Праведниятъ даже и всрѣдъ скрѣбъта е блаженъ, както п-ръ Fabe: „Злото, което Ти, Боже, благославяшъ е за нась добро! Неблагословеното отъ тебе до боро е зло. Всичко е право, даже, когато изглежда криво стига да е Твоята воля.“

Споредъ Соломона „Неблагословеното добро е зло“. А за „благословени злини“ имаме стотина прѣмѣри съ Яковъ, Иосифъ, Даниелъ, Павелъ и пр. (II Кор. 7:8 и др.)

Следователно моето нещастие може да е едно голѣмо благословение, като предупреждение, напр. на

Църквата ми, негли азъ пострадахъ въ качеството си на нейнъ Пастиръ, споредъ думитъ на св. ап. Петъръ (I, 4:17—19): „... ако сѫдътъ [започне отъ] Божието домочадие първомъ, каква ще бѫде сетнината на тия, които се не покоряватъ на Божието благовестие?“ По сѫщото време п-ръ Г. Н. Поповъ си навѣхналъ ржката, п-ръ Л. Мирчевъ падналъ отъ стълба и се удариъ, а п-ръ Т. Костовъ се помина тоже отъ нещастие преди месецъ. Лѣтъ съ п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ си навѣхна крака. Съ други думи:

— Покайте се, за да дойдатъ времена утешителни отъ Божието присѫтствие... И тѣтъ тая дисциплина предупреждение е както къмъ Бург. ц-ва, така и къмъ цѣлия Бълг. евангелизъмъ.

3. На последно място остава въпросътъ — като има Богъ, защо Той допуска да страдатъ людете му? Или: до каква степенъ Богъ взема дѣлъ въ страданията ни?

Да страда човѣкъ не значи, че Богъ го е изоставилъ. Не искамъ да кажа, че човѣкъ пѣкъ не е изоставилъ Бога; това е възможно, но не въ тая точка; въ миналите видѣхме това.

Самъ Спасителъ страдаше на тая земя, и то какъ! И хиляди други светци и праведници, като Него.

Характерното въ учението и практиката на Иисуса е трансформацията на злото въ добро, грѣха въ спасение, подобно превърщането катрана въ свѣтли багри, както е въ химията; — химията на живота. Такъвъ бѣше случая и съ Слѣпородения. Хората диреха грѣхъ. Иисусъ видѣ слава.

— И попитаха Го учениците Му: „Рави, кой е съгрѣшилъ, той или родителитъ му, та се е слѣпъ родилъ?“ Отговори Иисусъ: „Нито е той съгрѣшилъ, нито родителитъ му, но — да се явятъ дѣлата Божии въ него“. (Прочете цѣлата глава 9 на Еванг. споредъ Иоанъ). Такъвъ бѣше именно случая съ всички страдалци като Иосифъ, Иовъ, Данаилъ, Павелъ, всички светци и мѫженици. Затова народътъ казва:

„Когото Богъ обича, него наказва“. (Вж. етиода на п-ръ Т. Халуей „Философия на страданието“ — въ сп. „Религия“, 1933 г.).

Следоват. страданието се даватъ (или допускатъ) отъ Бога за — **благословение**: мѫдростъ, търпение и въра сж необходими за да се разумѣ тая велика истина. Пострадалиятъ е благословенъ! Да му мислятъ чинителитъ... тѣхъ Богъ ги знае. (Лк. 17: 1, 2).

За да превърна злото въ благо, азъ напр. се явихъ предъ Бург. кметъ въ Общината. Тамъ бѣше и помощникътъ, съ още единъ г-нъ. Бѣхъ съ гипса, бинтоветъ, памука и рамката. Като ме видѣха, изплашиха се.

— Това е, казвамъ, плодъ на бургаките трооари, които на чуждъ грѣбъ се поправятъ за чужда с/ка на стопаните, а трооарите предъ общинскиятъ здания, макаръ и на главната улица стоятъ огложени, хлѣтнали и непоправени. Азъ зная деветъ (9) д., които сж падали на сѫщото място, а бюрекчията тамъ твърди, че сж повече.

— Г-да кметоветъ обещаха, че ще сторятъ нужното.

Ако моятъ протестъ предъ Общината поправи онова фатално място, на което твоето дете или майка или най-близъкъ приятелъ би падналъ и би умрълъ, то Богъ наистина може да превърне нещастието ми на слава небесна и честно изпълнѣнъ граждансъкъ дѣлъ. Съ пълно съзнание на гражданско повеление азъ се явихъ предъ г. Кмета, съ мило съчувствие предъ бѣдащи жертви... Сега Общината е разрешила на единъ сѣмкаджия да стои съ количка на онова фатално място. Сѣмкаджията казва, че 50 души падали дневно тамъ.

Съ други думи, ап. Павелъ тѣлми: „Всичко (!) на добро съдѣстува на тия, които любятъ Бога...“ Рим. 8:28.

Историята е пълна съ победи, дошли отъ напънъ и усилие; съ радости следъ скрѣбъ; съ лаври по кърваво чено. Царството Божие насила се взема. Блажени сте, когато Ви гонятъ и хулятъ...

Та когато сж укорявали моята църква и ме увещаваха да я напусна, и както единъ се изрази, ако бѣше напусналъ нѣмаше да пострадащъ (мат. 10:14, 16, 25), азъ пастирски съмъ отговарялъ:

— Който е наемникъ бѣга, като види вълка, а истинскиятъ пастиръ стои на поста си въренъ (Иоан. 10: 12).

И както П. Каравеловъ е билъ запитанъ въ затвора отъ чужди кореспонденти дали е билъ битъ отъ бѣлг. полиция, а е билъ съмзанъ и въ рани, той сигурно отговориъ: „Такива работи не ставатъ въ Отечеството ми“. Така азъ твърдо отбивахъ атакитъ вражески: „Въ моята църква нѣма лицемѣри, глупци и фарисеи“.

Азъ значи изпълнилъ дълга си. Загадката се разкри. Предупреждение се даде. Белегъ, знакъ. Сега скрѣбъта ще се превърне на радостъ (Иоан. 16:10). Нима азъ съмъ по-голѣмъ (Краятъ на стр. долу)

Има много вестници
и списания но само
единъ
„БЪЛГАРСКИ
БРАНИТЕЛЬ“

за
родъ и
Въра!

БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЬ

Гласъ въплющъ пророчески въ пустинята

„Бълг. Бранител“ открива подписка и за 1938. Абонаментъ—само 20 лв., за покриване разноските. Вижъ стр. 2. На всички 5 предплатили абонамента, б-ять е Вашъ:—Настоятъ може всъки да бдят!

През 1938 г. „БЪЛГ. БРАНИТЕЛЬ“ навлиза въ IX-та-си год., и това е гаранция която говори за успѣха на списанието.

„Бълг. Бранител“ е най-модерното издание от своя ръдъ со следните отдели: Обществена провърка—Дух, огледало—Изъ печата—Евангелски образи—Стихотворение—Срѣдъ помаците—Нашъ животъ—Вестописъ—Книжнина... „БЪЛГ. БРАНИТЕЛЬ“ има четци почти въ цѣлия свѣтъ, и дописници въ: САЩати, Гърция, Германия, Румъния, Китай и Персия.

Предплатилътъ абонат ще получава освенъ 10 №№ още и доплатъ кни-
ги по желание и личен изборъ:

М. Ж. Марковъ — „Зорници“ (стихосбирка)—струва 10 лева, но за абонатъ — бесплатно.

Ф. П. Келлеръ — „Това очаква Васъ“ (съвременна духовна книга отъ 110 стр.) Струва 17 лева, но за абонатъ ни — само 10 лева:

Библейски календарь за 1938 год. Вижъ стр. 8, отдеъ „Книжнина“ въ този брой. Струва 10 лева; а за нашите абонати—бесплатно.

П-ръ Т. Т. Халдей — „Библията и литературата“—бесплатно.

Д-ръ Ив. Жековъ — Лѣкуване съ грозде. Нова метода: бесплатно.

Всъка година списанието отпуска **1000 лева** за своите дописници. Платете си абонамента веднага, за да Ви впишемъ въ новите списъци. Пратете ни нови адреси: на всъки 5-ий, 6-ятъ е Вашъ — 100 лв. за настъ, 20 лв. за Васъ!

Очаквайте новогодишния брой. Ако не го харесате, върнете го. „БЪЛГ. БРАНИТЕЛЬ“ е Вашъ. Агитирайте за него. Рекламирайте въ него. Живѣйте съ него—Хайде на работа! Пожеламе Ви успѣхъ!

ВЕСТОПИСЪ

Една годишнина се навършила съ настоящия брой, драги читателю! Ако подвържишъ тазгодишните броеве на „Бълг. Бранител“ ще имашъ книга отъ

отъ Учителя си?—Ако Него нарекоха Велзвулъ, колко повече учениците му (Мат. 10:25). Той ни е предупредилъ за скърбите. (Иоан. 15:18-25; 16:1-4) и пр. Дори единътътъ апостолътъ, когато щѣли да го разпъватъ, счель, че не е достоенъ съ главата на горе, подобно Иисуса, а съ главата надоле да бдѣ разпнатъ се оставилъ...

—И тъй (да завършимъ съ божествените думи на Свети Петъръ) понеже Христосъ пострада по плътъ, въоръжете се и вие со сѫщата мисъль, защото пострадалиятъ по плътъ се е оставилъ отъ грѣхъ (Петр. 4:1).

Сега е тихо въ душата ми, ведро, изгрѣли съ лазури следъ бури. Богъ се изяви. Нему да бдѣ слава!

There are many Magazines but only one

BALGARSKI
BRANITEL—

„The
Balgarian
Defender“

си бележка и се отправяйте до „Бълг. Бранител“ — Бургасъ.

За владишкото Окръжно, което печатаме на 4 стр.—Първото Окръжно на Дѣдо Бориса („Религия“ бр. 56, 7 стр. 8) за Въздържанието бѣ последвано отъ подобни Окръжни и отъ др. митрополити („Религия“ бр. 61, 3 стр. 8) като напр. Ст. Загорския, Видинския и пр. Нашето отбелзяване на време обвръща внимание на Бълг. въздърж. федерация, която съ писмо ни запита отде черпимъ данни за тия хубави Окръжни, за да ги използува. Следътъ даденътъ отъ настъ сведения, Въздърж. фед. ги процитира нашироко и ги препоръчва на своите многобройни членове — тия хубави Окръжни. Да, ние обръщаме внимание на всички наши четци! П-ръ Марковъ, нашиятъ директоръ, е бълдълко възпитанъ, та е изнесъ въ Еванг. ц-ва въ Бургасъ на 12.XII. т. г. 7 ч. в. цѣла сказка върху Окръжното на лично познатия му Неврокопски Владика Дѣдо Борисъ. Многобройните слушатели сѫ-танали извѣрено доволни, както отъ Окръжното, така и отъ сказката.

Храбъръ Р. Русевъ, нашъ абонатъ и пръвъ братовчедъ на п-ръ Марковъ, се е сгодилъ въ Сливенъ за прекрасната г-ца Филипинка Захариева на 30.X. т. г. На щастливи тѣ сгоденици пожелаваме и молимъ Божието благословение!

КНИЖНИНА

Пастиръ М. Н. Поповъ — Всички сме сгрѣшили (Словото Божие за тебе). Брошуръ № 67 на Бълг. религ. брошурно д-вс. № 68: Карлъ Андерсънъ Олсонъ (живописни бележки). № 69: Истинските протестанти (прави и криви понятия). № 70: Виделина и тъмнина (практични съвети отъ единъ старъ и многоопитен пастиръ). Ние се възхищаваме на работоспособността на г-на М. Н. Поповъ, който и въ преклонна възрастъ продължава да бдѣ полесенъ на народа. Не напразно сме го нарекли „Евангелскиятъ патриархъ на България“. Препоръчваме горните брошурни на млади и стари! За поръчки отнесете се до с-ря на д-вто г-р. В. Чакалоа, ул. Ягодя 4, София 7.

Ние се радваме, че можахме да издадемъ втора година първия по рода си у насъ Художественъ Библейски календарь за 1938 год. „Домашъ приятелъ“. Съдържа: Красива, корица — 12 отдеъли месечни листове. За всъки дни отдеълътъ квадратъ съ датата и избрана мисъль.

На гърба на отдеълътъ листъ, обикновенъ годищенъ календарь. Отдеълно официалните празници и необходими сведения за пощенски такси и гербовъ налогъ.

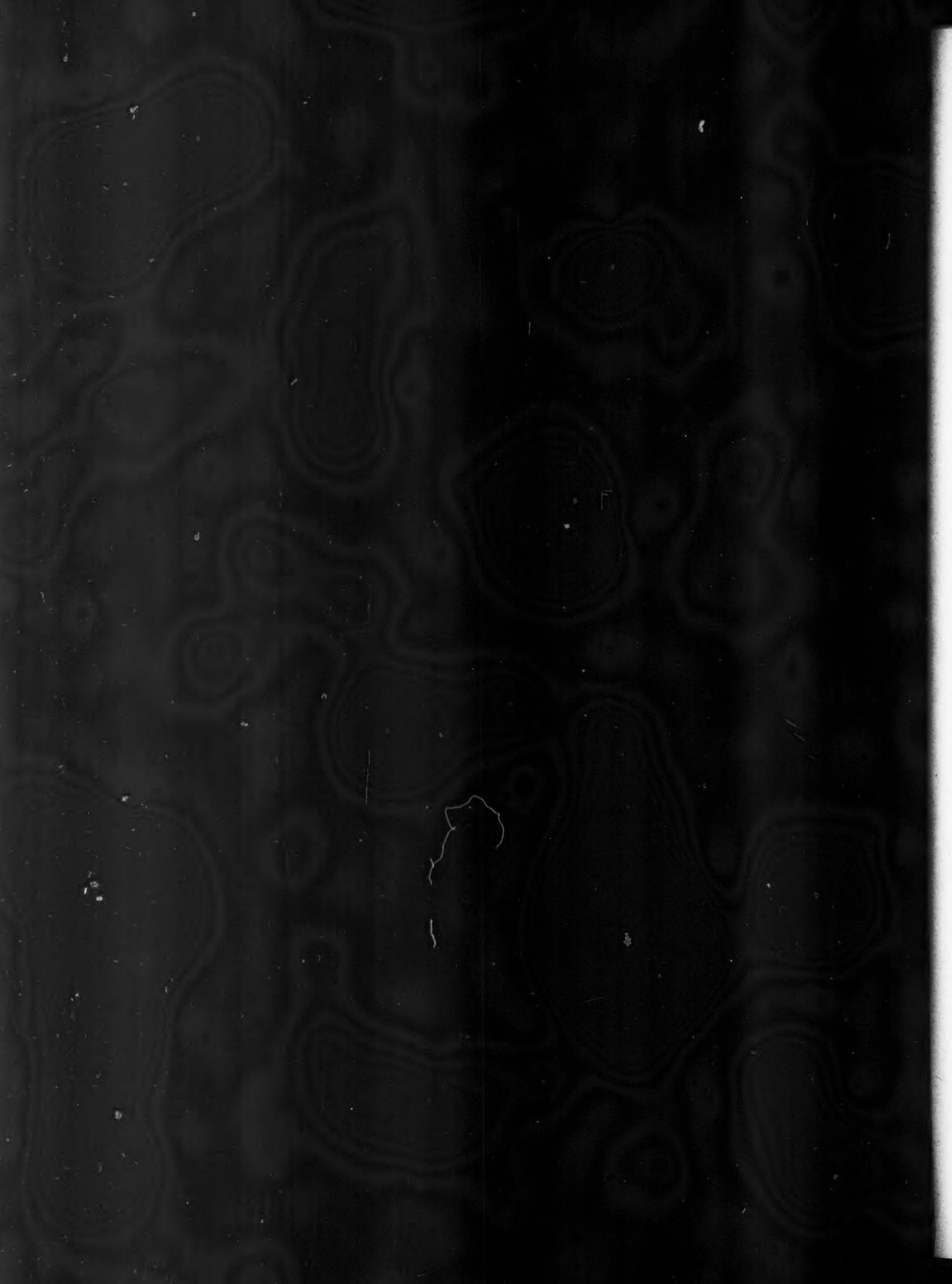
Отпечатанъ е на хубава хартия съ три различни цвѣта. Голѣмъ форматъ 21 на 29 см.

Къмъ всъки календарь се праща безплатно приложение отъ нѣколко книжки.

Цена 10 лева, а при плащане 10 и по-вече екзепляра—6 лева, Адресъ: Книгода-
телство „Духовно Слово“ ул. „20 Април“ № 3, София 6. За платилитъ наши ибона-
ти чрезъ ред. на „Бълг. Бранител“ —
Бургасъ, бесплатно!

Британското и инострани Библей-
ско д-во въ България се слива съ Амери-
канското такова. Дветъ д-ва ставатъ
по шевството на нашия приятел г. Г.
М. Поповъ, София,

БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛ

Гласъ въпнуващ пророчески въ пустинята

Има много въ-ци и списания, носат единъ БЪЛГ. БРАНИТЕЛЬ за-родъ и Въра!

Директоръ-основ. М. Н. Марковъ

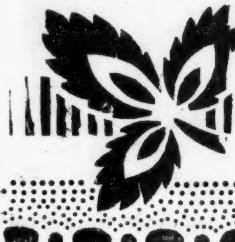
Гл. редакт. Д-ръ Дн. Б. Уинрадъ

Ян. и февр. 1933—IX г. Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7

Брой 91/2

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО И МОДЕРНИТЪ ЕЗИЧНИЦИ

от Rev. L. P. Euroker

Въпросът не е както го поставятъ модерниститъ, дали Рождество отговоря на точното време на годината, нито дали има езичество въ праздненствата. Не. Просто на просто той е следниятъ:

— дали Човѣкътъ нареченъ „Исусъ отъ Назаретъ“ е роденъ отъ Дева!

Единъ проповѣдникъ въ свещеническо събрание е казалъ, че Исусъ е незаконниятъ синъ на разблудната Мария. Това е противобиблейското становище на модерниститъ. Но запитанъ дали проповѣдва такова учение отъ амвона си, проповѣдникътъ отговорилъ, че людетъ му били прости да го разбератъ... Модерниститъ сж безбожни, лъжци и безвѣрници, които прикриватъ грѣха си подъ „мораленъ тонъ“ — „научни невъзможности“ — „биологична абсурдност“ — вмѣсто да проповѣдватъ цѣлото Евангелие. Тѣ започватъ со срама и свършватъ въ гроба безъ изкуплението, безъ възкресението.

Библията, необорена презъ вѣковетъ, учи още отъ времето на пророчитъ, че Дева ще зачene и ще роди Синъ Спасителъ, Князъ на мира. Въ Новия заветъ двама историци отбелязватъ, както и ангелътъ на Благовещението, че Дева Мария сама се очудва на честъта, съ която е удостоена. Защо евангелиститъ Матей и Лука щѣха да се излагатъ на критиката на съвременици, ако не бѣха подкрепени отъ фактите? Най-сетне тѣ можеха да скриятъ вѣнчалната дата, вмѣсто годежа на Иосифъ за Мария, ако искаха да защищаватъ своя теза. Но евангелиститъ говореха Божията истина, която не се смущава отъ нищо.

L. M. Sweet пише въ международната Библейска енциклопедия: „Безгрѣшното зачатие е вѣрно и единствено право становище на Евангелията споредъ Матея и Лука“. Сѫщото твърди и Уилсоновиятъ Emphatic Diaglott.

Ние се радваме, че съ настъ е и православието църковно, както на Изтокъ, така и на Западъ.

Не напразно председателъ на Американския безбоженъ большевизъмъ Charles Smith сравнява модерниститъ богослови, като свой авангардъ на атеизъмъ!

Съвременниятъ езичници напразно развѣнчаватъ Исуса отъ Божествеността му, дори въ Неговото зачатие. Напразно!... Цѣлиятъ свѣтъ отново обръща сърдеченъ взоръ къмъ Давидовия градъ Витлеемъ. Музиката на ангелския хоръ още звучи въ ушите ни ведно съ Коледната радост и нощните камбани: „Слава на Бога во висините“, защото свѣтътъ нѣма надежда подобно мѫдреци и овчарите, освенъ

БЪЛГАРСКИ ПРЕСЕРВИ

Новогодишни пожелания

Бургаскиятъ обл. директоръ г. Н. Раевъ: 1937 г. приключи съ активъ балансъ въ областта на духовното и материално творчество на нацията. Нека 1938 г. биде по резултата: да се завърши окончателно обществената дисциплина и да се доизгради пълното единство на народъ...

г. Матей Ив. х. Петровъ, Предс. на Бург. т. и. камара: —Пожелавамъ отъ все сърдце новата 1938 г. да донесе успѣхи, търпение, икономии и спокойствие. И дано тревожните слухове, дано лудото надбъгване въ въоръженията престанатъ. И свѣтътъ се почувствува освободенъ отъ кошмаря на войната...

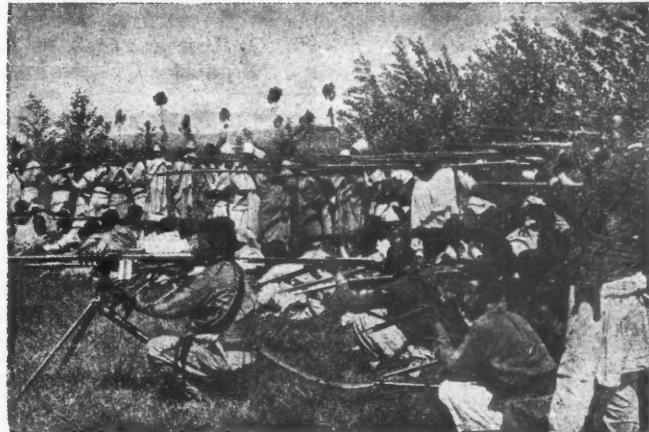
Н. Бл. свещ. К. Овчаровъ: — Всѣки да търси правдата, да обича истината и съ любовъ да служи на българския народъ

Стеф. Станчевъ, библиотекаръ на Бург. гр. общинска б-ка: —Какво да пожелазъ? — Много български библиотеки, много и подбрани книги въ тѣхъ, въ всѣки домъ — домашна библиотека, а въ всѣко сърдце — радост отъ живота. Защото книгата е духъ, истинско оръжие на човѣчността и култура. Нека обичаме книгата и повече родната книга — тъй ще уважаваме себе си. А презъ 1938 год. нека българската книга да има по-добра сѫдба, въ българскиятъ писателъ — повече радости!

г. П. Хрусановъ, Представ. на вестн. д-во „Стрела“ — Бургасъ: Миръ и разбирателство между всички. Да нѣма разпри, а по-вече любовъ...

въ „това което е станало во Витлеемъ.“ А това е то — безгрѣшното зачатие споредъ пророците и Евангелията на Матей и Лука.

Войната на Изтокъ

Гарнизонътъ на Адисъ Абеба въ обучение. Напразно. Пророчеството се сбъдна. Мусолини тръбваше да превземе Абисиния. (Вж. статията на Д-ръ Широковъ „Новини отъ Персия“)

Духовен бранител

Новогодишни размисли

Не знай дали е върно онова, което единът евангелски труженик си разправише отъ авона. За да изпита преживълите съдни на гладните и нестоплените, за които неужели се роди, а после и умре Христосъ, пастирът не запалилъ печката си и... не ялъ цѣлъ денъ срещу праздничите!

Ако всички приложимъ тоя сърдечен опитъ спрямо ближните или, както се каза, ако туримъ ножа на сърдцето си—ей Богу—съвѣтъ би се оправилъ. Тогава

— Общината ни, во главе на

г. Кмета,

щѣше да разбере, че не е много приятно да развали веднажъ даденъ отъ нейните, разбира се, органи планъ и, пакъ, сжъстът органы да го отмѣнятъ срѣдъ зима. Срещу настълъ напр. поправятъ регулатационната линия. Къртятъ тротоара за сметка на стопаните. Заплашватъ единого съседа, че ще му режатъ кѣщата. Стоварватъ дѣлани камани. Вдигатъ ги за друга махла. После пакъ ги разтоварватъ предъ настълъ.

— Ако това е на твоя грѣбъ, гражданино, така ли ще бѫде?

Прокарватъ улици. Отнематъ дворни мѣста. И... не плащатъ!

А тротоарите, излѣскани и съ разкривени бордюри, та падатъ данакоплатците и си чупятъ ржетъ и краката. Стоятъ непоправени, макаръ и на главната улица.

— Тури ржка на сърдце и помисли, че утре твоето дете, твоя баща и майка или ти самъ може да паднешъ и да си разбиишъ главата.

Въ Германия за подобни случаи се плаща; напр. Берлинската градска община плаща: 250 марки обезщетение и всични болнични и лѣкарски разноски, ако си счупишъ крака на нейните тротоари...

Съ други думи

— или Общините у насъ да се погрижатъ за улици си, хълзгави и поледени,

— или грандънството щ- трѣба да ги дава подъ сѣдъ за 250 и повече марки...

Тури ржка на сърдце и помисли за болните, сираците и вдовиците срѣдъ зима: гладни и болни безъ хлѣбъ и топливо...

Онова, което става съ „свѣта“ колкото и печално да е, все пакъ бихме го оправдали въ неговата грѣховност и несъвѣршенство. Какво да речемъ, обаче, за това, което става въ Църквата?

— Като си размисля за Владишките избори, развали ми се цѣлото рождество Христово...

А единът Евангелски вестникъ писа не отдавна за „Единъ милю пастир“, които споредъ автора, билъ

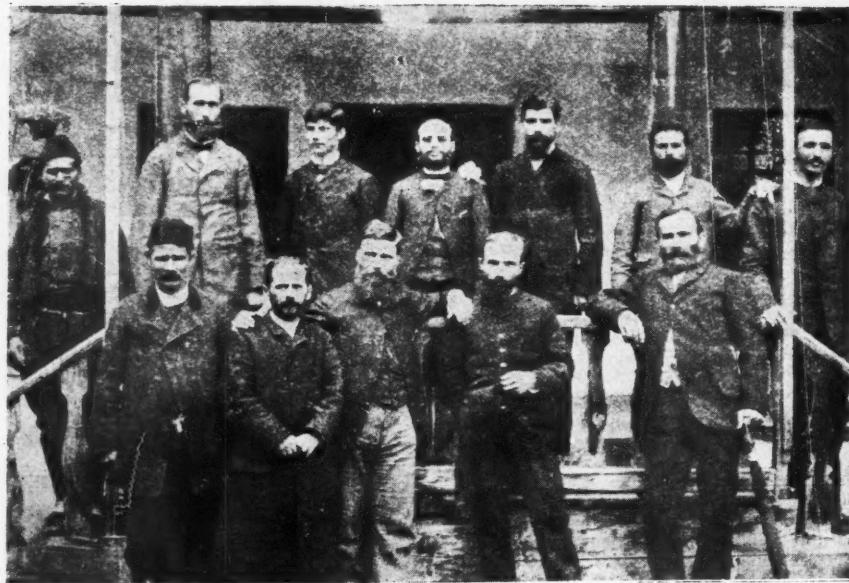
— младъ, енергиченъ, много скроменъ, съ духовни качества, които той обладава— въ най-висока степенъ, съ малки претенции, но съ висше образование и голѣмъ стремежъ, пълътъ съ чистъ, величъ идеализъмъ и дълбоки духовни ценности... отначало самъ, после подкрепянъ отъ високопросвѣтената си млада дружарка, неговътъ животъ билъ въ пълна хармония съ всичко, което проповѣдава...

Е, та какво?

— И... този човѣкъ загубихме ние, заключава авторътъ.

Нѣкои ще рекатъ, че става въпросъ за погребение. Не, не! Слава Богу, прекрасниятъ пастиръ е живъ. Рѣдко се е писало

Евангелски образи

Нашите герои. Паметни сѫ думитѣ на поета за българския герой сложилъ коститѣ си за свободата — Той не умира. Героятъ не умира въ паметта на онѣзи, кои ценятъ свободата и искатъ въ прослава да я подарятъ на подрасвашащите поколения, които трѣба да знаятъ своите герои.

Така и за III-то Евангелско поколѣніе е нужно да знае повече за онѣзи, които смѣло и съ пълна Вѣра почнаха духовното освобождение на България отъ грѣха, предразсѫдътъ, порока на алкохола и безбожието. Тѣ сѫ били ненавиждани, гонени, арестувани, а по нѣкои мѣста — замързани съ камъни.

Тѣ сѫ нашите евангелски герои, и заслужаватъ всебългарската почетъ и прослава; това сѫ първите мисионери, пастири, библейски учители, книжари, работници, и вѣрни мирияни.

Настоящата историческа снимка дава ликоветѣ на нѣкои отъ тия герои отъ л. на дѣно, I-ва редица: 1) Библ. книжаръ К. Петканчинъ, баща на г-жа Ел. прѣ Г. Седлоева, 2) Ник. Лица, проповѣдникъ въ Пирдопъ, 3) П-ръ Ив. Тонджоровъ; 4) П-ръ Герасимъ Кирясъ, албанецъ, плененъ за 9 месеца отъ бълг. комити. Той е албанскиятъ просвѣтителъ, подобно Кирила и Методия за настълъ. На него е кръстенъ сегашниятъ ни п-ръ Герасимъ Н. Поповъ, който се е родилъ когато г. Кирясъ е квартитувалъ у тѣхъ въ Еанско; 5) Г-нъ А. С. Цановъ, приснопаметенъ за всинца. II-ра редица: 1) Библ. книжаръ г. Ив. Бояджиевъ, баща на п-ръ Кр. Бояджиевъ; 2) Г-нъ Бл. Сарандовъ, пр-къ въ Церово, Пазардж. — братъ на г-жа Гандовска отъ Бургасъ; 3) Г-нъ Ман. Димчевски, баща на г-ца Марги Д. отъ Нар. библиотека, София; 4) Г-нъ М. Т. Добровски; 5) П-ръ Ив. С. Поповъ; 6) П-ръ К. Я. Пачеджииевъ, сега поч. п-ръ въ Бургасъ и 7) П-ръ Ив. Съчановъ, оставилъ свѣтла дира на благочестие и духовност.

По всѣка вѣроятностъ снимката е направена въ Самоковъ презъ време на нѣкаква конференция и е цененъ споменъ на братството и преданността на първите евангелски герои — труженици.

за младъ и живъ човѣкъ така въ Булгаристанъ, та доживѣхме да чуемъ това чудно за нашеници — „благодаря!“ И въпреки онай завидна атестация — „милиятъ пастиръ“ трѣбвало да изхвръкне вѣнъ изъ църковната си заедно, разбира се, съ „високопросвѣтената си млада дружарка“, която, впрочемъ, е била и... бременна!..

Развали ми се настроението, като си помисля. Зная, че нѣкои ще ми се сърдятъ и може би да напакостятъ на „Бълг. бранителъ“ че ми дава мѣсто. Нека! Зная,

че — пастиритѣ, пастиритѣ, пастиритѣ...

— А мираните?

Докато не оставимъ злобата и клюката си, умразата и дертвотѣ, и докато не си кажемъ Истината и Любовта въ очите, сякашъ, напразно е дошла Новата година — щомъ нѣма нищо „ново въ душата“ ни; напразно се е родилъ Христосъ преди 1938 г. — щомъ „въ настълъ“ не се е родилъ!

— Братко, сложи ножъ на сърдцето си и се размисли.

М. Български

РОЖДЕСТВО ВЪ РАЗНИ СТРАНИ

тински пионер до днесъ въ града ни за проказване християнските принципи за възпитание на децата, и тъхните социални нужди: превъзпитаване на родителите и улици, детски ясли, Коледни елхи въ разни учреждения и др., ваканционни училища и пр. Православната църква е тежко замислила Нед. училища, което е твърде похвално!

Англия

е първа, въ която е започнато да се изпращат коледните честитки със визитни картички — през 1846 год. от съръ Хенри Колъ.

Въ скандинавските страни — Норвегия, Дания и Швеция — рождественото Богуслужение започва рано въ 5 ч. сутринта. Единът благороденъ обичай тамъ заслужава да се отбележи. Всъко семейство, запазило още от лътото, окача една ръжойка (снопче) класове, които се вързватъ на коль и се предлагатъ на небесните птици. Кольтъ се закрепва на плетъ или на покривъ и птичките долитатъ, славейки Господа.

Германия

употръбява повече от 10 милиона елхи сега. Рожд. праздници започватъ съ Никулденъ. Отъ св. Никола е дошло и името дъво Коледа — „Колю“.

Германия е страната на Коледното дърво, което — казватъ — е въведено отъ Лутеръ.

България

влага твърде голъма мистичност въ народните си обичаи по Рождество: не само за людете, но и за добитъка и нивите се дира благословението на Младенеца.

Сърбия

се събиратъ съседски и съ пъсни предъ вратите благославяте своите близни.

Въ Румъния

запалватъ голъма звезда и съ звънци се обикаля селото, като се възкликаятъ коледни притѣви.

Лапландия

е още подъ знака на скръбъ и радост през тези дни: странно пре-дание повелява, децата да се кръ-

щаватъ въ замръзналата ръка. Докато чакатъ свещеника, много деца умиратъ отъ студъ.

Въ Чехославакия

по-рано младежи съ носели рождествени сцени, обикаляйки съ громки пъсни познатите си. Отъ този старъ народенъ обичай, днесъ бедните продаватъ кукли и др. домашни производства.

Въ Швейцария

следъ божествената служба въ църква, която всъки тръбва да посети, планините екватъ отъ хилядите звънчета на шейните. Тогава едва съ се бере и домовете се окрасяватъ съ бълата неувънка. Праздненствата траятъ две седмици.

Въ Полша

като се пречупва коледенъ кравай както и въ

Литва

пожелава се „миръ на земята“ споредъ ангелската пъсень.

П-ръ С. П. Илиевъ

между др. двама чуждестранни млади проповедници отъ Сентъ Кришона, Швейцария, където съ студенти, — на пътъ къмъ Германия да благовестяватъ Словото Божие презъ Коледната ваканция

Белгия

прави Коледата празникъ на подаръци и радостъ. Вечеръ децата окачватъ чорапите си, за да бждатъ на тъпкани съ подараци; поставятъ и овесь за елените на дъда Коледа. На сутринта овесът е замъненъ съ коледни дари. Въ Анверсъ 99-ъ камбани на 500 год. катедрала тържествено възвестяватъ Рождество.

Въ Холандия

се обличатъ твърде комично и цълшествие моми и момци подръжка пътят отъ къща на къща. После се устройва народна пързалка.

БР. Щомъ цълните свъртъ празнува славно Рождението на Иисус Христос, нека и ние се възрадваме, да се опростимъ искрено и си пожелаемъ:

— Честито Рождество Христово!

ДУХОВНИ ОПТИНОСТИ

(Редакцията ще биде благодарна на подобни кратки дух. опитности)

Вчера Мария Ив. Захариева ми разнела за Казанлъчната медиумка, поклоница на Духъ Лъжецъ, който се именувалъ съ името Арахангъръ. Медеумката следъ молитвата си на Арахангела Михаила изпадала въ мислите не на Святия Арахангър Михаила, а въ мислите на лъжеца Михаилъ, който заговорвалъ чрезъ устата на своята медиумка: — „Ти си Мария, баща ти е между духовете, ето го, и той идва“. Явява се въ главата на медиумката Марийния баща, той говори чрезъ устата на медиумката: — „Щерко, ти искашъ да знаешъ за сина си Добри да ли ще сполучи да стане свещеникъ. За сега това неможе да стане, мъжни хора му пречатъ“.

с. Д. бания, ихт.

Г. п. Яневъ

Редакцията ни доставя БЕЗПЛАТНО Библии и части. Пишете веднага и платете си абонамента!

ДА ГИ БРАНИМЪ!

Обещанието близнаци на Аллаха—Чудовището влакъ—„Бълг. Бранителъ“ и помацитъ—И тъ сж човѣци...

Възрастта ото
на помацитъ зи-
ме—Лаждане,
пещерско

Стохилядни български поданици, наречени помаци, живѣятъ главно въ Родопите, а малка група въ север. България по течението на реките Витъ, Панега и Скърбъ, Орѣховско. Намираме ги и ги считаме нѣкакъ си като отдѣлна нация, наречена „помаци“. Самитъ тѣ не обичатъ да бѣдатъ титуловани съ това име!

Болшинството отъ тѣзи люде сѫ прости и добродушни. Скоро се сприятеливатъ, ако имъ се окаже нуждното довѣрие. Зле икономически, далече отъ пѣтица и съобщения, тѣ сж като изолирани отъ живота и земните блага.

Помацитъ сж много религиозни, макаръ че малко разбиратъ отъ „религия“, понеже Коранътъ имъ е писанъ на арабски. Всѣка седмица има Джамия (Богуслужение, църкв—б. р.), която винаги се посещава петъ пѫти на денъ, но най-много и главно въ петъкъ.

У тѣхъ е развито до голѣма степень гостоприемството, макаръ че гости не се приематъ въ дома. Затова во всѣко село преди години е имало Мусафирница (б. р.—обществена гостоприемница), където всѣки гостъ може да намѣри легло за нощуване и храна. Сещо и сега може да се намѣри това но по рѣдко.

Разправя се, че Пантата Салихъ отъ новата махла бѣль запитанъ: „Аго Салихъ, какъ може всѣка вечеръ да посреща госте?“

— Обрекалъ съмъ, рекълъ Агата, всички близнaci на Аллаха отъ стадото си. И знаешъ ли, че всѣка година овѣтъ понѣкога, понѣкога и кравитъ, все ми близнятъ, та отъ тамъ имамъ срѣдство да посрещамъ мусафири. Тѣ сж Аллахови хора и Аллахътъ се грижи за тѣхъ.

Тѣзи балкански здравенаци сж трудолюбиви, при все че живѣятъ

во високите мѣста, гдето не може да се отгледва такава култура, каквато въ полето. Тѣ сѣятъ ржъ, отглеждатъ си добитъкъ, копаятъ по планината борина, бератъ малини и боровинки, и тъй изкарватъ прехраната и за осѫдните си нужди.

Презъ последните години държавата имъ отвори основни училища. Во всѣко село има вече по малко свѣтлина. Децата вече знаятъ да четатъ и пишатъ. Иматъ и такива, които сж завършили прогимназия, а други следватъ въ Пловдивската гимназия, и земедѣлското училище въ Садово.

За много отъ помацитъ новата линия Лаждане—Якоруда дава случай да пѫтуватъ за пръвъ пѫтъ на „бързата кола“, която имъ се струва като най-голѣмото чудовище на свѣта...

Тѣзи наши съотечественици трѣбва да ги обичаме и да имъ вдѣхваме довѣрие! Само по тоя начинъ ще ги бранимъ отъ фанатизма и невежеството, които сковаватъ ума и духа на всѣки човѣкъ.

Добре е направилъ „Бълг. Бранителъ“, че е отдѣлилъ място нарочно за тѣзи хора, та да се запознаемъ съ тѣхъ и да си обичаме като... човѣци!

Лаждане, Чеп.

М. Шарковъ

Ние не пращаме квитанции за осребряване по пощата, за да не се обременяваме съ извѣредни разноски. Внесете сами абонамента си —направо въ редакцията:

Бургасъ, бул. „Ц. Асенъ“ 7.

Истинско тѣржество на православните бѣха предпразничните сказки на проф. Д. Дюлгеровъ както въ Бургасъ та-
ка и въ Созополь (Спасовградъ). Публи-
ката цени и обича—съ масовото си посе-
щение—голѣмия ораторъ.

На фронта на духовната война

Небето праща своите личби...

Г-жа Уинрадъ, другарката на нашия гл. редакторъ, която сжъ е пострадала напоследъкъ. Съобщението гласи, че автомобилъ, каранъ отъ пиянъ шофьоръ, е бълсналь нейния автомобилъ и тя си е счупила коляно. П-ръ Г. Н. Поповъ пише, че синъ си, тоже си е счупилъ крака, както и г-жа Ел. п-ръ Седлоева, а п-ръ Н. Борисовъ —ржката... Ако и това, не е значение —здраве му какъ! Прочетете съ Библията въ ржка статията на п-ръ Марковъ—„Смисълъ на страданието“—бр. 88/90, въ която се разгъва горната и др. мисли (I Петр. 4:17 19). Споредъ него страданието е: тайна, предупреждение и благословъ. Намиращи се на фронта на духовната борба, пострадали сж само въ нѣколко месеца: п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ, п-ръ М. Ж. Марковъ, п-ръ Г. Н. Поповъ и синъ му, п-ръ Л. Мирчевъ, п-ръ Т. Костовъ, п-ръ Н. Борисовъ, г-жа Ел. п-ръ Седлоева, а сега—г-жа Д-ръ Уинрадъ. Затова св. ап. Павелъ казва: „Нашата борба не е съ кръвь и пътъ, но съ сили поднебесни“ (Еф. 6:12) Самъ Иисусъ ни утешава: „Благени гонението...“ Небето праща своите личби... Ние биемъ тревога само.

— Който има уши да слуша, нека чува! Който има умъ, нека мисли и разбира...

Редакцията предупреждава за сetenъ пѫтъ всички наши абонати да си платятъ пощ. разноски отъ 20 лв. за т. г. най-късно до края на т. м-цъ (вж. стр. 2 долу). Вместо да се изпраща „Бълг. Бранителъ“ на по-голѣмо число абонати, но не плащащи,—ще се предприеме чистка въ списаците ни, та разноските, които правимъ сега, да влѣзатъ въ **качество** подобрене на списанието ни, макаръ и съ по-малко четци. Платете си абонамента, за да не Ви залисимъ... Чакаме до края на този месецъ!

Печатница „ЗОРА“-Бургасъ

НОВИНИ ОТЪ ПЕРСИЯ — ИЗТОКЪ СЕ ПРОБУЖДА

(Сведения отъ нашия дописникъ)

Тукъ горещинитѣ достигатъ до 46°—48° отъ 1 ч. сл. пл. Всички по това време се прибиратъ у дома си. Магазинитѣ се затварятъ до 6 ч. в. Разходкитѣ ставатъ въ хладнитѣ градини кѫдето пиемъ ледени напитки, които се продаватъ на всѣкѫде.

Новият Иранъ (Персия) се строи съ усиленъ темпъ, и всичко старо, което се е насаждало отъ хиляди години и е седяло на мъртва точка, днесъ се пробужда отъ летаргиченъ сънъ. Мждриятъ Шахъ съ своите помощници работи за прогреса на страната Си. Нѣма вече фереджи, бради и пр. Всичко се европейзира, и за моментъ може да се почувствувашъ въ нѣкоя европейска столица. Усилено се строятъ желѣзници, мили, шосета; скоро ще се свърши Персийския заливъ на Каспийското море, та ще се улесни транспорта и експорта, които досега сѫставали съ камиони.

Фабрики се строятъ тоже въ усиленъ темпъ и вече отдавна се продава мѣстна захаръ и платове по 8 лв. м. за народъ. Всичко това е държавно. Частнитѣ капитали въ нѣкои индустрии достигатъ 40 на сто.

Много, много има да се говори за тая богата страна, въ която всички видове фрукти сѫ въ изобилие. Петроль и соль има навсѣкѫде.

— Ами за поезията на *Ferdosy* и *Saadi* великанитѣ, които сѫ събудили отъ части народа си? — „Стани рано! Бомоли се Богу, за да ти помогне Той презъ дена...“ Това е било още презъ 1003 г.

Чужденцитѣ и интереситѣ на мнозина не сѫ давали спокойствие на хубавия Иранъ. Сега вече 14 г. какъ Н. В. Шахътъ Похлеви, обаче, е взель управлението въ рѫцетѣ си и е турилъ редъ въ страната, строи училища, университетъ и разни други културнопросвѣтни учреждения.

И тукъ макабиститѣ, както евреитѣ по цѣлия свѣтъ, сѫ настанени на най-добра работа. Тѣ сѫ най-почетнитѣ хора тукъ и най-добри служби заематъ.

Нашитѣ българи тоже си изкарзватъ добри печалби, главно по строежитѣ на ж. п. линия. Тукъ тѣ минаватъ за най-добрите зидари и се ползватъ съ най-добро име. Има около 8—900 д., но нали си нѣмаме никаква защита? — Не може да се напредва. Трѣва ни консулъ, който да защищава интереситѣ ни. А всички си прашватъ спестенитѣ пари въ България съ милиони, милиони левове въ чужда валута.

Голѣма радостъ ни причини тукъ рождението на

Н. Ц. В. Князъ Симеонъ Търновски!

Тукъ има Американска презвитерианска мисия съ голѣми болници въ *Tobris* и *Meched*. Неотдавна празнуваха 100

год. отъ основаването на тукашната мѣстна болница.

Скоро година отъ какъ съмъ тукъ. Бѣхъ временно лѣкаръ надничаръ на една компания, която пробиваше два тунела единъ до другъ. Следъ свършването се върнахъ обратно въ Техеранъ и заминахъ за *Meched* — 1050 км. отъ тукъ до Руско-Афганистанската граница, кѫдето уредихме съ още единъ колега болница. Мешедъ — това е свещенния градъ на иранците; стотици и хиляди Богомолци пристигатъ на поклонение тукъ.

Отъ два месеца съмъ установенъ въ *Abhar*, между *Teheran* и *Tobris* на 1736 м. надъ моркото равнище. Храната е въ изобилие и твърде евтина. Има само нѣколько европейци. Понѣкога ходя на ловъ за зайци и диви свини, които сѫ въ изобилие тукъ. Два пѫти на седмицата се събираме за сказки и разискване. Последната тема бѣ: „Какво е дала вѣрата на човѣчеството?“. Предстои ми да чета за Трахомата и нейнитѣ последствия. Тукъ има голѣма смъртност на деца — 60%. Готовъ голѣмъ докладъ, на който ще присъствува Губернаторътъ, който знае руски, сѫщо и първенците, на които ще се превежда по ирански.

Национализмът и тукъ се издига съ девизъ: „Иранъ за иранците!“

Д-ръ Й. Широковъ

Б. Р. — Това пробуждане на Изтока ида да подтвърди белезитѣ на Второто пришествие споредъ пророчествата въ Откр. 16; 12; Иез. 38:2 — 6 и др. (Вижкн. „Това очаква Васъ“ отъ Ф. П. Келлеръ, стр. 80 — 100).

Нострадамусъ и Царь Фердинандъ I

„Зора“ бр. 5509, София: Нострадамусъ ни е завещалъ съчинението „Центурии“, въ които сѫ написани предсказанията за следващите 22 столѣтия... 35-та строфа крие предсказание за събитията, които България прѣживѣ презъ 1915 г. Тя гласи: „И Фердинандъ русиятъ, ще бѫде отстраненъ, ще напусне цвѣтето, ще отиде въ Македония, ще бѫде принуденъ да се откаче отъ своя пѫтъ и ще тръгне срещу Миремондъ (сев. Гърция).

— Който любопитствува загадъчния образъ на чудния астрономъ нека прочете житиеписа му и др. предсказания отъ гл. ни редакторъ въ „Бълг. Бранителъ“ бр. 70, 1.

Свещеници! — Болници! — Затворници! — изискайте безплатно Библията отъ г. М. Н. Поповъ, „Патр. Ефтимий“ 73—София или чрезъ „Бълг. Бранителъ“ — Бургасъ

Отзиви за „Бълг. Бранителъ“

Rev. L. D. Vidoloff отъ Чикаго, САЩати, пише ни възторжно:

— Много ви благодаря за Бълг. Бранителъ! Моля пращайте ми го редовно. Много ми се харесва. Забележихъ голѣмия кадъръ отъ дописници съработници около редакцията. Това ме много радва. Въ програмата на Бълг. Бранителъ има нѣкакъвъ велиъкъ идеалъ, който така спонтанно е мобилизиранъ около себе си така мощнъ щабъ отъ духовни сили. Пожелавамъ Ви усъпѣхъ сърдечно!

М. Н. Зотиадисъ — Солунъ: — Много Ви благодаря за хубавото списание Бълг. Бранителъ. Ака ми изпращате редовно всички броеве, които засъщаватъ помагатъ българи много ще ме задължите. Наистина поздравявамъ Ви!

А. Тодоровъ — Каселъ, Германия:

— Съвсемъ случайно ми попадна единъ брой отъ в-ка Ви, който ме приятно изненада отъ всичко, което прочетохъ. Моля приемете моите благопожелания и адмирации! Нека Всевишниятъ Ви вѣдъхновява, за да изнасяте чрезъ Бълг. Бранителъ искрите отъ Божието Слово. Съпълна вѣра, че Той ще Ви помогне да преодолеете всички трудности, азъ — като студентъ тукъ — Ви поздравявамъ и Ви пожелавамъ здраве, сила и бодростъ, за да преуспѣете... Моля изпращайте ми Бълг. Бранителъ, като ми пишите абонамента.

Б. Р. Малкиятъ абонаментъ отъ 20 лв. не ни позволява да водимъ отдѣлна кореспонденция, за да съобщаваме колко е абонамента на списанието, нито да пращаме отдѣлни квитанции: една квитанция по пощата струва 5 лв. Едно писмо за странство — 7 лв. За това пращайте абонамента си по дълъгъ и съвѣсть направо до редакцията. Вижте тарифата ни на стр. 2-ра.

Изъ печата

Б. Р. — Доколкото се простиратъ нашиятъ сведения, тоя отдълъ ние за пръв пътъ въведохме у насъ още презъ 1930 год. Вече той не липсва почти у никой български вестникъ.

Кое е новото, което иде сега?

сп. „Житно зърно“ XI: 9 — 10, София — Новото, което иде, е: Всички да бъдемъ слуги!.. И това ново съзнание вече се раздада! Това е новата вълна, която ще пробуди свѣта. Това е смисълът на думитъ Христови: „Блажени нищите духомъ“. Нищий духомъ е оня, който работи за да уреди работите на всички, а себе си оставя последнът. Изврътъ на щастия е въ слугуването.

Праздникъ на периодичния печатъ

в. „Добро здраве“ XV:7, София — Периодичниятъ печат взема по-голямо участие въ редене на обществения животъ, отколкото ежедневия. Той е единствената съкровищница на цѣлото знание, събирано от десетилѣтия... Печатъ винаги е билъ велика сила, но днес той е най-великата, защото днесът всички четатъ. Културата на единъ народъ се мѣри по числото на печатните произведения. Честитъ е онъ народъ, въ чийто семейства влизатъ свѣтлите лѣчи на науката чрезъ печата.

— Горниятъ цитатъ е изъ речта на г. д-ръ Ефремовъ, държана въ Бѣлградъ по случай изложбата на Съюза на периодичния печатъ. „Бълг. Бранителъ“ е ред. членъ къмъ той Съюзъ.

ИЗЪ ТАЙНИТЕ АРХИВИ

КРЪЩЯЩИ доказателства за произхода на КОМУНИЗМА

Новото правителство въ Румъния

Между първите мѣрки на правителството е и временното спиране на най-голѣмите в-ци „Диминица“ — „Адевъръл“ и „Лупта“, понеже сѫ еврейски; сѫщо и известното индустр. дво. „Ректа“ 80% отъ капиталитътъ на което се държатъ отъ Максъ Рушницъ... 1: Не евреите се отнематъ патентите за продажба на спиртни напитки и тютюнъ. 2: Премахватъ се търговици-евреи въ селата. 3: Отнематъ съвъръзъ на полза на държавата еврейските чифлици. 4: Ревизиране по-дългото на евреите и пр. („Зора“). — Ако новото правителство търси да унищожи силата на еврейството, ще го одобримъ.. (в. „Буна вестире“). СССР ще денонсира пакта си за ненападане съ Румъния (БТА). Последни новини: 9 др. еврейски в-ци сѫ спрѣни... .

Които любопитствуватъ за по-голѣми подробности по горната тема, могатъ да разгледатъ миналиятъ ни броеве въ по-урденитъ читалища и библиотеки. За сега ще се ограничимъ да дадемъ **нагледно** — безъ наши думи! — **голитъ факти**, които сами говорятъ най-ясно и ставатъ вече исторически документи... Имената и народността на еврейските водачи, които завилняха во велика Русь отъ преди 20-на години — и до днесъ — сѫ следнитъ, споредъ известниятъ г. Victor E. Marsden, които самъ е на-

СТРИЖБА БРЪСНИЯ

МАЙКА

(По случай Рождество)

Отъ сутринъ до вечеръ,
Въ къщи, по двора:
Не спира горката,
На знай тя гумора.

Отъ легло щомъ стане
Бърза тя самичка
Да нагласи само:
Закуска за всички.

Следът това ни буди,
Облича ни съ кака,
До като закусимъ—
Тя бърза — не чака:

Шие, готови, шета.
Минута не губи.
Да нахрани даже
Не забравя Буби.

За туй тя награда
Не иска голъма:
Когато порастнемъ—
Да сме ней отмѣна...

Павликене

Бати Веселушко

СУРВАНИ

Сурова, сурова година,
старата се измина;
ето нова че иде,
бърза всички да види:—

Стари какъ си почиватъ
и си въ къща поспиватъ;
Млади скитатъ нехайно,
търсятъ щастие незнайно;

Малки съ книжки въ наука
ще намѣрятъ сполу,
щомъ е ясно небето
и е чисто сърдцето.

Сурова, сурова година
и тази си измина,
ето нова че иде,
всички трезви да види.

Габрово Недѣлчо Беневъ, у-ль.

На кощунния писателъ
баръ Хиксъ

Виж. статията ни „Рождество Христово и модерното езичество“

Духъ мраченъ, срасналь с'мрасота,
Ти мразиши по природа свѣтлостъ:
Смущава те Христовия съненъ ореоль
И вѣрската наивна простота.

На болна ти фантазия в'простора
Превратни роли взематъ всички хора:
Тамъ фарисей е честень, Юда —
първътъ герой
А пъкъ Христосъ е синъ на грѣхъ и
на позора!

Предлагашъ ни отрова за храна,
Бездожие и мракъ за свѣтлина,
И болниятъ свои мечти за лѣтописъ,
О Хиксовъ сине — сѫщински баръ
сатана.

(изъ „Битие“ 1933, стр. 145, 6).

Сто. К. Ватралски

блюдаватъ свирепата юдейска диктатура въ качеството си на специаленъ московски кореспондентъ на голѣмия английски в. „Лондонъ Морнингъ Постъ“. Ето Ви списъка:

Revelt	евреинъ	Boukhan	арменецъ
Anwelt	германецъ	Biesensky	евреинъ
Antonof	руснакъ	Blioumkine	"
Alexandrovich	евреинъ	A. Beck	"
Astchoub	"	Beck	"
T. Axelrod	"	Beutler	"
I' Axelrod	"	Bogolepof	руснакъ
Abeline	"	I. Bermann	евреинъ
Annrik	"	Beer	"
G. Antokolsky	"	I. Beyer	"
V. Aronovitch	"	R. Bisk	"
Alter	"	Boudine	"
		Brender	"
		J. Beergman	"
E. Alperovitch	евреинъ	A. Baum	"
Avanесоф	арменецъ	J. Berlinsky	"
A. Alperovitch	арменецъ	Brilliant	"
Alperovitch	евреинъ	Bergmann	"
Anderson	литванецъ	A. Bramson	"
Abelmann	евреинъ	Bitner	"
Axelrod	"	Billne	"
		Bernstein	"
		P. Bastel	литванецъ
		Bisk	евреинъ
Aronovitch	евреинъ	Blum	"
Abramovitch	"	Bleichmann	"
Achkinas	"	Berlinrou	"
Avanessoff	арменецъ	Bruno	литванецъ
Beckmann	евреинъ	Breslau	"
Bruno	"	Babtchinsky	евреинъ
Butsgus	литванецъ		

Една страшна страница отъ историята на кървава слава и въченъ позоръ

Четете да знайте, чо въстари години.
По тъзъ земи славни вършили деди ни!

Какъ е'шаръ Асенъ тукъ храмове градилъ
И дарове пращаъ, кой бѣ Самуилъ,
Дето си изгуби душата въ ада,
Покори Дурацо и влѣзе въ Елада...

Ив. Базовъ: — „Панай“

Изъ книгата ми „Въ страната на древна
красота и мъдростъ“

(По случай 750 годишнината на Второто
българско царство).

Пътъ ни чакаше къмъ стените
и укрепленията на града. Толкова
високи сѫ тѣ, че едва ги изкачихме.
По хребета имъ спокойно могатъ
да се разхождатъ трима воини единъ
до другъ. Тѣ сѫ устояли презъ вѣ-
коветѣ, за да ни тълмятъ славата
и позора на много кръвь и сълзи.
Колко здраво подъ плѣтъка на
бича робътъ ги е градилъ за соб-
ствената си смъртъ и свобода!

Запъхъни, едва докопали върха,
Велонисъ каза:

— Много български царе сѫ искали

Славниятъ гр. Солунъ!... По негови-
тѣ улици е проповѣдалъ за І-въ пътъ
Исусовото учение самъ Св. ап. Павелъ.
Ментата на българскиятъ царе, днѣшъ Со-
луль е столица на Македония...

да се качатъ на Солунските кули,
но напраздно... Ти обаче, ето!.. ти
се качи — и ме потупа по рамото.

Това много заинтересува съпът-
ниците чужденци и азъ трѣбаше
да имъ преразкажа следнните исто-
рически случаи.

— Това било отдавна. Въ първата
гордост на Западното царство. Самуилъ е разширилъ границите на
държавата ни обширно, подобно
Симеона, и презъ здравата крепость
Верея се опиталъ да се доближи до
Солунъ, но билъ отбитъ около 990

г. Самуилъ е билъ много храбъръ
и благороденъ български царъ, лич-
но застаналъ предъ войската си.
Колко башински е залъгалъ за бой-
цитѣ и колко много ги е обичалъ,
може да се види отъ трагичното об-
стоятелство на неговата велика
смъртъ. Когато Василий II Българо-
убиецъ въ третия си походъ срещу
България се опиталъ да нанесе ре-
шителенъ бой срещу Самуила при
планината Бѣласица, тогава пленилъ
до селото Ключъ около 12,000 ду-
ши, които безжалостно ослѣпилъ.

Boukharine	рускакъ	L. S. Eliasson	евреинъ	Grusenberg	евреинъ	A. Gundar	евреинъ
CHIRVINE	евреинъ	Eismont	"	Goldstein	"	Z. I. Grunberg	
Chainsky	"	Erdling	"	Началникъ на два отдѣла		Göikhbork	
DAIBE	евреинъ	FENIGSTEIN	"	Solomon Gourevitch	евреинъ	Gourvitch	
Doumpis	германецъ	A. Fishmann	"	Maxim Gorki	рускакъ	A. Goldenroudine	
Dzennis	евреинъ	J. Fenigsiegn	"	Началникъ на два отдѣла		Galiess	
Davidovitsh	"	Fayermann	"	Goldblatt	евреинъ	Gainzberg	
Diesperof	арменецъ	Fines	"	Grondberg	"	HIRCHFELD	
Dzerjinsky	полякъ	Fritche	"	Gimmer	"	Haase	
Defafabre	евреинъ	Началникъ на два отдѣла		O. Goukovsky	"	Hirschfeld	
Daybol	литванецъ	Furstenburg	евреинъ	Goubelmann	"	Heukine	
Deyrkene	литванецъ	Fridkine	"	Glouzmann	"	Holtzmann	
G. Davidoff	евреинъ	Fuchs	"	Gleyser	литванецъ	IOSSILEVITCH	
Dauge	германецъ	Fritsche	литванецъ	Guitpis	евреинъ	Ioffe	
Dantschevsky	евреинъ	Smit Falkner	евреинъ	Guekker	"	Idelson	
Daumann	литванецъ	Falk	"	Goldenroudine	"	Janson	
Drelling	евреинъ	Fishmann	"	Goldenroudine	"	Joff	
Davidson	"	Feldmann	"	Началникъ на два отдѣла		Kastarjan	
Началникъ на два отдѣла		Froumkine	"	Guiller	евреинъ	Kroupskaia	
Dinn	евреинъ	GROSSMAN	"	Jacob Goldine	"	Keltoulan	
Diamant	"	Gleiser	"	Galperstein	"	Kratchkovsky	
Distler	"	E. Gelfmann	"	Grunbaum	"	Koussinen	
Danichevsky	германецъ	Rosa Gauffman	еврейка	Isadore Goukovsky	"	Khersonskaia	
Dimantstein	евреинъ	Goldbark	евреинъ	Gorenstein	"	Kodassevitch	
ENDER	"	Gintzberger	"	G. Gifelich	"	Kaufmann	
Eliashevitch	"	Gintzberg	"	Gousmann	"	Kouchner	
M. Eichenholtz	"	I. B. Goline	"	Goinbark	"	A. Klotzmann	
Erberg	"	Grossman	"	Groinim	"	Kaitis	
Eichenholtz	"	Goldberg	"			Kuhn	
Ermann	"	Goldman	"				
Началникъ на два отдѣла		Началникъ на два отдѣла					
Efron	евреинъ	Gromann	евреинъ				
		I. Gueller	"				
		Gauchmann	"				

(Следва)

Платете абонамента си за 1938 год. още отъ
сега. Това ще ни улесни. Ще изпълни и Васъ съ
радостъ за навреме изпълненъ дългъ!

И азъ си спомнихъ за чудесната поема на Пенчо:

„Завръщатъ се, царю, въ Българицкий бой
Дванадесетъ полка пленени!“

Можжиятъ царь, пребледнялъ като сминъ,

Къмъ тъмната граница южна
Съсъ погледъ занесенъ издигна ржка
И нѣщо нечуто пошушина;
Но въмъгъ залюлянъ полетѣ на страна
И наземе възнакъ се люшна...

— Каква величествена смъртъ на истински баща по своите чеда—
15 септември 1014.

— Самуилъ, както назва еди старъ авторъ, даже на смъртния си одъръ тържествувалъ надъ безсердечния си противникъ. Биль велиcodушенъ царь. Не е забилъ никого на колъ, никого не е ослѣпилъ.

Въ него се е проявила лъвската сила на българския народъ.

Тукъ му е мѣстото да кажемъ въ историческия редъ на нѣщата справедливата истина, която е за-
сегнала нашата сѫдба.

Св. Димитъръ, като гледалъ отъ Небесата поганствата на гърците надъ българите, които жестоко страдали цѣли сто пѣтдесет и осемъ години, а нѣмало защо, смилилъ се надъ нашия миль, честенъ, добродушенъ, кротъкъ, трудолюбивъ, пестеливъ и многострадаленъ народъ, и вдигналъ благословената си подкрепа отъ Солунъ, за да я изсипе като благодатенъ дъждъ върху престолния градъ Велико Търново. Тогава дошли сицилийски пирати, разграбили Солунъ. Населението се пръснало низъ Бългадско и разказвало съ ужасъ за своите нещастия.

И така царствените двама братя Петъръ и Асенъ въздигнали на светаго Димитрия храмъ подъ Трапезица. Много просеци, преправени на луди, ходели отъ мѣсто на мѣсто и подбудждали всички на възстание, като думали:

— Дойде време да строшимъ хомота на византийците: самъ Св. Димитъръ ги е оставилъ и е дошелъ при насъ да ни помага въ борбата за освобождението. Не трѣбва да губимъ време, ами да се вдигнемъ по-скоро, да възстанемъ и да избимъ врага до кракъ...

По тоя начинъ бунтът биль готовъ, и взелъ характеръ на общо възстание отъ страна на всички боляри. Свободата била провъзгласена въ токущо издигнатата църква „Св. Димитъръ“ въ Търново. Разбунтувалото се възстание било благословено отъ духовенството. Покровителъ биль избѣгалиятъ отъ Солунъ Св. Димитъръ.

На народния съборъ, свиканъ во В. Търново за освещаване на **чекрвата „Св. Димитрий“** е биль ржкоположенъ отъ гръцки владици българскиятъ свещеникъ Василий за Търновски митрополитъ, а той пъкъ е овѣнчалъ за царь Геордъръ, който се нарекълъ съ древнобългарското име Петъръ. Новиятъ български владѣтель е получилъ златния царски Вѣнецъ отъ бълг. архиерей тукъ.

На освещаването владиката Василий, пръвъ български архиепископъ, държалъ речь, която завършилъ така:

— Братя, стигатъ толкова мжки и робуване. Време е вече да се освободимъ отъ нашитъ врагове. Да възстанемъ всички и да ги изгонимъ отъ земята си. Богъ ще ни помогне!

— Да възстанемъ! извикали всички радостно.

— Да живѣе България!

— Да живѣе царь Петъръ! извикалъ Василий, и коронясълъ со златънъ вѣнецъ по-стария братъ Петъръ за царь (1186 г.).

Младото царство расло и порасло въ сила и богатство.

Петъръ отстѫпилъ после престола на брата си Асеня, а самъ се отеглилъ въ манастиръ подобно св. кн. Борисъ I.

Гърците като видѣли, че съ бой не могатъ да надвиятъ българите, почнали съ лукавство. Надумали болярина Иванко да убие Асеня. Петъръ обаче веднага се върналъ и прогонилъ Иванко. Но и Петъръ биль убить отъ Иванковъ човѣкъ. Тогава дошелъ на престола най-малкиятъ имъ братъ Калоянъ, който биль кърваво страшенъ за врага. Той разширилъ България до Цариградъ. Победилъ латинците по време на кръстоносните походи, и гърците го признали за свой владѣтель.

Между това българинъ убиль латинския васалъ въ Солунъ, Бонифаций. Царь Калоянъ пристигналъ предъ Солунъ съ цель да съсипе васалното латинско кралство. Той обсадилъ Солунъ. Но тукъ ненадейно го постигнало нещастие. Жена му, която не е била българка, и била въ любовни връзки съ калояновия воевода, Манастрасъ, отъ кумански произходъ, подбудила Манастра да убие царя!

Когато Калоянъ самъ обходилъ

„БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ“

стана изнуренъ, че утре самичъкъ той ще води войската въ последенъ бой и всичко спяло въ отраденъ сънъ, прибралъ се е той въ шатра си. Огњоветъ едва мъждѣели на стражитѣ въ нощния мракъ...

Единъ салъ не иска да склони очите -- казва Кирилъ Христовъ — единъ салъ — заложникъ старъ: Втораченъ и с'бура свирепа на гър-

дитѣ,

Зловещо той още се вслуша вътъ-
митѣ,

Заспа ли угрожениятъ царь.

Най-после прошепна неволниятъ из-
мѣнникъ:

Ахъ, варвари... ще отмѣтиятъ.
И скочи. И смело къмъ царския

сънникъ

Подкраде се тихо мѣстителниятъ
пленникъ

Съсъ дъхъ затаенъ на уста.

И свѣтна лице отъ радостъ зловеща
За бѣдните враги беди....

Той влѣзе. Дѣница повдигна се
веша —

И стонъ се зачу... И бликна кръвъ
гореща

Изъ царствени спящи гърди.

Убиецътъ бѣрзо се скрилъ.

На виковетъ на ранения царь,
той самъ се притекълъ на помощъ.
И тукъ се повторила опитността на
народната поговорка: „Крадецътъ
най-много вика—дръжде крадецъ!“
Манастръ се показа сълънци и
натъженъ за станалото, но Царьтъ
го обвинилъ въ убийство. На друга
день вечерята Калоянъ умрѣлъ
въ страшни мжки.

Сега било редъ на гърците да
възвѣрнатъ избѣгалия светецъ во
Велико Търново, та пустнали слуха,
какво св. Димитъръ е биль онъ, кой-
то поразилъ страшния царь.

За да вътъпятъ тая мълва срѣдъ
народа, изобразили Димитра въмѣсто
Георгия, и Калояна — въмѣсто змея.

Тая икона е кощунство съ миро-
творното християнство, и грѣхъ
спрямо българщината:

— Махнете я отъ кой да е ико-
ностасъ!

— Наистина! Колко страшенъ
трѣба да е биль Вашиятъ царь за
врага... казаха чужденците. И ако
сега България не научи урока си
отъ историята, за да се обедини въ
едно, кога ли ще го научи? Живъ
биль българскиятъ Богъ, че Ви е
опазилъ досега! Наистина...

— Да, църквата Св. Димитъръ
во В. Търново е живъ и до днесъ
паметникъ за справедливата бъл-
гарска кауза, която благославя Небето и ни дарува свобода и победи.

М. Ж. Марковъ

Тайната страна на Християнството

(Откъслекъ, четенъ въ Мистичния кръжокъ — Бургасъ отъ Ц. Хр. ЦОНКОВЪ).

„Бълг. Бранител“ въ служба на България!..

I am glad to report that many thousands of Christian people in the United States are becoming greatly interested in Bulgaria through the reading of our literature. Letters received, show that citizens of the United States are coming to better understand what a beautiful and interesting Country you have. The people of Bulgaria have the confidence and respect of Americans, particularly Christian Americans. And we are glad to do everything we can to contribute to this fine feeling existing between the two countries.

Dr. G. B. Winrod

Всъка религия се намира подъ знака на единъ религиозенъ учител. Тъ идватъ всрѣдъ човѣците да посочатъ пътъ който е необходимъ да се следва за постигане на човѣшкото растене. Истинитъ които ни разкриватъ религиознитъ учители сѫ дадени за всички. Но ние всички знаемъ, че хората се намиратъ на различна степень на развитие, интелектуално, емоциално и волево. Това, което е ценность и откровение за единъ, за други се вижда като детинска играчка. Това, което би довело единъ светия въ екстазъ, за разбойника би се видѣло смѣшно. Ние всички знаемъ, че за да изучимъ висша математика тръбва да почнемъ отъ действията събиране и изваждане и чакъ следъ много годишно занимание въ университета могатъ да се разкриятъ тайнитъ

на математиката. На новороденото не се дава твърда храна, а млѣко, защо организъмъ му не е нагоденъ да я възприеме. Въ сѫщото положение се намираме и ние, които представяваме духовни младенци; безъ предварителна подготовка не бихме могли да разберемъ много тайни, които сѫ известни на много посветени. Като се има това предъ видъ, че религията тръбва да задоволява духовно издигнатите, а така сѫщо и духовно низко стоящите изникнала двойната страна на религията, сиреч че тя има скрита страна, известна на посветените, и външна, разкриване на известни истини въ форма удобна за низкостоящите въ духовно положение. Такава скрита страна сѫ имали Индийската религия, Брахманизма, Будизма, Египетската, Зороастризма, и Юдейската. Допускането на ученици въ тѣзи школи гдето се разкривали тия истини е ставало съ подборъ. Не всѣки е бивалъ допусканъ.

(Следва)

„Бълг. Бранител“ съ часть отъ уредническия си отборъ и най-малкия бранител — Вл. Красимира Маркова, която сѫщо помага въ лепене на адресите. Носачът г. Гарабедъ Ованезовъ се е пре гърбъль подъ тежъстта на голъмия купъ екземпляри. Задъ него е г. д-ръ Д. Йоневичъ, после — нашиятъ директоръ г. п-ръ Марковъ, а до него г. Хр. Ляповъ и синъ му у-кътъ Никола Ляповъ. Въ средата Донка Бѣла Маркова демонстративно държи последенъ брой на „Бълг. бранител“. Кръстът е символиченъ. — Тая снимка е най-добрата ни реклама. Прочетете пакетът. Всѣки пакетъ съдържа по 650 кжса „Бълг. бранител“.

Има много вестници
и списания но само
единъ
„БЪЛГАРСКИ
БРАНИТЕЛ“

за
родъ и
Вѣра!

БЪЛГАРСКИ
БРАНИТЕЛ

There are many Maga-
zines but only one

BALGARSKI
BRANITEL—

„The
Balgarian
Defender“

Зовъ пророчески за — родъ и Вѣра!..

„Бълг. Бранител“ открива подписка и за 1938. Абонаментъ — само 20 лв., за покриване разноските. Виждъ стр. 2. На всѣ 4 предплатили абонамента, 5-ятъ е Вашъ: — Настоятелъ може всѣки да бѫде Правимъ 20% отстъпка.

Презъ 1938 г. „БЪЛГ. БРАНИТЕЛ“ навлиза въ IX-та си год., и това е гаранция която говори за усъпъха на списанието.

„Бълг. Бранител“ е най-модерното издание отъ своя родъ со следнитъ отдѣли: Обществена провѣрка — Дух. огледало — Изд. печата — Евангелски образи — Стихотворения — Срѣдъ помагатъ — Нашъ животъ — Вестописъ — Книжнинна. — Изд. Тайнитъ архиви — Духовни опитности — и пр. . . „БЪЛГ. БРАНИТЕЛ“ има чети почти въ цѣлия свѣтъ, и дописници въ: САЩати, Гърция, Германия, Румъния, Китай, Персия, Англия и Швейцария.

Предплатилите абонати ще получаватъ освенъ 10 №№ още и допълнителни книги по желание и личенъ изборъ:

М. Ж. Марковъ — „Зорници“ (стихосбирка) — струва 10 лева, но за абонатите — бесплатно.

Ф. П. Келлеръ — „Това очаква Васъ“ (съвременна духовна книга отъ 110 стр.) Струва 17 лева, но за абонатите — само 10 лева:

Библейски календарь за 1938 год. Струва 10 лева; а за нашите абонати — бесплатно. Изд. „Дух. слово“ — София. Разкошна работа.

П-ръ Т. Т. Халдей — „Библията и литературана“ — бесплатно.

Д-ръ Ив. Жековъ — Лѣкъване съ грозде. Нова метода: бесплатно.

Всѣка година списанието отпуска 1000 лева за своята дописници. Платете си абонамента веднага, за да Ви впишемъ въ новите списъци. Пратете ни нови адреси: на всѣки 4-ий, 5-ятъ е Вашъ!

Ако не го харесате, върнете този брой! „БЪЛГ. БРАНИТЕЛ“ е Вашъ. Агитирайте за него. Рекламирайте въ него. Живѣйте съ него — Хайде на работа! Абонирайте се веднага.

Тази зима за пръвъ пътъ въ България е основано Зимно библ. у-ще въ с. Коматево, Пловд., по личната инициатива на г. П. Ил. Сливенски. Въ резултатъ, освенъ духовното благословение, приети сѫ шестъ (седналиятъ) нови членъ въ селската Еванг. църква. Ние поздравяваме г-на Илиевъ и го сочимъ като мирански пръвъ. Отъ благодарностъ Ц-вата го провъзгласила за свой поч. Дяконъ. Неговъ сътрудникъ е билъ нашиятъ съредаоторъ г. Г. Н. Поповъ.

БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЪ

Подъ уредничеството на П-ръ Г. Н. ПОПОВЪ

Г-ца Филипинка З. Филипова

Г-нъ Храбъръ - Руси Т. Русевъ
машиненъ техникъ

Вънчани, гр. Сливенъ, 26.XII 1937 г.

Сливенъ

Варна

„Бълг. Бранителъ“ честити праздници!—най-сърдечно на многобройните си чети както въ Царството, така и въ сърдцето, като имъ пожелава духовенъ и материаленъ успехъ, за да плаща абонамента си!

П-ръ Павелъ Мишковъ, за когото ние през цѣла година държахме читателъ си въ съведение, се е завърнала от С. А. Щати мин. м-цъ и насъкоро ще започне евангелизаторската си работа всъкдѣ дето по поканять.

Миръ между софийските братя. П-ръ М. Н. Поповъ ни пише:—, „Тука е съндана седмица пълно помирение, на-дѣвамъ се искрено, между А. Симеоновъ, П. Минковъ, И. Исааковъ, Плакидовъ и др. отъ една страна и П. Мишковъ отъ друга. Почнаха да се различватъ нѣкога работи и виновниците съ почнали да се издаватъ единъ другъ. Всичко тайно ще излѣзе на покриха на къщата. И по Лъжданския съборъ е имало тѣмни афери. Дано това е начало за по-добри времена за българския евангелизъмъ...“ И ние назоваме — дано!—защото Богъ забавя, ала не забравя...“

На 29 януари се навършватъ шестъ месеца отъ кончината на нашия приятел и абонант К. Гандовски отъ Бургасъ, бившъ проповѣдникъ въ Кюстендилъ;— завършилъ Оберлинъ, С. А. Щати. Той е братъ по майка на известните Тондкорови.

Презъ м. априлъ т. г. се навършватъ 10 г. отъ ръкоположението на п-ръ Марковъ и 20 г. отъ проповѣдническата му дейност въ Варна, Попово, Шуменъ, Франкфуртъ на М., Германия, София, Чикаго—Ню-Йоркъ и Бургасъ. Редакцията съ удоволствие ще печата нѣкои спомени във връзка съ случая: пратете ни такива спомени...

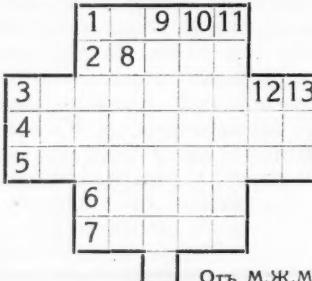
Презъ м. юлий т. г. се навършватъ 40 г. отъ издаването на п-ръ К. Я. Пачеджиневъ, като пръвъ редовенъ еванг. проповѣдникъ въ Бургасъ. Очаквайте нашите подробни сведения.

П-ръ З. Д. Видоловъ, който обслужва Бълг. хр-ска мисия въ Чикаго, С. А. Щати, пише, че „ако е Волята Божия, презъ н. г. 1938 ще се видимъ лично“. Многобройните приятели на този Христовъ бранителъ ще се радватъ да го видятъ въ България. Лани Мисията му е отпразнувала много тържествено 30 год. отъ основаването си.

Еванг. ц-ва въ Лъждене, Пещ. е-издадла апел за събиране на 150,000 лева твърде необходими за изграждане на курортъ еванг. храмъ въ оня курортъ отъ пролѣт до есень кътъ. Изпратете

лептата си до фондовия касиеръ Архиеръ Константий г. П. Ил. Сливенски, ул. „Волга“ 10—Пловдивъ, или п-ръ г. Г. Н. Поповъ — Лъждене, Чеп.

Нашиятъ приятелъ г. Ив. П. Бойчевъ отъ Бургасъ напоследъкъ е посетилъ с. Габрово и Оризаре, Поморско; с. Връсово, Ченге и Тополица, Лайтоско и Чифлика „Нейчевъ“, Карнобатско и др. — „Провърхъ, казва, че когато човѣкъ служи на Бога и на ближните си, цѣлото небе е съ него, и Богъ е въ него“. Г-нъ Бойчевъ е чл. на Мистичния ни кръжокъ, та. дето е миналъ е разнасялъ словото Божие. Народътъ е жаденъ духовно и „жетвите чака работници“.

Отъ М. Ж. М.

Водоравнитъ: 1. Девизъ на масонски тъ саби, 2. Чисто българска дума, но смѣтана за турска, питай коларите, 3. Зеницата на окото ни, споредъ поета, 4. Желане мѣрка за старо вино, 5. Гордата слава на нашите крепости, 6. Най-хубавото качество за абонатите ни, 7. Детски възлъжътъ къмъ любимо животно.

Отвесни: 1. Нашъ приятелъ отъ Н. Загора: съ него всичко е добре—ст. кого? 8. Тв. падежъ на едно отъ Н. зав. имена на Господъ, 9. Граждански идеалъ и дѣлъ за всъки, 10. Славно име на тракийски браннци, 11. Ако си вегетарианецъ назови така жена си, ако не си — изяжъ я! 12. Арменска дума, 13. Астрално название за въшки.

ЗА КРЪСТОСЛОВА „Бъл. Бранителъ“ плаща по жребие СТО лв. на разрешившитъ.

в. „Тракиецъ“—Ямболъ, XV, 611, На стр. 4 отбелѣзва нашия конкурсъ за „най-духовната статия“ съ премия отъ 1000 л. и първия ни лауреатъ г. Асп. Бирниковъ, ч-къ въ Ямб. зем. у-ще (Вижъ миналия ни брой стр. 2).

Календарь на великия христианки: Мария — Майката Господня, С. Уеслей, Х. Д. Стоу, Моника, Ф. Найтингейлъ, Н. А. Джъдесънъ, М. Слесъръ, М. Вреде, Фл. Уилардъ, Ест. Т. Молби, Айнезъ Абътъ и Дж. Адамъ. На всѣка отъ тия велики жени съ дадени ликоветъ съ коатки житейскиси бележки, също и много Библейски цитати. Издаденъ съ благотворителна цель: Ж. Мис. съюзъ при Южноеванг. ц-ви въ България. Доставя се отъ Предс. г-жа А. Ат. Игатово, Асеновградъ.

Сп. „Дух. култура“, приложение на Църк. в-къ 1937 г., кн. 84 и 85 между др. хубавъ материалъ печата уводната „Православие, сила и красота“ отъ † Софийски Стефанъ — студия посветена на Всемирните ц-вни конференции, състояли се лѣтосъ въ Оксфордъ и Единбургъ—Англия. Така студия именно п-ръ М. Ж. Марковъ е членъ отъ Евангелския амвонъ въ Бургасъ на 19 и 26 мин. м-цъ вечерта, като е говорилъ за упомѣнатъ конференции и прокаралъ историческата, но не и евангелско-необходимата разлика между православие, католизъмъ и протестантизъ; — също и тѣхните допирни точки, за да бѫдемъ всички едно (Иоан. 17:22, 23) стадо на Едина Пастиръ, Господа Нашего Исуса Христа (Иоан. 10:16) и др.

„Трезваче“, цвѣтенъ картина, детски възържателъ вестникъ, год. XIV. Годишно 10 лв., „Новъ човѣкъ“, двуседмичникъ за просвѣта, миръ, наука, здраве и общочовѣшка култура, год. VIII. Годишно 40 лв., „Борба съ алкохолизма“ мес. научно-популярно списание за трезва култура, год. XVII. Годишно 30 лв. Препоръчваме тия органи на „Съюза за борба съ алкохолизма“ — София. Редакторъ: Д-ръ Хар. Нейчевъ. Пощ. чек. см. 1421.

ЖАЛЕЙКА

Тъкмо що списанието бѣ подъ печать, когато скръбната вѣсть ни порази съ невѣроятния си ужасъ, какво

БЪЛГАРСКИЯТЪ ЕВАНГЕЛИЗАТОРЪ

П-ръ ПАВЕЛЬ МИШКОВЪ

не е вече между живитъ — 10 януарий т. г.

Миръ на праха ти, скжли труженико! Твоята буреносна речь и ревностъ за Иисуса сж знаме и заветъ, които достойно ни завещавашъ, за да те следваме, макаръ срѣдъ зависти и злоба, и много каль на нашата действителностъ, която те преждевременно умори, когато бѣше най-потрѣбенъ за цѣлия народъ сега...

гр. Бургасъ, януарий 1938 год.

Отъ многобройнитъ приятели и почитатели около „БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЪ“.

Другъ пътъ нѣма..

Нуждата на България

Положението на народа и църквата ни е много сериозно и плачевно. На всяка страна има физическо и духовно страдание. Това положение отдавна продължава и никой не може да посочи пътъ за излизане от него. Нашитъ най-добри хора съмъ безсилни предъ финансово-вия крахъ и мораленъ отпадъкъ.

Въ много църкви има съмъло желание за религиозно пробуждане. Мислящите християни чувстватъ, че коренът на нашите мъжчотии е мораленъ и духовенъ. Всички закони съмъ морални закони.

Отъ миналото иде настоящето.

Ние жънемъ това, което сме посъли.

Ние се кланяме на фалшиви божества—мамонъ пари, нѣща; фалшивия богъ на сила, величие; фалшивия богъ на индивидуализъмъ, социални неправди; фалшивия богъ на удоволствия и забави; фалшивия богъ на успѣхъ, безгрижно живѣне, искайки да събираме тамъ, дето не сме пръснали, да се ползвуваме тамъ дето не сме работили.

Църквата не съмъ да пошепне миръ, нито на себе си, нито на народа, когато нѣма миръ.

Ние сме очаквали да видимъ покаяние, но напразно.

Липсватъ вѣра и молитви.

Никакви социални и политически проблеми за добро не ще настъпятъ, ако първо не дойде духовно пробуждане.

Единствениятъ пътъ за народно и лично издигане е пътътъ на Христа и Кръста.

За това,

— Покайте се и молете се!

* *

Отъ какво България се нуждае най-много, точно сега?

— Отъ Бога!

Какъ България ще намѣри Бога?

— Чрезъ молитва!

Какво трѣбва да прави България сега?

— Да се моли!

Ако азъ имахъ толкова силенъ гласъ, щото да стигна краищата на България, азъ бихъ викалъ:

— О, Българио, обърни се къмъ Бога! Ти ще погинешъ, ако не познаешъ Бога!

Който има спомени за п-ръ М. Ж. Марковъ, нека се обади въ редакцията. Предстои скромно тържество по случай 10 г. отъ ръжкоположението на п-ръ Марковъ и 20 г. проповѣдническа дейностъ—отъ 1918 г.

БЪЛГАРСКИ ПРОРОЧЕСКИ ВЪРХОВНИ ПОСЛАННИКЪ

Зовъ пророчески за—родъ и Вѣра...

Директоръ-основателъ: М. Н. Марковъ

Мартъ 1938—IX г.

Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7

Брой 93

ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ

Василь
Левски:

— Да се ос-
вободимъ,
на ако ше
после
патки
да пася“

издигане на народния духъ и благородно воюване за свобода. Немислимо бѣ тая свобода да се получи единствено като даръ на благороденъ и милостивъ добродетелъ.

Санстефанскиятъ миръ все пакъ откри една нова епоха, като разкъса рамките, сковаващи свободното и пълно развитие на единъ младъ и жизненъ народъ—готовъ да следва по пътя на културното развитие всички съседни и по-далечни народи. Освобождението даде новъ тласъкъ на всички народни сили и въ едно кратко време нашиятъ народъ се радваше на завиденъ напредъкъ въ всички области на човѣшката промяна. Единъ всестраненъ възходъ бѣ отбелязанъ и плодоветъ на свободата не закъсняха да пораснатъ, сочейки на настоящитъ и идни поколения пътъ на този възходъ и сбѫдането на така желанитъ народни идеали.

Кап. Н. П.

Преди 60 години въ Санстефano се подписа единъ миленъ договоръ, съ който за винаги се отхвърляше господството на едно управление станало опасно за съществуванието на нашия народъ. Тоя последенъ фактъ е създадъл едно погрѣшно съвращение, че била немислима свободата на България безъ чужда наимѣса. Наистина дългото робство бѣ сковало правилното развитие на нацията, но духовниятъ подемъ не можеше съ нищо да се спре. Напротивъ, робството отбеляза една епоха, която ще остане паметна въ нашата история, ще служи за подтикъ на иднитъ поколения и ще говори за несломимия народенъ духъ. Епохата на възраждането говори за неизчертаемите сили на единъ велики народъ, за необятните възможности на една буйна раса—готова да руши всички твърдини по пътя на своето народостно развитие. Отъ хилендарския монахъ до гениалния Ботевъ и светецътъ—апостолъ Левски, ние стоимъ като преходнати предъ величавите образя на безброй народни труженици и мъжченици отдали живота си за непримирима борба за

БОГЪ-БИБЛИЯТА И-БЪЛГАРИЯ...

Трети мартъ!... Това е новиятъ денъ, великиятъ денъ на Българския народъ, извиканъ на историческата сцена да твори ценности въ съкрайнищата на човѣчеството:

— и дѣлгъ, и привилегия...

Надъ тѣхъ мало и голямо трѣбва да се замислимъ, че свободата извоювана иска нови жертви и нови победи. Тя не е дошла, освенъ съ потъта и кръвъта на хиляди достойни Български бранители... Между тѣхъ—нека си призаемъ—историята е отбелязала не само православни и католици, но и вѣрни и трезви протестанти:

— Предъ върховните повели на Отечеството и неговия святъ олтаръ нѣма сектанти, а добри българи.

Евангелистътъ въ България винаги съ били едни отъ най-добрите граждани на страната. Тѣ иматъ признать дѣлъ въ освобождението на България, и цененъ приносъ въ култура (Следва стр. 2)

ДУХОВЕН БРЯДАЛ

Богатствата на Българската православна църква

Споредъ данни на сведуши люде, данни почиващи на провърени на нѣколько пъти отъ различни източници сведения, споредъ Д-ръ П. Плакидовъ излиза, че по крупните църковни имоти ежегодно носятъ единъ доходъ отъ 138,000,000 лева. (преди нѣколько дни Рилскиятъ манастиръ е получилъ 40,000,000 лева наемъ за горитъ си съ предложение да се съгласи да даде подъ наемъ и стадата си, но за това другъ путь).

Срѣдно, обаче, ще вземемъ общия годишни доходъ на църквата ни само отъ недвижими имоти и минали парични дарения, носящи лихви; общо 150,000,000 лв.

Съ този си доходъ Българската православна църква ще може да издѣржа следните институти, учебни заведения и други богоугодни и човѣкоубови учреждения, за които сега бедната ни държава едва може да свърже двата края. Споредъ бюджета за 1931/32 ф. година България харчи:

1) За четири института за слѣпи и глухо-нѣми: личенъ съставъ 1,836,580 лева веществ. разходи 2,400,000 „	4,235,580 „
2) за народни музеи и паметници: личенъ съставъ 1,730,640 „ веществ. разходи 1,560,000 „	3,290,640 „
3) Медицински факултетъ съ Александър. б-ца личенъ съставъ 15,189,730 „ веществ. разходи за Алекс болница 12,600,000 „	27,789,730 „
4. Муз. академия: личенъ съставъ 1,807,710 „ веществ. разходи 365,000 „	2,172,710 „
5) Българска православна църква: личенъ съставъ 40,091,840 лева веществ. разходи 349,000 „ разни разходи 6,804,160 „	47,245,000 „
6) Спец. болници—приютъ за душевно-болни а) при гара Карлуково: личенъ съставъ 1,285,000 лева веществ. разходи 477,360 „	1,762,360 „
6) при гр. Бѣла: личенъ съставъ 1,660,000 „ веществ. разходи 516,900 „	2,176,900 „
7) Богословскиятъ факултетъ: личенъ съставъ 1,442,020 лева	1,442,020 лева
8) Ветеринарно—медицински ф-тъ личенъ съставъ 2,382,760 „	2,382,760 „
9) Агрономо—лесовъдскиятъ ф-тъ личенъ съставъ 5,134,280 „ веществ. разходи за трите факултета, споредъ нуждите 5,000,000 „	13,959,060 „

и всичко, църквата може да поеме отъ разхода на държ. бюджетъ по гореизброените седемъ пера сумата 102,632,980 лв., срещу дохода си отъ 150,000,000 лв. и пакъ ще останатъ 47,000,000 лв. за олихвяване.

Богъ-Библията и-България

(Продължение отъ 1 стр.)

турното изграждане на III-то ни Царство.

Трети мартъ, обаче, не е само минало—той е и бѫдаше, заветъ и блѣнъ. Ние не може да заспимъ на лаврите си и да не работимъ за свободата на цѣлокупния български народъ.. България! — ние трѣбва да я пазимъ като зеницата си. Историята ни строго учи, че велики империи сѫ пропадали во върха на силата и славата си, щомъ сѫ се отдавали на разкошъ и разврътъ, а „Правдата народъ възвишава“ (Притчи 14:36).

Затова, спомняйки си миналото, нека прозремъ бѫдащето съ една трезва, Богомѫдра и здрава младежъ. Но тя иска примѣра на родители, учители. Нека ѝ завещаемъ — на тая нова България — Христа на христи-

янството, а не на фарисеите; — Христово християнство, а не картоненото. Нека ѝ дадемъ страсти си къмъ Библията—тая настолна книга, която вгради величието и мощта не само на Англосакси и германци, но и на великата Симеонова държава!

Ние сме щастливи, че три велики Б-ета сѫ вписани въ идеала на народното знаме:

Богъ—Библията и—България..

Мигър поетътъ отдѣля България отъ Бога? Не!.. За Вазовъ Той е „Българскиятъ Богъ“. А за Пенчо—Богъ и България сѫ единство въ двойна плътъ съ клетвата подъ Кръста—за нея да живѣмъ, за нея да умремъ..“

п-ръ М. Ж. Марковъ

ОБЯВА

Въ най-скоро време ще излѣзе Възпоменателенъ листъ за покойния пастир Павелъ Л. Мишковъ.

Ония приятели, които искатъ да изпратятъ нѣкои спомени отъ неговия животъ могатъ да стоятъ това като се отнесатъ до: Г-жа Анка пастиръ Павелъ Мишкова, Славянска 38 — София.

Грамаднитъ стопанства на църквата ще дадатъ особена възможностъ на ветеринари, агрономи и лесоводи на практика да приложатъ изучваната наука, а съ богословскиятъ факултетъ, самата ни църква ще може да се отърви отъ оази ортодоксалностъ, която е изживѣла времето си.

Време е рѣководните фактори на църквата ни да насочатъ дейността ѹ къмъ по-блиски до народа материали изгоди и начинания и по примѣра на другите църкви да се притече на помощь на изнемогващата държавица, за да не биде изненадана и изпреварена отъ събитията, а наопаки, да ги изпревари съ усвояване на сегашния начинъ на животъ, стопанисване на имота си и се вързе въ нуждите на пасомитъ си отъ които е създадена, крепена, подържана и издѣржана.

д-ръ Йон.

БЪЛГАРСКИ ПРЕВЕРГИ

МНЕНИЯ ЗА † П-РЪ МИШКОВЪ

П-ръ К. Я. Пачеджиевъ, Бургасъ — Когато п-ръ Мишковъ идващъ въ нашия градъ, той го раздрусващъ духовно. Салонътъ на „Постоянната комисия“ биващъ претъпканъ вечеръ следъ вечеръ. Чувалъ съмъ евреинъ да казва: „Мишковъ не е само въашъ, той е и нашъ...“

П-ръ Банчо Тодоровъ, Ловечъ — Моля Ви пишете, ако обичате, нѣщо повече и по подробно за покойния п-ръ Мишковъ, който заслужава да се каже нѣщо за него. Защо ли другите се умълчаха? Мишковъ въ много нѣща и въ своята дейност между методисти, конгрегации и баптисти е бѣль ненадминатъ! Поклонъ предъ дейността му и миръ на праха му...

М. Н. Поповъ, София—Слѣдъ връщането му отъ Америка Мишковъ два пъти идва да се видимъ. Бѣше слабъ. Билъ боленъ и безъ да знае. Жертва стана на тревоги. Тѣ причиняватъ захарна болестъ. Той бѣше великодушъ и се прости и помири съ най-голѣмите си неприятели Възнатъваше да почне евангелизаторската си работа. Дано Богъ въздигне други подобни нему за Дѣлото Си между народа ни. Има голѣма нужда отъ такива талантливи за духовна работа, но има други които не искатъ да има по-способни отъ тѣхъ!

П-ръ Г. Н. Поповъ, Лѣдждане, Пещ. — Бѣхъ на погребението на Мишковъ. Видѣхъ и чухъ много нѣща и ми се струва, че всичко бѣ сънъ. Самъ азъ бѣхъ като въ облакъ, та всичко изглеждаше тъмно. Изнесоха се факти и истини, които тѣй много болятъ, но не можеше друго яче...

Платете абонамента си!

БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ е безпл. и удобр. отъ Бург. обл. дир. съ № 8108, 14 XII. 1936 г. Абонатътъ предварително плаща само 20 лв. за покриване разноските! Волни помощи се приематъ съ благодарностъ! Обяви по споразумение. Отд. брой 2 лв.

BALGARSKI BRANITEL — „The Bulgarian Defender“—A PROPHETIC VOICE „Crying in The Wilderness“. Subscription price 50 cents the year

Address: CZAR ASSEN 7. Bourgas, Bulgaria

Щастливото Царско семейство на Българската династия — да бъде благословено во въки въковъ, амины! (По случай Освобождението на България — вж. подхдящите ни статии на стр. 1 и 2.)

Г. Попът Яневъ — Философия на Сина Божия Иисуса Христа. Тази книга, която се доставя безплатно отъ автора й въ Д. Баня, Ихт. — е чисто духовна и чудесна въ своето мистично съдържание. Тя е откровение, и само тая дума е единствената, която може да я определи — откровение и свързли проблеми изъ царството на Духа. (Вж. извадки на стр. 4.)

в. Сухиндолъ, изд. на Сухиндол. община, бр. 142 и 143 въ 16 големи стр. съ много клишета и цвѣтъ печатъ. Дава се обща представа за всестранното развитие на селото. Добре е за наследъ, както и за др. общини, да се печатат подобни издания, които да ни запознаватъ съ красотата и творчеството на България.

Сп. „Благовестителъ“ — Бургасъ. През настоящата година започва своята 10-та годишнина. Поздравлявамъ го. Искаме да обръщемъ внимание, че последната книга, подъ ред. на г-ца Д. Кинарева отбелязва значителенъ технически успѣхъ, обаче нѣма бойкотъ, а съ дадени повече приказки — примѣри, като за деца. „Благовестителъ“ е петдесетнишки органъ, а материальтъ му нѣма нищо петдесетнишко: като изключимъ хронологията „Петдесетни извлечения“ на стр. 9, които, обаче, не сѫ чисто петдесетнишки, всичко друго е православни-евангелско. Какво петдес. има напр.: „Горчичицъ ханъ“, „Новороденото момченце“ и пр. Де останаха белезитъ? Момченцето и офицерът спасени безъ петдесетнишка аларма (sic!) — Вж. кни. 1, стр. 5, 15, 22, и пр. сѫщото може да се каже и за токущо получ. февр. кни.

ПРИМЪРЪТЪ НА ЕДНА ЦАРИЦА

Много пъти като съмъ чела книгата „Естиръ“ правило ми е впечатление, защо това историческо събитие е вписано като част отъ Библията за Духовно назидание на върващите въ Бога.

Въ това историческо събитие се описва какъ една жена, макаръ че била законна царица на една много сила и славна империя за времето си — Индия, съ една своя нагледъ невина, па дори необходима, но не тактична постъпка е изгубила царското си достоинство. Но не само, че тя е пострадала, но следва, че тя като съпруга и общественничка и жена е имала голъмъ внимание за благоденствието или разорението на своя домъ и народъ.

Въ тоя исторически разказъ следът събития, които се описватъ по горе за царица Астинъ, четемъ за друга една жена, която играе важна роля въ развитието и благоденствието на цѣлъ народъ.

Описва се какъ царството не може да стои безъ царица и се избира за царица младата еврейка Естиръ отъ Вениаминовото племе. Много ясно е описана нейната биография въ този исторически разказъ. Казва ни се, че тя е била пленница въ Ин-

дийската империя. Била е сираче безъ баща и майка и живяла при чичовия си синъ Мардохей, който я възпиталъ и благодарение на неговото възпитание, тя се е издигнала и удостоила да стане царица на тази велика и обширна Индийска империя.

Важното за насъ е сега да знаемъ и възприемъ ония добродетели отъ Естириното възпитание благодарение на които тя е стигната царския престолъ.

Естиръ е била възпитана въ замона Моисеевъ и искрено е вървала въ Бога и отъ тая въра извиратъ и успѣватъ други и добродетели на съпруга, майка и общественица. Свящъмъ, че тя е била много послушна споредъ В-та Божия заповѣдъ. „Почитай баща си и майка си, за да ти бѫде добре и да живѣшъ много години на земята“. Била е духомъ здрава, та и тѣломъ здрава и естествено красива, та не е претендирала за много козметики които й се давали, за да излѣзе исклучено красива предъ царя. Смела е била, понеже е била мѣдра и умна: за това ни подкрепя фактътъ, че макаръ и пленица не се е страхувала да се яви на конкурса за из-

биране царица. Не е била горделива, а е била много търпелива и прозорлива за всѣки ден на повседневния животъ, макаръ и царица. Себепожертвувателна е била: решила се е да иде при царя безъ да е викана поименно отъ него като е знаяла, че има много строгъ законъ за случая. Миролюбива и простителна макаръ и властна царица!

И ето защо е помѣстенъ въ Европията този исторически разказъ: за да докаже Богъ, че жената макаръ и да съгрѣши най-първо тя е призвана като съпруга, майка и общественичка да играе важна роля въ Духовно-религиозното развитие на човѣка, защото тя е която възпитава мѫжа.

Дългъ се налага и на назъ Християнките жени да сме облечени съ добродетелите отъ Вѣрата въ Бога Господа Иисуса Христа и Духа Светий като съпруги и майки и възпитателки за идването по-скоро Божието Царство на земята. Ако тия добродетели и Вѣра въ Бога е била нуждна прѣди 2—3 хиляди години за Духовно религиозното развитие на човѣка, то тя и днес има сѫщото влияние и цена.

гр. Бургасъ. г-жа Р. Овчарова

ESPERANTO PAGO DE LA JURNALO „LA BALGARA GARDISTO“

Вланътъ на Истината Богъ

Властвата на Истината е спомената на страница 7 въ книгата „Философията на Сина Божия Иисуса Христа“ въ долгните три реда, а именно: — На 5. VIII. 1933, видѣхъ въ сънътъ си видение да възлиза възъ твърдата планинска скала. — Видението бъше видение на Истината въ форма на планината, на която възлъзе Христосъ. — Предъ лицето на твърдата бѣла скала минаваше желъзопътниятъ пътъ на държавния влакъ. Като гледахъ, много се бояхъ, какъ ли не е падналъ държавниятъ влакъ когато се е спускалъ и презъ скъсания пътъ е стъплялъ на другитъ релси. — Това като гледахъ, зачухъ свирепето на държавния влакъ. Влакътъ възлизаше изъ дълбочината на пропастта. Азъ се притиснахъ до бѣлата скала на планината Христова, за да не ме смаже влакътъ държавънъ. — Влакътъ възлъзе, машината пусна пара, мжглата но не мем засъгна. — Това възлизане стана история. Ние не ще вече да се обновяваме въ Истината Богъ. Богъ Истината действува.

ЗАБЕЛ. На стр. 4 на същата книга гръшката „отъ всичката“ е печатна да се чете: своята, Битие 2:2, на стр. 6 думата „bonan okon“ да се чете: bonan lokon, на стр. 8 думите „най ата“ да се чете: науката, „съзна ие“ да се чете: съзнание, на 10 стр. думите: „тѣлото е на“ да се чете: това е, на стр. 18 думите „гледайте ше“ да се чете: гледайте и ще, на стр. 19 „не клетките“ да се чете: че клетките, на стр. 20 „Христо ата“, дм се чете Христовата, на стр. 21 „ще носи“ да се чете: ще го носи, на стр. 22 „kui estas“ да се чете: kiu estas, на стр. 23 „когото“ да се чете: когато.

Отъ автора: Г. п. Яневъ

Por la mistika rondo de la Krichtaj Esperantoj. La Dio, La Universala Spacervo, direktis mian atenton en Si Mem en la cielon, la Patrinon kiu nas-kadas Siajn spiritajn infanojn leu la Jalatoj 4:26. La Partino kiu naskis. Sian Unuanaskitan Filon La Jesuon Kriston. Nomatan en la Sinodala sancta Biblio Mateo 27:43 La Esperanto, kiu esperis al Dio. La mistikan forton de citiu espero estas nomata de Zamenhov „Sankta Espero“. La Unuanaskitan Filon de la Patropatrino ni adoros, li estas nia Dio La Unua Esperanto. Li havas sur la tuta tero Siajn servantojn kiujservas ĉi Li per la Sankta Esperanta Biblio per okulta maniero.

Sinioro Pastro M. J. Markoff, mi ekspezas al vi la libron de la iaro 1933 nomatan, La Filosofio de la Filo de Dio Jesuo Kristo en kiunvi vidos la Sanktan Kristan misteriun, la Lia Eklezio, ne disigita de la modernismo en du cent sektojn, sed kunigita Eklezio en la Krista instruo pri la naskado, kiel La Patropatrino La Univa Spacervo naskas: Genezo 2:4—„Tia estas la naskigo“.

Sur la pago 13 en La Filosofio de la Filo de Dio Jesuo Kristo estas priskribite kiel Spirito de Kristo donas Sian instruon al Sia Eklezio en la forma de оraj monoи Vi Pastiro M. J. Markoff estas pastro en ci тиу Eklezio da la Esperanta Dio La Jesuo Kristo. Al ci тиу Esperanta Dio mi do-

nas mian propran parcelon I en la kvartalon 126 apuda abian arbaretion de la mineralan banejonen lavilago Dolna Bania, por ke la ligo deltutteraj esperantoj foros por siaj anoj komunan ripozjon kaj komunan pregejeon, en kiun oni parolos esperante kaj servos per Sanktan Biblion lau okulta maniero.

Al la pastro Grigori en la vilago Dolna Bania

Pastro Grigori,

La Sankta Krista Spirito estis dirinta al mi:— „Mi evakuiras vian okultejon“ — Mi kaj vi, de vian vortaron, vidis La signifon del diritan vorton „okulte“ kiu estas tralokigo — „Evakuiri“. La Spirito de Kristo plenumas Sian vorton „Evakuiri“ per la sendado de homojn Kristajn Esperantojn, kiu faros la Dian Volon ili evakuiruos mian okultejon. Cesa aganto de тиuj homoj estas La Pastro M J Markoff. Ci тиuj homoj не estas тиај при киuj la jurnalо „Ortodoksa Misisto“ nombroila pago 594—595 de la iaro 937 estas skribite:— „Satano, тera принцио spirito, dio de la нuna mondo.“ Kiel multe mi bedauras, honoraj уsonanoj, ke inter vi pacamantoj, kulturaj homoj; satano estas вин farinta siaj organoj, kaj мизераж скъловоj, киuj per Evangelion servas al li per, сектадон Kristan Eklezion“.

— Sinioro pastro Grigori, ili не estas сектадон, ili не servas al Satano, ili не faras disigadon de la Kristan Eklezion, sed faros kunigadon de la Kristan Esperantoj, ili kunigos la isonanojn kun la finlandanojn per la Esperantian Kristan akultejon. G. P. Janev.

Honorinda Pastro M. J. Markoff, Post kiam vi tralegos la supra letero, vi vidos, ke la „Ortodoksa Misisto“ times de сектадон de la Eklezion, times de disigadon de kristajn esperantoj en la kristan instruon pri la naskigo de La Universala Spacervo, en la esperonten komunan domon la okultejon, kien oni adores La Esperantan Dion La Jesuon Kriston. Venu por vidi la lokon, kie arangi la konstruon.

Via frato en la Kristo:

Georgi Popov.

En la venontaj esperantaj разој de la Balgara Gardisto sekvos presa-nadon de La Filozofio de la Filo de Dio Jesuo Kristo. G. Popov.

Отзиви за „Бълг. Бранителъ“

Проучете горната снимка, взрете се в нея — тя е нашата най-добра реклама!

Заслужена похвала

„Бълг. Бранителъ“ изказва блаодарността си на г-на Стеф. Георгиевъ, нашъ ред. абонат отъ Павликени, Търн. за изпратените осемъ адреса! Ако всички абонати ни изпрати по единъ само адресъ скоро ще достигнемъ тиражъ отъ 5000 къса и тогава ще увеличимъ страниците, ще подобримъ хартията, ще засилимъ работата на сътрудниците. Драги четци „Бълг. Бранителъ“ е Вашъ. Вие имате роднини и близки. Направете „Бълг. Бранителъ“ най-драгъ подаръкъ на приятелите си.

П-р Банчо Тодоровъ — Ловечъ: — Извъзмъ го лъгата си благодарност за сп. „Бълг. Бранителъ“, което съ благодарност чете за неговите народостни и високо духовни статии...

ЗАХАРНАТА БОЛЕСТЬ

и смъртта на Павелъ

Бъ тиха лътна вечер. Сънцето праща последните си лъчи и Янтра тихо шумъше. Тихи нѣжни тонове идеха отъ кичестия дворъ на малката църква въ В. Търново. Камбанът звънъ сякашъ тихо приканваше за молитва. — О колко мили скъпли спомени...

Говорѣше пастиръ Павелъ Мишковъ. Това бѣ много отдавна. Заличи се всичко. Остана само тъженъ споменъ.

Бѣхъ неврѣстно момче. Надничахме презъ оградата на църквата. Влѣзохме вътре. Слушахме дълго. Душитѣ ни бѣха пречистени. Азъ виждахъ чистото и лжезарно лице на пастира. За мене той бѣ светецъ, учителъ и човѣкъ.

Опѣзахме се. Никога нѣма да забравя голѣмия ораторъ. Той влѣвъ живота ми смисъль и вѣра. Постави основитѣ на характера ми и до днесъ тия основи сѫ здравитѣ опори на всичко, презъ което може единъ младежъ, студентъ, лѣкаръ, съпругъ, баща, гражданинъ и общественикъ да мине... Минаха много години. Установихъ се въ Бургасъ. Пастиръ Марковъ ме среща веднѣжъ на улицата: — Д-ръ, Павелъ Мишковъ починалъ!

— Ахъ, съ какви обикновени думи се изразява такова събитие! Въпроси. Въпроси. Кога—какъ—отъ какво?—Захарна болестъ!

Тя е една отъ разпространенитѣ презъ наше време. Споредъ голѣмитѣ капацитети на науката, захарната болестъ се причинява отъ душевни преживявания — главно тревоги. Страхъ и други афекти изглежда, че влияятъ върху предразположенитѣ. Най-важнѣтъ симптомъ е *Hyperglykemia* (увеличаване на захарата въ кръвта). За практиката, обаче, е така наречената *Gillkozoria*. Тѣлото загубва способността да преработва захарта въ храна — въглехидратитѣ минаватъ направо въ кръвта.

Щомъ всичко това е така, като избѣгвамъ да се впускамъ въ подробноти, за мене е ясно, че голѣмиятъ човѣкъ на България и незамѣнимиятъ апологетъ на Евангелието е станалъ жертва на онѣзи ежби, които не правятъ честь никому най-малко на евангелистите.

Последнитѣ наистина понасятъ голѣма загуба съ милия, непрежалимия и добъръ Павелъ Мишковъ.

— Позоръ на убийците!

— Вѣчна памѣтъ на мъженика!
гр. Бургасъ.

Д-ръ Серафимъ Енчевъ

БЪЛГАРСКИ РАДИОГЛЕДЪ

Заглавието, което съмътаме да е окончателно на списанието ни. Очаквайте Великденския брой съ новото клише.

Духовните общества и тѣхната социална роля

Нѣкога българскиятъ народъ се интересуваше отъ дѣйността на политическите партии, но политиците оставиха едно тѣмно петно въ историята на човѣшката еволюция.

Мнозина искатъ да знаятъ нѣщо и за духовните общества, които въ сегашно време сѫ се увеличили тѣмно, че на всѣки човѣкъ не му остава време да проучава тѣхното различие. Изучаването на духовните общества може да ни ползува само тогава, ако изхождаме отъ онази идеялна чистота кѫдето нѣма условия за никакви престъпления. Да говоримъ за духовните общества то значи да вдигаме вуала на истината. Хората въ миналото предъ богинята на истината сѫ четяли следния надсловъ — „Всѣки който се осмели прѣвъ да вдигне този вуаль, веднага ще намѣри смъртъта“. Христосъ вдигна вуала на истината, но веднага се намѣри на кръста между двамата разбойници.

Въ сегашната епоха на всѣко

мѣсто нѣма условие да се говори за истината. Нѣкои хора мислятъ че силните хора съдържатъ истината въ себе си. Но историята ни учи, че на всѣки който разчита на външната (физическата) сила неговори истината. Най-относителната истина идва по пътя на необходимостта. Вѣрно е че на жестоките хора нѣ трѣбва да имъ се открива истината, защото нѣматъ мѣродавни методи, но ощи по-зле, ако подпушватъ житейския пътъ...

Духовните хора създаватъ законите, политиците ги реализиратъ, а народътъ трѣбва да ги поддържа по закона на задълженитета. Ако ме пита нѣкакъ кое общество е на най-правия пътъ, ще кажа: — Което нѣма тенденция да управлява, но да слугува на хората. Сегашната животъ изиска слуги, а не господари. Истинските духовни хора се предстоятъ на съвѣтъта на хората и вѣрата въ Бога.

Павелъ Р.

Тайната страна на Християнството

(Откъслекъ, четенъ въ Мистичния кръжокъ — Бургасъ отъ Ц. Хр. ЦОНКОВЪ).

(Продължение отъ мин. 91/2 бр.)

Може би на мнозина ще се види чудно защо достѣпътъ не е билъ свободенъ за всички? Защото въ тѣзи школи се изучавали редъ науки, които сѫ давали на не посвѣтения властъта да си служи съ много природни сили. Той е придобивалъ способности които другите сѫ нѣмали, напримѣръ, четенето на мислите. Въ Стария заветъ знаемъ напр., че Мойсей е можелъ да си служи съ атмосферното електричество, да го сгъстява и да го отправя кѫдето си иска. (Изх. гл. 7—11 и др.) Каква опасностъ би било за всички хора, ако такива сили и способности се дадѣха на хора съ низши чувства, духовно не издигна-

ти. Тѣ биха представлявали бичъ за другите, които сѫ около тѣхъ. Притехавайки такива способности, тѣ биха ги употребили за свои лични облаги за смѣтка на другите. Затова Христосъ казва „Не хвърляй бисеритѣ на свинитѣ“ — сиречъ, духовно непробудените хора, защото ще се обърнатъ и ще те разкажатъ.

По отношение на Християнството мнозина мислятъ, че нѣма тайно учение, скрита страна, че всичко имъ е разкрито въ Свещеното списание и то за всички. Но ако хвърлимъ единъ погледъ на Новия завѣтъ ще видимъ, че Християнство-

(Следва на стр. 6)

Тайната страна на Християнството

(Продълж. отъ стр. 5)

то също така е имало скрита страна. Христосъ въ своите проповеди не е разкривалъ всичко на своите слушатели, защото тъ не съ били готови да го възприематъ и разбератъ. Тия истини се разкривали на слушателите въ една скрита форма и тоя, който е бивалъ назрѣлъ е можелъ да ги схване. Иисусъ е говорилъ винаги въ притчи. Много книги, както отъ Стария заветъ така също и отъ Новия съ книги, въ които съ скрити много истини. Особено ценни съ споредъ мене книги съ Битие, Пророчицѣ, Псалмите, Евангелието споредъ Иоана, Откровението.

Всички ония лица, за които ни говори Мойсей въ Битието за настъ съ исторически личности, като Яковъ, Авраамъ, и много други. Но въ погледа на Апостолъ Павелъ тъ съ и нѣщо повече. Въ тъхъ той намира истини, които ние не можемъ да видимъ. Че Христосъ е проповѣдалъ тайно и явно вижда се отъ следните стихове отъ Писанието. Въ Евангелието споредъ Марко глава IV стихъ 9 и 11, Христосъ казва: „Който има уши да слуша, нека слуша“. И като ост на самичъкъ, ония които бѣха около него съ дванадесетъ Го попитаха за притчата. И каза имъ: „На въстъ е дадено да познаете тайната на Царството Божие, а на ония, външните, всичко бива съ притчи“. Същото четемъ въ Евангелието отъ Матея гл. XIII ст. 10 и 11. Тогава се приближиха учениците му и казаха: Защо имъ говоришъ съ притчи? А Той въ отговоръ имъ каза: Защото на Васъ е дадено да познаете тайните на небесното царство; а на тъхъ не е дадено, защото който има нему ще се даде и ще има въ изобилие“. Въ Евангелието отъ Лука гл. VIII ст. 10 четемъ: Той каза: „На Васъ е дадено да познаете тайната на Божието царство, а на другите се проповѣдава въ притчи, тъкъ като гледатъ да не виждатъ и като слушатъ да не разбератъ“. Въ тия стихове азъ подчертавамъ думите: „Вамъ е дано да знаете тайните на царството небесно, а не на тъхъ.“ Тъзи стихове ни разкриватъ, че Христосъ не е разкривалъ всичко на всичките слушатели, а само на тия, които съ най-достойни. Тъзи ключове за тълкуване и разкриване на тайните скрити въ Писанието съ се предавали устно, а не писменно, защото само по такъвъ начинъ е могло да се предава това знание безъ да се

Какво изгубихме съ смъртъта на п-ръ Павелъ Мишковъ

Молитвата ни къмъ Бога, преди доста години, бѣше, да ни изпрати човѣкъ, който ще раздруса народа ни духовно. Когато п-ръ Мишковъ почна евангелизаторската си работа, азъ се убедихъ, че наистина той бѣше Богоизбраниятъ за блажената работа отъ която евангелските църкви както и народътъ ни изобщо се нуждаеха. Той притежаваше естествени дарби за такава работа: външна представителност, сладкозвученъ гласъ, даръ слово, правовѣрие, искреност, лични преживѣвания и други много дарби.

Въ историята на Бълг. евангелизъмъ има записани имена, съ които той съ право ще се гордѣе, но името на Павелъ Мишковъ ще е между първите. Обявеше ли се, че Павелъ Мишковъ ще говори въ нѣкоя църква, читалище, театъръ или офицерски клубъ на чисто религиозна тема, салонътъ биваше всѣко-га препълненъ. Слушателите често биваха дълбоко трогнати отъ речите и съ взимали нови решения за животъ. Не рѣдко пѫти младежи съ свидететствували, че съ били отчаяни отъ живота и замислювали да турятъ край на всичко, и речите на п-ръ Мишковъ ги окурявали да заживѣятъ наново съ вѣра въ Бога и въ тържеството на правдата.

П-ръ Мишковъ не обременяваше никого въ нищо. Той не само намираше срѣдства отъ странство чрезъ лични приятели за своята издръжка, както за всичките разноски по събранията (наемъ на салони, афиши и пр.) но и за издръжане нѣколко работници и помагане на нуждаещи се, като ученици, болни, безработни и пр. Той ни дава и маса духовна книжнинна: списание „Духовна Обнова“, множество духовни брошюри и нѣкои по-големи религиозни кни-

разкриве на непосветените. Така е вървяло първите нѣколко вѣка.

Впоследствие, когато Христианството започна да се разпространява на ширина, а не дълбочина, разкриваше се и възприемаше се само явната страна на Християнството. За тази скрита страна на Християнството ни загатватъ първите Отци на ранната църква, като Оригенъ, Климентъ Александрийски и др. Отъ всичко това виждаме, че Християнството като една велика религия, като откровение може да задоволи всѣка душа, безъ разлика на духовна степень.

Ц. Хр. Ц.

ги, между които и Пътешественикъ отъ България.

П-ръ Мишковъ бѣше великодушенъ по сърдце. Той имаше много неприятели, които за години го тормозиха и може би допринесоха не малко за неговата неочаквана преждевременна кончина; той не питаеше лоши чувства къмъ тѣхъ и всъкога бѣше готовъ на прошка. На връщане отъ Америка една отъ първите му работи бѣше пълно примирение съ най-големите си неприятели. Голѣма бѣше радостта, съ която ми съобщи за станалото по мирение.

П-ръ Мишковъ бѣше човѣкъ, който обичаше да назовава нѣщата съ имената имъ. Нѣкои го назриха защото ги нарече нови богослови. Той не виждаше, защо новобогословецъ трѣбва да се крие задъ друго име и открыто ги назоваваше, съ имено имъ. Така постъпваше и съ разните грехове. Той не търсеше благовидни изрази за прокриване греховете на хората.

И тъй, съ смъртъта на пастиръ Павелъ Мишковъ българскиятъ евангелизъмъ изгуби една велика сила, отъ която можеше много нѣщо да се очаква. Но Богъ знае по-доброто отъ настъ. Той не ще остави дѣлото Си, а ще възрасти достойни работници за своето лозе.

П-ръ М. Н. Поповъ

Едно писмо между много

за п-ръ Павелъ Мишковъ

Ние сме много благодарни на Бога, че даде случай да се видимъ, следъ като се заврънхъ отъ Америка. Намъни се струва, че виждахме неговата душа така смириена, така изобилно благословена отъ Бога—приготвена за чистите небесни висини.

Да, Богъ го доведе отъ Америка, Богъ го показа до каква Духовна висота, въпреки всичко, го бѣ издигналъ и си го взе, тукъ въ България, за да бѫде единъ силенъ гласъ, О, и гласъ изобличителенъ за всички, всички безъ изключение:

„А ти що си сторилъ и какъ стопишъ предъ Мене? Ти готовъ ли си? Ето Азъ го взехъ при Себе си, а ти на кѫде отивашъ?“—казва Богъ.

Той е незамѣнимъ и загубата е голѣма не само за Васъ, за сестри-те му и за всички сродници и приятели, но изобщо за България...

Печатница „Зора“—Бургасъ

„БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЬ“ за единъ Български бранител на ВЪРБАТА

Безсъмненно Павелъ Мишковъ бѣше единъ отъ членитѣ Български бранители на вѣрата Христова. Ние още не може да повѣрваме, че той не е между живитѣ вече, за да го оплачаемъ достойно... Впрочемъ, пастиръ на Бургаската църква въ срѣда в., недѣля з. и недѣля в. на 12 и 16 м. м. изнесе помени, посветени на свѣтлата памѣт на скжия покойникъ, че заслужава това той!

Основната мисълъ на г. М. Ж. Марковъ бѣше и е, че евангелисти тѣ въ България, като малцинство трѣба да въздвигатъ своитѣ надарени люде, които - слава Богу! - не сѫ малко... Ако приживе сѫ удовени отъ злобата и зависицата на свои и чужди, подобно скромни теменужки срѣдъ трѣне, то поне предъ гроба да отдадемъ последна дань. И то не въ смисълъ да вѣнчавалимъ покойника. - Ние не опяваме, нито панихиди държимъ - а да използваме случая да проповѣдваме Евангелието и Неговитѣ труженици, като вплишъ въ историята си нови златни имена, и да викнемъ грѣмогласно ведно съ Отца Паисия:

Четете да знайте, чо въстари години
По тѣзъ земи славни
вършили дѣди ни...

— нашитѣ евангелски дѣди (Ив. Вазовъ). Защото

— поради чо се срамишъ да се зовешъ евангелистъ, братко, сестро?... И да се наредишъ въ гордата редица на евангелскитѣ светци и мѫженици?

А правдата, щомъ Богъ е Богъ,
Е сигуренъ успѣхъ;
Съмнение невѣрностъ е,
Отстъпване е грѣхъ...

Точно така — и мѣлчанието въ такива случаи е грѣхъ — плодъ на скудоумие...

„Бълг. бранителъ“ вдѣхновенъ отъ горнитѣ мисли, започна отдѣла Евангелски Образи на 2-ра стр. Нѣма по-вѣзпитателно за младото поколение отъ въздвигането на живи примѣри отъ ревностни герои, като Д-ръ Томовъ и п-ръ М. Н. Поповъ, А. С. Цановъ и Ватралски, или Д. Н. Фурнаджиевъ. П-ръ Мишковъ бѣше тоже единъ отъ тѣхъ.

Като Христа, той имаше не само приятели. Въ редакцията ни напр. се получи анонимно върнатъ последния брой на „Бълг. Бранителъ“ въ който ние единствени, като евангелисти, дадохме свой некрологъ и съобщение за смъртната на п-ръ Мишковъ, макаръ че последниятъ най-малко е билъ свѣрзанъ съ

редакцията ни или Бургаската църква. Броятъ дойде въ пликъ. Скжъцъ го чилякътъ — O sancta simplicitas — нашарилъ го и писалъ буквально така: „Бранитѣ народни интереси съ умувания. Защо се ужасявате, че Мишковъ не е живъ? Нали ни косьмъ пада безъ волята божия! Трѣбва ли да ви се каже, че Богъ повиква мнозина да не нанасятъ пакости на дѣлото Му. Защо пѣете хвалебствия за пакостници Мишковци и Поповци?...“ А въ жалейката ни думата „ужасъ“ е подчертана съ червенъ моливъ: п-ръ е зачеркнато со синъ, а подъ Български евангелизаторъ е писано „разрушителъ“. Засега ще кажемъ, че явно е — той братъ (или сестра) нѣма Христовъ духъ (II кор. 5:17). И, молимъ, да се прочете Иоан. 15:18—25, и др. Такива не сѫ дори и езичници, а не християни, защото езичницитѣ думаха: „за мъртвите или добро или нищо!“ А въ този брой прочетете медицинската статия „Захарната болестъ (причини и последствия) въ връзка съ смъртната на Павелъ Мишковъ“. И ще се види, ч-да убийци — защо Мишковъ умрѣ преждевременно...

Клюката не пожали и нашия директоръ. Но той се радва, че по тоя начинъ той вплете, като въ лавровъ вѣнецъ, сѫдбата си съ вѣчната патѣ на скжия покойникъ... Когато п-ръ Марковъ четѣше на 16 ян. в. отъ Еванг. амвонъ получено сѫщия денъ за утѣха писмо отъ сестра си въ София за погребалната служба на п-ръ Мишковъ, нахврълиха се върху нашия директоръ да не чете и пр. и нему отъ мѫжа и притеснение прилошѣ, и — като Достоевъ — получи припадъкъ. Д-ръ Ганчевъ и д-ръ Хашновъ си казаха тежката дума. Присѫтствуващите — своята присѣда.

Ето писмото:

В-ера бѣхъ на погребението на п-ръ П. Мишковъ — Богъ да го прости! Въ църква бѣхъ презъ всичкото време. Бѣше препълнена църквата и всички — млади и стари, жени и мѫже, всички плачеха. Създаде се такава атмосфера, че не можеше да не бѫде така. Прѣвъ говори п-ръ Симеоновъ, като му описа биографията и з авърши съ съжалението си. Следъ него единъ нѣмецъ* — слушалъ проповѣдитѣ на Мишковъ нѣккде; единъ руснакъ**) после единъ п-ръ отъ Бургасъ***), който тръгналъ по пътя на Хр. вѣра благодарение на покойния. Единъ зап. флотски офиц. отъ Варна⁴⁾ говори доста добре, като изтъкна

и общества, заслуги, които би трѣбвало въ историята да се впишатъ; следъ него излѣзе единъ съ прошарена коса⁵⁾ и каза, че всичко това не ни омива рѣцетъ, ние сме виновни за преждевременна смъртъ, че не му бѣ позволено отъ 5 год. да се качи на амвона, че е билъ гоненъ и измъжванъ и пр. пр. Следъ него говори една г-жа⁶⁾, изт. православна, и най-послѣ бай Марко, дошелъ отъ Варна, даде се, горкиятъ въ сълзи, и най-послѣ — п-ръ Цв. Литовъ отъ другата църква. Неговитѣ слова бѣха най-силни, прочувствени. Между другото каза, че скрѣбът е голѣма, че си замина българскиятъ Лутеръ, но още по-жалко, че е убитъ и пр. И които незнѣха и тѣ научиха, какъ се гонятъ пастирите и по всички пролича възмущение... Описахъ ти по-подробно, понеже зная, че ще те интересува да чуешъ нѣщо по-вече по тоя миль човѣкъ. — Богъ да го прости и вѣчна му памѣтъ! Не веднѣкъ съмъ се възхищавала отъ сказките му. Г-жа Я. Родева

Тая небивала досега у насъ служба, която не приличала на погребение, нѣкои нарекли „день на неговата коронация“.

Отзиви за п-ръ Мишковъ не прекъсватъ да прииждатъ въ редакцията ни.

„Бълг. бранителъ“

Б. Р. Отъ допълнителни сведения знамъ:*) п-ръ Прачъ. **) п-ръ Прокоповъ. ***) п-ръ Черневъ. 4) адв. г. Тодоровъ. 5) г. Фил. Михайловъ. 6) г-жа Д-ръ Иванова.

Изпълненъ дѣлъ

Г-нъ Недко Д. Каблешковъ, адвокатъ въ Пловдивъ, въ своята книга „Страшната народна злочестина“, току що излѣзла отъ печатъ, на страница 77 пише:

— „Павелъ Мишковъ, красноречиви ятъ проповѣдникъ, подъ вѣковнитѣ дѣрвета на Бунарджика въ Пловдивъ проповѣдава учението на Христъ и утещава изплашения народъ... Сѫщиятъ този проповѣдникъ, създаващъ, че вѣрата безъ добри дѣла е мъртва прѣвъ тревожно телеграфира въ Ню-Йоркъ за сполетѣлото на бедствието и моли да се изпрати бързо помощъ и подкрепа за пострадалитѣ. Въ петъкъ (на другия денъ) по обѣдъ той е билъ щастливъ да получи отъ приятели отговоръ: „Изпращаме дрехи за бедните!“ Дрехите пристигатъ въ 15 дена. Тѣ биватъ раздадени на най-бедните безъ разлика на вѣра и народностъ“.

в. Тунджа — Ямбъль, бр. 4 и 5 печата статии и автографи изъ албума на нашия сътрудникъ г. Ясп. Бирниковъ.

КРАТЪКЪ, НО ИЗОБИЛЕНЪ

Биографически

Роденъ е на 15 Дек. 1887 г. въ Хасково отъ Евангелски родители. Завършилъ IV кл. следъ което заминава за Самоковъ да учи.

Въ 1908 г. заминава за Америка да следва въ Moody Bible Inst.

Въ 1911 г. се завръща отъ Америка и започва работа, като заместникъ пастир на Варненската църква. Въ тази първа негова година започва да издава сп. „Искрица“.

Въ 1912 г. 28-ий юлий (Петровден) се вънчава въ Пловдивъ за г-ца А. Я. Дойчева и веднага заминава въ Берковица, изпратенъ за нѣколко месеца отъ Методисткия тогава надзирател — Д-ръ Каунтъ.

На Методистката конференция въ село Войводово бива назначенъ въ Свищовъ, кѫдето стоя като пастир до 1913 г., ноемврий месецъ. Тамъ той бѣ посетенъ лично отъ Епископъ Нюлсънъ, който му възложи редактирането на Методисткото списание „Христиански свѣтъ“. Той заработва съ всички си младежки жаръ. Въ началото среща голѣми препятствия и мѫжноти: хвърляне камъни по прозорците на Черковното здание, преследване по улици и прикачване разни епитети. Обаче следъ нѣколко месечно работенъ всрѣдъ каменистата Свищовска почва, той вече има обрѣщеница, главно младежи заинтересувани да следватъ за Благовестители Божи и Единъ отъ тѣзи младежи свѣрши Богословска семинария въ Америка и е пѫтуещъ проповѣдникъ тамъ.

Другъ голѣмъ гость, който го

посети презъ неговото кратко пасищуване въ Свищовъ, бѣ богатия квакеръ Games Crossfield, неговъ личенъ приятелъ, дошълъ да раздаде брашно на жителите въ Одринъ. Но тъй като още Одринъ не бѣше падналъ, той посети Свищовъ и бѣше гостъ въ дома на П-ръ Павелъ

ПИСМО ОТЪ АНГЛИЯ

It was with the deepest regret that we heard of the Home-going of Rev. Paul L. Mishkoff.

God has seen fit to call him home to higher and more important service. All we can do is to give thanks for such a long and faithful ministry!

God makes no mistakes, but it seems sometimes difficult to understand His ways. It seems so strange that such a valuable worker should be taken from us. Rev Paul L Mishkoff has received the glory and we feel sure that God will give you grace to carry on the witness which is so greatly needed to-day.

Our hearts go out to you all in your great bereavement and you may be assured of our earnest prayers for you at this time of sorrow. May God graciously draw near to comfort and sustain. There were many expressions of sympathy at our Prayer meeting. . . .

Мишковъ, съ когото заедно ходиха да раздаватъ пари и храна въ селата около Свищовъ, както и въ съмия градъ на крайно бедните български семейства.

Презъ м. Ноемврий, 1919 г. Варненци го измоловватъ отъ Методистката конференция въ Рахово, и Епископъ го назначава за редовенъ пастир на Варненската църква, кѫдето работи седемъ години.

Варненци, добре помнятъ неговите речи въ Морската градина! А църквата се оказа малка да побере народъ.

Въпреки, че Варна бѣше военна зона и войната бѣше въ разгара си и въпреки неблагоприятните финансови условия, църковното здание се разшири до улицата съ хубава галерия и салони за Недѣлно у-ще, Епфортска р-на и за разни други цели. Не малко препятствие и не малко тичане имаше, но съ Божията помощъ всичко се завръши благополучно и за всички бѣше приятно да посещаватъ новия църковенъ салонъ и да се наслаждаватъ отъ хубавите, духовни проповѣди. То бѣше истинско пиршество — Духовно! Богъ благослови трудовете на п-ръ Павелъ Мишковъ и той видѣ свои духовни чада въ лицето на двамата младежи: Зяповъ и Скулевъ, по-после пастири. Г-жа Дрянова, негова обрѣщеница отъ събранията му въ морската градина — сега води елка и усърдна работничка въ петдесетното движение и много други млади.

ИЗ ТАЙНИТЕ АРХИВИ

КРЪЩАЩИ доказателства за произхода на КОМУНИЗМА

(Продължение отъ мин. бр.)

Римъ, 16 февр. Въ една дълга статия, обнародвана отъ „Джорнале д'Италия“ и озаглавена „Спомени за стара Русия“, Бутенко осъжда съветския режимъ. „Стара Русия, пише той, въпрѣки недостатъците на стария режимъ, е останала днесъ въ ума на руския народъ като време на общо изобилие, на свободно равновесие, на човѣшки трудъ и на личенъ починъ“. Бутенко увѣрява, че большевизъмъ е установилъ въ руските села най-жестокото робство, което е съществувало нѣкога въ човѣшката история. Той добавя, че обещанията, давани на работниците и селяните, не сѫ били удържани и че евреите сѫ създали една буржуазна класа, която е замѣстила бившия капитализъмъ. (БТА).

Kloisner евреинъ
E. Katz " евреинъ
Kogan " евреинъ
Началникъ на 3 отдѣла
Koulischer евреинъ
Kreinis евреинъ
O. Khaikina евреинъ

Kitschwalter евреинъ
Klammer " евреинъ
Началникъ на 2 отдѣла
Khirsan арменецъ
Kreitman евреинъ
Kaufmann евреинъ
Kalmanovitach литванецъ

E. S. Kolmann евреинъ
Abraham Krokhmal " евреинъ
Krassiloff " евреинъ
Kozlovsky " евреинъ
Krassikof " евреинъ

Началникъ на 4 отдѣла

Kneifiss евреинъ
Kronberg " евреинъ
Khaikina еврейка
Carlson литванецъ
Kniggiissen евреинъ
Khakhan арменецъ
Khaskane евреинъ
Bertha Khinevitch еврейка
Kahn евреинъ
Moses Kovch " евреинъ

Kraisne руснакъ
Klassen литванецъ
Kirsch германецъ
Kruse " евреинъ
Khintchouk евреинъ
Kryjevsky " евреинъ
Kassior " евреинъ
Katzel " евреинъ
Leiba Khintchouk евреинъ

Krasnopsolsky евреинъ
Klausner " евреинъ
Khaskine евреинъ
Katz " евреинъ

Kharkline евреинъ
Kniggissen евреинъ
Krylenko руснакъ

Началникъ на 2 отдѣла

Kapnik евреинъ
Kaoul литванецъ
Karakhane караимъ
Rosa Luxemburg еврейка
Lievenson евреинъ
Lieberson " евреинъ
Lemberg " евреинъ
Isaac Lauk " евреинъ
Landemann " евреинъ
Lomof " руснакъ
Livschitz евреинъ
Lubomirsky " евреинъ

Lengnix " евреинъ
Levinson " евреинъ
Lundberg " евреинъ
Likhatch " евреинъ
Langaevr " евреинъ

Linger " евреинъ
Lacsis " евреинъ
Lourie " евреинъ

Началникъ на 5 отдѣла

Lander евреинъ

Началникъ на 4 отдѣла

И БЛАГОСЛОВЕНЪ ЖИВОТЪ

— беленки

Презъ цѣлото време на неговото пастируване въ Варна той продължава да редактира „Христиански свѣтъ“.

Въ 1919 г. поканенъ отъ Бълг. Евангелско Д-во за Евангелизаторска работа изъ цѣла България, той напушта съ скрѣбъ и мѣка Евангелската Методистка църква въ Варна и тръгва да обикаля България, да държи Евангелизаторски събрания и да събира пари за Милионния фондъ.

Въ 1920 год. за постоянно мѣстожителство избира Пловдивъ, кѫдето получава покана за пастиръ на Пловдивската църква.

Тукъ той почва Евангелизаторски събрания. За три седмици вечеръ следъ вечеръ все събрания, проповѣди за покаяние, новорождение, дохожда-не при Иисуса.

Никога Пловдивската църква не е имала такъвъ народъ! По амвона насидали млади и стари, деца и високопоставени личности; алентъ задръстени отъ правостоящи чакъ до пътя долу... Народътъ, който не може да влѣзе, се връща недоволенъ поради нѣмане на мѣстъ.

Раздвижването е голѣмо! Градътъ е раздрусан! Души се каятъ! Има обрѣщеници!

Но и Дяволътъ не спи... И той е

на работа... Той употребява една кампания отъ Евангелски Христиани да попречатъ на хубавитѣ и благословени събрания. Събиратъ се, шушукатъ и решаватъ да вършатъ зло: пускаха невѣрни слухове, сму-

щаваха и пречеха.

Но това не стрѣсна смелия и преданъ Божий служителъ. Вечеръ следъ вечеръ народътъ се тъпчеше да слуша и жадно погълъщаше ортодоксалнитѣ истини.

Пловдивчани немогатъ да забравятъ пламенниятѣ му речи и вънъ отъ Черквата — въ Кино Екселсиоръ, Военния клубъ, въ салона на Майчина грижа и др.

Като пастиръ на Пловдивската църква той стоя само една година. Въпреки молбите на добри и вѣрни членове на църквата, той не прие да остане титуляренъ пастиръ. Като виждаше какъ неприятелите засилватъ своята кампания съ цѣль да му пакостятъ и да го излагатъ най-безогледно било чрезъ печата или чрезъ пускане разни мѣлви, той се откъса заради доброто на църквата, и имъ обеща да имъ проповѣдва безплатно до като си намѣрятъ новъ пастиръ.

Той бѣше избранъ за касиеръ на безплатнитѣ кухни въ Пловдивъ и работи съ Негово Преосвещенство Харитонъ, генералъ Богдановъ и генералъ Сирмановъ, като чрезъ тѣхъ раздаде дрехи на бедните граждани въ Пловдивъ.

Петъ пѫти получили съ стари дрехи отъ Америка. Раздаде дре-

Призванъ на по-велика служба:
„Защото за мене да съмъ живъ е Христосъ, и да умра—придобиване“ (ап. Павелъ).

Пастиръ Павелъ Мишковъ
(!5 Дек. 1887—10 Ян. 1938)

LENIN *) евреинъ (?) Началникъ на 4 отдѣла

A. Louirie евреинъ

K. P. Levine "

Loudberg "

E. Lilima еврейка

Началникъ на 2 отдѣла

*) Нѣкои отричатъ, че Ленинъ е евреинъ, но той е признатъ за такъвъ независимо отъ доводите на мистъръ Marsden. Лениновото „руско“ фамилно име, както това на Литвинови и пр., е взето на заемъ: не Улановъ е то, а чисто еврейското Зедербаумъ, и се оженилъ за еврейка. Десяти му сѫ говорили на езика йидишъ (иудейски). Ленинъ и Троцки още презъ 1898 г. сѫ членували къмъ Ционистическото движение въ Швейцария. Кой може, впрочемъ, да гледа портрета на Ленинъ и да се съмнява че е евреинъ?

И днесъ дори инструкции отъ Москва до Ню-Йоркъ се даватъ на еврейски езикъ.

Lounatcharsky евреинъ Началникъ на 4 отдѣла

Lievenson евреинъ

Lechtiner "

P. R. Lazimer "

Leontovitch "

Liebert "

Началникъ на 4 отдѣла

M. Latsis евреинъ

Landau "

G. Lemerich "

Legendorf "

Loutsky "

MEYTSCHIK евреинъ

Maigar "

Medcase "

Martinson "

Minor "

Meynkmann "

Model "

Mernis "

I. Model "

Margoline "

Manouilsky "

Malkine "

Ludwig A. C. K. Martens германецъ

Merjvinsky евреинъ Micheimann германецъ

Mehring евреинъ

A. Moch евреинъ

Maximoff руснакъ

Mitrofanoff "

Mouravieff "

Moder евреинъ

Michelson "

HASENHOLTZ евреинъ Nakhamkes "

Началникъ на 4 отдѣла

Nemirovsky евреинъ

Nissenbaum "

OURITSKY евреинъ

Началникъ на 5 отдѣла

M. S. Olshansky евреинъ

Oursinen финландецъ

A. I. Otcchis евреинъ

PROTIAN арменецъ

Posern евреинъ

Petche литванецъ

Polonsky "

Paukess "

Peters "

Началникъ на 2 отдѣла

A. Plate евреинъ M. Pokrovsky Poliansky

Posner "

Paulner "

A. Press "

Polonsky "

Началникъ на 2 отдѣла

Peterson литванецъ

ROTHSTEIN евреинъ

Charles Rapoport "

K. F. Rosenthal "

Radus "

Raskine "

Routhausen "

Raichenstein "

Rafes "

V. Rosenberg "

Raphalovitch "

Rykoff "

N. A. Rosenberg "

Rotenberg "

Rabinovitch "

Rosenthal "

Roudsitak "

Reinsvit "

Rotstein "

Ratner "

литванецъ евреинъ

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

" "

(Следва)

Признателни и следъ смъртъта му

Писмо от една южна църква

Снощи на 23.I имахме въ нашата църква Възпоменателна служба въ памет на любезния ни приятел и братъ во Господа — Пастир Павелъ Л. Михковъ. Изказаха се заслугите му къмъ нашата църква, а така също и къмъ Евангелизма въ България. Само че водителите на Евангелизма не го оцениха, но Богъ е който оценява нашите дѣла.

Ценеяки неговия Божественъ даръ слово, чрезъ който той бѣ единъ отъ рѣдките Български баговестители за което бѣ получилъ и името „Български Евангелизаторъ“, ние дълго ще скърбимъ за него, че „падна вождъ въ Израиль“ че въ неговото лице „Бълг. Евангелизъ има скъпата загуба“... Върваме, че Богъ ще промисли за дѣлото...

Отъ Младъ проповѣдникъ

Азъ съмъ твърде признателенъ и благодаренъ на П. Михковъ. Той е направилъ много за мене.

Очаквахъ да чуя нѣщо за завръщането на П. Михковъ отъ Америка, но за голъмо съжаление получихъ скръбната новина за неговата смъртъ. Сърдцето ми се сви. Не можехъ да се сдържа. Плакахъ.

Знамъ че същата мѣка е преживѣна отъ много, а най-вече отъ тия стотици души на които той стана

хи на Руски Общежития и училища въ Пловдивъ и Пещера; на бежанци руснаци и арменци и на бедни българи въ Пловдивъ, околността и въ Варна.

Лично на своя инициатива, състъбра отъ свои приятели въ Америка пари за земетресението въ Пловдивъ и околността.

Тукъ почва да издава „Духовна Обнова“, която редактира цѣли десетъ години.

Въ 1928 г. дойде въ София да живѣе, като свободенъ Евангелизаторъ и той обиколи цѣла България. Всъкъдъде къдъто го поканѣха, той отиваше. По читалища, салони, дружества, черкви, площи говори съ всички си пламъ и жарь, и Богъ благослови посътото съмѣ и го възрасти въ покаяни и възродени души.

На много момчета и момичета той лично издейства стипендии въ разни колежи.

Помагалъ е и въ издръжката на ученици и ученички въ Цариградъ, Ловечъ, София, Франция и др.

единъ пътеводителъ за Христа. Въчността ще открие, че П. Михковъ бѣше едно благословение за нашия народъ и че колко има да му благодаримъ. Затова тая смъртъ за насъ е твърде болезнена.

Питахъ Господа защо го взема така младъ. Не можеше ли още да продължи живота му. Та ние, Български народъ имахме нужда отъ него! Не разбирахъ Божиите пътища...

Зная обаче, че и следъ гроба, той ще продължава да бѫде проводникъ на благословение и животъ.

Той бѣше човѣкъ който не живѣ за себе си, а за Тоя който умрѣ и възкръсна за свѣта. Цѣлятъ му животъ бѣше едно пълно отдаване на Небесния Отецъ.

П. Михковъ въ по-голъмата част на своя животъ е билъ въ мъжнотии. Той много е плакалъ. Но тия страдания го хвърлиха по-близо и по-близо въ обятията на своя небесенъ Отецъ. Така че той може да каже не само въ добри дни, но и въ всички мъжнотии също и въ смъртъ:!!! И даже въ дена на смъртната сънка ако ходя, не ще се уплаша отъ зло, защото Ти си съ мене! — и негов и тѣ предсмъртни, последни думи... Какво интимно обещание!

И той получи вече своята награда. Той е вече во вѣчното балженство. Иисусъ го посрещна съ думите: „ти бѣше върънъ до смърть и Азъ ти давамъ вѣнеца на живота“.

Ако смъртта на 10 януари отне най-ценното на нашия Евангелизъ, то дано отъ сега почне да действува Святият Духъ всрѣдъ всичка Божия чада въ нашето Отечество.

Г. Митрополия. Плѣв.

Григоръ Груевъ

**

Уваж. Г-жа Михкова,

Смъртъта на Павелъ е загуба за неговите приятели—добри и вѣрни приятели въ София и цѣла България. Тѣзи негови приятели скръбят и въздишат заедно съ Васъ, и отъ тѣхните очи кашпят безутешни сълзи. И тѣ казватъ: — Павелъ почина! Павелъ не е вече между насъ. Той бѣ рицарь, който бѣше смелъ въ борбата и не се плашише отъ ударите на онай глутница, която не можеше да търпи Павелъ да стои надъ тѣхъ. Името на Павелъ и неговото присъствие ностъха упала за тѣхното мѣсто и положение. Затова тѣ не можеша да го търпятъ. Пъкъ и сега още нѣмътъ миръ, не сѫ спокойни.

Смъртъта на Павла е загуба за Бълг.

Евангелизъ. Неговиятъ гласъ нѣма да се чува повече отъ Еванг. амвони, но ехото на неговия гласъ и дѣло за много още години ще се носи по градове и села. Не така лесно тѣзи които го познаватъ и които сѫ слушали отъ него „Благовестното Христово“ ще кажатъ Павелъ е починалъ. Нел Той още е живъ и още ще живѣе. Той ще продължава да живѣе съ Бълг. Еванг. въ България и въ странство кѫдѣто е познатъ.

На 10 ян. 1938 год. падна единъ велиъкъ рицарь въ честта на Български Евангелизъ.

Приятелъ на Павелъ: А. Т.

И тя му е признателна

Сестрата за своя братъ — Неговътъ цѣлъ животъ бѣ въ служба на другите. Той даде своето време, сила, пари, животъ—всичко за дѣлото Божие. **Ако действително моятъ братъ има приятели, които да ценятъ, онова, което той стори за България, за Българскиятъ евангелизъ, вървамъ тѣ ще направя възможно всичко, което имъ е възможно.** Това става отъ любовъ. (к. н.). Ако бѣше другъ умрѣлъ, Вие знаете какво би сторилъ братъ ми за това—акто го и направи за покойницитъ г. А. С. Цановъ и ю. Ватракски.

Павелъ бѣ върънъ на дѣлга си до съдия край. Само дено и половина лежа въ леглото да си почине, а краятъ дойде вънезапно. И дори тогава очите му бѣха отрупани съ книги, проповѣди, писма, преводи и пр. Той посочи къмъ тѣхъ и ми рече — „И ония брошури да преведете. Продължавайте работата, души трѣбва да се спасятъ“.—Да, велика работа вървеше той и Богъ го употреби силно въ прилеждане души при Христа. Това виждаме сега, когато пощата ни донася писма на благодарност и сърдечни съболезнования отъ всички краища на България. Не само отъ евангелисти — тѣ сѫ молко, тѣ късно ще го оценятъ, но отъ православните христиани! До сега домътъ ни се посещава всѣкидневно отъ искрени съчувствици, обществени хора и ний твърдо се убедихме, че приятелите му сѫ много повече отъ ония неприятели, които станаха причина той да си отиде така рано...

Анка Л. Михкова

Друго писмо

Писмо отъ патриарха на бълг. евангелизъ: „Пращамъ Ви въ отдаленъ пликъ една статистика за г. Михковъ. При сегашното ми здравословно състояние написваното й бѣ голъмъ подвигъ за мене. Дано други пишатъ по-вече и по-хубаво. Азъ никакъ не съмъ добре. Напротивъ, много зле съмъ отъ 21 дек. 1937 г.. Надеждата ми е въ Бога...“.

Новъ начинъ за работа. Напоследъкъ п-ръ Марковъ е получилъ много брошюри отъ с-вото на п-ръ Михковъ, които п-ръ Марковъ използва за християнски заторски събрания. Брошурите се раздаватъ както на самото събрание, така и предварително. Тѣ служатъ сами за агитация и вмѣсто реклама.

ДЯВОЛЬТЪ НА МОДЕРНИЗМА

И борбите на Павелъ Мишковъ съ него

Силата на Мишковъ бъше во вѣрата му въ Иисуса. Павелъ Мишковъ много обичаше да говори за Иисуса, като Спасителъ на грѣшното човѣчество.

Той много наблюгаше за Иисуса като Богъ, изпратенъ отъ небето да умре за грѣховетъ на цѣлия свѣтъ и така да ни примири съ Бога-Отца!

Когато за съжаление се вмѣкна между нашите Евангелски срѣди модернизмът, учение, което не приема Иисуса за Богъ и отхвърля неговото вѣзкресение и чудеса, и когато на една конференция въ Самоковъ Евангелски пастири благодариха за тази „нова“ свѣтлина на безвѣрие, неговиятъ духъ възнегодува. Той се хвърли смѣло въ тази борба да пише и говори противъ това „ново“ (въ сѫщностъ много старо безвѣрие) течение между нашите Евангелски срѣди. И тази борба съ модернизма му подпира присѫдата.

Модернистътъ въ България се плаши отъ неговото слово и неговото перо. И решиха да го премахнатъ и унищожатъ.*)

Нѣколко години работи въ Дружеството за борба съ Детската престъпност и покровителство на затворниците. Проповѣдвалъ е въ Пловдивския затворъ при хиляда затворници.

Следъ „Духовна Обнова“ той почна да редактира седмичното сп. „Реформаторъ“, чийто инициаторъ бѣше той.

Въ 1932 г. стана членъ на Баптисткиятъ Съюзъ, бѣше избранъ за тѣхнъ председатель и религиозенъ представителъ. Между Баптистите той работи съ любовъ и преданостъ. Всички млади пастири бѣха групирани около него. Работата вървеше добре и успѣшно. Подъ Заглавие „Евангелизаторски събрания ето какъ пише „Реформаторъ“:

— Павелъ Мишковъ е обиколилъ Ломския окрѣгъ презъ миналите десетина дена и е държалъ голѣми Евангелизаторски събрания въ село Разградъ Махала—две, едно е било по покана на кмета въ

*Б Р.—Споредъ А. Л. М. скоро преди неговата смъртъ единъ неговъ колега, пастиръ отъ провинцията, билъ въ София и отишълъ въ семейството на Д. Хр. да ги моли да подпишатъ противъ П-ръ Павелъ Мишковъ. Той тичалъ да събира подписи за нѣкакво ново дѣло и за нови смущения...

читалището; въ с. Ковачица—две, едното е било въ голѣмиятъ читалищенъ салонъ, кѫдето повече отъ 500 души сѫ присъствали; въ с. Голинца—три, едното въ училищния салонъ, който едвамъ е побръпалъ публиката; въ село Сливия — едно на открито, придвижено съ хорътъ на Ломската църква, и цѣла седмица въ Ломъ. Всички тѣзи Евангелизаторски речи сѫ били добре и съ голѣмо внимание изслушани и сѫ оставили дѣлбоко впечатление у слушателите.

Нѣма съмнение за добри резултати отъ такава Христианска дейностъ.

Но дяволътъ и тута не стоя мириенъ...

Вмѣсто творческа Христианска работа неприятелите обѣрнаха своятѣ очи къмъ Баптистите и онова което става тамъ. Пастири забравиха длѣжностите си. Тѣ образуваха фронтъ срещу п-ръ Павелъ Мишковъ и почнаха да хвърлятъ своите отровни стрели и да атакуватъ своята жертва безъ оглѣд на пакостта, която вършеха на Христианското Баптистко Общество. Тѣ забравиха дѣлъто Божие и Спасението на изгубени души; тѣ забравиха че Безбожие царятъ и хората всѣки денъ умиратъ безъ Бога и се впуснаха въ клевети и мѣлви да влияятъ и деморализиратъ простодушните, наложни хорица въ Софийската църква на ул. Осогово и да всѣватъ въ душите имъ смутъ.

Единъ старъ членъ на Баптистката църква въ Осогово, сега покойникъ съ вѣзмущение каза: „брать Мишковъ, знаешъ ли че П-ръ Х., когото ти измоли да говори на нашия амвонъ тази сутринъ, следъ като се свърши Богосѫщението дойде при мене и вмѣсто да ме насрѣдъ духовно, той почна да ми говори противъ тебе съ цель да те махнемъ отъ нашата срѣда?“

Този сѫщиятъ п-ръ Х. е говорилъ на Баптистите пастири противъ пастиръ Мишковъ, обещавалъ имъ служби и лѣтни почивки само и съмъ да му помогнатъ да бѫде изгнанъ п-ръ Павелъ Мишковъ изъ тѣхните срѣди. Защото сѫщиятъ той е казалъ: „Като го изгонятъ отъ тута тогава ще видимъ кѫде ще отиде!“...

Бѣха му запретени амвоните на южните черкви съ окрѣжно.

Бѣше запретено на п-рите да го поздравляватъ или да го посещаватъ въ дома му. И когато нѣкой Никодимъ тайно презъ нощъ дойде-

ше, трепереше да не бѫде откритъ: Защото пастирите бѣха заплашвани съ уволнение и дисциплинарно наказание.

По-късно нѣкои отъ тѣхъ изповѣдаха и признаха какво сѫ вършили, и издадоха виновника, който ги насрѣдчаваше и насъскваше да действатъ противъ Мишковъ така, щото като го дадатъ въ сѫдъ да бѫде осъденъ на затворъ. Тѣ не жалѣха време, ни трудъ, нито пари, — всичко жертваха предъ олтаря на разрушението, отрицанието и отмъщението. Майсторски скроенъ бюлентъ противъ него бѣше изпратенъ въ Америка, Англия и Германия.

До тамъ бѣше достигнала гонитбата, че кѫдето стѣпѣше кракътъ на п-ръ Павелъ Мишковъ и кѫдето неговото слово се чуеше, ако ще би да е и въ най-затънченото и незначително село, това разтройващо нервите имъ и веднага се отзоваваха на мѣстото да мърятъ Евангелскиятъ селяни, съ заповѣдъ да го не допуштатъ другъ пѣтъ.

Тѣ ревниво пазѣха посетено отъ п-ръ Павелъ Мишковъ градъ или село. Гарваново (Хасковско) е на гладенъ примѣръ, безъ да споменавамъ други села. Тичешкомъ отаваха да запазятъ селото отъ неговото влияние. Изглежда, че сега сѫ вече спокойни за това село. Защото не тичатъ така ревностно тамъ... Спасено ли е село Гарваново, та не биваше да бѫде посетено отъ покойния п-ръ Павелъ Мишковъ? Греѣхъ и престъпление ли стори, че имъ говори за Бога, за Иисуса, за спасение на мѣддана? Та трѣбаше, като лъзове да реватъ срѣщу него!?

Но въпреки многото препятствия, гонитби и омраза отъ страна на много свои колеги, колкото и болезнено да го изживя той, Богъ не го оставилъ; той получи дѣловни благословения.

Една цѣла година прекара въ Америка между добри приятели и въ Духовна атмосфера. Той много пѫтувѣ и проповѣдвѣ на американци и на нѣкои мѣста дѣржа сѫживителни събрания. Покойниятъ п-ръ Павелъ Мишковъ посети 106 града въ различни щата и говори 260 проповѣди и сказки напослѣдъкъ тамъ!

Американците го оцениха и му бѣха много благодарни и празнателни. Поканиха го да остане за още една година и да работи тамъ, но неговото сърдечно влечение бѣ, да се врѣне въ страната си и да работи между народа си.

Оцененъ приживе

„Балканският Павелъ отъ Тарсъ“—„Най-силният гласъ за Христа въ България“.

(„Непоискана препоръка на единъ отъ най-интересните мъже въ България“).

— Азъ живѣа въ преградието на София. Миналата св. Недѣля оти-дохъ да чуя Павелъ Мишковъ въ Воения клубъ, най-голѣмиятъ салонъ въ България—каждото до сега протестантинъ не е билъ допуснатъ да говори, най-малко на религиозна тема. И сега най-красноречивиятъ Евангелизаторъ въ страната ни щѣше да бѣде чутъ тамъ. Невѣроятно!

— „Нѣкой каза, че имаше 5000 души присѫтстващи, не зная. Азъ не мога да ви кажа колко отъ г-нъ Мишковъ слушатели присѫтстваха, или колко отъ тѣхъ се новородиха въ Царството (Христово), но има едно нѣщо, което азъ мога да кажа безъ страхъ и противоречие:

— „Никога по-рано въ България не е имало човѣкъ да върши такова чудо. Никой другъ човѣкъ, свещеникъ, проповѣдникъ или мириянинъ,—може да привлече толкоъ много народъ въ събрание на религиозна тема. Никой другъ човѣкъ не може да държи тѣхното внимание тѣй близо до себе си и тѣй дълго, както той върши. Така, дали ние трѣбва да го наречемъ „Балканскиятъ Павелъ отъ Тарсъ“ или „Български Д. Л. Муди“, той е днесъ най-силниятъ гласъ за Евангелието въ нашите нещастни и размирни Балкани“.

Ст. Ватралски

„Единъ голѣмъ евангелизаторъ“

— „Азъ не вѣрвамъ, че има нѣкакъ между настъ, който да не е слушалъ, ако не речта, най-малко името на Българския евангелизаторъ Павелъ Мишковъ. Несамо въ България, но всѣкажде на Балканския полуостровъ рѣдко се срещатъ такива не-победими и неуморни проповѣдници на Евангелието на Иисуса Христа, както е той. Никой, който присѫтства на последните ми Евангелизаторски събрания, би посмѣъ да оспори нашето изявление за него“.

— „Кажде е силата на този необикновенъ проповѣдникъ, и кжде е тайната на неговия успѣхъ, на неговите чудеса между гимназиалната и университетската младежъ? Силата на Павелъ Мишковъ се крие въ неговата жива вѣра, непоколѣбима вѣра и въ неговите ортодоксални взглядове за християнството. Павелъ Миш-

ковъ е проповѣдникъ днесъ на чистото Евангелие на Христа.

Едничкото нѣщо, което той знае е Христосъ Спасителъ, Христосъ Изкупителъ; единственото нѣщо, което той знае е Евангелизирането на България“.

— Вѣра, силна, непоколебима, триумфална вѣра и ортодоксалностъ—това е оръжието на този голѣмъ Евангелизаторъ на нашето време. Прибавете на всичко това желѣзна конструкция и поразително ораторство, и вие ще имате предъ себе си Павелъ Мишковъ, действителниятъ Български Спѣрджонъ“.

Проф. Вл. Тодоровъ Хиндаловъ
(Отъ в-къ „Зорница“)

Облекчилъ страданията

„Милостивий г-нъ Мишковъ,

„Позволете ми да ви изкажа отъ страна на попечителствуванитѣ отъ мене Донски казаци отъ Пловдивската община, чувствата на най-живиа благодарностъ за братското, доброжелателно отнасяне къмъ нуждающитѣ се ограбени злочестници, които живѣятъ въ чужбина и заради правда и вѣра, търпящи страдане, гладъ, болести, терзания и други нещастия.

„Вие облекчихте съ пари и дрехи много нашите нечувани страдания, незгоди и мъчения.

„За исторически споменъ, и въ знакъ на нашата къмъ васъ благодарностъ, най-покорно ви молимъ да приемете почетно членство въ нашата община, въ което сте провъзгласени отъ събранието ни на 28. т. м. за означенуване на което прилагамъ „Грамота“ която молимъ да приемете.

„Молимъ Бога да Ви дари създраве и благополучие, да Ви запази Господъ за дълги години за слава на поколенията и на цѣлия Български народъ.

28.XII 1926

Пловдивъ

Полковникъ

А. Василевъ

Общ. главатарь

Повишенъ на по-велика работа

Само единъ месецъ следъ завръщането му въ България, всрѣдъ най-усилена работа „много нежно“, както се изрази единъ голѣмъ американецъ за неговата смърть,—„Господъ го отдѣли отъ земните му трудове, безъ никакви страдания и го призва на по-велика и по-славна работа“.

Платете си абонамента!

Добри мирияни-добри пастири

Варненци ценятъ своите хора

При раздѣлата си съ Варненци ето какво писмо получава п-ръ Мишковъ отъ Варненската Евангелска Църква: „До брата пастиръ Павелъ Мишковъ“.

Драги брате,

Варненската Евангелска Църква счита за приятенъ дѣлъ да ви поднесе сърдечните си благодарности за Вашата искрена, предана и себепожертвувателна пастирска деятелност през миналите седемъ години. Въ миналите тежки и изключителни времена за цѣлия свѣтъ и частно за нашия народъ, Амвонътъ ни, който Вие достойно заемахте, бѣше за насъ радостъ и насърдчение, а Вашите винаги навременни и подходящи за случайтѣ проповѣди бѣха Христианска годростъ за насъ.

„Историята на Варненската Църква ще запише въ своите страници съ огнени букви Вашето име; тя ще запази мили и съкровени спомени за вѣчни времена за готовността Ви при всички начинания въ нашата скромна деятелност за Божието дѣло всрѣдъ нацията народъ.

Нашата църква съзнава голѣмата нужда отъ Евангелизаторска работа между народа ни за неговото духовно пробуждане и прави голѣма жертва, като се лишава отъ единъ достоенъ и способенъ пастиръ въ Вашето лице. Ние ще Ви следваме съ своите молитви предъ Всевишния за изливането на Неговия Духъ върху вашите старания, защото искрено вѣрваме, че успѣхътъ ви е и нашъ успѣхъ.

Повторно поднасяме нашите горещи благодарности за това, което сте сторили между настъ! Ние ви назваваме: идете тамъ, дето Богъ ви зове. Прѣскрайте животодателните зари на Неговото слово, водете смело борбата и знайте, че Богъ е съ Ваsъ.

Варна, 31 Августъ, 1919“
Варненци знаеха да ценятъ своите добри хора.

СВОБОДНА ТРИБУНА

ПРОТЕСТЪ

Въ религиозно отношение бъхъ евентуалистъ, обаче, по предлогъ на съпругата си влъзъхъ въ Петдесятното движение. Въ началото ми се видѣ много хубаво. Приехъ и „водното“ кръщение, въпреки че бъхъ кръстенъ по обряда на източно-православната църква. Продължавахъ да живея и следвамъ учението на Петдесятното движение цѣли десетъ години. Въ първата половина на тѣзи години, петдесятниците ми дадоха една руска книга, която тѣ и днесъ я иматъ въ Бургаската си църковна библиотека, тѣ ми я дадоха да я прочета, понеже съмъ руснакъ. Книгата е чудесна и може да укрепи вѣрата на най-слабъ и разбить духовно човѣкъ. Тя ми даде способностъ да видя любовта и плана Божий. И заработи въ менъ мисълта да преведа книгата на български езикъ, както и направихъ съ помощта Божия. Занесохъ книгата и превода й на удобрение при п-р Ем. Маноловъ. Обаче, този „Христовъ служител“ не ми отговори нищо, въпреки че книгата стоя при него около двадесетъ дни. Взехъ си книгата и следъ една година пристигна въ Бургасъ отъ Америка пастиръ В. Николовъ. Предложихъ и нему книгата да я разледа и да ми каже какъ може да се издаде тая хубава и вдъхновителна книга „Това очаква Васъ“ отъ Ф. П. Келлеръ, издадена въ Полша и Варшава. Веселинъ Николовъ любезенъ бѣ, при книгата и следъ немного време каза ми, че книга е при сестра Донка Кинарева за удобрение. Донка Кинарева, обаче, се произнесла, че по-добре ще бѫде да се преведе една друга книга, а именно на Ларкенъ, понеже Ларкеновата книга била по съдържание сѫща, както тая на Ф. Келлеръ и била по-голяма. Азъ запитахъ В. Николовъ, колко ще струва книгата на Ларкенъ на български. Той ми отговори: „около 400 лв.“. Тогава азъ му казахъ: „Кой ще може да я купи, щомъ е такава скъпка? Не е ли по-добре да се издаде книгата на Ф. П. Келлеръ „Това очаква Васъ“, която ще струва само около 17 лв. и ще може да я купи и най-беденъ нашъ братъ или сестра? Ето давамъ и срѣдствата за издаването й, но следъ продажбата на книгата ще ми повърнете парите, които ще дамъ по печата“. Минаха цѣли 5 години и тѣзи „Христови служители“ и до днесъ не сѫ издади Ларкеновата книга. Разбрахъ впрочемъ, че тѣзи хора не искатъ да се издава книгата „Това очаква Васъ“ и азъ си потърсихъ другаде съчувственици, както и се намѣри Д-р Йоневичъ, човѣкъ вѣрующъ, но православенъ. Той изяви желание, та я преведе наново, а Господъ помогна да излѣзе и отъ печать. Чакъ тогава, тѣзи давамата Христови служители:

Емануилъ Маноловъ и Веселинъ Николовъ, решиха да напакостятъ на въпросната книга, вече издадена презъ 1937 г. И въ Варна на събора сѫ повдигнали вътръсъ за книгата и наложили съборно решение, че никой да не купува книга „Това очаква Васъ“ като издали г-дата и окръжно, което и разпратили по всички Петдесетни църкви... Понеже книгата била издадена отъ други лица, а това било противно на тѣхните интереси безъ да си помислятъ, че оригиналът е тѣхънъ и стои въ тѣхната библиотека и не ползва нито единъ човѣкъ, който посещава тѣхните служби.

Моята целъ е била тая:— да можемъ да помогнемъ на души, които търсятъ духовна храна, а не могатъ да я намѣрятъ; да имъ дадемъ тая книга да я четатъ и да славятъ Господа Иисуса Христа безъ да ги смущава нѣкой проповѣдникъ и безъ да обременяваме нѣкой бедни семейства по села и градове.

гр. Бургасъ, 17. I. 1938 г.

С. ГРАБОВСКИ

Неговата литературна дѣйностъ

П-ръ П. Мишковъ е издалъ, превель и преработилъ следните книги:

1. Пѫтешественикъ I и II частъ;
2. Иисусъ иде;
3. На прага на живота;
4. Какво мислите за Христа;
5. Безсмъртието на душата (негово съчинение);
6. България и Съединениетъ държави;
7. Дѫловната война;
8. Какъ да живѣшъ;
9. Христианство или Религия;
10. Причината — Защо?
11. Коя църква спасява;
12. Чудните на Христостъ;
13. Миръ, съвършънъ миръ;
14. Знаешъ ли?
15. Божиятъ планъ за спасение;
16. Чудната книга;
17. Цельта на книгата;
18. Богощетъ умиратъ, Богъ живѣе;
19. Поробване за свобода;
20. Изгубване Божий пътъ на спасение;
21. Идящата международна катастрофа;
22. Божествено пророчество;
23. Какво вѣрваме и за какво стоимъ;
24. А после какво?
25. Корабокрушение;
26. Какво е християнското движение;
27. Свещ. пѣсни на цигански езикъ;
28. Кой е Павелъ Мишковъ, и много други брошури преведени, печатани и пръснати отъ него.

Семейството на покойния

П-ръ Павелъ Л. Мишковъ

изказва своята сърдечна

БЛАГОДАРНОСТЬ

на пастирите: п-ръ А. Прачъ, п-ръ А. Симеоновъ, п-ръ М. Прокоповъ, п-ръ Г. Черневъ и п-ръ Цв. Литовъ за правдивите и искрени слова изказани на погребалната служба на скъпия имъ покойникъ; сѫщо благодари за изнесениетъ речи и исторически факти отъ адвоката г-нъ А. Тодоровъ, адвок. г-нъ х. Николовъ, г-нъ Вл. Цановъ, г-жа Д-ръ Иванова и на приятелите му г-нъ Марко Карапанасовъ и г-нъ Филипъ Михайловъ.

Сѫщо благодари за хубавата музика изнесена отъ двамата органисти братя Игнатеви, за Руския хоръ; за поднесениетъ вѣници отъ лични приятели, общества и съпритечательитѣ на кооперативния домъ; за издадените негролози отъ приятели и Евангелски църкви.

Благодари за сърдечните съболезнования изказани отъ приятели съ много-бройни писма и телеграми отъ цѣла България и странство.

Благодари сѫщо на многобройните почитатели, които присъствуваха на погребалната служба и на онѣзи които придружиха тленните му останки до гроба и на всички които лично дойдоха да изкажатъ съболезнованията си въ дома ни.

Благодари на Еванг. църкви, които сѫ имали възпоменателна служба за него.

Най-после сърдечно благодари на п-ръ Методий Ж. Марковъ, който има перо и писа за Българския Евангелизаторъ.

Миръ Вамъ:
—Богъ е любовъ!
И всичко съдействува
за добро
на тия, които любятъ Бога!

Сто години отъ откриване

на първото стоманено перо
за писане

Презъ миналата 1937 година се навършиха сто години отъ откриването на първия пликъ. Презъ настоящата 1938 година се навършват пъкъ сто години отъ откриването, благодарение непрекъснатия трудъ на A. Seneteler на първото стоманено перце за писане, което въ последствие замъства напълно употребяването до тогава паче перо. Както толкова много технически открития и стоманеното перо, безъ което днесъ културният човекъ не може, не е намърило отначало абсолютно никакъвъ приемъ. Едва въ последствие, когато английският изследовател Faraday е сполучилъ, както това е известно, да привлече вниманието на известни английски фабрични кръгове върху новото откритие, последното е почнало да се въвежда. Така следъ 1830 година съ били организирани първите специални фабрики за производство на перца за писане отъ стомана. Но топърва къмъ края на 1837 година тъзи пера съ били въведани фактически и на самия европейски континентъ. Последвалите усъвършенствания пъкъ на германското производство за стоманени пера, съ допринесли още повече за въвеждане тъхната употреба не само въ Европа, но вече и въ целия свѣтъ. И днесъ, обаче, още не може да се каже, че развитието на стоманеното перо е къмъ своя край, защото въ много области това развитие се стреми да се нагоди все повече къмъ новия вкусъ и желания на публиката. Който напр. на Лайпцигския панаиръ е разглеждалъ внимателно специалния отъдѣлъ за хартия и канцеларски принаследности, той знае добре, че и днесъ още редица фабрики за стоманени пера произвеждатъ все по-исъвършенствани модели. Така има вече пера отъ стомана за абсолютно всѣкакви цели, като се почне отъ обикновеното перо и се стигне до нереждаемото перо „Крупъ У. 2 А.“, отъ перото за рисуване до най-новото ученическо перо и т. н. Днесъ стоманеното перо е значително заплашено обаче, отъ своя братъ — перото отъ стъкло, което се фабрикува въ Тюрингия (страна въ Германия) отъ много известни фирми, които излагатъ също въ Лайпцигъ. Но най-голъмъ конкуренция за всички пера представлява новото стоманено перо, нагодено за модерни перодръжки съ резервоари за

ВЕСТБИСТЪ

Подъ уредничеството на П-ръ Г. Н. ПОПОВЪ

мастило (стило), което перо постоянно печели почва. Тукъ именно германската индустрия е направила въ последно врема по отношение на качество и цена напредъкъ, който буди наистина очудване. Така напр. най-голъмтъ нюрнберски фабрики съ съобщили, че на предстоящия Лайпцигски пролѣтенъ панаиръ 1938 год. (отъ 6 до 14 Мартъ) ще покажатъ последните новости по отношение на тъзи пера и перодръжки. Новото течение върви вече къмъ пълно замъстване на хубавите стари, но скъпи златни пера съ по-евтини пера отъ пеладиумъ — сребро и даже стомана. Съ всичко това и възможностите за увеличение употребата на перодръжки съ резервоаръ за мастило се умножаватъ значително.

Почетния представител на Лайпцигския панаиръ

Жеко Ст. Тънковъ — Бургасъ

Най-щастливиятъ — източна легенда отъ нашия дописникъ г. М. Шарковъ, и е броека 4 на Махам. просв. б-ка, Лъжане, Пещерско.

Г-ца Дълка Йовчева Камбурова

— и —
Г-нъ Драганъ Стоянъ Каравеловъ

ВЪНЧАНИ
20 февр. въ с. Върбица, Преславско

Нѣкои отъ Отдѣлите на списанието съ изпуснати въ тоя брой, поради претрупания материалъ за † Пав. Мишковъ.

На 5 февр. Макед. благ. братство „Дим. Михаиловъ“ даде своята традиционна македонска вечеръ. Между др. литературо-музикални номера, представи се битовата драма „Васа ага“ съ голъм успехъ. Публиката съ аплодисменти извика на сцената автора — 22 или 23 год. момъкъ. Радваме се да съобщимъ, че това е нашиятъ сътрудникъ г. Коста Кроневъ, когото „Бълг. бранителъ“, също поздравява най-сърдечно!

Погр. служба на п-ръ М. Н. Поповъ

София, 21 февр. т. г. — е била водена отъ притѣ: Градинаровъ, Симеоновъ и Ал. Георгиевъ. Присъствувалъ е и братъ п-ръ Герасимъ Н. Поповъ отъ Лъжане, нашъ съредакторъ. Говорили: Д-ръ Г. Ефремовъ, г. Ф. Михаиловъ, п-ръ Д-ръ Томовъ, г-ца Д-ръ В. Златарева и г. К. Т. Бояджиевъ.

ЖАЛЕЙКА

Още не оплакали Едния, тръбва да съобщимъ за скончаницата на Другия ни сътрудникъ. Точно на 40-ия денъ отъ смъртъта на п-ръ Мишковъ — София, 20 февр. — отлитна въ милитъ обятия на Спасителя и

П-ръ М. Н. ПОПОВЪ

„Патриархътъ на Българския Евангелизъмъ“

И той бѣ достоенъ Български бранителъ на Вѣрата за дълги години, въпрѣки вражитѣ сили на поднебесная... Смъртъта за него не е смърть, а сладка почивка следъ дълъгъ трудъ и борба за Синовната Божественостъ на Иисуса, Боговдъхновеността на Библията и трезвата, въздържателна кауза.

Редакцията притежава последните ръкописи на покойника и ще ги отпечати въ следующия брой.

— Царство ти небесно, скъпи друже, защото дѣлата ти ходятъ следъ тебе...

гр. Бургасъ, февруари 1938 г.

„Бълг. бранителъ“.

Епископъ Андрей въ Америка

— На мене сега предстои далеченъ пътъ... на другия край на земното кълбо.

Изъ едно частно писмо на Еп. Андрей.

На 3 априлъ т. г. замина за Америка Н. В. Пр. Великиятъ еп. Андрей.

Не искаме да се ровимъ въ миналото на ревностния Христовъ служителъ. Тамъ бихме го видѣли като истински евангелски пастир да проповѣдва словомъ и дѣлъмъ—плодъ, на която работи се явяватъ Христианските братства, подобно тия на протестантите въ свѣта. После—викарий на приснопаметния Варненопресл. † Симеонъ: проповѣди, не дѣлни училища, лични молитви, събиране деца, жени, сѫщо както правятъ евангелистите.

Негли обвиненъ въ протестантизъмъ: дори принадлежалъ къмъ библейските класове на германските щундисти.

Виждаме Го пръвъ и достоенъ кандидатъ во В. Търново, Ловечъ, Варна, но... неизбрани:—последватъ контестации въ НЕГОВА полза противъ 'намъ какъ си произведени избори... А гласът имъ още не е стихналъ.

Знаменателно е, че на гарата е биль само секретарътъ на Св. Синодъ—официално и никой другъ отъ старците! Тукъ искаме да подчертаемъ, че съ възглавяването на българската православна епархия въ Америка, отношенията на Българската църква съ Евангелската църква въ България влизатъ въ нова историческа фаза:

— Залогътъ е даденъ, размѣната е направена, редовните църковни отношения между дветѣ страни, винаги приятелски една спрямо друга, влизатъ въ мирни правови и достойно взаимни връзки... Неужели дѣдо Андрей е изпратенъ (Следва на стр. 3)

Български Райтсъ

Зовъ пророчески за—родъ и Въра!

Директоръ М. Ж. Марковъ

Редактира комитетъ

Априлъ, 1938—IX г. Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7

Брой 94

Научно обяснение на Възкръсението

Отъ Henry Proctor, F. R. A. L.—London, Engl.

Въпреки че досега сме мислили, какво нашето тѣло е изградено отъ атомите на материата, и затова предъ гроба думаме „прѣстъ въ прѣстъ и пепель въ пепель“, което си е вѣрно,—открито е отъ науката обаче, че „крайниятъ, основниятъ атомъ не е атомъ на материата, както се е мислило досега, но е атомъ на електричеството“.

Електричеството е атомно въ смисълъ, че то се състои отъ безкрайно дребни частици. А това ще рече, че всѣка веъщ излъчва свѣтлина, която се разпада на своите съставни елементи, наречени електрони; последните сѫ единици на електричеството. Следователно човѣшкото тѣло, като всѣка материя, е сгъстената мощь на свѣтлина, та когато Богъ е казалъ — „да бѫде свѣтлина“ (Бит. 1:3) — то значи, че свѣтлината е била първичното ве-

щество, отъ което всички нѣща сѫ започнали своето начало.

Щомъ „Богъ е свѣтлина“ и щомъ „всичко чрезъ Него стана“ (Иоан. 1:1—5), то и човѣшкото тѣло въ подробно раследване ще трѣбва теже да се състои отъ свѣтлина. И, наистина, нашето тѣло крие въ себе си електрическа енергия, която е плодъ на свѣтлината, а свѣтлината се не губи: има нѣщо въ човѣка, което сѫщо не се губи, както свѣтлината, която е вѣчна.

И така горното е яснѣтъ отговоръ на въпроса:

— Какъ се възкръсяватъ мъртвите? И съ какво тѣло ще дойдатъ? (I Коринт. 15:35).

— Съ тѣло свѣтлинно!.. (стт. 40 и 41) — както се казва:

Съ съмртно —
Възкръсва безсъмртно.

Но доста пътъ до това безсъмртните трѣбва да бѫдатъ даръ за слабия, съмртънъ човѣкъ (I Тим. 6:16). Затова „всички ще се измѣнимъ въ мигъ на око при последната трѣбба“ (I кор. 15:52).

Всѣки атомъ значи на тѣлото, което притежаваме сега, трѣбва да бѫде прославенъ, осветенъ; впрочемъ, тоя процесъ вече е наченътъ „като се преобразяваме отъ слава въ слава, гледайки Господната слава, като въ огледало... (Б. Н. на древногръцки метаморфумедта“ — преобразявамъ, значи промѣна отъ една въ друга форма — II Коринт. 3:18).

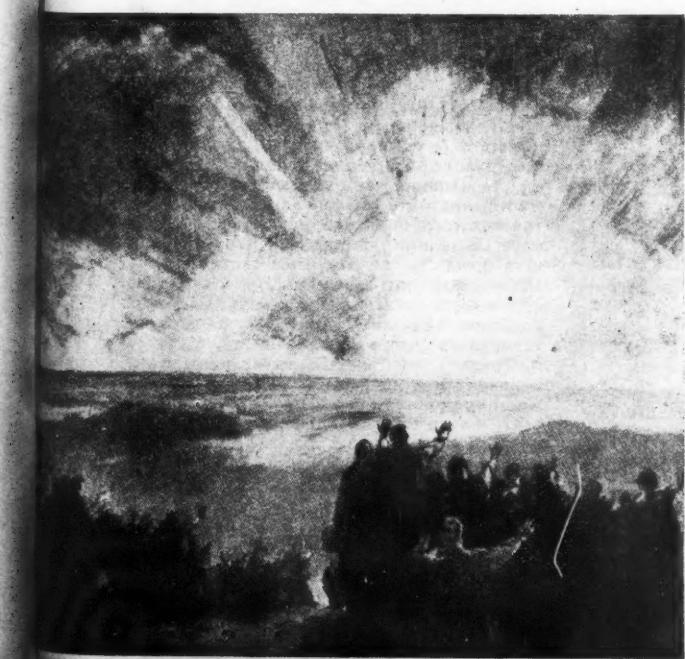
Освенъ това, Писанието открыто ни учи, че вътрешниятъ човѣкъ има тѣло, наречено психично — „тѣло на душата“. А споредъ Rotherham:

— Ако има тѣло на духа — „пневматикон“, то трѣбва да има и тѣло на душата — „псюхе“.

Употребената дума въ I-во Коринтънотъ 15:44 е „психикон“ — психич-
(Следва на стр. 3)

И много рано въ първия денъ на седмицата идватъ на гроба, когато изгрѣ сънцето (Мрк. 16:2, 6). И когато бѣха въ недоумение, ето! застанаха предъ тѣхъ два ангела съ блѣстящи дрехи „бѣли като снѣгъ“ (Мат. 28:3) и рекоха:

— Защо търсите
ЖИВИЯ между
мъртвите? нѣма Го
тука! Той възкръсъ-
на... (Иоан. 24:4—6).

Дълбоки бранители

Клюката

Живеемъ въ времената на една безкрайна подлост. Справедливо е да се каже: — Били съ времена и по-страшни, но по-подли — никога. в. „Слово“.

Спокойно можемъ да я наречемъ Нейно Величество, защото е навсъкъде. Все-можда, всезнаща, многолика, лигава, тя шествува отъ ухо на ухо и като паяка плете отровни мрежи.

Клюката е отличителната дейност на бездействието. Особено добре вирее у безгърбачни, мекотелни и завистливи животинки. Въ душите имъ тя снася яйца, отъ които се излюпват гженицието на подлостта. Характерното въ нея е, че тя, като кукувицата, не мъти. Въ нея не е развито майчинското чувство.

Раждада се въ полутъмни станички, при спуснати пердата и затворени прозорци, където съ събрали на „приказка“ ленивици и ленивици. Началото ѝ е: „Чухте ли?“. „Знаете ли?“. „Научихте ли се?“. „Говори се“ и пр. а краятъ и — злорадство.

Клюката се двинки съ свѣткавична бързина и расте като детски балончета, докато се обърне въ лъжлива истина. Тертуланъ казва: „Клюката малко по малко се увеличава като се предава отъ един къмъ другъ, просто отъ любовь къмъ лъжата. Също, като кога хъврите камъче въ блато; виждате да се образува на повърхността кръгове, въ началото малки, после по-големи и най-после цълото блато се размътва“.

Клюката е оржие на ония, въ които не гре божествен огнь. Тя е свѣтлината на бухалитъ и пътеводната звезда на грабливите птици, които обичатъ мракобесието.

Съ нея си служатъ само людете, които съ силни въ своята злоба, зависть, лъжа и подлост.

Клюката е галено чедо на духовно неджгавите, които за да блъстнатъ за умни и поченти, майсторски я използватъ въ своята кухи духовитост. Тя е укражение на палачите въ живота!

Клюката е орденъ, който старателно се пази отъ чужди очи, защото е творение на фалшивияторъ. Тя няма авторъ. Нейниятъ авторъ е: всички и никой!

Тя е цезаконна рожба на ония, които съ съжали съ човѣшкото, красивото, божественото.

— Развѣйчайте тая разглезнена престъпница! Изгонете я отъ трона на душите си! Изолирайте я! И тя ще умре тъй бързо, както бързо се е родил...

Сухиндолъ Розинъ

Лани на Връбница Бург. еванг. цъва раздаде люлякъ вмѣсто върба. Това е хубава практика и не противоречи на Евангелието (Марк. 11:8; Иоан. 12:13). Къде каквото има цъвнало раздавайте през този пролѣтенъ празникъ въ споменъ на Христе. Неужели народътъ го зове — Цвѣтница. До сега у насъ евангелистътъ въобще нищо не съ раздавали на този цвѣтенъ празникъ.

Бълг. БРАНИТЕЛЬ е улъбч. отъ Бург. обл. дир. съ № 8108, 14 XII. 1936 г. Ябонатитъ предварително плаща само 20 лв. за покриване разноските. Волни помощни се приематъ съ благодарностъ! Обявих по 2 лв. на кв. см. Отд. брой 250 лв.

BALGARSKI BRANITEL — "The Bulgarian Defender" — A PROPHETIC VOICE "CRYING IN THE WILDERNESS". Subscription price 50 cents the year

Address: CZAR ASSEN 7. Bourgas. Bulgaria

Евангелски образи — бранители на Върата.

Пастиръ М. Н. ПОПОВЪ

НЕ напразно „Бълг. бранителъ“ го назова „Патриархътъ на Българския евангелизъмъ“. Подобно Иисуса, той стана крайжълън камъкъ на нашата действителност.

Неговъ е градежътъ на евангелския храмъ на ул. Солунъ 49, София, въ сегашния му видъ, който е разширенъ моделъ на Князъ Ал. Батенберговата църква на бул. Дондуковъ (вж. снимка на стр. 1 бр. 82,4). Църквата на ул. Солунъ, ако е играла ролята на евангелски катедраль за софиянци и цѣла България, безспорно, п-ръ М. Н. Поповъ я издигна на подобно висота. Цѣли 19 год. той е служилъ върно и свещенодействувалъ всеотдайно въ нея ведно съ върната си другарка.

Цѣли 19 години, за да осъмне единъ „прекрасенъ“ денъ изненаданъ отъ кликата на партизани и тѣхните приоми, подкаждани задкулисно. Както Мойсеевото седалище, споредъ Евангелията, стожерътъ загълхналъ, и неговиятъ огънъ. Отъ него денъ нататъкъ — историята ще обележи това! — бълг. евангелизътъ се раздѣля на две, споредъ езическата формула „раздѣля, та владѣй“.

И до днесъ!

Естествено п-ръ М. Н. Поповъ е ималъ свои хора, които съ изиживали съ него заедно горчиво горчива та му опитност. Напр., 75 годишниятъ п-ръ К. Я. Пачеджиявъ въ Бургасъ казва, че п-ръ М. Н. Поповъ го е вѣнчалъ и той му е кръстълъ всичките петъ деца, защото — казва п-ръ Пачеджиявъ — „азъ не призивахъ други тогова“. Същото твърдятъ и други колеги, като Ал. Георгиевъ, покойниятъ Мишковъ, Цановъ и пр. И се раздѣлятъ на двете. Впрочемъ, следъ цѣли 9 години — не напразно изиживани, когато за тѣхъ пенсия се дава, и конъ да е, не се натирва, — п-ръ М. Н. Поповъ се намира съ челядъта си на улицата. А после, както въ Болшевишко, правото му на ветеранъ е зарито съ земята.

Но той не оставя Бога и — Богъ не го остави.

Предъ нашия патриархъ още се вие пътъ на творчество. За една год. Учителствува въ Амер. междика гимназия въ Самоковъ, за да стане по-

ле първиятъ директоръ на Американско Библейско д-во въ България. И, както казва п-ръ Градинаровъ, цѣли 21 години е заемалъ съ дос тойство този постъ!

Ако нѣкой пъкъ се гордѣе съ големите постижения на Бълг. въздържателния федерация, то четете да знайте, че п-ръ М. Н. Поповъ бѣ нейниятъ вдъхновителъ и пръвъ председателъ; той си замина и като единственъ нейнъ почетенъ председателъ:

— партиархъ и тукъ...

Крайжълънъ камъкъ:

— пръвъ, навсъкъде пръвъ!

Ние само отбелязваме фактъ на единъ исторически ходъ, чиито последствия засягатъ цѣла една епоха — най-прекрасните възможности на българския евангелизъмъ. Други проиграха ония благовремия за лични амбиции, за лична слава съ една дипломация, равна на предателство и пораженство. Грѣхътъ на скъпия покойникъ се състои въ това, че надаренъ и големъ какъвто бѣше, бѣше скроменъ и тихъ, и лишенъ отъ всѣка дяволация.

Но затова пъкъ той си отиде... като светия!

Сега остава да видимъ, какъто казва огорчената му другарка, дали дѣлото Божие ще тръгне на доброто...

П-ръ М. Н. Поповъ е отъ Паисевия гр. Банско. Учили се тамъ, после въ Самоковъ и Америка, където завършила Обърнската семинария. — Подробно вж. за него въ „Религия“ бр. 31. Сътрудничилъ е въ сп. „Въздържателъ“, въ „Миръ“, въ „Зора“ въ „Хр. реформаторъ“, въ най-вече напоследъкъ въ „Бълг. бранителъ“.

Още въ самото начало на изданието ни, искренъ и добродушенъ, какъто бѣше, той ни писа — това презъ 1930, бр. 2 стр. 8:

— Пожелавамъ Ви успехъ, но не обичамъ да се почватъ списания и въ скоро време да се прекратяватъ...

Горните му думи звучатъ като бацино предупреждение и като бащина благословия сега — следъ близо 10 год. просъществуване на изданието ни. Сърдечното му пожелание за успехъ, е хванало място, както се вижда. Защото той не остана съ големи пожелания само, но веднага се залови на работа и на следующия бр. 3 стр. печата цѣла статия върху „Влиянието на Библията“. Бр. 4 стр. 3 — „Влиянието на Библията“. Брой 23-5 стр. 9 „Стари приятели“. Брой 47, 8 — „Творители, а не само рушители“ и пр.

Трудътъ му бѣше безвъзмезденъ къмъ редакцията и до последенъ дихъ поддържаша редовни връзки съ нея, защото, както каква братъ му п-ръ Г. Н. Поповъ, покойниятъ обичаше „Бълг. бранителъ“ и неговото дѣло.

„Бълг. Бранителъ“

Научно обяснение на Възкръсението

(Продължение от стр. 1-ва)

но, а не физично. Психичното душевното тяло се запазва и продължава непокътнато следът изолацията на физичното тяло. Научно, психичното тяло се нарича етерно. Богаташът във пъкъла имаше именно такова тяло, та макарът плътъта му погребана, той чрезъ етерното си

БЪЛГАРСКИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ

ДРУГИТЪ ЗА НЕГО

П-ръ С. И. Градинаровъ — Малцина сж достойнитъ между нась въ България, но съ право може да се каже, че думитъ въ Откр. 3:4 се отнасятъ и за т-ръ Марко Никола хаджи Поповъ, защото той е единът отъ онези въ бълг. евангелизъмъ, които не сж осквернили дрехите си, и за които Богът бы казалъ: „Тъ ще ходятъ съ Мене въ бълг. дрехи, защото сж достойни.“

Д-ръ Г. Ефремовъ — Марко Поповъ никога не се оплака отъ съжбата си, никого не престана да казва, че животът има смисъл, когато човѣкъ го живѣе за другитъ и го посвети на тѣхъ. Умръ на 75 г. следъ като живѣе 100 г. — или по право — следъ като живѣе животъ по-плодоносънъ, отколкото мнозина, които живѣятъ и 100 години

Д-ръ Хар. Нейчевъ — Вѣчна паметъ на еванг. п-ръ М. Н. Поповъ, който отъ дълги години е служилъ съ слово и писмо на въздържателното движение. Той бѣ лътъ предс. на Бълг. възд., федерация и единственниятъ нейнъ почетенъ председателъ следъ напускането ѹ поради стасть. Членъ на възд., ложа „Напредъ“ и членъ-основателъ на л. „Витоша“ — София.

П-ръ Василь Фурнаджиевъ — Единъ стълбъ на бълг. евангелизъмъ; единъ стожеръ; единъ ненадминаващ свѣтлината си факелъ въ продължение на две поколения; единъ водачъ, който не знаеше че значи да отстъпишъ отъ идеализъмъ, на който си се посветилъ; човѣкъ съ всесъстрадаща култура; деенъ труженикъ въ една областъ на духовния ни животъ. Задъ себе си п-ръ Поповъ оставя едно име свѣтло, високо и запазено чисто.

Ст. Стефановъ — Повече отъ двадесетъ години съмъ билъ въ близко общение съ него. Той вѣрваше, че цѣлата Библия е Божие слово, и трѣбва да има първо място въ личния и общественъ животъ. И той стоеше съ цѣлата си сила въ нейна защита. Той бѣше сѫщо единъ отъ основателите и председ. на Брошурното д-во. Той казваше, че печатното слово е „велика сила“ и затова пишеше и печаташе брошюри, като самъ жертвуваше срѣдства за печтане на нови брошюри. Наистина, неговиятъ животъ бѣше пълънъ и плодоносънъ — животъ въ хармония между думи и дѣла.

Н-вото на Бълг. еванг. д-во — М. Н. Поповъ бѣ почетенъ и пожизненъ членъ и дългогодишенъ касиеръ, дѣловодителъ, и председателъ на д-вото. За неговите заслуги къмъ последното ние сме му признателни и за тѣхъ Великиятъ правдораздавачъ самъ ще го възнагради!

тѣло изпитващо мжкитъ (Лк. 16:19 — 31).

Школата на агностицитетъ казва, че християнството не можело приемливо да докаже възкръсението. А ето че може да се даде научно обяснение.

Споредъ Библията „светецъ“ значи човѣкъ, който свѣти: това сж синове на свѣтлината и деца на Деня; тѣ свѣтятъ като свѣтлини въ свѣтъския мракъ. Ако сж напълно обладани отъ Бога, светците иматъ тѣло, пълно со свѣтлина, а „тъмнината нѣма дѣль“ въ тѣхъ, тъкъ както „Богъ е святъстъ и въ Него нѣма мракъ“ (Ефес. 3:19).

Въ скончанието на вѣка осветените „ще свѣтятъ като слънцето въ Царството на своя Отецъ“ — Мат. 13:43.

Дори държавникътъ поетъ Исаия (30:26 и 60:20) предрича славата имъ въ днешни дни тукъ на земята, когато „Господъ ще ми е вѣчна свѣтлина“ и т. н.

Проче, възкресението може да се уясни въ сравнение съ свѣтлината. Електрическата свѣтлина засега е най-добрятъ примѣръ и символъ на възкръсното тѣло. Ето какъ е описано прославеното тѣло на Христа: „... и очите му бѣха като огненъ пламъкъ; и нозетъ му приличаха на лъскава медь, като въ пещъ пречистена“ (Откр. 1:14,15). Наистина и нашето тѣло ще е като Неговото, защото знаемъ, когато Той бѣже изявенъ, ние ще бѫдемъ подобни Нему (I Иоан. 3:2), както еписано:

— Когато Христостъ, нашиятъ животъ, се изяви, тогава и вие ще се явите съ Него въ слава (Колос. 3:4).

ОБЯВА

Следующиятъ брой ще бѫде посветенъ на 10 годишната пастирска и 20 г. проповѣдническа дейностъ на п-ръ М. Ж. Марковъ. Който обича да вземе участие, нека изпрати незабавно снимки, статии и спомени до „Бълг. бранитъ“ — Бургасъ.

Отъ юбилейния комитетъ

Еп. Андрей (Продължение отъ 1-ва стр.)

на Софийската гара тържествено отъ „множество почитатели“ и министри, между които и м-ръ председ. г. Късеневановъ.

Последното обстоятелство подчертаващо правителственото присъствие по-вече, отколкото Синодалното отсѫтствие, както писа „Зора“:

— „На еп. Андрей предстои главно да сплоти около Бълг. прав. ц-ва цѣлата наша емиграция. Бълг. прав. ц-ва въ Америка е живъ народенъ и народостъ институтъ, който трѣбва да се гръжи колкото съ религиозните нужди, толкова — ако не и повече (б. н.) — и за подържане на високъ, просвѣтъ и националенъ (к. н.) духъ... Еп. Андрей заедно съ свещениците ни, сж мисионери преди всичко... да запалятъ въ гърдите на далече отъ родината живущи нейни синове пла-мъкъ на синовна привързаностъ.“

Обаче, споредъ нась православни мисионери, подобно протестанския и католишки, ще трѣбва да е преди всичко, покоренъ на Иисуса Христа (Деян. 4:19, Евр. 12:2, Откр. 19:16 и др.). Протестанско настроение Епископъ знае това и той мждро ще използва мисионерското правило (Мрк. 16:15), за да представлява достойно България и нейната църква въ протестанска Америка.

М. Ж. М.

Нѣма ли новобогословие у нась?

Недѣлнитъ библейски уроци отъ какъ сж подъ ново уредничество отъ нѣ-колько години настъпъ, безпорно, сж внесли нѣщо ново въ своятъ страници. Така напр. въ последното тримесечие (г. 55 кн. 2) още во Въведението на стр. 4 се научавамъ, че не Св. Духъ, а „чрезъ гениалното перо на Евангелието“ сж писани Евангелията. То звучи както е казано на стр. 111 отъ 1934 год. кн. 2, а ние не вѣрвамъ, че „всѣкакъвъ видъ хора... могатъ да допринесатъ, за да стане тоя свѣтъ по-добъръ“. Но защо се чудимъ щомъ на стр. 109 п. т. е претълкувано, че Божието Царство не е било въвъ нась, както казва недѣлнитъ урокъ. — Това сж принципални различия, които раздѣлятъ не само богословиетъ на модернисти и консерватори. Модернизътъ проличава напр. на стр. 52 отъ 1936 год. кн. 2 дето се разправя не споредъ Лк. 8, Марк. 5 и др. че Иисусъ изгонилъ бѣсоветъ, а силнитъ викове „на беснумия“ и после „се пръснала мълва, че ужъ Иисусъ изгонилъ злите духове и свинитъ се изподавали — 2000 свини! Свинарътъ, уплашенъ отъ загубата, искал да хвърли вината върху Иисуса...“ Въ т. г. кн. 2 стр. 66—71 нито следа отъ корегиране на грубите еретически и секътънски мисли. Напротивъ, майсторско прикриване на личното вѣръю. Както философътъ Хъксдейл се издалъ, като се суетялъ повече за свинитъ, отколкото за бѣснумия, така и господата се издаватъ като се суетялъ повече за бѣснумия (човѣшк. страна) отколкото за Иисусъ! И после... нѣмало новобогослови въ България? Шатливи сж, обаче, че иматъ вуйко властника такива.

За писмото „Протестъ“ въ мин. бр на стр. 13. — Нека се забележи, че е поставено въ рубриката Свободна трибуна. То е печатано съ позволението на п-ръ В. Николовъ.

СТРИХ С ТЕБЕ РУСИЯ

ЦВЪТНИЦА

Съсъ китно клонче къмто
Храма
вървяще с' приведена глава
тълпа отъ богомолци, тамо
да чуяще свѣтлите слова
за Ония, що живота си
дари
и чийто пламъ въсрдцата ни гори...

* *

И всѣки пѫт за тебъ ми спомня
тазъ Цвѣтница благословена;
въсрдце си топли съзя рояна
въизповѣдъта си откровена,
че любеът те, като сестра,
като съзитѣ на Христъ!

* *

На Цвѣтница е твоятъ день—
ти цвѣте си на цвѣтуетъ!
Отъ зла сѫдба тогаъ презренъ,
проклехъ азъ гнѣвно боговетъ...
Но... тебъ, Богочовѣка, Цвѣтница
уханна,
сърдце ми Тебъ обича и вика Ти
„Осанна!...“
Бургасъ. Теодосий Б.

* *

Имай вѣра, Родино страдална!

Горко на тебе, български народе,
Тебе те тласка безбожна буря,
Ти душа си съмртно прободе,
Като напусна своята вѣра.

Ти избра сегашний изкушитель,
Скоро презрѣ свѣтлина,
Злобно ти разпъжвашъ своя
Спасителъ,
Ставащъ синъ на тъмнината.

Ти презрѣ моралъ що споява,
Духъ народенъ—крепость сила!
Но — робство вѣвъ свободы
се възкresява

И върадость, Родина страдална...

Горибл., Соф. Свѣщ. Кр. Ябленски

Христосъ Възкресе!

Съ пролѣтъ изближъ на
сили Земята
трепти въ нощъ покой
на тишината.
Лунниятъ сърпъ со сребриста си свѣтлина
разлива вълшебна красота
надъ всѣка страна.

Надъ земята, окичена с' цвѣте
Аврора,
обгари въ пурпуръ и позлата
простора;
на всѣки човѣкъ, тя мълкомъ
възвестява
за Великъ день: той живота
обновява!

Леко камбаненъ звънъ се вече
разнесе
и всички се поздравяватъ с' Христосъ
Възкресе!
Лъжъ на чиста радост въдушата,
проблѣсна,
Пробуди въсрдцата любовъ небесна!
Настана денъ на духовно спасение
хората празнуватъ Христово
Възкресение;
Миръ и щастие свѣтва на всѣки
въдушата,
разтворени въмолнитви трептятъ
сърдцата!...

Христосъ възкръсна с' вѣрата вѣковна,
въ братството и правдата върховна.
Да обича човѣкъ е мисия свята
и осмисли живота, тукъ, на земята!...

Бургасъ, 1938

Вълканъ Поповъ

Молитва

Мнозина сѫк звани.
Малцина—избрани.
Христосъ.

Дай ми, о Търновѣнчани,
Вѣра крепка, воля цвѣстра,
Та съ малцината избрани
Да си нося и азъ кръста:

Отзиви за „Бълг. Бранителъ“

Зжболѣкарътъ Стоицевъ —
Пловдивъ:

— Получавамъ редовно „Бълг. бранителъ“ и го следя. Работи, братъ Марковъ, и се не бой! Развоятъ на живота е дълъгъ и широкъ въ Божията любовъ, и има жадни души, които запълватъ своя духовенъ гладъ чрезъ „Бълг. бранителъ“!

П. Димковъ, з. полк. — авторъ и преводачъ, София:

— Отъ м. г. получавамъ издаваня отъ Васъ „Бълг. бранителъ“ и Ви сърдявамъ за добрата идея и доброто ѝ изнасяне предъ обществото.

Т. Гелевъ — Джбница:

— Продължавайте, моля, да ми изпращате „Бълг. бранителъ“. Удобрявамъ външнешето Ви Дупница да се нарича Дубница (по руски) или Джбница (по бълг.). Много ми се харесва вестникътъ Ви!

П. К. Бочковъ — Ямбъль

— Вашето сп. „Бълг. бранителъ“ редовно чета съ удоволствие. Вчера съ него въ джеба си отидохъ въ сладкарница, и тамъ почнахъ да го прочитамъ между приятели, но взеха ми го 2-3 и повече, и така отиде въ публиката и се изгуби. Затова, моля пратете ми други броеве: тукъ много се търси.

Стеф. Стефановъ, ред. „Дух. слово“ — София: — Чудно, че всѣки брой на „Бълг. Бранителъ“ се подобрява! Колкото по-сериозенъ и интересенъ става въ позициите си, толкова по-добре. Възхитенъ съмъ. Крайно ти благодаря. Пожелавамъ ти успехъ въ предпълзане на стотици абонати.

„Бълг. бранителъ“ е редовенъ членъ въ Съюза на техн. и периодически печатъ въ България.

И — надежда далногледа,
Че на Тебъ и на доброто
Е последната победа,
Не на мрака, не на злото.

Изъ „Първомъ прада“ стр. 219

Стоянъ Ватралски

ИЗЪ ТАЙНИТЕ АРХИВИ

КРЪЩАЩИ доказателства за произхода на КОМУНИЗМА

(Продължение отъ мин. бр.)

Roudzoutas литванецъ евреинъ

Rose евреинъ

Radek "

Началникъ на 3 отдѣла

Rosental евреинъ

Ravitch "

Romm "

Rosenholtz "

Началникъ на 3 отдѣла

A. Roudnik евреинъ

K. Rosenthal "

Rosmirovith "

Началникъ на 2 отдѣла

Radomylsky литванецъ евреинъ

Rivkine "

Началникъ на 3 отдѣла

E. Rosmirovitch евреинъ

Reutenberg "

Cain Rakovsky "

Rosenfeld "

Началникъ на 3 отдѣла

A. Rogow евреинъ

Rapporot "

O. Z. Rosenfeld еврейка

Reissner германецъ

I. Rakovsky евреинъ

Rosine "

Началникъ на 3 отдѣла

STALIN грузинецъ евреинъ

Schlicher евреинъ

V. Schmidt

Началникъ на 2 отдѣла

Spitzberg евреинъ

I. Steinberg "

Skliansky "

Schorodokh "

Steinhardt евреинъ

Schulman евреинъ

Slousis "

Silberman "

Spiro "

Schdeour евреинъ

Smidovich евреинъ

G. Schneider "

Schklovsky "

Schumann евреинъ

Saisonne евреинъ

Schillenkuss евреинъ

G. Sverdloff "

Sachs "

Началникъ на 4 отдѣла

Dan Solovei евреинъ

Sadnikoff руснакъ

C. Sachs

Abraham Schenkmann

"

I. Steinberg "

A. Schreider "

Sloutsky "

Sternberg "

Satz "

P. I. Stoutcja "

Tono Sprolla

Schwartz финланецъ

Sverdloff "

Началникъ на 4 отдѣла

Schenkmann евреинъ

Sackheim "

Samover "

Schmuckler "

A. Sloutzky "

Smirnoff руснакъ

Sstiger евреинъ

Steinberg "

B. Schumacher "

Slavenson "

Sokolof руснакъ

ВЪЗКРЪСНАЛИЯТЪ ФЕНИКСЪ НА СКЖПАТА РОДИНА.

Историята на българския народъ нъма равна на себе си. Претърпяните катастрофи говорятъ за едно бурно, но величаво минало. Тя откри странициетъ си за народните творци, записа свътли дати и величави епопеи. Ехото имъ не стихва во въковетъ. И подчертава силата на битието.

Народъ съ въковна материална и духовна култура, съ силно развито народностно съзнание и дългъ къмъ ближния, далъ щедро своята дань въ градежа на човѣшката съкровищница—не може да умре, въпреки жестоките превратности на сѫдбата. Надъ всички завоевателни стремежи стои природния законъ за самосъхранение. Този законъ сплотява народността въ етническите граници, за да израстне следъ бури и сътресения мощта, въ която се разбиватъ много попълзновения и стремежи за подтиесничество, и осуствува коварни планове.

Мѣстоположението на България е причина за много бурни напори и сѫдбоносни опити за разкъжсането ѝ. Нашиятъ народъ отъ въкове стои твърдо на своя исторически пътъ, носейки героично тежкия кръстъ — обединението на своите едноплеменници—славяни подъ скръпъта на българскиятъ царе. Труденъ

е държавниятъ градежъ на едно царство разположено на пътя за нѣколко континента, кѫдето се кръстосватъ интересите на толкова много народи и тъй сложно приплетениетъ и противоречиви интереси.

Нѣколко пъти настъпваха тежки дни на народно изпитание, мрачни облаци се надвисаха надъ нашия народъ — на два пъти следъ длъго робство, и той бѣ заплашванъ съ изчезване; престана на много места да се чува звучната родна речь, запустѣха родните балкани, настъпи унищие въ родните гнѣзда. Но здравиятъ калѣнъ въ борбите народъ понесе съ нечувана твърдостъ всички изпитания и народниятъ духъ израстна още по-твърдъ и по-гордъ. Подъ развалините на древната българска култура, започна да се гради новъ животъ. Българскиятъ народъ израстна въ собственото си съзнание, за да намѣри по-късно сили да срине съ единъ замахъ военната мощъ на гордия подтисникъ и разклати въковата империя на довчерашия поробителъ.

И като фениксъ възкръсна скжпата Родина още по-славна, по-прелестна и мощна, за да живѣе и твори презъ въковетъ Народъ, който върва твърдо въ своите права не може и нѣма никога да изчезне...

Капит. Н. П.

Българинътъ, който спаси човѣчеството отъ сънната болестъ г. Ив. Пейчевъ Овчаровъ не е отъ никъде другаде, а отъ с. Върбица, преславско, отъ кѫдето е родътъ и на п-ръ Марковъ.

МЕЧЪ И КРЪСТЪ

(Изъ книгата „Въ страната на Съветите“ отъ проф. д-ръ Ас. Златаровъ, т. I стр. 11).

По случай новото клише-заглавие на списанието ни:

— Въ Варшава. Бѣхъ цѣла седица тукъ. Видѣхъ, мисля, всичко, което трѣбаше да се види: „Старе место“, „Каменица мазовецка“, „Клоната на Зигмунда, който държи

МЕЧЪ И КРЪСТЪ,

ресторантъ „Фукера“, чиято порта носи дата 1610 година, катедралата „Св. Янъ“, двореца и неговите колекции, и пр.

г. Стефанъ Ж. Тънковъ, нашъ приятел, по случай годежа му въ Германия. Тукъ, гимназ. у-къ, като касиеръ и членъ отъ п. п. на Млад. клубъ при Еванг. ц-ва въ Бургасъ. Снимката е правена презъ 1930 година. Др. сж: г-жа Гекова-Далакчиева и п-ръ Марковъ

думи—това сѫ факторите които фактически сѫ завладяли „Русия“.

Цѣлиятъ сборъ на официалните лица е 546, отъ когато червените заеха властта въ СССР. По народностъ сѫ следните:

Евреи	454
Литваници	33
Руснаци	23
Арменци	12
Германци	12
Поляци	2
Грузинци	2
Корейци	1
Унгарци	1
Финни	3
Чехи	1

Всичко 545

(Изъ „The Revealer“ № 5—934

Dr. G. B. Winrod»

„Не чрезъ сила, ни чрезъ мощъ, но чрезъ Моя Духъ“—казва Господъ на Силите (прор. Захария 4:6).

Sosnovsky	евреинъ
Smidovitch	евреинъ
Началникъ на 4 отдѣла	
Schuchmann	евреинъ
A. Schotman	•
Sanditch	”
Schlemof	”
Simanovitsh	”
Sedelheim	”
Schmidt	германецъ
Sortel	евреинъ
Началникъ на 2 отдѣла	
Sul	евреинъ
Scheinkmann	”
Simson	”
Schik	”
Solo	литванецъ
Sirota	евреинъ
Sarkh	”
J. M. Sverdloff	”
Stark	”
Ben Smidovitch	”
Scheinmann	”
Stoutchka	евреинъ
Smilgeha	”
Sosnovsky	”
Skrypnik	”
Souripa	рускаръ
Scheikman	евреинъ
Sshlishter	”
TROTSKY	”
Началникъ на 7 отдѣла	

Tshitsherine	рускаръ
Tseiger	евреинъ
Tsitskine	”
Z. R. Tetenberg	”
I. D. Tartakovsky	”
A. Torbert	”
Tager	”
Началникъ на два отдѣла	
Teodorovitch	евреинъ
Tavrid	”
Tsoujbar	”
Tchetkof	рускаръ
Tapkine	евреинъ
Ter-Mitchan	арменецъ
Tchernilavsky	евреинъ
Teodorovitch	”
Terian	арменецъ
Teguelechkhine	рускаръ
Tsivtsivarse	гръкъ
Tshikolini	евреинъ
Volodarsky	”
Vanzetis	литванецъ
Volodarsky	евреинъ
Vogel	германецъ
Vorovsky	евреинъ
Vesselovsky	”
Vichter	”
Vimba	литванецъ
Volodarsky	евреинъ
Началникъ на два отдѣла	
Weitsmann	евреинъ

Weber	”
Welfson	”
Wltomann	”
Началникъ на два отдѣла	
M. Weltmann	евреинъ
Willing	”
Weinberg	”
Weinnerg	”
Wolash	гръкъ
Zinovief	евреинъ
Началникъ на два отдѣла	
Zaslavsky	евреиъ
Zousmanovich	”
A. Zake	”
Zorka	”
Zeistine	”
Zakiss	литванецъ
T. Zolotnitsky	евреинъ
Clara Zetkins	”
V. Zaitsiff	”
Zarkh	”
Isadore Zabloudsky	”
Zadetbaum-Martoff	”
Началникъ на два отдѣла	
Zederbaum	евреинъ
Началникъ на два отдѣла	
G-нъ Masden, казва:	”
„Това сѫ имената на болжевишките държавни чиновници; или съ други	

НЕГОВИТЪ ЗА НЕГО

Пастиръ Поповъ си отиде. Отиде си този който бъше идеаленъ съпругъ, образцовъ баща, примъренъ пастир и деенъ общественикъ.

Отиде си този, който не ламтѣше за богатство, за слава, за предимство, а главната му цель въ живота бъше да работи за дохаждането на Божието царство тукъ на земята и за издигането на падналото човѣчество. Той не гонѣше тѣзи, които бѣха по-способни, не ги мразѣше, не имъ кроѣше зло, а се радваше да види такива хора издигнати, пропити съ Духа Христовъ, готови да се хвърлятъ въ борбата съ Сатана.

И понеже той така гледаше на нашия български Евангелизаторъ пастиръ Павелъ Мишковъ, пастиръ Поповъ бъше ненавижданъ и може би даже мразенъ отъ неприятелите на Богоизбрания за България Евангелизаторъ пастиръ Мишковъ, който можеше да раздруса, да събуди най-заспалото, най-твърдото сърдце, и да го направи да види падналото си състояние.

Пастиръ Поповъ си отиде съ болка на сърдцето, за всичките неприятни, непристойни работи въ Божията работа.

Тѣзи нѣща го много, много смущаваха въ неговото дълго боледуване, и неговата постоянна молитва бѣше: Богъ да отвори очите на тѣзи заблудени души и да видятъ, че тѣ събърятъ това което се градѣше отъ амвоните и Евангелизаторските събрания и сказки, така че не Мишковци и Поповци сѫ рушили, а тѣзи, които живѣятъ, не Богъ да се гордѣе, а тѣ самите.

Такива нѣща и тѣмъ подобни отровиха живота и здравето на пастирите Мишковъ и Поповъ които проповѣдваха и живѣха това което учеха другите да правятъ. А какво осъждене е за човѣкъ (пастиръ) да говори за любовъ и да мрази; да говори противъ злобата, а да ненавижда смъртно брата си колега и съработникъ. Да говори за миръ въ църква и общества, и народи, а да се готови да гони, да ругае и пр. Това ли е Духътъ Христовъ?—както смѣтатъ нѣкои!

Сега двамата приятели (рушители, както нѣкой зълъ демонъ ги нарича) тѣ си отиватъ сега. Остава да видиме, дали дѣлото Божие ще тръгне на добрѣ, но ще се види кои сѫ виновници тѣ на всичко.

Дано Богъ благослови дѣлото Си и да възрасти други преданни работници да продължатъ дѣлото до край. Богъ е силенъ и не ще ос-

Побързайте да си набавите съ 50 на сто отстѫпка НОВА ВЕГЕТАРИАНСКА ГОТВАРСКА КНИГА! ОТЪ Г-ЖА МАРИЯ П. ДИМКОВА

Книгата е съ 1110 подбрани и добре провѣрени рецепти на точно указаніи мѣрки за всѣки продуктъ, който се използва—необходимо условие за сполучливо, вкусно и економично готвене. Авторката е широко използувала не само своя опитъ и дѣлгогодишния такъвъ на близките си, но също така вещо е прибѣгната къмъ съветите на нашата и чужда литература.

Въ книгата сѫ засегнати следните глави: 1. Супи; 2. Приправки; 3. Закуски; 4. Баници; 5. Подливки; 6. Зеленчуци; 7. Картофи; 8. Гжби; 9. Салати; 10. Компоти и хощави; 11. Пудинги; 12. Омлети; 13. Топли и студени ястия; 14. Жилета и руски кисели; 15. Кремове и снѣгъ; 16. Торти; 17. Разни сладкиши; 18. Козунаци; 19. Сладоледи; 20. Детска храна; 21. Сладки; 22. Сиропи; 23. Домашни бомбони; 24. Напитки (безалкохолни) и отвари; 25. Чайове и кафета; 26. Мармелади; 27. Консервиране зеленчуци и плодове; 28. Употребление на остатъци отъ ястия; 29. Готварски календар; 30. Практически и полезни съвети за домакинята; 31. **Бърза помощъ**; 32. Работа на домакинята през всички месеци на годината и др.

Книгата се предшествува отъ две глави: 1. **Теория на храненето** и 2. **Практически съвети по готвенето**.

Цената на книгата, която по обемъ е 428 страници голъмъ форматъ—100 лв., но се отстѫпва за 50 лв. Парите да се изпратятъ съ пощенски записъ на

Адресъ: Г-жа Мария П. Димкова, София VII, ул. „Златоврѣхъ“ № 47

P. S. Съ наложенъ платежъ 60 лв.

тави Сатана да възтержествува. Имаме обещания за това и нека се наядваме, че всички ще се вразумятъ и покаятъ отъ лошите си дѣла и постъпки.

Много опечалена

М. М. Попова

*
Славно стана изпращането на добрия евангелски служителъ. Като стигнахъ въ дома, при ковчега на мърихъ да стои Д. Н. Ф. Погледна ме и каза: „Единъ по единъ си отивамъ“. Покойниятъ си бѣ наредилъ реда на службата съ г. г. Ал. Георгиевъ и Ст. Градинаровъ; не бѣ изпълнено само желанието му п-ръ Мишковъ да говори... Мишковъ бѣ заминъ, за да го срещне въ Небето!

Погребалната служба внушаваше едно смирене и посвещение на

Христа. Лицето на покойния свѣтеше като на древните светии. Наистина, той бѣ заспалъ въ Иисуса...

„Бълг. бранител“ заслужено го назова съ достойното име „**Патриархъ на Въздръжанието и евангелизма**“! Но мога също да свидетелствувамъ, че и братъ ми обичаше „Бълг. бранител“: четеше го устърдно и колкото силишъ му позволяваха сутруднеше въ него още когато бѣше „Религия“.

Той не работеше за повече въ живота си и не оставилъ нищо друго, освенъ едно име!

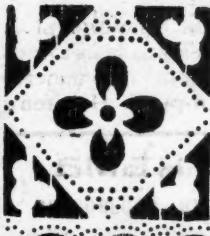
Неговиятъ животъ бѣ посветенъ за доброто на другите и за славата на неговия Спасителъ.

п-ръ Герасимъ Н. Поповъ

Печатница „ЗОРА“ — Бургасъ

Наполеоновото мнение за Иисуса Христа.

Посмъртно съчинение от [†] Н. Бл. П-ръ М. Н. Поповъ, Патриархъ на Бълг. Евангелизъмъ.
(Нарочно за „Бълг. Бранител“)

Челъ съмъ напоследъкъ много интересната книга на г-жа Лидия Х. Фармеръ, въ която тя дава събито животоописанието на велики владетели и пълководци, между които е и Наполеонъ I. Той бил не само великъ пълководецъ, но и единъ отъ най-великите държавници. Разговоритъ му на островъ Св. Елена изявява чудното му познаване на човѣците, управлението, законите и административното законодателство. Никѫде другаде немогатъ се намѣри такива дълбоки мисли по политиката, войната, науката, изкуствата или религията. Наполеонъ бил обвиняванъ отъ нѣкои като безвѣрникъ. Но само малко твърдения за Божеството на Иисуса Христа, изказани отъ човѣшки устни, има които се равняватъ съ обширното схващане, а така също и съ признанието на не-пrouмъваемостта на тайната на Божеството, каквото съ твърденията на Наполеона. Въ разговора си съ Генералъ Бертрандъ на островъ Св. Елена Наполеонъ казалъ:

— Азъ познавамъ човѣците, и ще Ви кажа, че Иисусъ Христосъ не е човѣкъ. Повърхностни умове виждатъ подобие между Христа отъ една страна, и основателъ на империи и божоветъ на религии отъ друга. Това подобие не съществува. Между Христианството и великия други религии има безкрайно разстояние. Езичеството никога не бѣ прието за истината отъ мѫдреци на Гърция, нито отъ Сократовци, нито отъ Платоновци, нито отъ Анаксагоровци, нито отъ Перикловци. Напротивъ, най-високо издигнатите умове, откако се е появило Христианството, съ имали вѣра, жива вѣра, практическа вѣра, въ мистериите и ученията за Евангелието. Езичеството е човѣшка работа. Какво повече отъ другите обикновени смъртни знаятъ тѣзи отъ самохвални божове? Какво повече знаятъ тѣ отъ гръцките и римски законодатели? Отъ Нерона, отъ Ликиурга, отъ свещенослужителите въ Индия и въ Мемфисъ, отъ Конфуций, отъ

Мохамеда? — Съвсемъ нищо. Тѣ създали една пълна бъркотия всрѣдъ обикновените смъртни. Нѣма ни единъ между всички тѣхъ да е казалъ нѣщо ново относно нашето бѫдаше, относно душата, относно сѫщината на Бога, относно сътворението. Колкото се отнася до мене, азъ признавамъ божоветъ и тѣзи велики човѣци за сѫщества подобни на самия мене. Тѣ съзиграли една възвищена роля на своето си време, както и азъ. Нищо нѣма вътѣхъ, което да ги обявява за божествени. Напротивъ, има множество подобия между тѣхъ и самия мене, — слабости и погрѣшки, които ги причисляватъ къмъ мене и къмъ човѣчеството.

— Съ Христа не е така. Всичко въ Него ме удивлява. Духътъ Му ми

който нѣма нищо човѣшко. Никѫде другаде, освенъ въ Него, неможе да се намѣри подражание или подобие на Неговия животъ. Той не е философъ, понеже успѣхътъ Му се дължеше на чудеса, и отъ самото начало учениците му Го обожаваха. Той ги убеждаваше много повече, чрезъ позивъ къмъ сърдцето отколкото чрезъ особни нови начини или чрезъ логика. Нито пъкъ изискаше Той отъ тѣхъ нѣкакво предварително образование или литературни познания. Цѣлата Негова религия се състои отъ вѣрване. Въ сѫщността, науката и философията не помагатъ за спасение. Той съ нищо друго не се занимава освенъ съ душата. Напразно се труда азъ да намѣря въ историята лице съответстващо на Иисуса Христа, или нѣщо което е поне приблизително като Евангелието. Нито историята, нито човѣчеството, нито вѣковетъ, нито природата не могатъ да ми представятъ нѣщо, съ което мога да Го сравня или изясня. Колкото повече размишлявамъ върху Евангелието, толкова повече се увѣрявамъ, че нѣма нищо въ Него, което не надминава обикновените събития и не превзхожда човѣшкия умъ.

— Вие говорите за Цезара, за Александра, за тѣхните завоевания и за ентузиазма, които тѣ съзъзбуждали въ войниците си; но можете ли да си представите мъртвъ човѣкъ да прави такива завоевания съ една вѣрна и всѣцло Нему преданна войска? Моите войски съ ми забравили, даже докато съмъ още живъ, както Карthagенската войска забрави Ханибала! Такава е нашата сила. Само една битка загубена ни смазва, и единъ неуспѣхъ разпръсва приятелите ни.

— Можете ли да си представите Цезарь, вѣчниятъ императоръ на Римския Сенатъ, отъ дълбините на своя мавзолей да управлява империята, като бди надъ сѫдбините на Римъ? Такава е историята на нашествието и победата на Христианството надъ свѣта. Такава е силата на Бога на християните, и такова е непрекъснатото чудо на прогреса на Вѣрата и на управлението на неговата Църква. Народи изчезватъ, тронове рухватъ, но църквата стои, и ще стои...

When constructive laborers in the vineyard of the Lord are attacked by narrow minded criticism, they need to remember the experience of Nehemiah building the wall at Jerusalem. When his enemies dared him to come down and fight he replied: „Behold I am doing great work and cannot come down“. Let this be your motto when persons animated by jealousy, seek to retard your efforts for the Lord and Master. Greet their criticisms with silence and continue your great constructive testimony for the glory of God.

G. B. W.

вдѣхва страхопочитание, а волята Му ме озадачава. Между Него и кой да е другъ въ свѣта неможе да се прави никакво сравнение: рождението Му и живота Му; дълбината на учението Му, което се занимава съ най-мъжните за разрешение въпроси и което е за всичките тѣзи мъжни въпроси най-доброто разрешение; Неговото Евангелие, явленето Му, владичеството Му, походътъ Му презъ вѣковетъ и царствата всичко е за мене чудо, неразрешима тайна, която ме тласка въ мечтателностъ, отъ която немога да се отърва; тайна която е всѣкога предъ очите ми, тайна която немога ни да отрека ни да изясня... Тукъ азъ невиждамъ нищо човѣшко!

— Иисусъ не е взелъ нищо отъ нашите науки. Неговата религия е отъ кръвление изхождащо отъ разумъ, въ

ДВАТА КРЪСТА

БЛАГОДАТЬ и ДѢЛА (I Кор. 3:11—15)

Левитъ 11:44—45
19:1—2

ПРАВДА БОЖИЯ

Ездра 9:15, Ис. 24:19
Пс. 145:17, Наумъ 1:2

Н Е Г О В И Я Т Ъ	100%	БЛАГОДАТЬ за БЛАГОДАТЬ	М О Я Т Ъ	100%
Иоанъ 3:16	Иоанъ 1:16	Лука 14:24	Матея 10:39	
Ефес. 2:6 I Иоана 1:7	Еф. 2:2, 9 Рим. 8:17 Гал. 2:20 Кол. 3:8 Еф. 4:8—10 Рим. 3:24 I Кор. 3:2	Як. 2:26 Як. 3:13 Евр. 10:24 Тит. 2:14 I Тим. 6:18 Евр. 2:10 I Петр. 4:17—19 II Петр. 11:4—8	Дърво Съно Слама	Скжп. кам. Злато Сребро
Рим. 5:5 ВЪРРА				1%

Кор. 3:11

НОВОРОЖДЕНИЕ

Иоанъ 3:3-5

Покаяние

Грѣхъ

Смърть

Погибель

Много обичаме да говоримъ за Първия кръстъ — Христовия: той е нашата надежда, наистина; той е нашето спасение. Това е така. Но има и другъ:

— Твоятъ, моятъ кръстъ... Такъвъ има отъ самия мигъ на повърването: „Който иска да ме следва, нека дигне кръста си — казва Христосъ.

Какво е положението на човѣка безъ Бога? (Виж. чертежа — долу). Независимо на каква степень си въ обществото: може на такъвъ човѣкъ панталонитъ да сѫ изгладени съ рѣбъ, подобно геометрична линия. Може да си въ Африка или Америка, но безъ Бога, ти си въ окаине — грѣхъ — смърть — погибель...

Какво ли не правятъ хората, за да се „спасятъ“? Какви ли не маски не си поставятъ, но напразно! Защото... има само единъ пътъ, едно срѣдство, единъ начинъ. Това е:

— Христовиятъ кръстъ; съ др. думи — онова, което е вече сторено за насъ на Голгота!

Не знае какво Вие мислите за Христа, но преди Разпятието, когато облацитъ на убийствения духъ се сглъстяваха, Иисусъ запита учениците: „Кого ме мислите, че съмъ?“ — Следъ тригодишенъ Богословски курсъ съ Него, тѣ трѣбваше да от-

говорятъ (Мат. 16:13—20).

Този въпросъ е сега открыти и предъ насъ: — „Какво мислите за Христа Иисуса?“ — Но не трѣбва да бѣрзаме съ отговора. Справете се и тогава отговорете: Богъ ни задава въпроса. Най-доброятъ отговоръ е онъ на личната опитност съ Господъ Иисуса, а именно: какво е значението на Христовия кръстъ, и неговата цель? — Това ще Ви даде правилна възможност, за да си отговорите. Вижте чертежа.

После идва моятъ кръстъ. Всѣки има свой кръстъ. Каквото и да правишъ не може да се спасишъ, освенъ чрезъ благодатъ. Дори „израстването на спасението“ — стремежъти къмъ Бога, и то е по благодатъ. Нашиятъ животъ безъ Бога води къмъ погибель — виж. чертежа: дървото означава дървеното, паянтовото нѣщо у насъ. Съното — онова, което ще изгори, а сламата — свѣтското въ насъ, което е суетно и грѣшно. Но слава Богу, че има и другъ градежъ на скъпоженни камани, на злато и сребро. Това е градежътъ на здрава основа: както златото е благороденъ металъ, така и тя е най-благородното, въчното въ насъ. На тая основа дигнали кръста си, ние се стремимъ нагоре и ставаме 100% християни. И единъ денъ

ще чуемъ гласа на Изкупителя: „Ела, рабе върни, заради онова, което и ти си извършилъ за Мене... А това ще рече:

— благодатъ за благодатъ... (вж. чертежа). Впрочемъ, да свѣтимъ въ тоя свѣтъ и Бога да прославимъ. — пър Г. Черневъ

Криза нѣма

Работа за всички берзаботни

Кѫщата Петъръ С. Поповъ въ с. Гигенъ, Никополско, се нуждае отъ християни, за да се разнесе съ живо слово отъ полезни люде по градове и села кафе безъ кафеинъ. Тия, които се бавно, но систематически троятъ — и тѣхните близки — ще се спасятъ отъ вредното кафеиново кафе. Това е народостенъ въпросъ.

Много отъ заразните болести, които днес троятъ и израждатъ човѣчеството, се дължатъ на безразборното употребление на разни продукти и напитки, чиито отрови не се знаятъ. Една отъ тия напитки е и кафето. И

ние следъ дълги опити можахме да откриемъ кафе, състава на което по вкусъ, ароматичностъ, безвредностъ и питателностъ е

благодатъ за всѣки селски или

градски домъ.

Съставътъ на това кафе е здрава храна за болни и здрави, за възрастни и малолѣтни!

Искате ли да запазите здравето си и това на Вашите близки? Употребявайте нашето кафе.

Оставете се отъ обикновенното кафе, което Ви разстройства...

Ние не пожалихме срѣдства, за да Ви предпазимъ!

Единъ опитъ и той ще Ви ощастливи.

Резултатътъ ще Ви достави мощъ, и работата Ви ще стане приятна. Почит. М-во на зем. и търг. съ приказъ № 1081 отъ 21 авг. 1898 г. е наградило Петъръ С. Поповъ съ парична награда за внесени отъ него въ България пробни и маслени растения.

Самостоянната кѫща отъ своя страна ще постави основа на хора съ познания: какво нѣщо е християнството отъ въсъка раса, племе и езикъ.

Повече трезвно внимание дайте на тая наша обява, та съ трудъ и доходъ да бѫдете полезни на себе си и на околните си... П. С. Поповъ

ТВОРЦИ НА ЗЛАТНОТО ЧЕРНОМОРИЕ

Приказни образи на трудова картина — Нова лъкарска система — Работници и инженери същински братя — Нарушителът хванат на мъстопрестъплението — Най-чистата и разумна кооперация — Нови доставки за пръв път във България, и пр.

Изкуствена могила образувана отъ не-
нуждните отпадки въ минните — пляката,
която се автоматично изнася съ вагонет-
ки и автоматично се разтоваря горе на
върха.

Хубавият пролетен день ме
принуди да предприема обществена-
та си провърка низъ Бургаско и въ
рудниците на черното злато.

Незабелязанъ отъ никого пред-
варително, настанявамъ се царски
въ малката кабинка на минния влакъ,
съкашъ детска играчка. И когато
чайника завръх, вагоните затракаха
и ние подехме лъкатушния път по
самия плажъ.

Следъ единъ час приятоно пъ-
туване, азъ се намирамъ сръдъ единъ
оживенъ, крепъкъ трудъ, който ме
поразява съ своята организация и
творчески замахъ.

— Достойно табло за четката на
художникъ! — си казахъ: то би пред-
ставлявало съ свѣти багри най-
мощния химъ на кое да е голъмо
пристанище или държавно товари-
ще... Вагонетки шетатъ, работници
като дегизирани артисти, достойно
и съвѣтно изпълняватъ ролята си,
искри подобно комети запалватъ
простора, кумини бълватъ димни
кълба гордо къмъ небето, за да
предадатъ вълшебство и приказни
образи на трудовата картина...

Безъ да губя скъпо време, от-
правямъ се къмъ канцеларията пър-
во на „Първа помощъ“. Мина „Чер-
но Море“ е уредила по най-разу-
менъ начинъ медицинския и свър-
зания съ него хигиениченъ въпросъ
— това впечатление добихъ въ ща-
телната анкета.

— Добъръ денъ, докторе! — И
безъ да дочекамъ очудения въпросъ
на заетия лъкаръ, добавямъ: — дой-

дохъ да Ви изследвамъ...

Амбулаторията е спретната и чи-
ста. Има си чакалня, аптека и пре-
вързочна. Отдѣлни сѫ стаите за
първа помощъ, кѫдето сѫ склади-
рани специални дрехи, маски и дру-
ги пособия въ случаи на нещастие
въ галериитъ. Освенъ другите ме-
дикаменти, въ амбулаторията има и
кварцова лампа. Къмъ лъкаря е при-
ведена за негова помощничка и ед-
на милосердна сестра.

А болни — колкото искашъ!
Единъ го боли кръстъ, другъ сто-
маха. Чакалнята е препълнена...
Дали не трѣба и ние, подобно тукъ —
по китайската система — да пла-
щаме въ града на лъкарите, квар-
тално, месечна заплата, за да ни гле-
датъ да бѫдемъ здрави, а не да ни
скубятъ, когато се разболѣемъ?

Ето, влиза девойка — устата ѝ
разранена; дете — окото му подуто.
И къмъ всички младиятъ д-ръ Вел-
ковъ е внимателъ, благъ и услуж-
ливъ.

— Тая работа отъ лъкаря зави-
си — разправяше ми единъ селен-
инъ. — Сегашниятъ лъкаръ е до-
бъръ, а по-рано... какво бѣше! Се-
га видѣхме и женитъ си, и децата
си, и себе си малко по-добре.
Благодарни сме. Нѣма какво да се
оплачаемъ...

Работниците живѣятъ заедно съ
г-да инженеритъ въ общи квартали.
Какво братство! Всички жилища сѫ
нови, хигиенични. Нѣкои сѫ едва
отъ десетина години, но има и та-

Щастливото семейство на минния лъ-
каръ г. д-ръ Велковъ (съ кърпичката) и
тѣхниятъ гост отъ Бълградъ г. инж. Чу-
беличъ, инспекторъ по мините въ Юго-
славия. Г-жа М. Велкова, германка, е ум-
на майка и съпруга, която е вдъхновение
и радост не само въ трудната работа на
мъжа си, но взима живо участие и въ
социалния животъ на работниците, като
устрои тѣхните забави.

кива, които сѫ отъ много по-скоро.
Това сѫ хубави сълънчеви стаи, кои-
то си иматъ отдѣлни омивалници,
гардероби по коридоритъ, а перал-
ни и сушилни — на двора. Макаръ
че е забранено да се готови вънчре
или да се внасятъ мокри дрехи,
хванахме нарушители на наредбата,
които се извиняваха съ лошия си
навикъ отъ село. За жалостъ въ
такива случаи никой, наистина, не
би могълъ да помогне, освенъ вре-
мето и дългото, търпеливо възпи-
тание.

Въ своята грижа за работници-
те, Управата, каза, проектира още 40 жилища съ стая и кухня за
семейство.

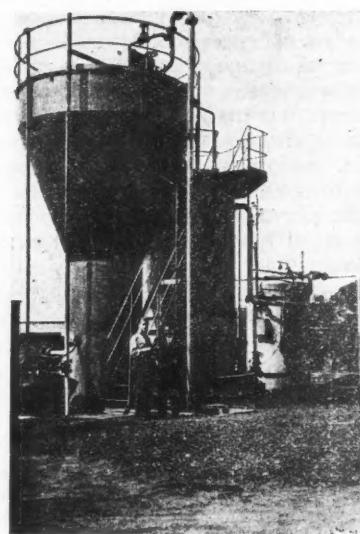
На пътъ къмъ прочутата дори
въ Бургасъ Кооперация на мината,
срещаме познатия ми инженеръ г. Траянъ
Георгиевъ. Но — не мога да го позная! Същъ работникъ. Ща-
стливъ и усмихнатъ. Малко смутенъ
отъ вида си, ми дума:

— Да! Тукъ осъществяваме брат-
ството и труда. Нѣма разлика меж-
ду насъ и работниците.

И наистина, като гледамъ опу-
шеното му лице, омърсениетъ му рж-
це и скъсани окаляни дрехи, азъ се
възхищавахъ на благия социаленъ
духъ, който г-да инженеритъ проявява-
тъ къмъ работата си и си спомни-
хъ думите на Христа: „Отецъ Ми
работи и Азъ работя“.

Дали не трѣба да диримъ исти-
ните на Евангелието и тѣхното при-
ложение въ мините и фабриките,
въмѣсто по църквите и монастирите?...

Инженера има за другарка мла-

Водната обезтвърдителна инсталация —
най-модерната въ България (вж. текста).

да, хубава унгарка, която заедно съмижда си е вдъхновена отъ високо съзнание за дългъ и служба, та радостно понася всъка неволя. Същото може да се каже и за жената на лъка, която е щастлива сияща германка.

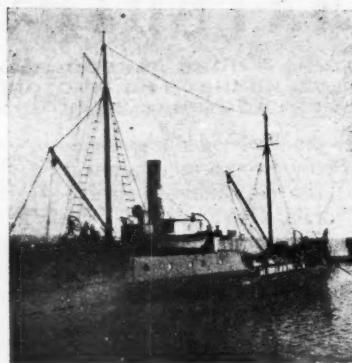
— Нѣма по-голѣмо доволство каза г. Георгиевъ, отъ това, което изпитва човѣкъ въ почивката следъ упоритъ трудъ. Избръснешъ се, измиешъ се, преоблечешъ се и ставашъ сякашъ царь на земята, която ни дава толкова блага... Трудътъ възвишава! Трудътъ облагородява!

Влизаме въ кооперативната гостилница. Съ охотностъ шефътъ готвачъ ме развежда изъ чистата като аптека и спретната кухня. Съ постоянно текущата топла вода се измиватъ сѫдините. Сготвенитъ гости сѫ изложени на показъ по американски. Работници и инженери се хранятъ заедно. Съдѣмъ на една отъ масите и се запознавамъ съ господата. Ценоразписътъ е пъленъ съ пищни и евтини ястия. Народната храна е прочута — струва само 5 лв. съ 200 грама месо, зеленчукъ и пр. — Достатъчно съ 2 лв. хлѣбъ да имашъ изобиленъ обѣдъ. А колко сѫ евтини цените! — просто се възхищавамъ. Напр. бобъ чорба — 2 лв., шопски бобъ — 4 лв. съ изобилна салата, бобъ яхния — 3 лв., гювечъ зарзаватъ — 4 лв. По 5 лв.: — телешко паприкашъ, попска яхния, телешко съ картофи. По 6 лв. — тасъ кебапъ, мусака, печено, попчата пражени. Леферъ — 4 лв. Баклава — 4 лв. Макарони съ захаръ — 3 лв. — кисело млѣко, ошафъ сливи. Чаша сифонъ 1 лв. Лимонада — 2 лв.

Съ удоволствие обѣдвахъ заедно съ работниците. Такава храна — чиста, евтина и изобилна — никѫде въ града не бихъ намѣрилъ.

Азъ полюбопитствахъ да узная на какво се дължи тая наистина голѣма евтина. Отговорътъ е единъ: „Безвѣзмездната услуга на Управата и нейната безкористно вложена работа, безплатнитъ отопление, освѣтление и наемъ. 200-та хиляди лв. печалба при единъ оборотъ отъ 8 милиона лева сѫщо отива било въ капитализирането на кооперативния капиталъ или подобрене на самата кооперация, било въ раздаване на дивиденти, които увеличаватъ клиентелата и консумацията“.

Работниците ми разправяха, че кооперацията има свое стопанство, краварникъ и собствено месарско производство. По преди, презъ годините 1926, 27, 28 е имало мизерия, просто. Отъ какъ започнала Кооперацията презъ 1930 г. хората почна-

„Рудничаръ“ — единъ отъ паракодите, които превозва вѫглища отъ Мината до Варна, и отъ тамъ съ влака — за Гебедже, Провадия, Оборище и пр.

ли да се женятъ, да се обличатъ и да бѫдатъ нахранени. Хвала и почти заслужава Управата, която лично гарантира предъ Бургаски търговци съ повече отъ 250 хиляди лева лични пари, когато кооперацията започнала своята ползотворна дейностъ! Днесъ тя има 14 души персоналъ. Пропорционално 20% радио-апаратитъ тукъ сѫ повече въ сравнение съ Бургасъ. Единъ келнеръ получава 1000 лева месечно и храна, квартира безплатно, бания и пр.

Сега предприятието кредитира кооперацията, а кооперацията кредитира работниците.

— Азъ, казва Докторътъ, самъ си купувамъ купони, защото по тоя начинъ нѣма нужда, да ходя въ града всъки денъ за покупки, които ще ми излѣзатъ двойно и тройно по-скажи. А така се ползвамъ и съ 5% печалба.

Никой работникъ не е заставенъ да купува купони. Но всъки работникъ ги предпочита. На всъко 15 число се плаща. Ведомостта за изминатия месецъ се изготвя предварително и като дойде 1-во число, дава се авансъ. Ежемесечно се плаща работнически заплати надъ 1 милионъ лева. Системата тукъ е сѫщо както въ Софийския арсеналъ или ж. п. тракция. Ето единъ куриозъ.

Кооперацията въ своето желание за подобрене се е отправила къмъ една германска фирма за доставяне електрически апаратъ за сушене на ржцетъ следъ измиване на работниците преди ядене, вмѣсто да се употребяватъ кърпи или хартия. Това е много модеренъ и най-хигиениченъ начинъ за обръсване. Фирмата, обаче, надменно отговорила: „Това не е лъжица за Вашата уста. Подобенъ апаратъ струва 8000 лв.“.

— Е добре, казваше ми единъ

контрольоръ въ кооперацията — работникъ: ние сме вече въ преписка и апаратътъ скоро ще бѫде тукъ!

Подобни апарати азъ зная да има въ най-голѣмите театри въ странство. Впрочемъ, на подобенъ лукъ ще се радвашъ за пръвъ пътъ въ България... миньоритъ на Мина „Черно Море“.

— Всички трудови закони се спазватъ.

Запознахъ се съ любезния г. Павловъ, Д-ръ химикъ, който изглежда, носи голѣма драма въ себе си отъ своето минало. Казва, му „Докторътъ“.

А г. Ковачевъ, електро-инженерътъ, г. Огняновъ, главниятъ магазинъ, братъ на покойния артистъ Сава Огняновъ и други, всички се надпреварватъ единъ предъ другъ да даватъ обяснения, да предлагатъ услуги. Чудна е тази организация, която прави всъки свой членъ да се чувствува, че работи своя работа, и во всъки моментъ всъки да се чувствува като у дома си. Въ никое дѣржавно, общинско или частно предприятие азъ не съмъ открилъ толкова смисленостъ, радостъ и високъ, свѣтълъ духъ. Сякашъ по закона на амплитудата — колкото по-дѣлбоко колаятъ, толкова по-високо се издигатъ търсачите на черното злато...

Г-нъ д-ръ Павловъ бѣ твърде любезенъ да ми посочи новия апаратъ за изливане електрическата здравина на маслата. Има и други такива нови апарати.

Една впечатителна гледка представлява водната обезвѣрдителна инсталация.

— Е добре, обезвѣрдителната инсталация е именно за обезвѣрдяване на водата, която, съдържаща калциевъ и магнезиевъ карбонатъ, обяснява г. Д-ръ Павловъ, образува онни утайки въ тржбите и котлите, известни на широката маса като „котленъ камъкъ“. Водата се измѣрва по френски или нѣмски научни градуси. Нашата вода е къмъ 20 градуса и новата инсталация я намалява до единица (1), което ще рече, отнема 19 градуса излишни, вредителни за машините утайки вещества. Работата е абсолютно на модерни начала и първа и единствена въ България.

А г. инж. Ковачевъ обяснява онни страшни електрически машини, които възставатъ, като приказни кули и дворци предъ своите мощните полубогове...

Сякашъ срѣдновѣковна алхимия и приказно магьосничество.

— Една дрѣжка и... спирашъ живота!

— Отъ рудника „Св. Георги“ посетихме

съ дрезина най-модернизирана на научни начала такъвъ „Св. Михаилъ“. Просторъ и свѣтлина — най-важното за работника тамъ долу, съ дадени въ изобилие. Тъкмо една смѣна щѣше да почва работата си. Прави впечатление, че всички работници влизат въ гробните рудници не съ отекчение, както бѣхъ си представилъ, а съ шеги, смѣхъ и пѣсни.

Оставайки съ тия впечатления на благословенъ трудъ и стихийно натуруфилософско творчество, едно не можахъ да разбера:

— Защо нашата прословута интелигенция още има глупави предразсѫдъци къмъ труда? Не сѫ ли всички предрасъдъци глупостъ, плодъ на невежество? И млади, и стари киснат по задушни кафенета, а не трѣба да си милионъръ, за да отидешъ въ Германия или Англия умъ да учиши:

— Иди въ Мина „Черно Море“, за да ти просвѣтне душата, и на творчески примѣръ — най-мощниятъ лостъ въ образоването — да се налапашъ.

Покрай другите стопански и културни пионерства, Мината е организира и обявила война на войната съ... комарите, която вече благополучно е привършена. Но управата не е заплата върху своите лаври: нейното зорко око още бди и майчински се грижи: десетина километра канали сѫ прокопани и всѣка вадичка е неутрализирана. Насъбраната по необходимост вода се пълни петролизира. Днесъ здравословното със-

тоянние на цѣлата околностъ, включваща въ себе си нѣколко села, по нищо не се различава отъ най-здравословните кътища на красива България.

А по-рано какво е било?

— По-рано поголовно измираха цѣли села.

Първата копка е била ударена презъ 1919 год. Когато днешната управа започнала истинската е-сплоатация на тоя цененъ черноморски кътъ, тя заварила напр. близкото село Рудникъ, въ чието землище се намира Мината, съ затворено училище. Нѣмало деца. Всъщностъ, тѣ сѫ били болни отъ страшния бичъ, който води и къмъ туберкулозата. А сега? — Благодарение на Мината и съдѣствието на Дирекцията на Народното Здраве, с. Рудникъ е въ цвѣтущо състояние.

Впрочемъ, то се ползва, както и цѣлата околностъ, отъ всичките културни, икономически и стопански облаги, които носи едно предприятие, каквото е Мина „Черно Море“. Тоя ползотворенъ кръгъ се разширява денъ следъ денъ и съ помощта на кораби и парахоли, които носятъ вѫглища съ десетина хиляди тони за индустриялните нужди на Варна, Гебедже, Провадия и др.

Следователно мината ни въ Бургасъ става сѫщинско начало на нова странница въ родното корабоплаване. Отъ тия облаги се ползва и държавата, която подъ форма на данъци, берии, мита и разни фондове, прибира съ хиляди не, а

милиони лева за държавното съкровище.

Когато влакчето ме отнасяше назадъ въ тъмнината къмъ лунната подъ електричеството на Мината градъ, азъ си спомнихъ, че само една дръжка тамъ, може да спре живота и да потопи цѣлия Бургасъ въ мракъ.

Като седефена огърлица заблещука Мината — ей тамъ — въ подножието на легендарната Стара Планина. Луната къде бѣла гръдъ въ морска пастъ...

Пиши поете:

— Настава денъ и той не е далече, когато паметници ще въздвигаме не вече на други, а на тия предприемчиви и борчески духове, които заслужаватъ похвала и почитъ отъ цѣлъ народъ. Тѣ се борятъ съ маларията, тѣ потъватъ въ недрата на майката земя, за да възкръснатъ отъ тамъ като Прометея, съ черно злато въ рѣже, електричество, топлина и свѣтлина за цѣли области. Тѣ отъ мочурищата правятъ плодородни ниви и сочни ливади. Отъ кълъта тѣ въздвигатъ цѣлъ градъ и хранятъ хиляди гърла, запълватъ нуждите на толкова домове и ежедневните необходимости на стотици фабрики и индустриални предприятия... Тѣ въздвигатъ и незиблътъ храмъ на новата, истинската религия на човѣщина и братство. Тѣ — културтрегерите на нашето красаво, богато и легендарно черноморие.

гр. Бургасъ, 1938 г.

М. Ж. Марковъ

ЗА МИСТИЧНИЯ КРЪЖНОКЪ на есперантитѣ т. е. надеющи се на Христа

(Собственъ преводъ — вж. мин. бр. стр. 3).

Богъ, Универсалното Пространство на Истината, отправи моето внимане въ Самаго Себе Си — въ Небето — Майката, която ражда своите духовни деца (Галат. 4:26). Майката, която роди своя първороденъ Синъ Иисусъ Христосъ, който се нарича въ Свята Библия (Синод. пр. Мат. 27:43) „Надеющи се на Бога“ — Esperanto. Мистичната мощъ на тази Надежда е наречена отъ Заменховъ „Свята Надежда“. Първородниятъ Синъ на Отецмайка ние обожаваме. Той е нашиятъ Богъ — първиятъ Надеющъ си. Той има по щѣлото земно кълбо свои обожатели, които My служатъ чрезъ Свята Есперантска Библия по начина на таинства. Г-не пр-ю М. Ж. Марковъ, изпращамъ Ви книгата си отъ 1933 год. именно: **Философията на Сина Божия Иисуса Христа**, въ която ще видите свята Христова мистерия — Негата църква, не раздѣлена отъ модернизма въ 200 секти, но Съединена Черква въ Христовото учение за раждането, какъ Отецмайка, Универсалното Пространство на Иисината,

ражда (Битие 2:4) — „Такъво е раждането“. На стр. 13 въ „Философията на Сина Божия Иисуса Христа“ е описано какъ духътъ Христовъ дава Своето учение на Своята Черква въ формата на златни пари. Вие, Пастирю М. Ж. Марковъ, сте първъ въ тази Черква на Esperanto Dio. Азъ Ви давамъ моя собственъ парцелъ I въ кварт. 126 до боровата горичка на минералната баня въ Д. Баня, така щото съюзътъ на всички по земята надеющи се, esperantoj, ще направи за своите членове обща почивна станция, въ която ще се говори на есперанто, и ще се служи чрезъ свята Библия по Св. таинства на Бога Иисусъ Христосъ.

Къмъ свещ. Григори въ с. Д. Баня: Свещениче Григори, Святыятъ Христовъ Духъ ми каза: „Mi evakuiras via akulitejon“. Азъ и ти, въ твоя речникъ, видохме значението на думата евакуиране, че значи премѣстване. Духътъ Христовъ изпълнява Своята дума, премѣстването, чрезъ изпращане хора на Надеждата, Християни Есперанти, които ще направятъ Божията Воля. Тѣ ще премѣ-

стять моето akulitejo. Главенъ дейтель на тѣзи хора е Пастирютъ г. М. Ж. Марковъ. Тѣзи хора не сѫ такива, за които во в. „Православенъ Мисионеръ“ стр. 594—595 отъ 1937 година е писано: — „Сатана, земниятъ князъ духъ, богъ на сегашния свѣтъ: какъ много азъ съжелявамъ, честни американци, че между васъ миролюбци, културнитъ човѣци, Сатана ви удариъ и направилъ свои органи, и жалки роби, които чрезъ Евангелието служатъ на него, чрезъ насищане на секти Христовата Черква“.

— Свещениче Григори, тѣ не сѫ сектанти, тѣ не служатъ на Сатанъ, тѣ не правятъ раздѣлния на Христовата Черква, а правятъ съединение на есперантитѣ, които се надеятъ на Христа; тѣ ще съединятъ американците съ финландците чрезъ Есперантското Христово Тайнство.

— Почитаеми пр-ю М. Ж. Марковъ, следъ като прочетете горното писмо, Вие ще видите, че вестника „Православенъ Мисионеръ“ се

бои отъ насичане на Черквата, отъ раздѣление, а Вие ще направите съединение на Христовите надеющи се *esperantoj* „Съюзъ въ Христовото учение“, за раждането на Универсалната Истина въ есперантски общъ Домъ, където ще обожаваме Бога Иисуса Христа. Ела да видимъ мѣстото и да наредимъ.

Универсалната Истина е Духъ Божи.

Господине п-рю Марковъ, вчера Ви пратихъ за напечатване въ есперантската страница на в. „Бълг. Бранителъ“: **Роденото отъ Духа Божия е Духъ.** А днесъ, като пиша, че Универсалната Истина е Духъ Божи, чета и препрочитамъ писаното въ „Бълг. Бранителъ“, а именно: „Всрѣдъ Евангелски срѣди модернизъмъ, учение, което не приема Иисуса за Богъ, и отхвърля неговото възкресение и чудеса; а когато на една конференция въ Самоковъ евангелски пастири благодариха за тази „нова“ свѣтлина на безвѣрие“, — Истината ми открива, че тъмнината е наречена свѣтлина! Гледамъ книгата на Стоянъ Ватралски, томъ X „Истината“. Гледамъ емблемътъ, който е черно пространство, отъ което памтатъ умованията на небулътъ, що излиза отъ кръвъ и пътъ човѣшка, отъ земята а не отъ небето. Чета въ сѫщата книга страница 73: — Духъ на Истината не е нѣкаква, известна са-

мо на теолозите, мистерия? — И — „Ние познаваме, въ сѫщностъ разни духове; хора“. И си спомняме, че много отдавна, когато Стоянъ Ватралски бѣше ученикъ въ университета именуванъ съ едри букви: „Истината“, азъ станахъ неговъ роднина: майка му Ружа Кръстова ми бѣше леля; братъ му Христо ми бѣше ученикъ. Когато Ватралски се бѣше вдълбочилъ въ научните пламъци на черното пространство, азъ изпаднахъ въ Свѣтлина на Истината Духъ Божъ, и на утрешния дене леля Ружа Кръстова ми рече: — „Снощи ти не иска да ми говоришъ, дори не ми отговори на моето добъръ дене, защо миси сърдишъ?“ — Лелойо Ружо, пространството богуваше надъ мене, загледалъ се бѣхъ въ далечните Рилски върхове, виждахъ Духовна Свѣтлина, забравилъ бѣхъ всичко около себе си, азъ бѣхъ на небето въ Универсалната Истина. Универсалната Истина е Духъ Божи, затова не съмъ могълъ, ни да те чуя, ни да те видя, прости ми!“ — й казахъ.

Роденото отъ Духа Божия — Духъ е.

Въ Гал. 4:26 е казано за Небето: „Горниятъ Ерусалимъ“ е майка наша, която ражда своите духовни чада. Универсалната Истина е Свѣтлина спомената въ Ив. 1:5. Тя ражда Своите духовни чада, като свѣти въ тъмнината. Срѣдствата, съ които

Свѣтлината Богъ ражда сѫ: времето, пространството и индивида, споредъ както е писано въ кн. „Битие много пъти: „по тѣхния видъ“ — видъ, който е въ умътъ Божий и въ Волята Божия. Видовете които се раждатъ отъ небето сѫ откровение; а учението що се раждатъ отъ земята сѫ небулитъ на кръвь и пътъ. Получихъ въ „Бълг. Бранителъ“ за м. Мартъ 1938 г., прочетохъ го, и видяхъ, че сѫ се изпълнили думите Христови: „Роденото отъ Духа, Духъ е“.

Павелъ Мишковъ е роденъ отъ Духа Христовъ, затова неможълъ да търпи дявола на модернизъма, който лъже, че Христосъ не е Богъ. За Иисуса Христа е писано: Ив. 1:3. „Всичко стана чрезъ Него, и нищо не стана отдѣлно отъ Него“ — Вчера излѣзохъ въ времето, пространството и индивидътъ. Голѣмото пространство, планините и хубостта на вида не бѣха които ме успокоиха. Този който ме успокои и забогува въ душата ми е Творецътъ, Духътъ Христовъ. Той ми даде и днесъ да чуя два музикални хармонични индивида на горно и долно фа во времето и пространството въ банята. Държавниятъ бирникъ ги чу сѫщо, че и той бѣше въ банята. Това като пишехъ, получихъ писмото Ви г. директоре, за мѣчтните, които сте имали съ есперантските букви и язикъ; за това, съгласенъ съмъ съ Васъ, да продължите печатането на Есперантската страница на Български езикъ

Г. п. Яневъ

ВЪРБИШКА МИНЕРАЛНА ВОДА

с. ВЪРБИЦА — ПРЕСЛАВСКА ОКОЛИЯ

Изледвана отъ Института на народното здраве — съобщение № 1605 отъ 15. X. 1932 г. и отъ дружество „Лаборъ“ — София

Съставъ въ 1 литъръ вода.

I. Катиони:

1. Натри . . .	0.36400
2. Кали . . .	0.00332
3. Калци . . .	0.14008
4. Магнези . . .	0.02416
5. Желѣзо . . .	0.00013

Съроводородъ — 0.00660.

Минералната вода е отъ алкалносолената група.

По соленостъ е следъ изчезналата Меричлерска вода; по алкалностъ — следъ Хасковската; по съроводородъ и сулфати — следъ Сливенската; а по желѣзо — следъ Овчата купель.

Лъкува: разстройства и страдания на стомаха, червата, бѣбрите, зълчката, подстомашната жлеза и др.

Изворът се стапаниства отъ общината. Искайте винаги добре запушени и запечатани съ печата на минералната вода стъклени сѫдове отъ 2, 3 и 5 литри.

Отъ Общината.

Обединение между православни и евангелисти.

Пишатъ ни отъ Плевенъ:

— Тукъ Господъ извърши чудни дѣла чрезъ малкия си рабъ. Слава да бѫде на Имего My! Бѣхъ поканенъ отъ единъ свещеникъ да говоря въ Православното братство. Една публика отъ 250—300 души слушаше Словото на живота. Много души се каятъ за грѣховетъ си и просятъ Святия Духъ отъ Бога.

Ив. И. Брашовски

На сп. „Благовестителъ“ — Бургасъ: разборът ни за него въ мин. бр. отговаря на истината безъ преувеличение. Така напр. въ прекрасно изд. календарь на ред. за т. г. се казва — „Благовестителъ“ е органъ на петдесетните ц-ви въ България — вж. Мартъ, Юний и пр. Не е ли вѣрно всичко това? Ние сме казали самата истина.

Богъ, Царският Домъ и България

Като четехъ сп. „Бълг. Бранител“, отъ м. м. мартъ 1938 г. погледът ми попадна и на портрета на Българското Царско семейство: поставенъ на първо място въ списанието и е молитвувано за дълголетие върху Него по случай Освобождението на България.

Най-първо и азъ ще се помоля Богу сега за него:

— Да бъде благословено отъ Бога съ всички добродетели, нуждни за една Царска династия и за България!

Гледахъ портрета... гледахъ... гледахъ... до като сълзи покапаха отъ радост отъ очитъ ми.

Каква мила картина: Божи домъ — Царски домъ — съ свѣтло отражение, че наистина въ Него царува миръ, любовъ и щастие.

Силно впечатление ми направи какъ Негово Величество Царът е обгърналъ съ Царската Си осанка останалите членове на семейството Си и застаналъ глава на дома — Царство.

А колко мило е пъкъ като гледа човѣкъ въ този Божий — Царски домъ Нейно Величество Царицата като съпруга-майка; която е прибрала Негово царско Височество младенеца Престолонаследникъ въ обятията си, дори съ скръстени ръжъ: символъ на майчина защита! Нали младите съ бѫдащето на България!

Домъ — Царство!

Майка — Царица!

Деца — Бѫдащи домове!

Богъ основа първия домъ още при сътворението на свѣта (Бит. гл. 2 ст. 24) и отъ тогава следва, че домът е основният институт за организиране на по-голъми общества, народи, поколения презъ вѣкове.

Ако тази истина е Божествена, че домът е основа на народи и ако искаме да имаме домове на солидни основи за нашето племе съ морални устои въ тѣхъ, само тоя е начинът; да въспитаваме младежите си (бѫдащи бащи и майки) по принципите на Господа Исуса Христа оставени намъ въ Евангелието му. И тогава България ще бѫде идеална и първа страна на Балканите... Бургасъ,

Р. Овчарова

Животът въ Америка

— Тукъ сме много загубени духовно, ходимъ на църква, но нищо не разбираеме, само знаемъ, че сме въ Църква. Въ Детроитъ има много българомакедонци, но и голъмо не-

ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА

разбирателство. Дружествата сѫ въ неприязнь и се каратъ. Много ни е мѣжно да слушаме нападки постоянно единъ срещу други.

И материално не сме добре, както що бѣше изобилие по-рано. Работа нѣма за мнозина. Често пѫти ставатъ грабежи, а она дено единъ черенъ нападналъ една наша жена съ цель да я ограби, съборилъ я на земята, дѣщера й почнала да вика, но докато дойде полиция, той ѝ взель чантата.

Това почна често вече да се случва. Грозно е за всички. Ако работатъ фабриките, ще се поправи положението...

Щ. Х. А.

Азъ благодаря за „Бълг. Бранител“ който е радост за мене и цѣлото ми семейство.

Тая зима времето бѣше меко но положението на българите не много розово. Които работатъ, работатъ едва по 12, 15 или 20 часа на седмица, но това е малко. Досега община помагаше на безработните, но тѣ стащаха толкова много, че не можъ ги изброя.

А дружествата ни ще си издиратъ очитъ. — Пази Боже! — ще кажемъ: де се чуло или видяло бълг. съгласие? — Тукъ до неимовѣрностъ свобода, но никой не пита какъ се създала тя, а най-малко да я използватъ. Напротивъ самитъ македонци и българи се предаватъ на полицията, и американците ни се чудятъ. Кой ни е кривъ?

Преди шестъ месеца се основа ново д-во „Бълг.-американско културно“ ужъ, аeto отъ вътръде се явиха хора да го злепоставятъ. Това сме си ние българомакедонците! Съгласие: като риба, ракъ и оръль — повече не ще говоря, че се срамувамъ, като българинъ. А

Харватите

знаятъ да си живѣятъ заедно. Правятъ излети, вечеринки и пр. Веднажъ се събрали — не зная колко били, но зная, че сѫ изяли само сто (100) агната! Това между насъ не може да стане:

— единъ викатъ комунистите сѫ лоши, други — фашистите.

Преди една седмица ни държа сказка сещеникъ Давидъ Наковъ отъ Стилтонъ, Пенс., и той каза, че единъ китайски консулъ е държалъ сказка на 15 църкви, но никъде не получилъ помощъ.

Църквите и тѣ сѫ въ дефицитъ. Въ която ц-ва да идешъ все сѫщиятъ повикъ — увеличите вноски-тѣ си!

Сега нека читателите да си от-

говорятъ на долнитѣ въпроси, защото и азъ ги мисля и по цѣли нощи не мога да спя: 1) Защо старатъ хора имаха по 6, 8, 12 па дори и повече деца? А сегашнитѣ едва иматъ едно, 2 или нѣкои — никакъ? — 2) Когато сѫдътъ осъди нѣкого на смъртъ, кой е виновенъ предъ Бога: който го далъ подъ сѫдъ ли, прокуроръ или сѫдиятъ ли или онъ, който му окача вѫжето на шията? — 3) Отъ тѣзи тримата кого Богъ ще накаже: дали този, който убива човѣкъ на улицата или дете въ утробата на майка, или майката и бащата?

Азъ се двоумя. Иисусъ каза: „...убийците нѣма да наследятъ Царството Ми!“ А какъ ще се явимъ предъ Праведния сѫдия, щомъ свѣтътъ днесъ е пъленъ съ убийци?

Тѣзи мои въпроси може да не Ви се харесатъ, но нуждно е да ги знаятъ младите четци, понеже „Бълг. Бранител“ се много чете и тукъ.

Детроитъ, Мич.

Хр. М. Авджиевъ

ПИСМО ОТЪ ЧИКАГО

Драги ми братъ Марковъ,

Много Ви благодаря, че помѣстихте доста материала около живота за покойния Мишковъ. Това е единственото място за данни за насъ. Ние ще направимъ възпоменателна служба за него на 29 май, недѣля. Както знаешъ, 30 май е американски Мемориал-Дей. За тая цѣл много ще ти благодаримъ да ни пратишъ материалъ колкото можешъ повече. Мишковъ е билъ единъ отъ работниците на Мисията ни въ ранните дни на нейното основание. Той и много пѫти я е посещавалъ следъ това. Освенъ това, и като голъмъ евангелизаторъ, той заслужава това. Ще имаме говорител и отъ Муди Библ. Институтъ.

Мисията ще си спомни и за пасторъ Марко Н. Поповъ, понеже и той е посещавалъ Мисията ни много пѫти и е оставилъ неизгладими спомени. Та и за него ни пратете материалъ.

Ние на сѫдиятъ денъ ще отпразнуваме и 31-вата годишнина на Мисията ни. Вие сѫщо сте работили въвъ нея и за нея, и ние сѫщо ще Ви имаме предвидъ.

Приятно ми е да спомена съ особна радостъ факта, че Вие сте сполучили да образувате мистична група въ Вашата църква. Чрезъ беседи, разисквания, най-вече чрезъ медитация Вие ще постигните гра-
(Следва на стр. 14 долу)

БЪЛГ. БРАНИТЕЛЬ

Подъ уредничеството на п-р Г. Н. Поповъ

„Бълг. бранител“ честити В. Хр. на читателите си съожеланието: възкресение преди всичко от гръха и новъ живот във душата! Христосъ наистина възкресе... Честитъ.

Редакцията честити щастливия го-дежъ на своя приятел г. Ст. Ж. Тънковъ за прелестната девойка Ира Жигатовска. На красавицата двойка пожелаваме благословенъ отъ Бога животъ по стъпките на Спасителя!

На 17 м. м. съмъртвата отне сина Димитъръ, 16 г. у-къ, на нашия приятел г. Я. Марковъ, адвокатъ, а на 29. III.—Николай 20 год., синъ на Бург. обл. пол. н-къ г. Ал. Ангеловъ. Целият градъ оплака тия две пролъти отглътани въ пролътата на живота си! Редакцията изказва сърдечни съболезнования на опечалените! Наистина, съмъртвата е велиък учител на живота.

Разрешение на кръстослова отъ бр. 91/2. Печели по жребие 100 лв.—Невѣнка К. Влаевска, гимн. учаща отъ Варна. Водоравни: 1) С'Богъ... 2) Вардъ! 3) Български. 4) Оканиченъ. 5) Бойници. 6) Четецъ. 7) О... мецо. Отвестни: 1) С'Владчо. 8) Ягнъмъ. 9) Бранителъ. 10) Одринецъ. 11) Гъсцица. 12) Кецъ. 13) Ини.

На 4 т. м. е избухналъ стихиенъ по-жаръ въ с. Брѣстъ, Никополско, и е опу-стощилъ около 300 стопанства и 7 д. обго-рени. Сведенията и снимките, които даватъ ежедневниците съ покрътителни „Бълг. бранител“ прави горещъ апель къмъ многобройните си четци да изпра-тятъ своите лепти до читалище „Просвѣ-та“ с. Брѣстъ, Никополско. Ако всички читатели прати само по 4—5 лв., селото ще получи надъ 15,000 лв., които ще об-лекчятъ много мѣжи и страдания!

Неправилно народът на Великият четвъртък боядисва яйца, обикновено багрено, червено въ споменъ на Кръвата Христова, а това трѣба да става въ петъкъ. Разпятий петъкъ. Козуначътъ пъкъ трѣба да се месътъ въ Четвъртъкъ, ко-гато е била именно пасхата. Господната вечеря, а не въ петъкъ. По тоя начинъ домътъ нѣма да се обременява. Разпятий петъкъ да се прекара въ съзерцание (Иоан. 1:7, Ефес. 1:7) и размишление, въ постъ и молитва.

Соф. в. „Зора“ има прекрасната идея, която конкурира (!) на нѣкои списания, да печата всѣка срѣда получената въ ред. книжнина подъ рубриката—Книгописъ. Смѣтаме, че „книгописъ“ е по-скоро би-леография въ смисълъ — книгите, отъ ко-ко си се ползвашъ за дадено съчинение. Въ случаи по-подходящо „Книжнина“.

мадни духовни резултати. На тая тема много бихъ желалъ да ми пи-шиште.

Планътъ ми за посещението на България стои още незакръгленъ.

Съ искренъ братски поздравъ:

З. Д. Видоловъ

Б. Р. — За г. З. Д. В. вж. подробно бр. 91 2 стр. 5 и 10.

Книжнина

„Евангелистъ“ — София, органъ на Баптисткия съюзъ, а само съ два (2) реда сухо и официално хроницира съмъртвата на „бивши си съюзенъ председател“ — П. Мишковъ! Сегашния му председателъ, койко е и редакторъ, обаче, посвещава си въ мин. бр. цѣли стр., че станалъ соф. п-ръ. Е добре, на сѫшата ц-ва е биль п-ръ и Мишковъ, и пр. Повече сеbeуважение, братя, повече алтруизъмъ и почитъ.

в. „Зорница“ — София, органъ на Еванг. д-во, а по случай съмъртвата на бивши с ръ на д-вото, който е и събирайъ и агитиранъ за Милионния фондъ на д-вото, само три реда въ хрониката! Нека бѫдемъ справедливи: какво би казалъ сегашният председ. и неговите близки, ако така се постажи и съ него? Да не говоримъ за редактора. Впрочемъ кой е виновенъ за неокачествимото мълчание? А. г-нъ предс. пише само нѣколько броя следъ съмъртвата на Мишковъ, но не за Мишковъ: „Който почита паметта на своите достойни покойници прави честь на себе си“. Нима Мишковъ не е отъ „достойнѣ“? Но нали Мишковъ и г-нъ предс. не отдавна публично се напечатаха за приятели, сиречъ за взаимно достойни... Е добре, толкова ли подписаното приятелство се изпари, та „Приятель“ не можа да напише една колона за „приятеля“ си въ д-вения органъ? Да проплѣе една сълза. Сжъщия обаче въ бр. 13 и 15 пише панагирици за други: „свещенъ“ дълъгъ е на всѣки българинъ да цени своите сънародници“ и пр. Звучи като предизборна агитация во връзка съ предстоящия съборъ на д-вото ни, а това е старъ маниеръ! (1 Коринт. 13: 1). Поругахме „свещенния дълъг“! Не направихме „честь на себе си“. Толкозъ.

„Слово и дѣло“ — София, бр. 3—4 печата духовния разказъ „Павел Смолянинъ, бившъ каторжникъ“. Изискайте го срещу 5 лв. отъ ред. ул. Баракъ 2, София. Х. П-ръ Марковъ го е чель отъ амвона на З. т. м. вечерята съ гољъмъ устъпъ—мнозина съ плакали и пожелали да следватъ Иисуса Христа. Препоръчваме го.

Четете „Бълг. Бранителъ“! Раз-пространявайте „Б. Бранителъ“!

БЕЗПЛАТНО

Платете си абонамента само отъ 20 лв. на „Бълг. бранителъ“ за да получите бесплатно чрезъ редакцията:

Философията на Сина Божия Иисуса Христа.

Книга отъ 24 ст. отъ Георги Попяневъ

Това очаква Васъ!...

Книга отъ 114 стр. отъ Ф. П. Келлеръ

Ако желаете здрава, духовна книжнина за духовенъ растежъ и слѣтлина, доставете си горнитѣ книги чрезъ „Бълг. бранителъ“ — Бургасъ бесплатно, като си платите абонамента отъ 20 лв. Отдѣлно книгите струватъ—24 лв.

Отъ Редакцията.

ль"

на

реда

та на

— П.

кой-

си въ

п-рь.

рь и

ение,

на

бив-

раль

на

! Не-

изаль

изки,

а не

кой е

ние?

броя

е за

а на

чест

е отъ

г-нъ

ната-

дос-

ното

ль"

при-

олъе

13 и

ень"

сво-

пред-

стоя-

таръ

,све-

на

3—4

Смо-

дайте

ь 2°,

отъ

ъ ус-

лали

ржч-

Раз-

ель!"